

Công Chúa Nhỏ Phúc Hắc: Cha Trước, Cách Xa Mẹ Một Chút!

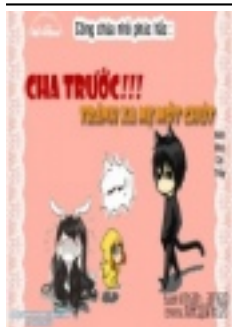
Contents

Công Chúa Nhỏ Phúc Hắc: Cha Trước, Cách Xa Mẹ Một Chút!	3
1. Chương 1: Hôn Lễ Nhục Nhã (1)	3
2. Chương 2: Hôn Lễ Nhục Nhã (2)	6
3. Chương 3: Hôn Lễ Nhục Nhã (3)	8
4. Chương 4: Geel Quốc Tế: Vô Tình Gặp Gỡ (1)	10
5. Chương 5: Geel Quốc Tế: Vô Tình Gặp Gỡ (2)	11
6. Chương 6: Geel Quốc Tế: Vô Tình Gặp Gỡ (3)	13
7. Chương 7: Lấy Người Làm Quà Tặng (1)	15
8. Chương 8: Lấy Người Làm Quà Tặng (2)	17
9. Chương 9: Nhân Cách Thứ Hai Ra Đời (1)	19
10. Chương 10: Nhân Cách Thứ Hai Ra Đời (2)	21
11. Chương 11: Sự Kiện Mang Thai (1)	22
12. Chương 12: Sự Kiện Mang Thai (2)	24
13. Chương 13: Anh Không Có Tư Cách Làm Ba Của Đứa Bé (1)	25
14. Chương 14: Anh Không Có Tư Cách Làm Ba Của Đứa Bé (2)	26
15. Chương 15: Bước Ngoặt (1)	28
16. Chương 16: Bước Ngoặt (2)	29
17. Chương 17: Say Rượu Mất Đi Lý Trí	31
18. Chương 18: Quà Tặng Xuất Viện Đặc Biệt	33
19. Chương 19: Cô Ta Không Chết, Tôi Không Ngủ Được	34
20. Chương 20: Phụng Hoàng Khóc, Dục Hóa Trọng Sinh	36
21. Chương 21: Provence: Đại Tiểu Quỷ	38
22. Chương 22: Vô Gian Đạo Nhỏ	40
23. Chương 23: Ba, Chứa Chấp Con Đi	41
24. Chương 24: Lần Đầu Tiên Giao Chiến Giữa Người Phụ Nữ Và Cô Gái Nhỏ	43
25. Chương 25: Khảo Nghiệm Máu Mủ Tình Thâm	45
26. Chương 26: Triệu Chứng Dị Ứng	46
27. Chương 27: Người Thần Bí Mời	48
28. Chương 28: Ghét Cảm Giác Quen Thuộc	49
29. Chương 29: Chủ Nhân Bữa Tiệc: Mạn Đà La	51
30. Chương 30: Sự Quyến Rũ Của Mạn Đà La	53
31. Chương 31: Len Lén Gặp Mặt	54
32. Chương 32: Ước Hẹn Với Tập Đoàn Thịnh Thiên	56
33. Chương 33: Nhân Cách Thứ Hai Của Mẫn Nhi (1)	57
34. Chương 34: Nhân Cách Thứ Hai Của Mẫn Nhi (2)	59
35. Chương 35: Hậu Quả Say Rượu	61
36. Chương 36: Không Để Cho Vũ Hi Đi Bệnh Viện	62
37. Chương 37: Mẫn Nhi Đã Xảy Ra Chuyện (1)	64
38. Chương 38: Mẫn Nhi Đã Xảy Ra Chuyện (2)	65
39. Chương 39: Nổi Lên Lòng Nghi Ngờ	67
40. Chương 40: Mẫn Nhi Mất Tích	69
41. Chương 41: Mật Mã Morse	72

42. Chương 42: Ngược Đãi	74
43. Chương 43: Người Thần Bí Cứu	75
44. Chương 44: Sống Chết Của Con Bé Chẳng Liên Hệ Tôi Tôi	77
45. Chương 45: Đêm Khuya	78
46. Chương 46: Tình Đậu Sơ Khai Của Nhị Tiểu Thư Nhà Họ Hạ	80
47. Chương 47: Quyết Không Buông Tha	82
48. Chương 48: Tửu Bất Túy Nhân, Nhân Tự Túy (rượu Chưa Làm Người Say, Thì Người Đã Tự Say Rồi)	83
49. Chương 49: Trò Chơi Bắt Đầu	85
50. Chương 50: Tổng Giám Đốc Cho Mời	86
51. Chương 51: Uyên Ương Dục (1)	88
52. Chương 52: Uyên Ương Dục (2)	89
53. Chương 53: Phá Hư Chuyện Tốt	91
54. Chương 54: Tiếp Tục Tắt Lửa	92
55. Chương 55: Người Phụ Nữ Chẳng Biết Xấu Hổ	94
56. Chương 56: Nhân Lúc Yếu Đuối Mà Khích Bác Vào	96
57. Chương 57: Tôi Với Cô Hợp Tác	97
58. Chương 58: Bị Bắt Cóc	99
59. Chương 59: Đình Chi Thành Mang Về Chân Tướng	100
60. Chương 60: Tôi Yêu Anh Như Vậy, Anh Yêu Tôi Lại Thì Sẽ Chết À	102
61. Chương 61: Thân Phận Thật Sự Của Mạn Đà La	103
62. Chương 62: Cung Mật Ly, Cô Có Chút Năng Lực Đó?	105
63. Chương 63: Hành Hạ	107
64. Chương 64: Mạng Treo Lơ Lửng	109
65. Chương 65: Một Đôi Tù Binh Bị Bắt	110
66. Chương 66: Cứu (1)	112
67. Chương 67: Cứu (2)	114
68. Chương 68: Cứu (3)	116
69. Chương 69: Cứu (4)	118
70. Chương 70: Làm Lại Từ Đầu (1)	119
71. Chương 71: Làm Lại Từ Đầu (2)	121
72. Chương 72: Làm Lại Từ Đầu (3)	124
73. Chương 73: Cùng Ba Đấu, Vô Cùng Thích Thú (1)	126
74. Chương 74: Cùng Ba Đấu, Vô Cùng Thích Thú (2)	128
75. Chương 75: Cùng Ba Đấu, Vô Cùng Thích Thú (3)	129
76. Chương 76: Nói Với Người Xa Lạ: Lạc Tử Thuần Vs Thẩm Chính Hạo (1)	131
77. Chương 77: Nói Với Người Xa Lạ: Lạc Tử Thuần Vs Thẩm Chính Hạo (2)	133
78. Chương 78: Nói Với Người Xa Lạ: Lạc Tử Thuần Vs Thẩm Chính Hạo (3)	134
79. Chương 79: Nói Với Người Xa Lạ: Lạc Tử Thuần Vs Thẩm Chính Hạo (4)	136
80. Chương 80: Hôn Lễ Bí Mật Của Một Người Khác (1)	138
81. Chương 81: Hôn Lễ Bí Mật Của Một Người Khác (2)	140
82. Chương 82: Mới Tới Bảo Khiết Tiểu Thư	141
83. Chương 83: Tiểu Thư Dọn Vệ Sinh Mới Đến (1)	143
84. Chương 84: Cô Gái Dọn Vệ Sinh Mới Đến (2)	144
85. Chương 85: Cô Gái Dọn Vệ Sinh Mới Đến (3)	146
86. Chương 86: Cô Gái Dọn Vệ Sinh Mới Đến (4)	147
87. Chương 87: Kể Trong Kể (1)	149
88. Chương 88: Kể Trong Kể (2)	150
89. Chương 89: Kể Trong Kể (3)	152
90. Chương 90: Kể Trong Kể (4)	154
91. Chương 91: Kể Trong Kể (5)	156
92. Chương 92: Nhị Tiểu Thư Thần Bí (1)	158
93. Chương 93: Nhị Tiểu Thư Thần Bí (2)	160
94. Chương 94: Nhị Tiểu Thư Thần Bí (3)	161

95. Chương 95: Quan Hệ Bất Chính (1)	163
96. Chương 96: Màu Hồng Phần (2)	165
97. Chương 97: Đại Kết Cục Cuộc Sống Nếu Mãi Như Mới Gặp (1)	167
98. Chương 98: Đại Kết Cục Cuộc Sống Nếu Mãi Như Mới Gặp (2)	169
99. Chương 99: Đại Kết Cục Cuộc Sống Nếu Mãi Như Mới Gặp (3)	171
100. Chương 100: Đại Kết Cục Cuộc Sống Nếu Mãi Như Mới Gặp (4)	174
101. Chương 101: Đại Kết Cục Cuộc Sống Nếu Mãi Như Mới Gặp (5)	176
102. Chương 102: Ngoại Truyện: Thiếu Chủ Yêu Nghiệt Với Đôi Mắt Màu Lam Làm Lưu Luyến Si Mê	181
103. Chương 103	183
104. Chương 104: Ngoại Truyện 3	186
105. Chương 105: Ngoại Truyện 4	188
106. Chương 106: Ngoại Truyện 5	191
107. Chương 107: Ngoại Truyện 6	194
108. Chương 108: Ngoại Truyện 7	196
109. Chương 109: Ngoại Truyện 8	200
110. Chương 110: Ngoại Truyện 9	204

Công Chúa Nhỏ Phúc Hắc: Cha Trước, Cách Xa Mẹ Một Chút!

Giới thiệu

Truyện Công Chúa Nhỏ Phúc Hắc: Cha Trước, Cách Xa Mẹ Một Chút! là một truyện khá hấp dẫn v

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cong-chua-nho-phuc-hac-cha-truoc-cach-xa-me-mot-chut>

1. Chương 1: Hôn Lễ Nhục Nhã (1)

Mở đầu: Trồng hạt thiện, nhận quả đắng

Bầu trời trở nên âm u lạnh lẽo trước khi tiến vào màn đêm hắc ám. Cảm giác lạnh lẽo như đè ép người khác, làm cho họ không thể thở được, mấy tia chớp ánh qua, mưa to kéo tới, trời mưa làm cho đèn đường thêm vắng lặng, những giọt nước từ không trung rơi xuống bề tan tành...

“Cha, đừng mà! Cầu xin cha đừng làm vậy mà!”

Tống Khuynh Vân quỳ trên mặt đất cầu xin, mẹ cô đang được cô che chở ở sau lưng cười khúch khích, làm cho cha cô càng giận, quả đấm của ông liền dừng lại ở trên thân hình gầy yếu chỉ vèn vẹn mới mười tuổi của cô.

“Đừng ư? Lão tử đã thay người phụ nữ không biết xấu hổ này nuôi thứ nghiệt chủng như ngươi đã mười năm, ngươi còn dám kêu ta đừng sao?”

Gã trung niên mập mạp, trợn tròn mắt, nhấn tâm đá một cước vào bả vai của cô gái thon gầy.

Tổng Khuynh Vân không chịu đựng nổi, thân thể gầy yếu bị kéo lê thành một đường cong nặng nề ngã trên mặt đất đầy nước làm toàn thân cô ướt sũng.

“Vân Nhi, Vân Nhi, sợ...”

Sở Tú khiếp sợ khi thấy cô con gái bị tổng ra ngoài, lập tức chạy tới bên cạnh cô, từ trong đáy mắt lộ vẻ khiếp đảm, đem thân thể nhỏ gầy của cô ôm chặt vào trong ngực.

“Mẹ, đừng sợ! Có Vân Nhi ở đây, đừng sợ!”

Theo thói quen cũ, cô cư xử ôn nhu dễ dàng mẹ, Tổng Khuynh Vân miễn cưỡng chống đỡ thân thể của mình lên muốn bò đến hướng cửa.

“Ầm! Bốp!” Hai tiếng nổ mạnh, người trên danh nghĩa là cha của cô, lại nhấn tâm đem tất cả gia sản của cô và mẹ cô bỏ ở cửa – là hai cặp da nhỏ được ném ra, sau đó lại đóng sầm cửa lại thật mạnh.

“Ba, hãy mau mở cửa ra đi, để mẹ và con đi vào trong có được không?”

Trong cơn mưa to, Tổng Khuynh Vân giương mắt nhìn mà co rúm thân người lại, mẹ cô vì bị nước mưa lạnh giá làm cho ướt đầm mà phát run lên, khẽ cắn răng liến lẩn một vòng tròn mà bò đến cạnh cửa, vỗ cửa cầu xin :

“Ba ơi, con sẽ làm việc nhà, con sẽ giúp ba nấu cơm, giúp ba giặt quần áo, cầu xin ba cho con và mẹ vào trong đi có được hay không? Sức khỏe mẹ không được tốt, mắc mưa như vậy thì sẽ xảy ra bệnh đó.”

Mười năm rồi, ba vẫn không tin mẹ. Mười năm trước cũng bởi vì bà sinh non, liền khiến cha cô cho rằng mẹ đã phản bội ông, cho rằng cô chính là nghiệt chủng. Trong mười năm, mỗi lần ông uống say liền đánh mẹ, rồi cuộc mẹ không chịu nổi hành hạ và đánh chửi của ông, trở nên điên loạn. Tuy cô còn nhỏ tuổi nhưng đã học được cách sinh tồn như thế nào, bảo vệ mẹ và mình như thế nào, nhưng mà, cô vẫn bị đuổi đi.

“Ba, ba...”

Tổng Khuynh Vân kêu gào đến khan của cổ họng, nhưng cửa vẫn khép chặt như cũ, làm cô lộ vẻ mặt lạnh đến thấu xương.

Thân thể co rúm lại, Tổng Khuynh Vân liều mạng ôm thân thể mẹ cô – Sở Tú – vùi ở góc tường đục mưa, có thể sẽ không kháng cự nổi khi từng cơn gió xen lẫn nước mưa lạnh như băng xối xuống làm ướt đầm thân thể mẹ con cô.

“Bụng, bụng... Đói... Vân Nhi, bụng bụng đói...”

Sờ vào cái bụng đói, mặt Sở Tú khổ sở hướng nhìn Tổng Khuynh Vân kêu la. Giăng co cả đêm, cô và mẹ cũng chưa ăn được phân nửa đồ điểm tâm, cô cũng sớm bị đói làm cho choáng váng rồi.

“Mẹ, người hãy kiên nhẫn một chút nữa, đợi mưa tạnh lại, Vân Nhi đi mua thức ăn ngon cho người.”

Đau khổ nhìn mẹ cười, đáy lòng Tổng Khuynh Vân đã sớm rơi vào tuyệt vọng, nhưng cô nhất định phải kiên cường, cô không thể ngã xuống, cô còn phải chăm sóc mẹ.

Vừa lạnh vừa đói, hai mẹ con không hề phát hiện, từ trong bóng tối ở một chỗ không xa, một chiếc xe màu đen hiệu Limousine dừng lại, một đôi mắt lạnh lùng khôn khéo đang quan sát họ ở cửa sổ xe.

“Lão Lý, ông xác định, đó chính là cô ấy sao?”

Ngồi ở trong xe, búi tóc tinh xảo được chải chuốt theo kiểu quý phu nhân giàu có, nhìn ánh mắt sáng ngời từ tấm hình trong tay, trong hình là một cô bé ước chừng năm tuổi, cười nói tự nhiên làm cho người khác hết sức yêu mến.

Lâm Thục Nguyệt ngẩng đầu liếc nhìn cả người ướt chèm nhẹp kia, bộ dạng trong thật nhếch nhác, làm bà không khỏi nhíu mày, mặc dù bà không hài lòng lắm nhưng dù sao cũng là nguyện vọng của lão gia, bà không thể không làm.

“Lão Lý, lái xe qua đó.”

Két! Một tiếng thắng xe vang lên thật chói tai, làm phá vỡ bầu trời đêm yên tĩnh, đèn ở đầu xe chiếu thẳng vào trên người mẹ con Tống Khuynh Vân.

Tống Khuynh Vân ngẩng đầu lên, tia sáng làm chói cả mắt cô, giữa ngón tay, cô nhìn thấy một phu nhân ăn mặc đắt tiền nhìn vào cô, xòe bàn tay với những ngón tay được sơn đỏ ra trước mặt.

“Đi theo ta đi, ta có thể cho cô ăn ngon mặc đẹp, để ẹ con cô được chăm sóc tốt nhất.”

Trong gương, thiếu nữ khoác chiếc áo cưới màu trắng thuần khiết, khuôn mặt mịn màng mềm nhẵn và trắng nõn, phiếm má thiếu nữ ửng hồng vì ngưỡng ngùng. Lông mi được vênh lên cao, đôi mắt to như vì sao sáng, trong suốt đến nỗi có thể nhìn thấy đáy, chiếc mũi nhỏ nhắn, cánh môi đầy đặn mê người, chiếc cổ nhỏ dài với sợi dây chuyền kim cương có giá trị hơn ngàn vạn.

Tống Khuynh Vân có chút sững sờ, nhìn chằm chằm mình trong gương, dung nhan xinh đẹp cùng với y phục được phối hợp trong rất cao quý, chính cô cũng không thể nhận ra được chính mình. Hôm nay là sinh nhật vừa tròn mười tám tuổi của cô, cũng là.

“Hừ! Kỹ thuật hóa trang quả đúng là thần kỳ, đem cái bộ mặt dối trá của cô che đậy đi, không lộ ra một chút dư thừa nào cả.”

Kèm theo tiếng huýt sáo hài hước, lời nói lạnh như băng cứ ở trong phòng hóa trang vắng lặng mà vang lên.

“Vũ Hi...”

Miệng phát run lên, Tống Khuynh Vân quay đầu lại thấy Hạ Vũ Hi đang nghiêng mình tại bên khung cửa, nụ cười trên môi vẫn không thay đổi, nhưng đáy mắt lại lạnh như băng.

Thân thể cao lớn của hấn được khoác trên mình bộ tây phục tinh xảo, càng tôn lên đường cong hoàn mỹ trên người hấn không chút nghi ngờ nào. Hai chân thon dài được vén lên, những sợi tóc của hấn có vẻ hơi xóc xếch, càng làm cho hấn càng tăng thêm phần hấp dẫn hơn.

Không sai, hôm nay là ngày sinh nhật vừa tròn mười tám tuổi của Tống Khuynh Vân, cũng chính là ngày kết hôn của cô cùng Hạ Vũ Hi.

Tám năm trước, mẹ của Hạ Vũ Hi là Lâm Thục Nguyệt đã dẫn cô về, mục đích là muốn gả cô cho hấn. Còn cô, vì muốn báo đáp ân tình của Lâm Thục Nguyệt đã chứa chấp cô, làm cho cô càng không thể rút lui được, nên phải gả cho tên bá chủ lạnh lùng.

Mặc dù cô biết rõ, trong nội tâm của hấn đã yêu một người phụ nữ khác!

“Thế nào? Có phải vì quá vui mừng, nên không nói nên lời rồi phải không, cuối cùng thì cô cũng đạt được mục đích của mình rồi!”

Bàn tay hấn kìm chặt hai đầu vai bóng loáng của cô, vẻ mặt tà ác của hấn liền xuất hiện ở đỉnh đầu của cô, cánh tay hơi dùng sức làm cho cô bị đau đến cau mày lại.

“Vũ Hi, anh nhất định phải đối xử với tôi như vậy sao?”

Tống Khuynh Vân không hề ngăn cản bàn tay hấn giày vò, ngược lại nhìn hấn cười lạnh nhạt. Cô cũng là thân bất do kỷ, chẳng qua cô cũng giống như chú cá nhỏ chỉ mong muốn được sống bình an qua ngày.

“Vậy tôi phải làm gì với cô đây hả?” Hạ Vũ Hi cười lạnh, ghét nhất khi nhìn thấy bộ dạng của cô ta, khi xem chuyện này không hề liên quan đến mình.

“Cô đúng là may mắn, khi tôi không có giết chết cô đó.”

Rút lại nụ cười, Hạ Vũ Hi trở nên lạnh lùng, lạnh đến nỗi khiến Tống Khuynh Vân phải rợn cả tóc gáy.

“Cốc... cốc... cốc...”, từ bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, kèm theo giọng người phụ nữ nũng nịu nói :

“Vũ Hi, anh có ở trong đó không?”

Người mẫu Annie, mặc bộ lễ phục bó sát toàn thân người, hở hang tới ngực. Nhìn cô rất hấp dẫn, còn chu cái miệng nhỏ nhắn đi khắp mọi nơi tìm Hạ Vũ Hi. Mới vừa rồi cô đang cùng hất tóc mai và vành tai đang chạm vào, lập tức không còn thấy bóng hất nữa.

“Đột nhiên tôi nghĩ đến một việc rất hay, tiếp đãi cô theo phương thức của chính cô.”

Nụ cười gợi lên chút tà ác, Hạ Vũ Hi tao nhã đi tới cạnh cửa, rồi kéo cánh cửa ra, truyền đến một loại âm thanh ồn ào vang dội. Trong lòng Tống Khuynh Vân liền có dự cảm bất thường không tốt đang kéo đến.

“Ái chà, Vũ Hi, thì ra anh đang ở đây sao.”

Vừa thấy Hạ Vũ Hi, Annie liền cười híp mắt, dán lên lồng ngực của hất, hoàn toàn không chú ý trong phòng hóa trang còn có một người khác đang tồn tại.

“Sao rồi, mới không gặp có một lúc mà đã nhớ anh đến như vậy rồi sao?”

Bàn tay hất liền xoa lên vòng ngực của Annie, tà ý khiêu khích, đôi mắt sắc bén của hất cứ nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ của Tống Khuynh Vân.

“Ừ, a, Vũ Hi, anh thật là hư đó.”

Ngoài miệng Annie không muốn thuận theo, nhưng đôi môi đỏ mọng đã sớm chủ động dâng lên, nâng chân dài lên cao, bắt lấy eo bụng của hất mà quấy lấy thật chặt, hành vi phóng đảng như đang quyến rũ đối phương.

“Cái này, tôi đi ra ngoài trước, không quấy rầy niềm vui thú của các người.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tống Khuynh Vân lúc đỏ lúc trắng, đối mặt cảnh nóng bỏng, cô chỉ muốn nhanh thoát khỏi chỗ này một chút.

“A -”

Đột nhiên Tống Khuynh Vân cất tiếng, làm Annie đang đầy nhiệt huyết thì bị dọa làm giật nảy mình, lúc này cô mới phát hiện, thì ra còn có một người ở đây.

Mắt mở to nhìn từ trên xuống dưới thân hình của Tống Khuynh Vân, trên thân thể cô ta không hề có chút hấp dẫn, thân người khô quắt, liền cao ngạo giờ cao vòng ngực lên, cọ xát vào lồng ngực của Hạ Vũ Hi, nhìn chăm chăm cô khiêu khích.

“Vũ Hi, thì ra cô ta chính là người phụ nữ mà anh phải cưới sao, chắc chắc...” Annie nhìn cô khinh thường, xoay người lại quấn chặt thân thể cường tráng của Hạ Vũ Hi, “Khó trách anh muốn tìm em ăn vụng, căn bản cô ấy không thể làm cho anh ăn no rồi!”

Từ bị động chuyển sang chủ động, Hạ Vũ Hi nâng ót của Annie lên, ấn lên môi cô thật thô bạo, cắn răng thật chặt, dù biết cô có đôi mắt hút hồn, lúc này mới buông cô ra, do chưa thỏa mãn hết dục vọng, liền khom người nghênh đón hất.

Tống Khuynh Vân nhắm chặt hai mắt, sắc mặt tái nhợt, dù chỉ một khắc thì cô cũng không thể nào ngu ngốc được thêm nữa, tiếng rên rỉ phóng đảng của Annie đánh thẳng vào màng nhĩ của cô, làm cho cô muốn ói dục vọng mãnh liệt kia.

2. Chương 2: Hôn Lễ Nhục Nhã (2)

“Các người cứ tiếp tục, tôi đi trước.”

Nàng áo cưới lên như cái váy, Tống Khuynh Vân xông về phía cánh cửa, trực giác cho biết cần phải thoát đi nhanh lên một chút.

“Muốn đi sao?”

Hạ Vũ Hi đã nhanh hơn cô một bước, ngăn chặn cánh cửa duy nhất ở phòng hóa trang, nhú mào nhìn khuôn mặt trắng bệch của Tống Khuynh Vân.

Buồng nửa thân trần nóng bỏng của người phụ nữ ra, Hạ Vũ Hi đi về phía Tống Khuynh Vân, siết chặt chiếc cầm xinh đẹp của cô, cưỡng ép cô ngừng đầu nhìn hần.

“Tôi đã cắt công chuẩn bị, tặng món quà đám cưới cho cô vào ngày kết hôn, sao cô có thể đi chứ?”

Khóe môi giờ lên, mắt Hạ Vũ Hi lạnh như sương, lại gần bên tai Tống Khuynh Vân nói nhỏ, hơi thở ấm áp của phái nam liền xông vào lỗ mũi của cô, Tống Khuynh Vân không chịu được liền rung mình một cái, ánh mắt hần tà ác làm cho cô không thể nào chống cự được.

Ngay trước tân hôn, cùng với cô vợ của hần, Hạ Vũ Hi đã sớm cởi bỏ lễ phục trên người Annie ra, nâng cao hai chân của cô lên, không hề báo động trước liền xâm nhập vào u mềm của cô.

“A – Vũ Hi, Vũ Hi...”

Annie đông đưa vòng eo mảnh khảnh, nghênh đón Hạ Vũ Hi đoạt lấy, tiếng rên rỉ phóng dăng liền lan ra khắp cả phòng hóa trang, cô không để ý chút nào đến vẻ mặt kinh ngạc nói không nên lời của Tống Khuynh Vân, ngược lại còn nhìn cô ta đầy khiêu khích đắc chí.

“Bảo bối, hãy giúp anh chỉ dạy cho cô ấy thật tốt, để biết làm thế nào lấy lòng đàn ông.”

Sống lưng trần trụi của Hạ Vũ Hi đã thấm đầy mồ hôi, hần không dừng động tác lại, ánh mắt lạnh lùng vẫn nhìn chăm chăm vào Tống Khuynh Vân đang bịt kín lỗ tai mà không thể tin.

Annie chủ động ôm lấy cổ Hạ Vũ Hi, dăng đôi môi mê người lên, hôn vào đôi môi lạnh như băng của Hạ Vũ Hi, liền tiếp kéo xuống phía dưới, đưa đầu lưỡi ra thật khéo léo, ra sức trêu chọc giác quan của Hạ Vũ Hi, hai chân càng thêm quăn chặt lấy bờ eo của hần.

Một giọt lệ xẹt qua khóe mắt, Tống Khuynh Vân không chịu nổi liền thét to, không thể tin được hần lại dùng phương thức này hạ nhục cô.

“Đủ rồi, đủ rồi.”

Che lỗ tai lại, hai mắt nhắm chặt, Tống Khuynh Vân co rúc lại ở trong góc phòng, đè nén nỗi đau đớn trong lòng.

“Mở mắt ra.” Hần ra lệnh.

“Tôi không muốn.” Tống Khuynh Vân kiên quyết từ chối.

“Không muốn?” Hạ Vũ Hi lạnh lùng nhú mào, đáy mắt lộ ra chút tà ác.

Không chút thương tiếc, đẩy thân thể Annie đang dâng trào lửa nóng ra, Hạ Vũ Hi xoay bước lớn đến trước mặt Tống Khuynh Vân, bóp chặt cổ tay trắng của cô, mà xé lên cao.

“Xem ra cô vợ nhỏ của tôi không muốn tôi phong lưu cùng người phụ nữ khác, vậy thì -”

Giọng điệu trêu tức của hần cứ vang lên ở bên tai cô, Tống Khuynh Vân kinh hoàng liền mở mắt ra, thấy môi hần lạnh như băng đang in trên bờ môi anh đào của cô, tà ác kẹp chặt lấy cô, cô chỉ có thể kháng cự ở trong miệng của hần phát ra tiếng ô ô.

“Cạch...”

Hạ Vũ Hi đột nhiên buông môi ra, nhìn chăm chăm vào giận dữ Tống Khuynh Vân đang xấu hổ ghen ngào, con đàn bà khốn kiếp, lại dám cắn hần.

“Trời ơi! Vũ Hi, anh bị chảy máu rồi.”

Annie giật mình thấy khóe môi Hạ Vũ Hi có tia máu thấm ra, tay chân luống cuống liền thay hần lau đi, ánh mắt quét về phía Tống Khuynh Vân, kể đầu sỏ đã gây nên chuyện này, hồng hách kiêu ngạo, thưởng cho cô một bạt tai vang dội.

“Tiện nhân đáng chết,” Annie tức giận liền mắng chửi, lúc chuyển sang nhìn Hạ Vũ Hi lại thay đổi bằng vẻ mặt xinh đẹp, “Vũ Hi, cô ta không hề biết đến chuyện thú vị này, anh làm gì phải để ý đến cô ta chứ.”

Tổng Khuynh Vân bị lực chưởng khổng lồ của Annie làm té nhào xuống đất, che đi gương mặt nóng hừng hực. Hạ Vũ Hi lạnh lùng, ngược mắt nhìn cô không nói một lời.

“Nhưng anh lại thích thuận phục con mồi cứng đầu cứng cổ.” Hắc cười lạnh, luồng khí đen tối toát ra làm Tổng Khuynh Vân càng ngày càng thấy lạnh như băng.

Nói nhỏ ở bên tai của Annie một lúc, trong ánh mắt cô tỏa ra một tia sang bất thường, cô liếc qua nhìn Tổng Khuynh Vân, ánh mắt cô làm cho Tổng Khuynh Vân càng thêm khiếp sợ.

“Cái này được đó, em rất thích.” Annie cười kiêu diễm, “Vũ Hi, anh thật là hư nha.”

Tổng Khuynh Vân mở to đôi mắt hoảng sợ, hai vai run rẩy, từng bước hướng tới trong góc phòng liền co rút nhanh lại, không thể tin được, nhìn chằm chằm vào Annie cùng Hạ Vũ Hi đang ép tới gần cô.

3. Chương 3: Hôn Lễ Nhục Nhã (3)

“Đừng, đừng mà Vũ Hi, cầu xin anh, đừng mà!”

Phòng hóa trang vắng vẻ, Tổng Khuynh Vân mang theo tiếng khóc nức nở cùng với tiếng cầu xin ở trong đó.

Cô bị Hạ Vũ Hi kìm chặt ở trên sàn nhà lạnh lẽo, cưỡng bách cô nhìn thẳng vào thân thể trần trụi của hắn, cảm nhận phải nam nóng bỏng của hắn ở dưới bụng của cô.

A.

Chiếc áo cưới sang trọng quý báu, chỉ trong nháy mắt biến thành mảnh vải rách trong tay Hạ Vũ Hi, Tổng Khuynh Vân sợ hãi liên kêu lên, muốn tìm cách che lại chiếc áo lót màu tuyết trắng trên thân thể, liếc thấy khóe mắt Annie từ trong túi lấy ra chiếc điện thoại di động ra, điều chỉnh video nhắm về phía cô đang bối rối.

“Vũ Hi, tôi cầu xin anh, đừng mà, đừng làm vậy, anh có thể đi tìm người phụ nữ khác.”

Muốn che đây, lại bị hắn bắt được đôi tay gầy yếu, căn bản Tổng Khuynh Vân vô lực giãy giụa, mặt chỉ có thể đỏ bừng, nước mắt rơi đầy khuôn mặt, cô cố cầu khẩn quan sát kẻ đàn ông bạc tình.

“Đừng sao? Cô dùng trăm phương ngàn kế chỉ muốn gả cho tôi, không phải vì muốn trở thành người phụ nữ ở trên giường của tôi sao?”

Hạ Vũ Hi khẽ nhíu mày, phần bụng vọt lên một cổ dòng nước ầm, đáng chết. Lần đầu tiên nhìn thấy nửa thân trần của phụ nữ liền có cảm giác, hắn không thể không thừa nhận cô rất mê hoặc, da thịt gần như trong suốt. Khi hắn nhìn kỹ vào sắc hồng được che kín, hai chân thon dài cân xứng cứ vô tình giãy dụa, càng thêm kích thích dục vọng trong hắn.

Tổng Khuynh Vân đau khổ liền nhắm chặt hai mắt, đây là tất cả những gì mà cô quyết định gả cho hắn, dự liệu được chuyện này sẽ xảy ra, nhưng mà.

“Cầu xin anh, đừng làm vậy mà. Mẹ và Vũ Nhược đều ở ngoài cửa, cầu xin anh đừng nên ở chỗ này mà hạ nhục tôi mà?”

Cô không dám tưởng tượng được, làm thế nào để đối mặt với họ ở ngoài cửa kia, chỉ có thể cầu xin hắn.

“Hạ nhục ư? Cô cho rằng một người vợ đang làm nghĩa vụ của mình là nhục ư?”

Tròng mắt nheo lại đầy nguy hiểm, Hạ Vũ Hi duỗi bàn tay ra một cái, mảnh vải cuối cùng che đầy thân thể của cô, chỉ trong nháy mắt đã hóa thành mảnh vải rách, thân thể hoàn mỹ hoàn toàn hiện ra trong đáy mắt của hắn.

Thô bạo hôn lên bờ môi của cô, dùng sức kẹp chặt, Hạ Vũ Hi hôn lên chiếc cổ trắng mịn của cô, tiếp theo là làn da trắng như tuyết ở ngực cô cũng in đầy dấu vết của hắn.

Hạ Vũ Hi khẽ đứng dậy, vui vẻ thưởng thức kiệt tác của mình, cũng khẽ tránh thân thể ra, để cho Annie chụp lấy thân thể phóng đảng của cô, để nhìn cho rõ ràng hơn một chút.

“Vũ Hi, cầu xin anh, đừng mà, không nên ở chỗ này, tôi cầu xin anh đó.”

Nước mắt không ngừng chảy xuống, Tống Khuynh Vân chỉ có thể bất lực nghiêng đầu cầu xin, cảm giác trái tim càng ngày càng lạnh như băng.

Không hề báo động trước, vật lớn của hắn liền chui vào tấm thân xử nữ của cô, không hề có chút thương tiếc, một cái động thân liền xỏ xuyên qua chướng ngại thuần khiết kia.

“A, đau quá, đừng mà, đừng làm vậy -”

Cơn đau bị xé rách, đau đến tận trong nội tâm, Tống Khuynh Vân cứ kêu gào ở trong cổ họng. Quả thật không cách nào tưởng tượng được, lần đầu tiên của cô và hắn lại ở hoàn cảnh như vậy, dưới tình huống xảy ra như vậy.

Đáng chết, Hạ Vũ Hi khẽ nguyên rửa, cô ám sát làm cho toàn thân hắn căng thẳng, không cách nào ức chế động tác tăng nhanh, không thể nào đoán được thân thể mảnh mai phía dưới có chịu đựng nổi hay không.

“Ư-”

Một tiếng gầm nhẹ, Hạ Vũ Hi dùng hết toàn lực chạy nước rút, đem tất cả lửa nóng trong người chôn chặt ở chỗ sâu nhất trong thân thể cô. Lúc này hắn mới phát giác phía dưới Tống Khuynh Vân đã sớm không làm khó dễ, cũng không có phản ứng bất kỳ nào, giống như một đứa con nít để mặc cho hắn giày xéo.

“Thế nào? Xem ra người vẫn chưa thỏa mãn?” Sự im lặng khác lạ của cô đã chọc giận Hạ Vũ Hi, hắn nhíu mày giận dữ hỏi.

Nhưng mà, đôi mắt Tống Khuynh Vân lộ ra vẻ sợ hãi vô hồn, không cần chờ đợi, liền cách xa hắn ra, co rúc thân thể của mình núp ở trong góc tường, bất lực nhìn mảnh lụa trắng thuần khiết kia cùng với màu đỏ thắm trông thật chướng mắt.

“Chụp tốt không?” Hạ Vũ Hi trầm giọng hỏi.

“Đẹp lắm, nhìn cô ta trong rất phóng đảng.” Annie dâng chiếc điện thoại quý giá giao cho Hạ Vũ Hi, liếc mắt khinh miệt nhìn Tống Khuynh Vân đang hồn phi phách lạc.

“Hãy thu hồi bộ dạng yếu đuối kia của cô lại đi, làm như người ta đang làm điều xấu với cô vậy.”

Vẫn không hiểu được cảm giác này, Hạ Vũ Hi không muốn nhìn thấy bộ mặt điềm đạm đáng yêu của cô, làm cho hắn không nhận được mà cứ muốn tổn thương cô.

Cho đến khi hắn ôm vòng eo nhỏ nhắn của Annie rời đi, Tống Khuynh Vân mới có chút phản ứng, không còn đau nữa, không còn khổ sở nữa, đành vội vàng chống đỡ thân thể đau đớn của mình, dọn dẹp tàn cuộc.

“Tối rồi tối rồi, cô dâu tối rồi.”

Không biết ai đã hô lên, ánh mắt mọi người liền tập trung tại cửa, chờ đợi sự xuất hiện của cô dâu trong chiếc áo lụa trắng lộng lẫy của tổng giám đốc Geel quốc tế.

Vậy mà, chiếc lụa trắng quý giá được thiết kế tỉ mỉ đã sớm bị hủy trên tay của Hạ Vũ Hi, bắt đắ dĩ Tống Khuynh Vân vội tìm một tấm lụa trắng bình thường để thay thế, đón nhận tất cả mọi ánh mắt hoài nghi của mọi người, dần dần mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía thanh niên, mỉm cười như một ác ma.

“Sao lại mặc thành ra như vậy, đây là chiếc áo cưới được chính tay danh sư Italy thiết kế đó?”

Lâm Thục Nguyệt luôn luôn kiêu ngạo đoan trang, nhìn cô lạnh lùng, thấy không vừa ý liền quở trách, đương nhiên bà không chịu đựng được tất cả ánh mắt chất vấn cùng sự bàn luận xôn xao của các quan khách.

“Thật xin lỗi mẹ, con, con không cẩn thận đã làm hư.” Tống Khuynh Vân cúi thấp đầu, tiếng nói đầy sự xin lỗi.

“Đừng nói nữa... Bắt đầu nhanh đi, tất cả mọi người đều chờ đợi đến sốt ruột rồi.” Lâm Thục Nguyệt lắc đầu căm ghét, giọng thúc giục lạnh lùng.

Đè nén nỗi đau trong nội tâm xuống, Tống Khuynh Vân đem bàn tay nhỏ bé đầy run rẩy của mình đặt trong tay của Hạ Vũ Hi, khúc hát lễ cưới quân hành vang lên, điệu nhạc ấm áp lãng mạn đi vào trong tai của cô, giống như một hỏa khúc gọi hồn, thôi miên cô đi từng bước về phía vực sâu.

Sửa: đây chỉ mới dạo đầu anh Hi chơi chị Vân thôi, mình edit mà còn muốn xẻ thịt, bầm nam chính ra nữa đó.

4. Chương 4: Geel Quốc Tế: Vô Tình Gặp Gỡ (1)

“Phù -”

Vuốt vuốt huyệt ở Thái Dương, mặc đồ công sở màu trắng, Tống Khuynh Vân thờ phào nặng nề một cái, cuối cùng phần tài liệu cũng đã được sửa sang lại thật tốt, từ ngày thứ hai khi cô được gả vào nhà họ Hạ, Lâm Thục Nguyệt liền sắp xếp cô vào làm phụ tá ở Geel quốc tế cho Hạ Vũ Hi. Ba tháng, cô chỉ có thể nhìn hẩn được vài lần trong thời gian làm việc, lại còn bị hẩn chơi xấu, khi bắt cô xử lý cả công việc của các bộ phận thư ký khác.

“Tổng thư ký, đây là cà phê của tổng giám đốc, làm phiền cô mang vào.”

Giọng nói vang lên bên tai tới toàn thể các thư ký trẻ tuổi, toàn bộ đều là các nữ bí thư có dung mạo xinh đẹp, đều lên tiếng thán phục, Tống Khuynh Vân không cần ngẩng đầu cũng biết người đến chính là phụ tá đặc biệt của Hạ Vũ Hi, Đinh Chi Thành.

“Được, tôi biết rồi.”

Bất đắc dĩ cười cười, cũng khó trách tất cả phụ nữ ở công ty đều đối với Đinh Chi Thành có cảm tình, so với Hạ Vũ Hi lạnh lùng, Đinh Chi Thành lại có vẻ ôn hòa nho nhã hơn nhiều, mang theo trông mắt kiếng bên vành mắt làm cho người khác khó đoán được ẩn ý thật sự ở hẩn, bởi môi cứ luôn giữ mãi nụ cười ôn hòa như mọi khi.

“Còn việc này nữa, nơi này có xấp hồ sơ cần tổng giám đốc ký tên.”

Đinh Chi Thành cười thân thiện, thân thể cao to dừng lại một chút, xoay người giao cho Tống Khuynh Vân xấp hồ sơ thật dày, tốt bụng chỉ chỗ cho cô để ở chỗ nào cho hẩn ký tên, vốn những chuyện này hẩn đã quen làm, nhưng kể từ khi có Tống Khuynh Vân vào công ty, Hạ Vũ Hi liền đặc biệt ra chỉ định những chuyện này toàn bộ giao hết cho cô.

“Cám ơn anh, anh Đinh.”

Tống Khuynh Vân nhìn Đinh Chi Thành cười dịu dàng một lúc, cô gái nhỏ hiện rõ vẻ ngây thơ trên mặt không hề có chút nghi ngờ gì, làm cho Đinh Chi Thành thiếu chút nữa thì ngây ngất cả người, nhưng chẳng mấy chốc thì chân mày liền xiết lại, không biết có nên nhắc nhở cô không, phòng làm việc của tổng giám đốc có cái bực thềm.

Không tốt lắm cho việc mang giày cao gót ba tấc, Tống Khuynh Vân gian nan đi thẳng về phía thang máy đến phòng làm việc của tổng giám đốc, một bước, hai bước, mắt thấy sắp đến cửa thang máy trước rồi, chỉ còn cách bước chân một đoạn, thân thể chợt nghiêng một bên, nặng nề té lăn trên đất.

“A!” Nhắm mắt lại thét chói tai, trong tình thế cấp bách, Tống Khuynh Vân lúng túng bắt lấy được vật thể gì đó, lúc này mới ổn định được tư thế xiêu vẹo chỉ chực thời ngã xuống.

“A, Tổng giám đốc Thẩm, quần áo của anh.” Giọng nói ngọt ngào kêu lên.

Tống Khuynh Vân kinh ngạc, mở một con mắt ra nhìn, nhìn một chút một chút về phía vật thể mà chính mình bắt lấy, vật thể này ở đâu vậy, thì ra cô bắt được cả vạt của một người đàn ông xa lạ, trong nháy mắt cả vạt bị buộc chặt lại, thít chặt gương mặt tuần tú của hắn làm bừng đỏ cả lên, trên cổ thì nổi đầy gân xanh.

“Xin lỗi, thật sự rất xin lỗi, tôi không có cố ý.”

Vội vàng buông lỏng cánh tay ra, Tống Khuynh Vân đỏ mặt, cúi thấp đầu xuống, càng không ngừng nói lời xin lỗi.

Nhưng mà, không cúi đầu xuống còn khá hơn, cúi xuống lại nhìn thấy thứ đập vào trong mắt, làm ắt cô liền trở nên trắng dã, xem ra giọt nước cà phê nhỏ như viên trân châu dính trên chiếc áo sơ mi đặc tiền đang lan ra thành một mảng lớn trên áo càng ngày càng to hơn nhiều, làm cô vô cùng hoảng sợ liền kêu to.

“Tôi, tôi không có cố ý, để tôi lau giúp cho anh.”

Tự trách bản thân mình, Tống Khuynh Vân liền đỏ ửng cả khuôn mặt nhỏ nhắn, cô cảm nhận được ánh mắt kia đang chú ý ở trên đỉnh đầu cô, mà căn bản cô lại không có dũng khí để ngẩng đầu lên, luống cuống cả tay chân, thay hắn lau đi vết bẩn, tiếc rằng, càng lau thì lại càng hồng bết.

“Mau tránh ra.”

Vất vả lắm Thẩm Chính Hạo mới khôi phục lại hơi thở bình thường, thấy nhìn thấy cô gái nhỏ đầu sỏ gây ra chuyện lại làm cho áo sơ mi của hắn càng ngày càng hồng bết nhiều hơn, không nhịn được liền gạt tay nhỏ bé của cô ra.

A, Tống Khuynh Vân bị sức lực hắn đẩy ra, thiếu chút nữa đã đứng không vững, sống lưng đụng phải vách tường làm thân thể đang đứng vững liền trở nên lay động, lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn về phía hắn.

Người đàn ông này không hề thua kém Hạ Vũ Hi, vóc người cao to, cùng dung mạo tuấn lãng, so với Hạ Vũ Hi thì kém phần gian xảo hơn, trong hơi thở của anh lại có nhiều phần tỉ mỉ cẩn thận hơn, chỉ giống nhau phần anh tuấn làm cho bất cứ người nào nhìn vào cũng không thể dịch chuyển mắt đi được.

“Anh (Cô)-”.

Hai người đồng thời mở miệng, trong lòng của Tống Khuynh Vân không ngừng dâng lên một chút cảm giác quen thuộc, giống như ở sâu trong nội tâm, từ một nơi nào đó có cảm xúc tương tự, nếu cứ tiếp tục suy nghĩ kỹ lại thì không hề có chút khả năng nào, liền tự mình cười giấu cợt, không nên quá để ý, lại thành khẩn nhìn hắn nói lời xin lỗi lần nữa, Tống Khuynh Vân vội vàng thu thập những hồ sơ nằm rải rác, vội vàng chạy vào trong thang máy.

Nhưng mà, vẫn cứ nhìn chằm chằm vào bóng dáng của cô đang biến mất ở giữa thang máy, Thẩm Chính Hạo phải mất một lúc lâu, lại không có biện pháp phục hồi lại tinh thần, quá giống, có phải là cô ấy không? Mặc dù dung mạo có chút thay đổi, nhưng giữa hai lông mày lại có chút ưu buồn lo lắng, giống y như lúc khi còn bé.

sửa: đúng rồi đó, chuyện anh hi hành hạ chị còn dài lắm...

5. Chương 5: Geel Quốc Tế: Vô Tình Gặp Gỡ (2)

“Tổng giám đốc Hạ, hồ sơ của anh...”

Đẩy cửa kiếng quen thuộc ra, Tống Khuynh Vân không hề phòng bị, bất gặp cảnh đông cung kích tình, kẻ chủ đạo chính là ông xã vừa mới đám cưới với cô.

“Đứng lại!” Lạnh giọng quát.

Hạ Vũ Hi không hề buông cô gái xinh đẹp gọi cảm ở phía dưới ra, nhưng ánh mắt lạnh lùng lại khóa chặt bóng dáng muốn thoát đi của Tống Khuynh Vân.

“Anh, anh đang bận, chút nữa tôi quay trở lại.”

Nhắm chặt hai mắt, thân thể Tống Khuynh Vân cứng đờ đưa lưng về phía bọn họ, đáy lòng xẹt qua chút khổ sở cùng bất đắc dĩ.

“Xoay người lại.” Hạ Vũ Hi vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng, vừa kết hợp động tác phía dưới, cũng không tự giác gia tăng nhanh tốc độ, chọc cho người đẹp phía dưới cứ liên tiếp làm nũng.

“Không cần.” Không thể đi ra, Tống Khuynh Vân chỉ có thể lựa chọn là đưa lưng về phía bọn họ, không muốn nhìn tới cũng không thêm nghĩ đến nữa.

“Không cần?” Hạ Vũ Hi nhú mày nhìn gian xảo, “Xem ra tôi phải nghĩ lại có nên đem đoạn video này gửi đến tòa soạn hay không?”

Từ trên bàn móc ra cái di động, nhấn phím mở khóa hình ra, trong tấm hình Tống Khuynh Vân toàn thân trần trụi đang nằm dưới thân thể của hắc hắc hạ, chỉ cần nhìn một cái không sót cảnh xuân vô hạn nào cả..

“Anh không thể làm như vậy được!” Cắn chặt môi xuống, Tống Khuynh Vân cứng đờ sống lưng, xoay người đối mặt về phía ác ma, trong tay hắc hắc hạ cầm chính là hình chụp ngày cưới của hắc hắc hạ và đoạn video bất nhả của cô, trở thành vũ khí lợi hại quan trọng để uy hiếp cô.

“Rốt cuộc anh muốn làm gì nào?”

Là do hắc hắc hạ cố ý, hắc hắc hạ tình muốn hạ nhục cô. Ba tháng qua, hắc hắc hạ chưa từng chạm qua cô lần nữa, nhưng lại không từ bỏ giây phút nào để không nghĩ cách hành hạ cô, Tống Khuynh Vân tái mặt, ánh mắt ngơ ngàng nhìn về phía hắc hắc hạ.

“Tôi muốn làm gì sao?”

Hạ Vũ Hi hừ lạnh, đẩy cô gái còn chưa thỏa mãn dục vọng ở phía dưới ra, thân thể trần trụi đi tới trước mặt cô, siết chặt khuôn mặt nhỏ nhắn thon gầy trắng nõn của cô, hờ hững nhìn vết đỏ hiện lên ở trên gương mặt của cô.

“Nếu như không phải là cô, bà ấy sẽ không ép buộc tôi cưới cô, nếu như không phải cô ham vinh hoa phú quý, làm việc nghĩa mà không biết chùn bước, tự mình nhảy vào đầm nước đục này, nếu chỉ vì vậy mà tôi không chán ghét cô sao, cho dù là vậy đi, do cô nhất định muốn làm rối loạn cuộc sống của tôi, cô nói xem, tôi nên làm gì đây hả?”

Đáy lòng vọt lên cơn đau đớn, nếu như không phải mẹ hắc hắc hạ buộc hắc hắc hạ cưới một người phụ nữ không thương, giờ phút này có lẽ hắc hắc hạ đang cùng cô ấy đi du lịch ở Aegean Sea, mà không phải cả ngày lẫn đêm chịu đựng cô đơn lạnh lẽo rồi.

Đột nhiên Tống Khuynh Vân cảm giác tim căng thẳng, thân thể có chút yếu ớt mềm nhũn, cô biết hắc hắc hạ không thương cô, cô cũng biết, trong lòng hắc hắc hạ có một người phụ nữ khác, nhưng mà, cô chưa bao giờ nghĩ đến hắc hắc hạ ghét cô như vậy.

“Cốc... cốc... cốc...”, Đinh Chi Thành nhẹ nhàng gõ cửa kiếng một cái, đẩy kính mắt ở trên mũi lên, trong mắt của hắc hắc hạ, dường như tình huống này thường diễn ra như nước, nên trông rất bình tĩnh.

“Tổng giám đốc, Thẩm tổng của tập đoàn Thịnh Thiên đã đến, đang trong phòng họp chờ anh.”

Giọng nói ôn hòa đã phá tan bầu không khí lúng túng ở trong phòng, Đinh Chi Thành dĩ nhiên biết rõ bên trong đang trình diễn một màn như thế nào.

“Biết rồi.”

Hạ thấp giọng đáp, Hạ Vũ Hi buông Tống Khuynh Vân ra, đứng dậy sửa sang lại trang phục của mình, mắt lạnh lùng liếc nhìn Tống Khuynh Vân đang xụi lơ trên mặt đất một cái.

“Chỉ cần dọn lại bộ dạng điếm đạm đáng yêu kia của cô lại đi, cùng tôi đi tới phòng họp.”

Dồn ép nước mắt của mình quay về, Tống Khuynh Vân mạnh mẽ, chống đỡ thân thể của mình bò dậy, dẫn đầu mở cửa đi ra ngoài, sau lưng là Hạ Vũ Hi, cùng đi ra khỏi phòng làm việc.

Hạ Vũ Hi sải bước lớn đi tới phòng họp, Đinh Chi Thành vội vàng đi theo, sau đó cùng sóng vai Tống Khuynh Vân mà đi ra ngoài.

“Cô không sao chứ?”

Liếc mắt một cái liền thấy trên mặt Tống Khuynh Vân có vết đỏ, cùng vẻ mặt hoảng sợ, bản tính dịu dàng ân cần của Đinh Chi Thành liền bộc phát.

“Không sao đâu.” Khéo miệng khẽ lay động, Tống Khuynh Vân khổ sở lắc đầu một cái.

Đột nhiên Hạ Vũ Hi dừng bước chân lại, ánh mắt sắc nhọn liền quét qua Đinh Chi Thành cùng Tống Khuynh Vân, giữa hai hàng lông mày đang che giấu sự tức giận lạnh lẽo, đàn bà chết tiệt, tại sao lại để cho trợ lý của hắn đối với cô có vẻ thương hại vậy.

“Chi Thành, cậu làm xong chuyện của mình rồi, tốt nhất không nên quan tâm đến chuyện không cần thiết.”

Lần đầu tiên, lạnh lùng lên tiếng với Đinh Chi Thành, hắn nheo tròng mắt lại, vì không thích hắn nhìn Tống Khuynh Vân bằng ánh mắt dịu dàng, thô lỗ kéo Tống Khuynh Vân qua, sức mạnh to lớn của hắn thiếu chút nữa làm cho cô đứng không vững mà ngã xuống.

“Còn cô nữa, không cần ở trong công ty của tôi thì triển công phụ dụ dỗ người khác.”

Hạ Vũ Hi cứ châm chọc làm cho thân thể của Tống Khuynh Vân khẽ run lên, trên mặt lúc trắng lúc xanh, trong tận đáy lòng hoàn toàn đã đóng băng.

“Vũ Hi, cậu có thể đừng có quá đáng nữa hay không?”

Đinh Chi Thành vẫn trước sau như một, tròng mắt bình tĩnh liền bao phủ lấy một chút tức giận, mặc dù là trợ lý của hắn, nhưng cũng là bạn tri âm tri kỷ của hắn, không thích hắn thô lỗ bá đạo, hơn nữa càng không quen nghe hắn nói những lời châm chọc lạnh lùng.

Hạ Vũ Hi lạnh lùng liếc nhìn hắn một cái, nâng nụ cười lạnh khát máu lên, “Tôi cư xử với vợ tôi như thế nào, không mượn cậu xen vào.”

Dùng sức hất tay Tống Khuynh Vân ra, Hạ Vũ Hi cũng không quay đầu lại mà cứ đi về phía trước, bàn tay bởi vì tức giận mà nắm chặt lại thành quyền, hắn đang nắm giữ ngấm ngấm chịu đựng.

6. Chương 6: Geel Quốc Tế: Vô Tình Gặp Gỡ (3)

“Tổng giám đốc Thẩm, đây là bản kế hoạch của chúng ta lần này, hi vọng có thể cùng quý công ty hợp tác, xin mời ông xem qua.”

Đặt một xấp tài liệu dày giao ra trước mặt Thẩm Chính Hạo, Đinh Chi Thành khóa chặt chân mày, nhìn chằm chằm vào màn ảnh khổng lồ, giải thích cặn kẽ về những mấu chốt trong nội dung thiết kế của các đề án đưa ra..

Tập đoàn Thịnh Thiên, là một trong công ty nổi danh có đủ bản lĩnh để vượt qua các công ty quốc tế khác để cùng đứng ngang hàng với Geel quốc tế, và chính là đối thủ cạnh tranh lớn nhất. Trước kia, hai bên vẫn chưa từng có dịp tiếp xúc với nhau, nhưng kể từ khi vị tổng giám đốc tiếp nhận tập đoàn Thịnh Thiên vừa từ nước ngoài trở về, chỉ gần hai tháng, đã đoạt đi nhiều khách hàng lớn của bọn họ.

Cho nên, nếu như có thể trở thành bạn của họ, đối với Geel quốc tế mà nói, đúng là một bước sỏi cực đại, đây cũng chính là mục đích chủ yếu mà Đinh Chi Thành an bày cuộc hội nghị này vào ngày hôm nay.

Vậy mà, bất kể hần có giải thích tuyệt vời đến thế nào, dường như vẫn không hấp dẫn được ánh mắt của Thẩm Chính Hạo, ngược lại.

Từ khi vừa vào cửa, Thẩm Chính Hạo liền tỏ ra dăm chiêu, cứ tập trung vào trong góc nhỏ mà Tống Khuynh Vân đang chuyên tâm ghi chép, có khi thì cau mày, có khi thì suy nghĩ sâu xa, hoàn toàn không nghe được những lời thuyết minh của Đinh Chi Thành.

“Tổng giám đốc Thẩm,...”

Đinh Chi Thành lúng túng liền ho hai tiếng, liếc mắt nhìn Hạ Vũ Hi một cái, sắc mặt liền tái xanh, vàng trán toát mồ hôi lạnh.

“Chi Thành, xem ra tổng giám đốc Thẩm đối với bản kế hoạch của cậu cũng không cảm thấy hứng thú lắm.”

Cười lạnh, Hạ Vũ Hi khẽ động bờ môi mỏng hấp dẫn, đáy mắt phát ra tia sáng lạnh lùng, đang quan sát tỉ mỉ nhìn theo bản kế hoạch thật đầy đang dùng sức ném ở trên bàn.

Tiếng vang lớn cuối cùng đã kéo thần trí của Thẩm Chính Hạo trở về, cũng không biết Tống Khuynh Vân chính là người vợ mới cưới của Hạ Vũ Hi, Thẩm Chính Hạo nhú mày, không hiểu vì sao hần đột nhiên lại phát hỏa lớn như vậy.

“Dường như tổng giám đốc Thẩm đối với thư ký của tôi có vẻ hứng thú nhiều hơn.”

Cười tà mị, Hạ Vũ Hi nâng đầu Tống Khuynh Vân đang rũ thấp xuống, thô bạo kéo thân thể mềm mại của cô vào trong ngực.

“Làm gì nghiêm trọng vậy tổng giám đốc Hạ, tôi chỉ cảm thấy là...” Thẩm Chính Hạo hạ thấp ánh mắt xuống, lạnh lùng dõi theo bàn tay thô lỗ của hần, “Cô ấy, rất giống một người bạn cũ của tôi.”

“Ha ha...” Càng châm biếm hơn, mặt Hạ Vũ Hi tràn đầy giễu cợt, “Tổng giám đốc Thẩm nói bạn cũ, không phải là bạn giường chứ.”

Hung hăng châm chọc vào nội tâm của Tống Khuynh Vân, trong mắt hần cô dường như bắn thủ đến kinh khủng như vậy sao, nhắm chặt mắt lại, không muốn nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng độc ác của hần.

“Bạn giường?” Thẩm Chính Hạo lặp lại, nheo lại đôi mắt sâu thẳm, dâng lên vẻ không vui, “Mỗi lần tổng giám đốc Hạ nói chuyện đều khôi hài như vậy sao?”

Bọn họ đã sẵn sàng giương súng chiến đấu, nhìn chằm chằm vào nhau. Mặt Đinh Chi Thành trở nên đen sẫm, ai có thể nghĩ đến, hai tổng giám đốc đứng đầu hai công ty lại như hai đứa bé đấu khẩu cùng nhau, chỉ là cả người Thẩm Chính Hạo tỏ ra khí thế cao quý không thua gì với Hạ Vũ Hi, thật là làm cho hần phải mở mang tầm mắt.

“Nếu tổng giám đốc Thẩm không có hứng thú hợp tác với chúng tôi, Chi Thành, tiễn khách.” Hạ Vũ Hi nghiêm mặt hạ lệnh đuổi khách.

“Rất hợp ý tôi.”

Thẩm Chính Hạo hừ lạnh bất cần, nhưng trước khi rời đi liền đi tới trước mặt của Tống Khuynh Vân, thu hồi vẻ lạnh lùng, xuất hiện vẻ dịu dàng hiền từ kì lạ.

“Không biết Tống tiểu thư, có thể nể mặt cùng ăn một bữa cơm không?”

Không biết làm thế nào, Tống Khuynh Vân nhìn vẻ mặt ôn nhã của Thẩm Chính Hạo, lại liếc thấy vẻ mặt tức giận của Hạ Vũ Hi đang trừng mắt nhìn cô, trong bụng nhất thời kinh ngạc, phải làm thế nào với hai người kia?

“Cám ơn tổng giám đốc Thẩm, tôi nghĩ là...” Tống Khuynh Vân cúi đầu, không dám nhìn vẻ mặt tức giận của Hạ Vũ Hi, hèn nhát mở miệng, “Không cần đâu.”

“Không thì cô cứ tới tập đoàn Thịnh Thiên của tôi làm việc, tốt hơn là bị cấp trên điên cuồng nóng nảy ở đây ngược đãi.”

Thẩm Chính Hạo vẫn không chịu từ bỏ, thậm chí nói lời kích động, còn tiến lên một bước nắm lấy hai tay của cô.

“Điên cuồng nóng nảy?” Hạ Vũ Hi tức giận mà nghiêng rằng, hắn không thể kìm chế được hai tay của mình liên vung lên, “Thật cảm ơn tổng giám đốc Thẩm đã quan tâm, tôi cư xử với cô vợ tôi như thế nào, còn chưa tới phiên anh để ý đến.”

Hạ Vũ Hi cố ý nhấn mạnh hai chữ “cô vợ”, nắm bả vai Tổng Khuynh Vân thật chặt, trừng mắt nhìn Thẩm Chính Hạo khiêu khích.

Dùng ánh mắt dò hỏi Tổng Khuynh Vân, chỉ thấy Tổng Khuynh Vân nhút nhát gật đầu, Thẩm Chính Hạo giận quá hóa cười.

“Thì ra lời đồn là thật, Tổng tiểu thư, tôi thật tiếc thay cô không phải chịu đựng như vậy.” Thẩm Chính Hạo khinh miệt liếc nhìn về phía Hạ Vũ Hi.

“Anh -”

Còn chưa nói ra miệng, quả đấm của Hạ Vũ Hi đã dán lên gò má của Thẩm Chính Hạo, dùng lực mạnh làm cho Thẩm Chính Hạo liên lùi đi vài bước, thật vất vả mới ổn định lại bước chân. Nửa lúc ngẩng đầu lên, khóe miệng đã thấm ra tia máu.

“Trời ơi!” Trong nháy mắt, không dám tin được liên thét lên chói tai, Tổng Khuynh Vân không thể nào tưởng tượng được là hắn sẽ ra tay đánh người.

Chỉ là, không ngừng kinh sợ một lúc.

Thẩm Chính Hạo ổn định thân thể, cũng không chút do dự đánh trả hắn một quyền, quả đấm cứng như sắt rơi vào ngực của Hạ Vũ Hi, bị chấn động hắn liền thở dồn dập hỗn hển.

“Dừng tay, xin đừng đánh lại mà.”

Kinh hãi chạy đến bên cạnh Hạ Vũ Hi, Tổng Khuynh Vân lạnh lùng nhìn Thẩm Chính Hạo rống giận, cô đau lòng đỡ lấy cánh tay của Hạ Vũ Hi, bảo vệ hắn ở phía sau, sợ rằng Thẩm Chính Hạo lại làm tổn thương hắn nữa.

“Tổng giám đốc Thẩm, chuyện của tôi với chồng tôi, hãy để chúng tôi tự mình xử lý, hôm nay không tiện tiếp đãi, mời anh trở về cho!”

Tất cả suy nghĩ đều đặt vào người của Hạ Vũ Hi, Tổng Khuynh Vân không rảnh bận tâm đến ánh mắt đau đốn chột lóe lên trong mắt của Thẩm Chính Hạo.

7. Chương 7: Lấy Người Làm Quà Tặng (1)

“Bốp!” Hôm nay không khí ở Geel quốc tế có vẻ cực kỳ không ổn định, tiếng đồ vật bị ném đổ cứ vang lên liên tiếp từ bên trong phòng làm việc của tổng giám đốc.

“Đáng chết, lại lui đơn nữa.”

Hạ Vũ Hi vui ở trên ghế đệm, đem những chứng từ đang cầm trong tay, toàn bộ đều ném vào không trung, mặc cho chúng bay tán loạn.

Bởi vì bị tập đoàn Thịnh Thiên chơi một đòn, hôm nay đã có khách hàng lớn thứ ba đề xuất lui đơn, Hạ Vũ Hi phiền lòng khi bị thua ván này.

“Vũ Hi, xem ra tập đoàn Thịnh Thiên đang muốn chơi một gậy vào chúng ta.”

Toàn bộ Geel quốc tế, chỉ có Đinh Chi Thành không sợ Hạ Vũ Hi tức giận, anh nhàn nhã thay Hạ Vũ Hi rót ly rượu đỏ, đặt vào trong tay của hắn, bình tĩnh mở miệng:

“Cậu phải nghĩ cách cứu vãn đi, nếu cứ bị chơi xấu như vậy hoài, thì đối với Geel và Thịnh Thiên đều không phải là chuyện tốt.”

Hồi tưởng lại chuyện hoang đường xảy ra ngày đó, Đinh Chi Thành không thể nhịn cười, một kẻ luôn luôn giữ tỉnh táo hơn bao người khác là Hạ Vũ Hi, cũng khó có thể không chế bộ mặt, xem ra hắn đối xử với cô vợ nhỏ tuyệt đối không đơn giản.

“Có muốn tôi giúp cậu hẹn tổng giám đốc Thẩm ra, sắp xếp một bữa tiệc không hả?”

Mặc dù hắn rất thích việc Hạ Vũ Hi sẽ vì Tống Khuynh Vân mà làm chuyện khác thường kia, nhưng vì lợi ích công ty nên hắn cũng phải suy tính kỹ.

“Không cần.” Hạ Vũ Hi đung đưa chất lỏng ở trong ly đang cầm tay, nheo mắt lại, “Tự tôi có biện pháp.”

Trong lòng Đinh Chi Thành thoáng qua một tia lo lắng, mỗi khi hắn lộ vẻ mặt như vậy, chính là trong thâm tâm hắn đang có một điều mờ ám đang bộc phát, anh ngẩng đầu lên dõi theo ánh mắt của hắn. Cuối cùng vẫn đem tất cả lời khuyên giải liền nuốt trở lại vào trong bụng, quen biết hắn nhiều năm, Đinh Chi Thành hiểu rõ một khi hắn đã quyết định, sẽ không thể nào thay đổi.

“Thiếu phu nhân đến.”

Tài xế nhà họ Hạ, ông Lý cung kính mở cửa xe chỗ ngồi phía sau ra, cả người Tống Khuynh Vân mặc trang phục rất lộng lẫy, trong tâm tư có chút do dự, còn đắm chìm vào trong buổi chiều mà Hạ Vũ Hi dịu dàng mời cô cùng đi ăn tối chung.

“A.”

Một tiếng lẩm bẩm, hai chân thon dài mang giày cao gót nạm đá bước ra ngoài xe, không khỏi ngẩng mắt nhìn nhà hàng cao cấp nổi tiếng Châu Âu nằm sao ở trước mặt, trong bụng càng cảm thấy rất đối bất an.

Ánh nền mềm mại ấm áp, được rọi xuống từ tầng cao nhất ở phía bên ngoài cửa sổ, mắt nhìn xuống những ngọn đèn dầu phát ra những tia sáng cầu vồng, bên cạnh có người hầu bàn đang kéo đàn violông nghe thật cảm động, Tống Khuynh Vân nháy nháy mắt, thật không dám tin đây là sự thật.

“Sao vậy? Ăn không ngon sao?” Thấy trước mặt cô, miếng thịt bò bít tết cao cấp Kobe cũng không hề động đến, Hạ Vũ Hi cau mày, hạ giọng hỏi.

“Không phải, không phải đâu, ăn rất ngon.” Lấy lại tinh thần, mặt Tống Khuynh Vân bừng đỏ, cuống quýt cầm dao nĩa ra sức cắt lấy miếng thịt bò bít tết, để chứng minh đang ăn thật sự, cô không ngừng nhét vào miệng.

Hạ Vũ Hi lau chùi miệng thật trang nhã, để dao nĩa xuống, mỉm cười nhìn cô, “Thịt bò bít tết cao cấp nhất của Kobe, tốt nhất nên kết hợp với Rafael năm tám hai của nước Pháp, mùi vị sẽ tốt hơn, hãy nếm thử một chút đi.”

Có cái hiểu có cái không, nhưng Tống Khuynh Vân vẫn gật đầu một cái, những nhà hàng hạng sang này dĩ nhiên không thuộc sở trường của cô, cô thấy người hầu bàn rót thêm chất lỏng màu đỏ cho cô, học theo bộ dạng của Hạ Vũ Hi nâng lên cổ ly cao.

Hạ Vũ Hi nhìn cô nâng ly lên, liền ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, nhắm chặt hai mắt để cảm nhận được vị thơm nồng thuần khiết của mùi rượu. Tống Khuynh Vân cũng học theo cử chỉ của hắn, cau mày lại, đem mùi hương rượu đỏ rót đầy vào trong miệng để cho hương thơm ngậy ngát có thể lan tỏa khắp người.

“Khụ..khụ..khụ”, loại rượu đỏ mạnh làm cho Tống Khuynh Vân cứ ho khan liên tục, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp chỉ trong nháy mắt đã trở nên ửng hồng, sương mù trong ánh mắt càng khiến cho Hạ Vũ Hi nắm lấy ly rượu trong tay lại thật chặt.

“Có muốn dùng thêm một ly nữa không?” Bờ môi Hạ Vũ Hi khẽ cười yếu ớt, ý bảo người hầu bàn cho cô thêm một ly nữa.

Kỳ quái, là do cô uống say hay sao? Tống Khuynh Vân lắc đầu, cố gắng muốn nhìn thấy rõ bộ dáng điệu dàng của Hạ Vũ Hi, nhất định là cô đã say, nếu không sao cô lại thấy Vũ Hi nhìn về phía cô cười.

“Nhất định là tôi say rồi.” Lắm bầm nói, Tống Khuynh Vân cầm ly rượu không theo đẳng cấp lên, uống một hơi cạn sạch.

Có chút nhú nhú mảy, Tống Khuynh Vân rót rượu đỏ xuống ly, mặt ửng đỏ cùng nụ cười, cảm giác thân thể càng lúc càng nóng. Đột nhiên lắc lắc mình đứng lên, chạy đến trước mặt của Hạ Vũ Hi.

“Vũ Hi, Vũ Hi...” Hơi men say phun lên trên mặt của Hạ Vũ Hi, ngón tay củ ấu của Tống Khuynh Vân cứ xẹt qua gò má của hắn thật nhẹ nhàng.

Bộ dạng cau mày ngây thơ của cô đã khiến cho lòng của Hạ Vũ Hi liền nổi lên cơn sóng, nếu như nói hắn là người bị hại, còn cô kia, cảm giác không phải là.

“Em biết rõ, em đều hiểu biết rõ hết, nơi này của anh,” ngón tay nhỏ bé xanh miết chọc chọc vào trái tim của Hạ Vũ Hi, cô nhìn hắn cười khổ sở một lúc, “Nơi này của anh, đã bị cô ấy chiếm giữ hết rồi.”

Thân thể đột nhiên căng thẳng, Hạ Vũ Hi thô lỗ đẩy thân thể mềm mại của Tống Khuynh Vân đang dán chặt thân mình ra, lạnh lùng nhìn cô trong chớp lát đứng không còn vững vàng, nên ngã nhào trên nền đất và chu miệng nhỏ nhắn oan ức ra.

Hắn tuyệt đối không thể mềm lòng! Âm thầm siết chặt thiết quyền, ánh mắt Hạ Vũ Hi trở nên tinh mịch, búng tay gọi người hầu bàn lại, ghé vào lỗ tai hắn giao phó mấy câu.

Nhìn thấy hai người hầu bàn điều khiển Tống Khuynh Vân đang say bí tỉ đi thẳng đến phòng khách, Hạ Vũ Hi cũng không thêm quay đầu lại cứ chạy thẳng tới chỗ ngồi của mình, trong nháy mắt liền biến mất trong màn đêm.

8. Chương 8: Lấy Người Làm Quà Tặng (2)

Thẩm Chính Hạo nghi ngờ, nhìn chằm chằm vào cánh cửa phòng khách đang nửa mở ở trước mặt. Sáng sớm hôm nay, hắn nhận được cú điện thoại mời đến của Đinh Chi Thành, hắn đi đến đúng chỗ hẹn, nhưng cũng chỉ có người hầu bàn dẫn hắn đến đây.

“Ừ, nóng quá...” Bên trong cửa truyền đến một âm thanh thở gấp.

Âm thanh này? Thẩm Chính Hạo đẩy cửa vào, theo ánh đèn màu vàng nhỏ, hai chân thon dài đi từng bước một hướng thẳng vào bên trong phòng có cái giường lớn, trong nháy mắt hô hấp trở nên tắc nghẽn.

Mái tóc búi lên gọn gàng đã sớm trở nên rối bù, mệt mỏi nằm trên giường lớn màu trắng, hai hàng lông mày nhíu chặt, cặp mắt mơ màng nửa hí. Tống Khuynh Vân cảm thấy của người khó chịu như bị lửa đốt, cô không ngừng kéo y phục của mình xuống, bộ y phục nhỏ bé từ lúc bị cô lôi kéo xuống đã trở nên lỏng lẻo, lộ ra tầng lớn da thịt trước ngực trắng nõn, một đôi chân thon dài trắng nõn, cứ vô ý ma sát mà nung nịu.

Máy điều hòa tỏa ra hơi lạnh, Thẩm Chính Hạo đối mặt như thế nào với cảnh mê người này, chỉ cảm thấy thân thể cứ biến đổi không ngừng, đáy mắt cũng bị rót đầy tia hồng tình dục.

“Nóng, nóng quá.” Tống Khuynh Vân bất an cứ uốn éo người, miệng đắng lưỡi khô cứ đốt cháy cô, theo bản năng cứ đưa cái lưỡi liếm liếm cánh môi mềm mại, “Tôi nóng quá, khát quá đi...”

Cố gắng đè nén khát vọng từ đáy lòng xuống, Thẩm Chính Hạo động tác cứng đờ liền trở nên nhẹ nhàng nâng thân người của Tống Khuynh Vân dậy, vỗ vỗ vào khuôn mặt nhỏ đang nóng bừng của cô.

“Khuynh Vân, Khuynh Vân, tỉnh dậy đi.”

Đột nhiên, Tống Khuynh Vân bắt được bàn tay lạnh như băng của hắn đang dán lên lồng ngực của mình, cảm giác lạnh lẽo làm cho cô vui vẻ lộ ra nụ cười hài lòng.

“Tôi nóng quá, nóng quá.” Tống Khuynh Vân nghiêng người, càng áp sát lại gần nơi phát ra hơi lạnh, cả thân thể cô cũng dán lên mình Thẩm Chính Hạo.

“Khuynh Vân...” Thẩm Chính Hạo không dám lộn xộn, trên trán thấm đầy mồ hôi chịu đựng, hắn khàn giọng nói, “Cô biết tôi là ai không?”

Tống Khuynh Vân nghe tiếng nói, nâng hai mắt mơ mơ màng màng lên, cố gắng xem bóng dáng trước mặt, nhưng vẫn là một cảnh mơ hồ, nóng, nóng đến không thấy gì được. Trong thân thể càng ngày càng nóng ran, xâm nhập vào lý trí của cô, chỉ muốn ôm “vật thể” trước mặt thật chặt, từ giảm bớt liên tưởng dần lên trong cơ thể.

“Đáng chết.”

Thẩm Chính Hạo gầm nhẹ một tiếng, bờ môi nhỏ nhắn luôn khép kín của Tống Khuynh Vân giờ lại không ngừng nói mê mang, đem tất cả những điều bất mãn của cô nuốt hết vào trong bụng, bàn tay cứ mãi dao động ở trên người của cô.

Tống Khuynh Vân bị hôn đến đầu óc choáng váng, trả lời không lưu loát, trong đầu hiện ra bữa ăn tối cùng khuôn mặt hơi nhỏ với dáng vẻ dịu dàng của Hạ Vũ Hi, không ngừng chủ động đưa hai cánh tay trắng trẻo, vòng vào cổ của Thẩm Chính Hạo.

Cô chủ động đáp lại, không nghi ngờ gì làm cho Thẩm Chính Hạo càng thêm khó mà chống cự, cởi bỏ chiếc đầm cản trở của cô ra, lộ nội y màu hồng đáng yêu, cùng phần đầy đà sinh động.

“Vũ Hi, anh đừng chán ghét em có được không?”

Nhú chặt khuôn mặt nhỏ nhắn, Tống Khuynh Vân nắm chặt cánh tay, muốn hắn ôm chặt hơn, cầu khẩn yếu ớt.

Cô cứ nói mơ giống như một chậu nước lạnh, trong nháy mắt đã dập tắt nhiệt huyết của Thẩm Chính Hạo, dục vọng tự động rút đi khỏi tầm mắt, hắn đẩy cô ra khỏi lồng ngực, mà Tống Khuynh Vân cứ cọ xát lung tung vào.

“Vũ Hi...” Chợt mất đi cảm giác hắn đang ôm, Tống Khuynh Vân trở nên co quắp trên chiếc giường lớn trống rỗng, ánh mắt mơ màng chưa thỏa mãn được dục vọng cứ nhìn về hướng cô.

“Khuynh Vân, cô mau tỉnh dậy đi, mở mắt ra xem một chút, là tôi đây!” Hắn rống giận, dùng sức rung lắc hai vai của cô, ý đồ muốn làm cho cô tỉnh táo lại một chút.

Vốn thấy cô ôm hắn yêu thương rất là vui mừng, không muốn suy nghĩ nữa, nhưng chỉ một câu nói của cô đã làm hắn thức tỉnh, cẩn thận suy nghĩ lại một chút, phản ứng của cô có chút không bình thường. Còn nữa..., tại sao Tống Khuynh Vân lại xuất hiện ở địa điểm đã hẹn của hắn với Đinh Chi Thành.

Chẳng lẽ, ánh mắt hắn đột nhiên lạnh lùng.

Nắm cô gái nhỏ từ trên giường lên, làm cô bất mãn giãy giụa, Thẩm Chính Hạo trực tiếp xách cô vào trong phòng tắm, mở vòi sen tắm để nước lạnh nhất, trực tiếp hướng mạnh về phía Tống Khuynh Vân.

“A, a!” Tống Khuynh Vân sợ hãi kêu lên muốn thoát đi, lại bị một cổ lực mạnh mẽ áp chế trong bồn tắm, chịu đựng dòng nước lạnh như băng cọ rửa.

Dùng khăn tắm màu trắng bọc lại, sợi tóc còn nhỏ những giọt châu, Tống Khuynh Vân trợn to hai mắt, run lên lấy bối.

“Không sao chứ.”

Thẩm Chính Hạo phải tìm mất nửa ngày, cuối cùng tìm được ly nước nóng, đặt ở trước mặt cô, đưa tay chạm vào vầng trán của cô, lại bị cô né tránh phòng bị, dùng ánh mắt đen lạnh lùng chăm chú nhìn vào hắn.

“Làm sao anh lại ở nơi này? Anh đã làm gì với tôi?”

Tổng Khuynh Vân liền chất vấn, cô chưa quên được chiếc khăn tắm ở dưới đang tiếp cận nội y của mình, liếc nhìn giường lớn xốc xếch, giày cao gót cùng chiếc đầm bị đá vào một bên, cô âm thầm cầu nguyện ở trong lòng.

“Em hi vọng tôi đối với em có cái gì à?”

Cười khổ, nào có người đàn ông đối mặt với người phụ nữ mà mình thích, đang trong lúc khẩn cấp nhất lại dừng thẳng xe lại, chỉ vì hắn không muốn cô phải đau khổ.

“Khuynh Vân, cô thật sự không nhận ra tôi sao?” Lời tra hỏi có chút yếu ớt, ánh mắt hắn lộ ra vẻ mong đợi.

“Anh...” Lòng mày động lại, chăm chú suy nghĩ, quả thật hắn mang đến một cảm giác rất quen thuộc, lần đầu tiên gặp mặt cô đã có một loại cảm giác này.

“Anh là, anh Masahiro?”

Đột nhiên, hình ảnh khi còn bé liền lủi về trong đầu cô, khuôn mặt quen thuộc trong lòng của cô dần dần trở nên rõ ràng.

“Em cuối cùng cũng đã nhớ ra tôi.” Dịu dàng sờ sờ đầu của cô, Thẩm Chính Hạo cười.

Khi còn bé, nhà hắn ở sát vách nhà của cha Tổng Khuynh Vân, hắn còn nhớ rõ khi còn bé, Khuynh Vân rất thích khóc, thích bám vào hắn. Sau khi hắn đi theo cô của mình đi đến Canada, từ đó bọn họ cũng chưa từng gặp lại nhau.

Không nghĩ tới, lại gặp nhau ở dưới tình huống này.

“Khuynh Vân, hắn đối với em không tốt sao.” Đau lòng sờ nhẹ vào khuôn mặt nhỏ gầy tái nhợt của cô, Thẩm Chính Hạo không nói ra được mà chỉ thấy đau lòng.

“Không có, anh ấy, rất tốt.” Khóe miệng lay động đầy khó khăn, cổ lộ ra nụ cười trấn an.

“Rất tốt ư?” Thẩm Chính Hạo hừ lạnh, “Rất tốt, nên bỏ thuốc cho vợ của mình, sau đó đem làm quà tặng đưa ột người đàn ông khác sao?”

Không cách nào thoát khỏi đau đớn, Tổng Khuynh Vân khổ sở quay đầu đi, không muốn Thẩm Chính Hạo nhìn thấy nước mắt của cô: Vũ Hi, ở trong lòng của anh, vì không thể chờ đợi thêm nữa nên muốn đem tôi cho người khác như vậy sao

9. Chương 9: Nhân Cách Thứ Hai Ra Đời (1)

Màn đêm buông xuống, đầu xe chiếu ánh sáng vào căn biệt thự tối tăm của nhà họ Hạ làm chói cả mắt, ánh sáng mờ nhạt của bóng đèn vườn hoa tỏa ra thần bí.

“Thật sự muốn trở về?” Thay Tổng Khuynh Vân mở cửa xe, Thẩm Chính Hạo vẫn chưa từ bỏ ý định, liền hỏi.

“Đạ.” Khoác chiếc áo tây phục to lớn của Thẩm Chính Hạo, bả vai càng lộ vẻ thon gầy, Tổng Khuynh Vân liếc nhìn ánh đèn ở lầu hai, ánh mắt lộ vẻ ưu tư đau khổ.

“Được rồi.” Ngồi vào chỗ ghế lái, từ cửa sổ Thẩm Chính Hạo nhìn khuôn mặt nghiêng của cô, “Có bất cứ chuyện gì, cứ điện thoại cho tôi.”

Gật đầu một cái, Tổng Khuynh Vân đưa mắt nhìn Thẩm Chính Hạo qua động cơ xe, trong bóng tối bí ẩn, khẽ thở dài một cái. Tổng Khuynh Vân xoay người đi vào khu nhà cao cấp lạnh giá, nhưng cứ tỏ ra hồn nhiên như không biết, trong bóng tối lầu hai, một ánh mắt nóng bỏng khóa chặt lấy cô.

Đẩy cửa phòng của mình ra, mở đèn lên, đột nhiên gọi vào đầy mắt cô bóng dáng dựa vào thành bệ cửa sổ.

“Vũ Hi? Sao anh lại ở đây?”

Sợ hết cả hồn, Tống Khuynh Vân thử thăm dò hỏi thăm, cảm thấy Hạ Vũ Hi trước mặt cùng với bình thường không hề giống nhau, lồng ngực được mở phần nửa đang nghiêng mình tựa vào phía trước cửa sổ, sợi tóc xốc xếch, không giống vẻ lạnh lùng ngang ngược thường ngày, trước mắt hấn mang theo một loại cảm giác rất xấu xa.

“Vợ yêu, em đã về rồi.” Nghe cô gọi, Hạ Vũ Hi hướng nhìn cô mỉm cười sőt ruột, “Cô thật thích nói đùa, đây là phòng của chúng ta, tôi không nên ở nơi đây sao?”

“Không, không phải...” Vội vàng khoát tay, Tống Khuynh Vân kinh hãi, thiếu chút nữa đã cắn vào đầu lưỡi, trong đầu đột nhiên hiện rõ lên cảnh tối nay, hấn độc ác tặng cô cho người đàn ông khác, trong mắt liền dâng lên lệ quang.

“Tại sao lại làm như vậy? Cho dù anh không yêu tôi, anh có thể hành hạ tôi, lạnh lùng với tôi, tại sao lại muốn hạ nhục tôi như vậy?” Tâm tư như bị giày xé, Tống Khuynh Vân đau lòng quá mức liền chất vấn.

“Em yêu, em ở đây nói bậy bạ gì vậy hả.” Hạ Vũ Hi không hề giống như vậy, mang theo nụ cười ảm áp đi tới bên cạnh cô, cởi bỏ y phục chướng mắt của người khác trên người cô ra, ôm cô thật chặt vào trong ngực, “Cô vợ xinh đẹp như vậy, anh thương còn không kịp, làm sao lại sỉ nhục em chứ!”

Kinh ngạc, dõi theo ánh mắt của hấn, đáy lòng dâng lên nghi ngờ, tối nay Hạ Vũ Hi rất khác thường làm cho cô khó mà có thể thích ứng theo, sao hấn không hề đề cập tới chuốt say cô, bỏ mặc chuyện của cô...

Đột nhiên xuất hiện nụ hôn nóng bỏng làm nhiều loạn suy nghĩ của Tống Khuynh Vân, Hạ Vũ Hi cạy hàm răng của cô ra rất thuần thực, xâm nhập vào mùi thơm ngọt ngào của cô, đôi bàn tay ảm áp cũng hạ xuống thân thể hấp dẫn uyển chuyển của cô.

“Chờ, chờ một chút.” Bị hấn hôn đến thất điên bát đảo, Tống Khuynh Vân cố gắng kháng cự, muốn giữ vững lý trí.

“Em yêu, một khắc anh cũng không thể chờ được.” Không chịu rời khỏi môi của cô, hấn ôm cô ở chỗ ngồi phía cuối lên, đi về phía giường lớn kia, đều chỉ có một mình Tống Khuynh Vân gối đầu một mình ngủ.

“Vũ Hi, em giống như là đang nằm mơ vậy.” Vòng vào cổ của hấn, Tống Khuynh Vân bị dáng vẻ dịu dàng của hấn làm cho thần trí trở nên mê loạn.

“Suyt!” lấy ngón trỏ đặt nhẹ lên bờ môi của cô một chút, “Gọi anh là Hi, anh với tên không hiểu tình cảm kia không hề giống nhau.”

Cười tà mị một lúc, Hạ Vũ Hi hôn lấy cái miệng nhỏ nhắn của cô thêm lần nữa, cũng thuận thể nuốt hết các nghi vấn của cô, bàn tay duỗi ra một cái, cởi bỏ y phục của cô, thẳng tiến chạm vào nhau.

Chờ, chờ một chút. Tống Khuynh Vân mở to cặp mắt, trong đáy lòng càng ngày càng bị mê muội, hấn mới vừa nói kẻ không hiểu tình cảm, người đó là ai? Sao cô cảm thấy tối nay Hạ Vũ Hi hoàn toàn thay đổi như một người khác, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?

“A...” Ứm lên một tiếng, Tống Khuynh Vân bị hấn kim hãm, gọi lên từng đợt rồi từng đợt sóng dục vọng, đầu óc hỗn độn, tất cả nghi vấn đều không thể suy nghĩ.

Y phục xốc xếch bị ném đầy trên đất, trên giường hai thân thể nóng bỏng đang quấn lấy nhau thật chặt. Kết hôn ba tháng, cuối cùng Tống Khuynh Vân có thể thực hiện nghĩa vụ người vợ, như đang nằm trong cảnh mộng, cảm nhận Hạ Vũ Hi cứ dây dưa dịu dàng suốt cả đêm.

Trời có chút bình sáng, Tống Khuynh Vân không hề buồn ngủ, cứ trợn to hai mắt nhìn Hạ Vũ Hi đang ngủ mê mang, lông mi dài cụp xuống, hơi thở vững vàng lộ ra vẻ an nhàn, nhớ đến đêm hôm qua cứ dịu dàng dây dưa, mặt Tống Khuynh Vân liền bừng đỏ.

Rón rén bò dậy, sửa sang lại y phục thật tốt, Tống Khuynh Vân thỏa mãn quay đầu lại nhìn dáng vẻ ngủ say của Hạ Vũ Hi, ngay sau đó nhẹ nhàng rời khỏi phòng, muốn chuẩn bị cho hấn bữa ăn sáng thật phong phú.

Không biết sau khi tỉnh lại, Hạ Vũ Hi lại làm tổn thương cô như thế nào nữa.

10. Chương 10: Nhân Cách Thứ Hai Ra Đời (2)

Chiếc áo sơ mi đã được lược bớt vài chỗ để kết hợp với thân thể mình, Hạ Vũ Hi trang nhã bước chậm rãi từ lầu hai xuống đi vào trong phòng ăn, tùy rằng rất kỳ quái, vì sao đêm hôm qua hần lại ngủ trong phòng của cô, nhưng lại không hề để ở trong lòng.

“Thiếu gia, cậu đã dậy rồi à?” Má Trương quản gia ôn hòa liền chào hỏi, từ trong phòng bếp bày ra mấy thứ đồ ăn nóng hổi, còn có mùi cháo trắng ở bốn phía.

Có chút nhú nhú mây, “Má Trương, không phải tôi luôn luôn ăn bữa ăn tây sao? Sao đột nhiên lại đổi thành đồ ăn Trung Quốc vậy?”

“Thiếu gia, những thứ này đều do thiếu phu nhân từ sáng sớm rời khỏi giường tự mình làm cho cậu đó.” Cười ha hả, còn vì Hạ Vũ Hi mà chuẩn bị bữa ăn sáng, ban đầu cô còn lo lắng cho thiếu gia cùng với thiếu phu nhân, nhưng sáng nay bà thấy vẻ mặt thiếu phu nhân rất hạnh phúc, còn vì thiếu gia mà chuẩn bị bữa ăn sáng, trong lòng của bà như nở toàn hoa.

“Còn nữa..., cà phê của tôi đâu?”

Cũng không hề động đến bữa ăn sáng ở trước mặt, Hạ Vũ Hi cứ như thường ngày liền giờ tờ báo lên đọc, theo thói quen lục lọi tách cà phê, lại không lấy được ở chỗ nào, nhú chặt mày, lên giọng chất vấn.

“Uống cà phê đen quá nhiều sẽ không tốt cho bao tử, em pha cho anh ly sữa tươi nóng, nhân lúc còn nóng hãy mau uống đi.”

Tống Khuynh Vân mặc bộ áo ngủ màu hồng, cẩn thận bưng ly thủy tinh nóng bỏng ra, đặt ở trước mặt của Hạ Vũ Hi, trong lòng đầy sự mong đợi nhìn về phía hần, không biết hần khi thấy cô chuẩn bị bữa ăn sáng có vui lòng hay không.

“Má Trương, bà đi ra ngoài trước đi.” Đặt tờ báo xuống, Hạ Vũ Hi lạnh lùng cất giọng phân phó.

“YES!, thiếu gia.” Má Trương vui vẻ ngược nhìn gương mặt Tống Khuynh Vân đang ửng hồng, khoe môi vẫn giữ nụ cười, liền lui ra khỏi phòng ăn, đi làm những công việc khác.

“Hi, ăn điểm tâm đi.” Tống Khuynh Vân hoàn toàn không biết giờ phút này Hạ Vũ Hi đang ngấm ngầm chịu đựng cơn tức giận, còn đưa ly sữa nóng lên để lấy lòng.

“Ai cho cô tự tiện đổi bữa ăn sáng của tôi đi.” Thanh âm lạnh lùng, từ môi mỏng thốt ra, làm Tống Khuynh Vân đang mong chờ liền bị đông cứng lại.

Hai mắt hoảng sợ liền trợn to, niềm hi vọng của cô liền bị dập tắt khi nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng thường ngày của Hạ Vũ Hi, tất cả điều kì lạ diễn ra, thiếu chút nữa làm cho Tống Khuynh Vân cho là sự dịu dàng của hần đêm hôm qua chỉ là một giấc mộng đẹp.

“Hi, anh làm sao vậy? Anh không thích, thì em lập tức nhờ người đến đổi.” Sợ hãi đứng dậy, luống cuống dọn dẹp bàn ngay.

“Ai cho cô làm ra vẻ thân thiết như vậy?”

Thô lỗ bóp chặt lấy cổ tay của cô, kéo cô tới trước mặt, ly sữa tươi nóng liền bị đổ, chất lỏng đang bốc hơi nóng bắn vào cổ tay cùng bắp đùi trơn mịn của cô, lập tức nổi lên lớp phồng màu đỏ.

“Nghe đây, về sau không được xen vào chuyện của tôi, nếu không...”

Lạnh lùng nhìn thấy vết thương của cô, không có chút thương tiếc nào, Hạ Vũ Hi lên giọng cảnh cáo, không nhìn thấy cô vì đau đớn mà hốc mắt đỏ ngầu.

“A!” Hắn đột nhiên buông tay ra, cơ thể Tống Khuynh Vân không còn ổn định, ngã ngổ trên mặt đất, chạm vào chỗ phồng, một cảm giác đau đớn tâm can, cô nhìn vào ánh mắt của hắn, đây mới là Hạ Vũ Hi mà cô quen biết.

“Vũ Hi, anh, đã quên chuyện xảy ra vào đêm hôm qua rồi sao?” Trong lòng tràn đầy sự nghi ngờ, thái độ lập tức thay đổi làm cho cô không biết nên nghe theo ai, trong con người Tống Khuynh Vân liền lộ ra vẻ mong đợi.

“Đêm hôm qua?” Ánh mắt đen cứ nhìn chăm chú, Hạ Vũ Hi nâng nhếch môi cười lạnh lùng, “Đêm hôm qua tôi làm sao quên được, một tay tôi đã an bày, gặp lại tình nhân cũ không phải rất hài lòng sao.”

Quả nhiên, lời của hắn giống như một cây kim châm, đâm thẳng vào trong da thịt của cô, đâm vào tận xương tủy của cô, xâm nhập thẳng tim cô.

“Để cho tôi nghĩ lại một chút, cô đã không biết xấu hổ như thế nào, với hành vi phóng dăng nằm ở dưới thân thể của hắn đòi hỏi.”

Hạ Vũ Hi nâng cằm của cô lên, lời nói ác độc cứ làm đau nhói trái tim của cô, bờ môi hắn nở nụ cười nhìn vào trong mắt của Tống Khuynh Vân, thấy cô không rét mà run lên.

Cô không còn lời nào để nói, chỉ nhìn hắn tuyệt vọng, cô kinh ngạc, đêm qua có lẽ chỉ là một giấc mơ dịu dàng, cô dùng ánh mắt đoạn tuyệt quan hệ, làm Hạ Vũ Hi mất đi bình tĩnh.

“Hãy thu hồi bộ dạng đáng thương kia của cô đi, tôi nhìn mà thấy ghê tởm.”

Bất mãn đẩy thân thể mềm yếu của cô ra, với tâm tình buồn rầu khó chịu, Hạ Vũ Hi rời khỏi phòng ăn, sải bước rời khỏi căn nhà màu bạc, chớp mắt một cái liền biến mất khỏi căn nhà to lớn của nhà họ Hạ, nhưng bất luận ở bên cửa sổ có bay nhanh đi như một cơn gió, thì trong đầu của hắn vẫn không tự chủ được cứ hiện lên ánh mắt lạnh lùng của cô, còn loáng thoáng lóe lên cảnh triền miên ngắn ngủi, cau mày lại, cảm giác bất an cứ nhiễu loạn sự bình tĩnh của hắn.

11. Chương 11: Sự Kiện Mang Thai (1)

“Nôn... Nôn... Nôn...”

Nằm ngửa ở trên bồn rửa tay của công ty, Tống Khuynh Vân cứ ói liên tục, thậm chí còn phải vịn vào vách tường. Thật vất vả mới nôn ra sạch sẽ, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn càng ngày càng gầy lên, Tống Khuynh Vân nhìn mình vào trong gương, sắc mặt càng ngày càng tái nhợt.

Ánh mắt hạ xuống, chống tay trái lên mặt bàn, trên ngón áp út kia, chiếc nhẫn kim cương như đang châm chọc cuộc hôn nhân thảm hại của cô. Từ sự việc kỳ lạ của hai tháng trước, Hạ Vũ Hi không còn trở lại cái gọi là nhà kia nữa.

“Nôn... Nôn... Nôn...”

Trong dạ dày lại nổi lên một trận sôi trào, Tống Khuynh Vân nằm xuống thì lại tiếp tục ói, ói đến không còn thứ đồ gì để ói nữa, nhưng vẫn còn nôn khan, cả người cô như mềm nhũn không còn sức lực, trong thời gian gần đây cô cảm thấy cả người mệt mỏi, ăn không vô, dù hiện tại có miễn cưỡng lắm cũng chỉ có thể ăn được một ít, ói đến trời đen kịt.

Trong một lúc cảm giác choáng váng hoa mắt cứ đánh ập tới, Tống Khuynh Vân nằm xụi lơ trên nền đất lạnh giá, trước khi cô mất đi ý thức hoàn toàn, cô cố sức móc di động từ trong túi áo ra, dề xuống phím call, bên đầu kia điện thoại liền truyền đến giọng người đàn ông nhả rất dễ nghe.

“Này, lâu hai mươi tám nhà vệ sinh ở Geel quốc tế, hãy cứu tôi..”

Mở miệng cầu cứu yếu ớt, giọng Tống Khuynh Vân càng ngày càng yếu, từ từ nhắm mắt lại, rơi vào một tầng bóng tối, bàn tay nằm trên mặt đất, bên đầu kia điện thoại truyền đến âm thanh lo lắng của người đàn ông...

Cô gái nhỏ có chút nhú nhú mày đang nằm trên giường màu trắng, lông mi có chút rung rung, dường như rất không an tâm, Tống Khuynh Vân từ từ mở mắt, cảnh tượng trước mắt dường như dần dần rõ ràng.

“Đây là đâu?” Nhìn từ trên xuống dưới, khắp gian phòng toàn là màu trắng, ánh mắt cuối cùng từ từ hạ xuống ống truyền dịch trên tay mình.

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân trầm ổn của người đàn ông, trước khi Tống Khuynh Vân hôn mê liền nhanh chóng nhớ lại, cô nhớ trước khi mất đi ý thức cô đã gọi điện thoại, chẳng lẽ là Hạ Vũ Hi?

Tiếng cửa bị đẩy ra, cảm giác sợ hãi liền ập vào trong lòng, Tống Khuynh Vân tròn to hai mắt nhìn chăm chăm về phía cửa, bàn tay nhỏ bé tái nhợt liền kéo cao chiếc chăn màu trắng che chắn lấy mình.

“Là anh?” Thân thể anh tuấn rơi vào mi mắt của cô, buồng lỏng phòng bị, lại có nhiều phần nghi ngờ.

“Em tỉnh rồi!”

Thẩm Chính Hạo đi tới bên cạnh cô, thay cô lau đi mồ hôi trên trán, ánh mắt đau lòng chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của cô.

Cô chỉ gọi điện thoại lung tung, thật là cô đã gọi cho Thẩm Chính Hạo. Trong điện thoại giọng nói yếu ớt của cô dần dần biến mất, lòng như lửa đốt hần lập tức bỏ ngay cuộc hội nghị chỉ mới bắt đầu có năm phút đồng hồ, nhanh như gió bay điện chớp, liền chạy tới nhà vệ sinh nữ theo lời cô nói.

Lại nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của cô đang nằm ở trên sàn nhà lạnh như băng, hần cau mày ôm cô lên, cả người cô lạnh như băng làm cho hần khiếp sợ, chạy nhanh như bay trên đường đem cô đi đến bệnh viện.

“Ừ.” Tống Khuynh Vân cười yếu ớt, ánh mắt trốn tránh ánh mắt sắc bén của hần, “Đúng rồi, cảm ơn anh đã đưa tôi đến bệnh viện.”

“Người kia đâu?” Không để cho cô trốn tránh, Thẩm Chính Hạo đi thẳng vào chủ đề. “Tại sao em bị té xỉu ở trong nhà vệ sinh một mình, chuyện gì đã xảy với em mà đến nỗi tiểu tiện tái nhợt như người sắp chết vậy?”

Trời mới biết, khi chạm vào người cô thì nhiệt độ cơ thể liền lạnh như băng làm hần sợ hãi rất nhiều, nếu như không phải canh chừng cô tỉnh lại, hần dám chắc sẽ phóng tới giết chết tên Hạ Vũ Hi chết tiệt kia.

“Này, này.” Ánh mắt Tống Khuynh Vân lóe lên, im lặng làm thỉnh thoảng không biết nên che giấu như thế nào, “Vũ Hi hần quá bận rộn, đúng rồi, hần quá bận rộn, còn tôi, chỉ là mấy ngày gần đây thân thể của tôi không dễ chịu mà thôi, không có gì đáng ngại.”

“Có thật không?” Thẩm Chính Hạo nhú mày nhìn cô vừa nói lời nói dối, mặc dù hần không có đi tìm cô, cũng không chứng tỏ hần không biết tình trạng gần đây của cô, không biết hai tháng này Hạ Vũ Hi có lưu luyến dịu dàng.

“Khuynh Vân, em không định nói sự thật với tôi hay sao?”, Thẩm Chính Hạo vừa tức giận, vừa thương yêu cô bị ức hiếp đến đây.

“Xin hỏi, có phải là tiểu thư Tống Khuynh Vân không?”

Truyền đến hai tiếng gõ cửa, âm thanh dịu dàng điềm tĩnh vang lên, đúng lúc đã giải cứu Tống Khuynh Vân đang không biết làm gì, cô nhìn mang đầy cảm kích về phía đầu nguồn của thanh âm.

Thật là bác sĩ xinh đẹp, mặc dù đồng phục rộng rãi đơn giản cùng với tấm biển che đi vóc dáng xinh đẹp của cô, nhưng chỉ cần dùng khuôn mặt tinh xảo của cô cũng đủ để hấp dẫn ánh mắt của mọi người, nhất là đôi mắt to lộ ra vẻ thông minh cơ trí.

Nữ bác sĩ đã quen khi tiếp nhận ánh mắt kinh ngạc của Tống Khuynh Vân, lại cảm thấy hứng thú với người đàn ông bên cạnh cô. Từ sau khi cô đi vào, hần cũng không từng nhìn cô, ngược lại ánh mắt đặc biệt thâm

tình nhìn về phía bóng hình xinh đẹp gầy yếu trên giường.

12. Chương 12: Sự Kiện Mang Thai (2)

“Xin hỏi, cô là Tổng Khuynh Vân tiểu thư có phải không?” Cứ làm theo ghi chép thường lệ, Lạc Tử Thuần bình tĩnh nhìn chăm chăm vào cô báo cáo xét nghiệm.

Thấy cô gật đầu một cái, cô liền chuyển sang về mặt đen lại Thẩm Chính Hạo, hỏi tiếp, “Như vậy anh chính là chồng cô ấy sao?”

Không có phản ứng? Cây bút nằm trong tay liền dừng lại, Lạc Tử Thuần cau mày ngẩng đầu lên, làm lãng phí thời gian của cô.

“Xin hỏi, anh là chồng của cô ấy có phải không?” Không nhin được, giọng vang lên lần nữa.

“Không, không phải...” Tổng Khuynh Vân thấy không khí càng ngày càng lúng túng, vội vàng vẫy tay giải thích.

“Phiền chết được, cô không thể nói thẳng kết quả sao?”

Không chờ Tổng Khuynh Vân nói hết câu, Thẩm Chính Hạo đột nhiên xoay người lại, giọng điệu không tốt liền xông thẳng vào bác sĩ đang mơ màng liền hét lên điên cuồng.

Sửng sốt một giờ lẻ một giây, Lạc Tử Thuần khôi phục lại sự tỉnh như ban đầu, hung tợn liếc trừng mắt hắt một cái, dưới đáy lòng mắng hắt ngàn vạn lần, nhưng ngoài mặt vẫn như cũ duy trì tính chuyên nghiệp của bác sĩ.

“A, có thể,” Lạc Tử Thuần đóng quyển báo cáo lại, lời nói ra làm kinh người, “Tổng Khuynh Vân tiểu thư, cô đã mang thai, cũng đã hai tháng rồi.”

Tin vừa nói ra có thể so sánh giống như một khối Bom Nguyên Tử đang nổ tung, Lạc Tử Thuần ưu nhã bước khỏi phòng bệnh, hai người vẫn giữ mãi vẻ mặt khiếp sợ..

Nháy nháy mắt, thật vất vả lắm Tổng Khuynh Vân mới tìm được tư tưởng, bàn tay khô héo và nhỏ bé vẫn cứ như cũ bình thần cứ đặt ở trên bụng, một lúc lâu vẫn không biết nên phản ứng như thế nào.

Mà, trong phòng bệnh còn có một người khác, Thẩm Chính Hạo nhú chặt đôi mắt, chăm chú nhìn vào bụng của cô, sau đó giống như một trận gió thổi, đi ra khỏi phòng.

Ba mươi phút sau, Hạ Vũ Hi cùng Đinh Chi Thành, tất cả đều chạy tới bệnh viện, gặp được Thẩm Chính Hạo đang đứng canh giữ ở ngoài cửa phòng bệnh.

“Tổng giám đốc Thẩm, không biết anh hẹn tôi tới nơi này là có ý gì?” Hạ Vũ Hi cau mày, mở miệng nói với giọng điệu không tốt.

Thẩm Chính Hạo cũng không có trả lời ngay, ngược lại ánh mắt phức tạp cứ nhìn chăm chăm vào hân, hận không đem ánh mắt nhìn chăm chăm kia xuyên thủng hân, mà Hạ Vũ Hi cũng không chút khách khí liền trừng trừng trở lại, ngược lại Đinh Chi Thành không biết nên làm gì với hai luồng khí mờ ám của hai gã đàn ông xuất sắc này.

“Tổng giám đốc Thẩm, anh có chuyện gì không ngại cứ nói thẳng ra đi, nơi này quả thật không dễ dàng ở lâu được.”

Bất luận vóc dáng, tướng mạo, ba người đàn ông có đẳng cấp cao quý nhất xuất hiện ở trong bệnh viện, đã sớm hấp dẫn sự chú ý của nhóm lớn bác sĩ, y tá, cùng thân nhân của bệnh nhân, cứ tiếp tục như vậy nữa Đinh Chi Thành sợ sẽ gặp phải phiền toái không cần thiết.

“Khuynh Vân đã mang thai.” Rốt cuộc Thẩm Chính Hạo lạnh lùng mở miệng, không bỏ qua ánh mắt chột lóe lên kinh ngạc của Hạ Vũ Hi.

“Hôm nay cô ấy té xỉu ở trong nhà vệ sinh nữ của Geel, tôi đưa cô ấy đến bệnh viện, bác sĩ nói, cô ấy đã mang thai gần hai tháng.” Nhắm mắt lại, trong đầu tràn ngập bóng dáng yếu ớt của Khuynh Vân, Thẩm Chính Hạo đau lòng một lúc.

“Cô ấy đang ở bên trong, bác sĩ nói cô ấy rất yếu, chăm sóc cho cô ấy thật tốt, nếu không, tôi sẽ không bỏ qua cho anh đâu.”

Trịnh trọng vỗ vào bả vai Hạ Vũ Hi, Thẩm Chính Hạo hạ trầm giọng giao phó, nghĩ thầm rằng: giữa bọn họ đã có con, có lẽ hẳn sẽ quý trọng cô. Nhưng mà, hẳn không biết rằng, chính tin tức này, âm thầm đẩy Khuynh Vân đi vào bờ vực sâu không thấy đáy.

Đinh Chi Thành nhìn chằm chằm bóng dáng biến mất ở hành lang bệnh viện của Thẩm Chính Hạo, lúc này mới lấy lại tinh thần, vẫn cứ vỗ y như cũ vào Hạ Vũ Hi không có chút biểu hiện gì.

“Hãy vào xem một chút đi”.

Đẩy cửa ra, thấy Tống Khuynh Vân tựa vào đầu giường đang nhắm mắt nghỉ ngơi, trên cổ tay còn quấn ống truyền dịch, thân thể gầy như que củi trong rất thê lương, Hạ Vũ Hi nhíu mày một cái, tìm xét qua một loại chân tình khác thường, chỉ hai tháng không gặp, người phụ nữ này ngu ngốc như vậy sao? Nhất định biến mình thành tiêu tụy như vậy.

“Vũ Hi, anh tới rồi ư?” Giống như cảm nhận được ánh mắt của hắn, Tống Khuynh Vân đột nhiên mở mắt ra, mở miệng yếu ớt.

“Vũ Hi, em, em, em mang thai rồi.” Hắn không nói lời nào, trong lòng của cô liên bất ổn, do dự một hồi lâu, rốt cuộc vẫn phải lấy hết dũng khí nói cho hắn biết.

“Tôi biết rồi”, quay lưng lại, hắn lạnh lùng mở miệng, “Hãy làm cho nó biến mất đi!”

13. Chương 13: Anh Không Có Tư Cách Làm Ba Của Đứa Bé (1)

“Tôi biết rồi”, quay lưng lại, hắn lạnh lùng mở miệng, “Hãy làm cho nó biến mất đi!”

Lời của hắn như một cây dao nhọn sắc bén đâm thẳng vào trái tim cô, máu tươi đầm đìa, đau đến tận xương cốt, Tống Khuynh Vân nháy nháy mắt, nghi ngờ mình có nghe lầm chẳng.

“Thân thể cô quá bẩn thỉu, căn bản không xứng đáng sinh con cho tôi.”

Về mặt lạnh lùng của hắn nhìn về phía đôi mắt đau đớn tuyệt vọng của cô, sao hắn lại nói ra những lời lạnh lùng tuyệt tình như vậy.

Hơi thở lạnh lùng tỏa ra, Tống Khuynh Vân nín chặt lấy tim mình, đôi môi run rẩy, thân thể phát ra lạnh như băng, “Vũ Hi, anh...”

“Huống chi, thứ trong bụng của cô căn bản không phải là của tôi.” Bờ môi mỏng khê lay động, gợi lên nụ cười lạnh lùng hoàn mỹ, Hạ Vũ Hi đứng đưng nhìn vào bụng của cô lạnh lùng tàn ác.

Chiếc nhẫn trên ngón tay chuyển động, hắn nhíu chặt lại ánh mắt lộ ra tội ác đen tối của mình, hắn nhớ rõ, chừng hơn hai tháng qua không hề chạm vào cô, quỷ tha ma bắt, cô lại mang thai của ai đó rồi.

“Đứa bé này là của anh.” Cảm giác đau đớn đến không thở nổi, Tống Khuynh Vân lạnh lùng nhìn hắn, hẳn có thể hạ nhục cô, nhưng tuyệt đối không cho phép hắn hạ nhục đứa con của cô.

Từ trong đầu, khi còn bé cha cô đã chửi rửa lạnh lùng, từng chữ từng câu cũng đã khắc sâu vào trong tim của cô. Cô hiểu rõ, một đứa bé không được chấp nhận sẽ rất đau khổ, cô quyết không để cho đứa con của cô chịu đựng nỗi đau khổ giống như cô.

“Anh không nhớ, đêm hôm đó, tôi...” Cắn chặt môi dưới, Tống Khuynh Vân vội vàng giải thích.

“Dĩ nhiên tôi nhớ, đêm hôm đó cô nằm ở phía dưới gã đàn ông khác.” Hạ Vũ Hi nghiêng người về phía trước, nhìn thẳng vào đôi mắt của cô.

“Không phải vậy, không phải vậy, tôi cùng anh Thẩm chuyện gì cũng không có xảy ra, là anh...” Tâm trí Tống Khuynh Vân chợt rối loạn, vội vàng kéo tay của hắn, giọng khản cầu hốt hoảng liền giải thích.

Đêm hôm đó, rõ ràng là hắn cùng cô dây dưa cả đêm, vì chuyện gì mà hắn lại một chữ cũng không nói ra, thật chẳng lẽ là do cô nằm mộng sao?

“Không cần giải thích nữa, cười cô đã làm cho tôi muốn nôn mửa rồi.” Hạ Vũ Hi nhấn tâm kéo cánh tay của cô ra, đi tới bên cửa, “Bỏ thứ nghiệt chủng trong bụng cô đi, nếu không thì ly hôn.”

Thốt ra lời nói lạnh lùng, Hạ Vũ Hi cũng không quay đầu lại mà cứ sải bước đi rời khỏi bệnh viện, nói là bỏ đi, chẳng bằng nói là muốn trốn chạy, gần đây bóng dáng của cô cứ luôn xông vào tâm tưởng của hắn, tình cảm khác thường này làm cho hắn không biết nên nghe theo ai, mà chỉ muốn trốn tránh.

Thân thể tan nát mềm nhũn nằm xuống ở trên giường, nước mắt tuyệt vọng từ trong hốc mắt trống rỗng chảy ra, dần dần ướt đầm chiếc gối màu trắng.

“Hãy lau nước mắt đi.” Thanh âm dịu dàng hiện rõ vẻ không đành lòng.

Thân hình cao lớn của Đinh Chi Thành đứng ở trước giường, trên tay cầm lấy chiếc khăn tay sạch sẽ màu lam nhạt cùng với mùi nước hoa nhàn nhạt tỏa ra.

“Sao hắn đối xử với tôi như vậy, đứa bé thật sự là của hắn.” Nhìn thấy hắn, nước mắt Tống Khuynh Vân rơi càng ngày càng nhiều hơn, cúi đầu khóc sục sùi.

“Tôi biết rõ,” Đinh Chi Thành đẩy vành mắt một cái, trong mắt thoáng qua một tia lo lắng, “Cô đã gặp phải một Vũ Hi khác rồi!”

“Một Vũ Hi khác sao?” Nghi ngờ ngẩng đầu lên, đợi chút, cũng đã gặp qua, chẳng lẽ hắn cũng đã gặp nhau.

Thấy cô đầy vẻ nghi ngờ, Đinh Chi Thành gật đầu khẳng định một cái, “Không sai, đó là một Vũ Hi khác.”

“Chuyện này phải kể đến từ tháng chín năm trước, có một khoảng thời gian Vũ Hi xuất hiện một loại tình trạng rất kỳ lạ, khi đêm xuống hắn sẽ trở nên nhiệt tình khác thường, nhưng kỳ quái hơn, mỗi khi hắn tỉnh lại liền hoàn toàn không nhớ chuyện gì đã xảy ra vào buổi tối hôm đó với mình, nhưng sự việc chỉ diễn ra trong mấy ngày ngắn ngủi, cho nên tôi cũng không có để ở trong lòng, không ngờ nó lại xuất hiện trở lại.”

Đinh Chi Thành cau mày, đối với anh em tốt lại thấy lo lắng, còn đối với Tống Khuynh Vân lại có vẻ đồng cảm.

Ngoài khiếp sợ, trong đầu Tống Khuynh Vân liền nhanh chóng nhớ lại, hồi tưởng lại đêm đó, Đinh Chi Thành cau mày, đúng là Vũ Hi đã nói những lời kỳ quái làm cô nghe không hiểu chút nào, bây giờ suy nghĩ lại một chút, hắn nói kẻ không biết rõ tình cảm, nói trắng ra chính là Vũ Hi thường ngày rồi.

Đã như vậy, cô nhất định phải nghĩ cách khiến Hạ Vũ Hi hiểu rõ chân tướng, vì cốt nhục trong bụng, cô nhất định không thể để cho nó gặp phải nghi vấn, vuốt bụng, trong đôi mắt Tống Khuynh Vân lộ ra vẻ kiên định!

14. Chương 14: Anh Không Có Tư Cách Làm Ba Của Đứa Bé (2)

Đinh Chi Thành nói cô muốn gặp hắn, không đi không được.

Lúc này mới có việc, người có địa vị cao hàng đầu lại nhân nhượng trước người có địa vị thấp, giá lâm lần nữa đến phòng bệnh của cô, Hạ Vũ Hi chọn chỗ ngồi cách xa cô nhất, trong mắt hắn tràn đầy khó chịu.

“Được rồi, tôi muốn nói, đứa bé này chính thực của anh, anh phải tin tôi.” Che giấu sự sợ hãi trong lòng, vì đứa bé, Tống Khuynh Vân ưỡn thẳng sống lưng, bình tĩnh đối diện với vẻ mặt lạnh lùng của hắn.

“Ha ha...” Hạ Vũ Hi nhìn cô mấy giây, đột nhiên nói lời châm biếm, “Để cho tôi đoán một chút, cô đang có mục đích gì đây? Là sợ mất đi vị trí Hạ phu nhân sao? Hay là, đứng về phía tên tình nhân cũ của cô, tính dùng một đứa bé này để chiếm đoạt gia nghiệp của nhà họ Hạ nhà tôi sao?”

“Đứa bé là của anh! Tôi và anh Thẩm không có xảy ra chuyện gì cả!” Tống Khuynh Vân cứ gào thét, nhũu chặt lông mày suy nghĩ sâu sắc, rốt cuộc có nên nói cho hắn biết hay không.

“Đứa bé này không thể nào là của tôi được!” Hạ Vũ Hi lại chối bỏ thêm một lần nữa, nhưng kỳ thực trong đầu lại chợt lóe lên một đoạn ngắn ngủi ôn tồn rồi đột nhiên bể tan tành.

“Thật sự là của anh, là do nhân cách thứ hai của anh làm, cho nên anh mới không có nhớ rõ những chuyện mà người khác trong anh đã làm!” Không để ý hắn có thừa nhận mình là người hai nhân cách hay không, Tống Khuynh Vân vì đứa con vô tội, vội vàng nhìn về phía hắn giải thích.

“Hai nhân cách?”

Hắn nhũu mày, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ảm đạm của cô, đột nhiên đứng lên với ánh mắt kiên định, đi tới trước giường của cô, bình thần hạ bàn tay xuống bụng cô.

“Vì thứ nghiệt chủng này, cô có thể lấy bao nhiêu cái cơ ra để biện minh một câu chuyện đặc sắc như vậy ư?” Đột nhiên dùng sức đè bụng của cô, trong mắt Hạ Vũ Hi không lộ ra chút tia tình cảm ôn hòa nào.

“Đừng để cho tôi nói lại lần thứ ba, hoặc là bỏ, hoặc là ly hôn!”

Bóng dáng cao lớn đi tới bên cửa, bờ môi mỏng lạnh như băng kéo ra đường cong hoàn mỹ, lại mang chút tàn nhẫn khát máu.

“Chờ một chút.”

Tống Khuynh Vân nghe thấy những lời này làm cho cõi lòng tan nát, không còn sức lực để cứu hồi mọi chuyện, nhưng cô vẫn ôm ấp một tia hi vọng, cho hắn có cơ hội thêm một lần nữa.

“Tôi hỏi lại anh một lần cuối, đứa bé thật sự là của anh, thật sự anh không cần?”

Ánh mắt tràn ngập sự mong đợi, mong hắn sẽ quay lại nhìn, nhưng hắn cứ vô tình đẩy cửa đi. Tống Khuynh Vân bị tê liệt trên giường bệnh, trong hốc mắt khô khốc cũng không thể giữ lại chất lỏng trong suốt được nữa, cứ từng giọt từng giọt trong lòng lan ra tràn đầy như máu.

Đôi tay xoa vào bụng, cảm nhận trong bụng còn có sinh mệnh nhỏ chưa được hình thành, Tống Khuynh Vân cảm thấy rét lạnh thấu xương.

“Con ơi, không phải mẹ không muốn con, căn bản hắn không có tư cách làm cha của con.”

Ánh mắt trống rỗng cứ nhìn chằm chằm vào nơi xa xa, không còn chút huyết sắc nào, cái miệng nhỏ nhắn liên tục lắp bắp.

Đạp chân ga điên cuồng chạy thẳng về công ty, trong lòng Hạ Vũ Hi không còn cách nào có thể giữ bình tĩnh.

Từ tám năm về trước, mẹ đem cô toàn thân ướt đẫm về nhà họ Hạ, rồi trong hôn lễ ánh mắt cô lại lộ ra vẻ rất tủi thân, mới vừa ở trong bệnh viện cô lại lộ ra ánh mắt tuyệt vọng. Từng cảnh từng cảnh một cứ tái diễn ở trước mắt hắn, kích thích thần kinh của hắn, đẩy lòng xẹt qua một tia đau đớn rất nhỏ.

Khóe mắt liếc nhìn vào tấm hình ở trước bàn kia, trong tấm hình có một cô gái xinh đẹp, cười nói tự nhiên đang ngồi ở trên bờ cát, ánh mắt dịu dàng như muốn xuyên thủng cả khung kiếng, nhìn thẳng vào nội tâm của hắn.

“Mạt Ly, em đang ở đâu?”

Ngón tay thon dài phất qua khuôn mặt tuyệt mỹ trong hình tràn ngập sự yêu thương, Hạ Vũ Hi khàn giọng nói, tự mình lắp bắp trong đau khổ.

Người hấn thích nhất là Mạt Ly, nếu như không phải là cô ấy, Mạt Ly cũng sẽ không đi ra nước ngoài xa xôi, cho nên, tất cả đều là lỗi của cô, hấn không nên sinh lòng thương tiếc đối với cô, không thể, nhất định sẽ không thể.

Nhìn chằm chằm vào hình, con người trở nên lạnh lùng sâu sắc thêm lần nữa.

15. Chương 15: Bước Ngoặt (1)

Không gian tĩnh lặng, nằm thẳng trên bàn phẫu thuật lạnh giá, Tống Khuynh Vân không khóc cũng không làm khó dễ, tỉnh táo đến lạ kì, chờ đợi để phẫu thuật.

Mặc y phục phẫu thuật, Lạc Tử Thuần đẩy cửa đi vào, mắt liếc nhìn vẻ mặt hồ hững, ánh mắt trống rỗng của Tống Khuynh Vân, không khỏi lắc đầu một cái, từ trong đáy lòng lại càng cảm hận Hạ Vũ Hi thêm mấy phần.

Ngay cả con của mình cũng không muốn, còn quá đáng hơn chính là người ký giấy phẫu thuật cũng do trợ lý làm hết tất cả mọi chuyện, không nghĩ tới nhiều năm không gặp hấn vẫn rất xấu xa độc ác.

“Tống tiểu thư, cô đã quyết định, thật sự quyết định như vậy sao?”

Chuẩn bị công việc cuối cùng, Lạc Tử Thuần vẫn không chịu được, đành khuyên can lần nữa.

“Bác sĩ Lạc, cảm ơn cô.”

Mấy ngày nay vị bác sĩ Lạc này luôn chăm sóc cô rất nhiều, thân thể Tống Khuynh Vân thoảng chốc được cô chăm sóc liền khôi phục lại đôi chút, nhưng nụ cười của cô vẫn còn rất xơ xác.

“Thật không cần suy nghĩ lại sao?” Lạc Tử Thuần chưa từ bỏ ý định, mấy ngày trôi qua chung sống, cô nhận định được Tống Khuynh Vân là loại người gì, cũng tự nhiên hiểu sự việc kỳ quái xảy ra ở trên người cô, từ trong tận đáy lòng cảm thông cho cô gặp phải cảnh ngộ thế này.

“Không cần.”

Nhắm mắt lại, giọt lệ cuối cùng từ khóe mắt chảy xuống, khuôn mặt bé nhỏ của Tống Khuynh Vân trở nên tái nhợt tràn đầy bi thương.

“Được rồi,” Lạc Tử Thuần đành cam chịu, chỉ có thể nhìn trợ tá của mình, “Chuẩn bị tiêm thuốc mê vào.”

Cây kim ống tiêm sáng chói, ghim vào mạch máu Tống Khuynh Vân, thuốc mê tiến thẳng vào thân thể của cô từng chút từng chút một, mí mắt cũng càng ngày càng nặng nề, Tống Khuynh Vân dần dần mất đi tri giác.

“Bác sĩ Lạc, nên chuẩn bị phẫu thuật không?” Trợ thủ hỏi.

“Hiện tại không cần, mọi người cứ đi ra ngoài trước đi.”

Cặp kính phẳng được giấu ở phía sau đôi mắt đẹp, lóe lên tia狡 hoạt, Lạc Tử Thuần đuổi toàn bộ y tá đi, nhìn Tống Khuynh Vân đang ngủ say, cô thở dài thật sâu, không còn biện pháp chỉ có thể đánh cược một ván.

“Này, dì Lâm, là con, Tử Thuần.” Tháo bao tay giải phẫu xuống, ngón tay thon dài bấm dây số trên điện thoại di động.

“Chuyện chính là như vậy, con cũng chỉ có thể tạm thời kéo dài được một lúc, tốt nhất dì nên trở về một chuyến.”

Bên đầu điện thoại kia truyền đến tiếng thét chói tai của người phụ nữ, có thể thấy được cô sốt ruột đến mức nào, bất đắc dĩ Lạc Tử Thuần nhún nhún cái vai, cảm thấy mục đích đã đạt thành, lúc này mới vui vẻ tắt máy.

“Khuyhnh Vân, tôi chỉ có thể giúp cho cô cũng có thể mà thôi, hi vọng cuộc sống an nhàn sẽ đến với cô.”

Nhìn cô một lần cuối cùng, Lạc Tử Thuần nhẹ nhàng đóng cửa lại, để cho cô có giấc ngủ thật ngon, nghe y tá nói, mấy ngày nay vào buổi tối cô luôn len lén khóc thút thút đến trời sáng.

“Khuyhnh Vân.”

“Chị Vân.”

“Vân Nhi, Vân Nhi...”

Giọng nói quen thuộc cứ nhồi vào lỗ tai của cô, Tống Khuyhnh Vân nhắm chặt hai mắt như mảy một cái, không muốn tỉnh lại.

“Chị Vân, chị Vân, mẹ, sao chị Vân còn không tỉnh lại.”

Giọng nói dịu dàng hiền muộn và nũng nịu, Tống Khuyhnh Vân cảm giác tay mình bị một nhóm người ôn nhu dịu dàng vây kín, cực kỳ dễ chịu.

Lông mi khẽ run, Tống Khuyhnh Vân từ từ mở mắt ra, chỉ thấy mơ hồ, vài thân hình vội vàng tiến tới trước mặt của cô.

“Mẹ, còn có... Vũ Nhược...” cổ họng phát ra thanh âm yếu ớt khô rát, cuối cùng Tống Khuyhnh Vân mở mắt ra nhìn thấy rõ bóng người ở trước mắt.

Mới vừa gọi cô chính là Lâm Thục Nguyệt, còn có người mẹ đại khờ Sở Tú của cô, một người khác chính là em gái của Hạ Vũ Hi – Hạ Vũ Nhược, nhưng mà, Lâm Thục Nguyệt muốn cho bọn họ ở chung với nhau tốt hơn, liền dẫn Sở Tú cùng Vũ Nhược đi du lịch, làm sao lại đột nhiên xuất hiện ở nơi này?

“Mẹ, sao mẹ lại tới đây.”

Tống Khuyhnh Vân luống cuống vội vàng đứng dậy, lại bị Hạ Vũ Nhược kéo nằm xuống trên giường.

“Mẹ mà không đến, chị sẽ không còn mạng nữa rồi.”

Hạ Vũ Hi lè lưỡi tinh nghịch, tức giận nói, cô ấy không cần nói đến người anh, cô đều biết rõ hấn đối chị Vân đã làm chuyện tốt gì.

Bất mãn liếc mắt nhìn Hạ Vũ Nhược không biết lớn nhỏ, Lâm Thục Tháng duyên dáng sang trọng cũng mặt đầy trách móc.

“Khuyhnh Vân, mang thai là chuyện lớn như vậy, sao lại không nói cho ta biết chứ.”

“Con...” Trong bụng thăm kinh ngạc, ánh mắt Tống Khuyhnh Vân di dời về phía bụng của mình, cho rằng đứa bé đã không còn ở đây, trong lòng lại có một trận co rút đau đớn.

“Vân Nhi, Vân Nhi không khóc, đừng khóc, mẹ thương mà...” Sở Tú ngây thơ, vất vả chen đến trước giường, lại thấy Tống Khuyhnh Vân rơi lệ, sợ hết hồn, luống cuống tay chân thay cô lau nước mắt.

“Đừng buồn..., đứa bé vẫn bình an còn ở trong bụng của cô.” Cửa còn chưa mở, giọng nói sang sảng lạc quan cũng vang lên.

16. Chương 16: Bước Ngoặt (2)

“Dì Lâm, Vũ Nhược, đã lâu không gặp.” Má lúm đồng tiền như hoa, Lạc Tử Thuần bước tới ung dung chào hỏi Lâm Thục Nguyệt cùng Hạ Vũ Nhược, lại nhìn Tống Khuyhnh Vân nháy nháy mắt.

Nhưng mà, Tống Khuyhnh Vân càng tăng thêm nghi ngờ khó hiểu.

“Không cần suy nghĩ nữa..., Chị Lạc với nhà chúng ta rất là thân nhau, cho nên mới cho chúng ta biết tin đó ha.” Hạ Vũ Nhược từ tốn nhét cái gối kê đầu thật to ở sau lưng cho Tống Khuynh Vân, để cho cô nhìn bọn họ có thể thoải mái hơn một chút.

“Không còn cách pháp nào khác, tôi đã khuyên cô nhiều lần như vậy, cô cũng cố chấp không chịu thay đổi, tôi chỉ có thể mời dì Lâm cùng Vũ Nhược quay về đây thôi.”

Nhẹ nhàng nhún nhún vai, nhưng thật ra cô không thích dáng vẻ độc ác nhẫn tâm của Hạ Vũ Hi, nên mới báo cho Lâm Thục Nguyệt cùng Vũ Nhược biết.

“Khụ khụ,” một người yêu trẻ nhỏ như Lâm Thục Nguyệt liền ho nhẹ hai tiếng đầy khó chịu, nhìn về phía Tống Khuynh Vân, trong ánh mắt lộ ra nhiều tia trách móc, “Khuynh Vân, không phải mẹ đã nói với con rồi ư, để xảy ra chuyện lớn như vậy, sao con không chịu nói cho ta biết chứ hả.”

“Mẹ, con...” Lời nói như bị nghẹn ở cổ họng, đầu đón tột cùng, vành mắt Tống Khuynh Vân ửng đỏ, lại không nói ra được lời nào.

“Người xấu, cô là người xấu,” Trái ngược với vẻ khờ dại, Sở Tú nổi giận dùng dùng đẩy Lâm Thục Nguyệt, bộ dạng bà như đang cố bảo vệ che chở cho Tống Khuynh Vân đang ở sau lưng mình, “Không cho cô bắt nạt Vân Nhi của tôi.”

“Không chấp nhất với cô làm gì.” Bĩu môi đầy tức giận, Lâm Thục Nguyệt không thích so đo với người đàn bà điên.

“Con hãy nghỉ ngơi thật tốt, chuyện còn lại cứ để ta xử lý.” Lạnh lùng phân phó, thứ bà để ý cũng không phải là cô con dâu này, mà là đứa con xương thịt của nhà họ Hạ đang ở trong bụng của cô.

Quan sát nhìn bóng dáng màu trắng của Lâm Thục Nguyệt đang từ từ biến mất ở trong phòng bệnh, lúc này Tống Khuynh Vân mới thở phào nhẹ nhõm, nằm trên chiếc giường mềm mại, từ cánh tay cầm kim tiêm nhỏ bé, lần nữa chạm vào bụng, cảm giác ấm áp từ lòng bàn tay của cô, giống như cảm nhận được trái tim của sinh mệnh nhỏ bé đang đập.

“Mỗi bảo bối đều là quà tặng tốt nhất mà thượng đế đưa đến cho ba mẹ, cho nên, con nhất định phải là quà tặng bền vững đó.” Lạc Tử Thuần ngồi xuống ở bên cạnh cô, theo thói quen cứ hay kiểm tra sức khỏe cô, rồi nắm bàn tay của cô lên để cho cô có thể tiếp thêm dũng khí này.

“Đúng vậy, chị Lạc nói rất đúng, chị Vân chị phải kiên cường lên, dù sao đứa bé là vô tội.” Hạ Vũ Nhược rất ít khi nhíu chặt chân mày xinh đẹp, vả lại cô và mẹ cô cũng chưa từng trách cứ cô nhiều lời, nhưng bởi vì Lạc Tử Thuần nói cho cô biết là Khuynh Vân đang mang thai, còn che giấu việc cô quyết định bỏ đi đứa bé.

Dù Hạ Vũ Nhược nhỏ hơn cô hai tuổi, cho dù từ nhỏ cô bé rất tinh nghịch, nhưng vẫn cứ luôn ra sức bảo vệ cô, mỗi khi Hạ Vũ Hi đang ức hiếp lấy cô, thì cô liền giương nanh vuốt với anh trai của mình, vì vậy mà ở trong lòng của Tống Khuynh Vân, đã sớm xem cô là đứa em gái ruột thịt của mình.

Vành mắt đỏ ửng, Tống Khuynh Vân nắm chặt lòng bàn tay của ba người phụ nữ, vừa khóc vừa cười, không sai, họ nói rất đúng đứa bé là vô tội, coi như hẳn không cần nó thì cô cũng sẽ kiên cường bảo vệ lấy nó, giống như dáng vẻ của mẹ cô đang bảo vệ cho cô vậy.

Hạ Vũ Hi đang ở bên trong phòng làm việc, không khí bên trong rất nặng nề dị thường, Đinh Chi Thành có thể cảm nhận được Hạ Vũ Hi đang cố gắng chịu đựng cơn tức giận.

“Nếu cô ấy quả là mang thai cốt nhục của nhà họ Hạ, sau này cậu hãy kiểm chế cái bản tính phóng dăng lại đi, hãy đối xử với cô ấy thật tốt, đừng bắt tôi phải xử lý mấy tin tức quan hệ bất chính kia nữa.” Dáng vẻ tao nhã khê uống tách cà phê, son môi hồng đỏ phù hợp với bờ mép viền màu trắng của chiếc tách.

Tay nắm chặt thành hai quả đấm, cho dù có là mẹ con, thì từ nhỏ thái độ của bà đối với hẳn đều rất lãnh đạm, cứ ép buộc hẳn làm những chuyện hẳn không thích, ngay cả chuyện cưới vợ trọng đại như vậy, bà cũng chưa từng hỏi qua ý kiến của hẳn.

“Tôi đã sớm nói rõ ràng rồi mà, cuộc hôn nhân này không phải là điều tôi muốn, hậu quả hôm nay là do một tay cô ta tạo nên.” Lạnh lùng đáp lại.

“Vũ Hi, việc này là sao, hãy cùng mẹ nói chuyện đi nào.” Lâm Thực Nguyệt cau mày, bà không chỉ là người thân sinh ra hắn, do chồng bà mất sớm, nên một người phụ nữ như bà phải gánh vác trọng trách nặng nề là chống đỡ cả công ty Geel quốc tế, bà không thể nào không ngụy trang cho chính mình với dáng vẻ bên ngoài kiêu ngạo.

“Con còn có việc, con đi trước.”

Vọt đứng dậy, toàn thân Hạ Vũ Hi căng thẳng, sải bước lớn rời khỏi nơi đang làm cho hắn không thể nào thở nổi, người phụ nữ đáng chết, cư nhiên dám tìm mẹ hắn tới dọa唬, ánh mắt Hạ Vũ Hi trở nên tịch mịch lạnh lùng tàn khốc.

“Vũ Hi...”

Tiếng thét cứ gào to ở nơi cuống cổ họng, Lâm Thực Nguyệt nhìn bóng lưng đứa con trai đã đánh mất của mình, bà đã tận tâm tận lực để cho hắn được sự giáo dục tốt nhất, huấn luyện hắn thành người nổi nghiệp mạnh nhất, nhưng bởi thói quen cố chấp của bà, lại quên dành cho đứa con trai của mình sự quan tâm chăm sóc.

17. Chương 17: Say Rượu Mất Đi Lý Trí

Trong quán bar, cả đám trai gái ở dưới ánh đèn và rượu, làm cho chính mình bị kích thích, thỏa thích phóng túng vận vẹo thân thể, hưởng thụ khoái cảm kích thích.

Góc tối mờ ảo, hiển nhiên gương mặt tuần tú tái xanh của Hạ Vũ Hi cùng với nơi này không hợp nhau lắm, sợi tóc xốc xếch, cả người tản ra hơi thở nguy hiểm để người lạ chớ tới gần, một ly rồi tiếp tục một ly rót đầy rượu mạnh để uống.

“Vũ Hi, cậu...” Đinh Chi Thành ở bên cạnh ưu nhã vén hai chân, lấy mắt kiếng xuống, hắn không giống với vẻ nho nhã ban ngày, giờ càng tăng thêm vài phần dày dạn.

“Đủ rồi, tôi không muốn nghe bất luận việc gì nói về cô gái kia nữa.” Không chờ Đinh Chi Thành nói xong, Hạ Vũ Hi liền thở hổn hển cắt đứt lời hắn, nhúu mày, giờ phút này hắn lộ vẻ cuồng dã không thể kiềm chế được.

“Được rồi, không đề cập tới cô ấy.” Cầm ly rượu trên bàn lên, Đinh Chi Thành vui vẻ rót vào trong miệng, “Nếu không quên được Mạt Ly, sao không đi tìm cô ấy, cậu biết rõ, cô ấy sẽ không thể nghĩ đến việc gặp lại bộ dạng phóng túng của cậu.”

Đâm trúng nỗi đau trong lòng hắn, Hạ Vũ Hi vừa nuốt chửng một lúc, giống như rượu mạnh đang mắc vào trong cổ họng, làm hắn có thể quên tất cả đau đớn.

“Vũ Hi, thật sự là anh sao!”

Giọng nói ngọt ngào mềm mại đầy vui mừng vang lên, kèm theo mùi nước hoa quen thuộc nữa, Hạ Vũ Hi nhướng ắt, nhìn về phía khuôn mặt xinh đẹp mà hắn ngày nhớ đêm mong.

Đinh Chi Thành kinh ngạc trong khoảng thời gian ngắn nói không ra lời, xuất hiện trước mặt bọn họ chính là mối tình đầu cô bạn gái của Hạ Vũ Hi, năm đó biết Hạ Vũ Hi đã có vị hôn thê, Cung Mạt Ly liền tức giận bỏ đi.

Mặc chiếc đầm màu lục hồ lưng bao quanh vóc người nóng bỏng của cô, tóc dài gọn sóng xõa ra ở phía sau lưng, môi đỏ mọng khê mím môi, cười đến câu hồn đoạt phách, mấy năm không gặp, cô càng thêm thành thực, càng thêm xinh đẹp đến động lòng người.

“Mạt Ly, đã lâu không gặp.” Từ trong khiếp sợ, cố gắng lấy lại tinh thần thật vất vả, Đinh Chi Thành mỉm cười nhìn cô bạn chào hỏi.

“Đã lâu không gặp, Chi Thành.” Tính tình phóng khoáng liền khẽ hôn bên mặt hắn, đây chỉ là lễ ra mắt thuộc về giữa bọn họ.

“Vũ Hi, đã lâu không gặp, anh, có khỏe không?” Không giống với vẻ thân mật của Đinh Chi Thành, Cung Mạt Ly mỉm cười duỗi tay về phía hắn, ánh mắt xinh đẹp không hề bỏ qua chiếc nhẫn kết hôn đang lóe lên ở ngón tay trái trên áp út của hắn.

“Mạt Ly...” Hả Vũ Hi phát ra hai từ khô khốc, nhìn chằm chằm vào cô, rõ ràng rất nhớ nhung, nhưng một câu cũng không nói nên lời.

“Mạt Ly, trở về từ lúc nào vậy?” Đinh Chi Thành thấy thế, vội vàng kêu mọi người ngồi xuống, thân thiện hỏi thăm.

“Vừa về cách đây hai ngày.”

Sốt sắng cùng Đinh Chi Thành trò chuyện, ánh mắt Cung Mạt Ly lại thường xuyên lơ lửng ở trên người Hạ Vũ Hi đang vui đùa uống rượu giải sầu.

Đột nhiên, Hạ Vũ Hi trầm mặt, đặt ly rượu xuống nặng nề, Cung Mạt Ly nhìn kinh ngạc, sải bước xoay người rời khỏi ánh đèn hồng ồn ào náo loạn, mệt mỏi cuộn mình trên ghế sofa đơn độc như trong dự liệu Đinh Chi Thành.

“Sao lại trở về?”

Kéo Cung Mạt Ly vào bên trong xe rồi dừng lại ở dọc bên đường, cặp mắt Hạ Vũ Hi đỏ hoe, thở hổn hển chất vấn.

“Vũ Hi, thời gian vừa qua anh có vui vẻ không?”

Không trả lời liền hỏi ngược lại, ngón tay thon dài của Cung Mạt Ly liền xẹt qua lông mày hắn, mắt của hắn, mũi hắn còn có hơi lạnh ở bờ môi mỏng của hắn, cặp mắt xinh đẹp quyến rũ cứ chăm chú nhìn hắn.

Thân thể dâng cao căng thẳng, Hạ Vũ Hi vội vàng áp đôi môi nặng nề vào Cung Mạt Ly, lửa nóng ở đôi môi liền cạy ra hàm răng của cô rất thuần thực, tham lam chiếm đoạt vị ngọt của cô.

Chưa thỏa mãn dục vọng, hai tay cũng bắt đầu dao động ở thân thể mềm mại của cô, đè xuống cái nút của kiếng xe thủy tinh trở thành màu đen. Màn đêm ở ngoài cửa sổ vẫn như cũ, bên trong xe cũn là một mảnh quanh co khúc khuỷu, người đi ngang qua đường nhìn thấy Limousine khẽ chấn động, không khỏi che miệng cười trộm.

Cả người Cung Mạt Ly nóng bỏng, ánh mắt mê hồn càng sát gần Hạ Vũ Hi, muốn đòi hỏi nhiều hơn.

“Hừ-”

Trong đầu đột nhiên thoáng hiện ánh mắt tuyệt vọng lạnh lùng của Tống Khuynh Vân, lúng túng đẩy Cung Mạt Ly ra, Hạ Vũ Hi thở hổn hển mệt mỏi.

“Sao vậy? Hi!” Trần đầy dục vọng, giọng nói ngọt ngào, hai cánh tay trắng nõn của Cung Mạt Ly quấn chặt lên hông bụng cường tráng của hắn.

“Mạt Ly, anh...” Cảm giác nói không ra lời, Hạ Vũ Hi đột nhiên không có hứng thú, liền kéo phần xiêm áo rời rạc trở về, chân mày hắn tỏa ra vẻ trầm tư.

“Vũ Hi...”

Đôi môi đỏ mọng kiều diễm liền hé mở, trong ánh mắt mông lung vẫn còn ẩn chứa dục vọng, Cung Mạt Ly không hiểu vì sao hắn đột nhiên kêu dừng, nhìn lông mày cùng bộ dạng của hắn như đang suy nghĩ sâu xa, trong lòng cô dâng lên cảm giác ghen tỵ.

18. Chương 18: Quà Tặng Xuất Viện Đặc Biệt

Thân thể vẫn còn rất yếu ớt, Tống Khuynh Vân khoác tay mẹ dọc theo đường đi náo nhiệt, ánh mặt trời chiếu lên trên mặt của cô, vô cùng ấm áp và thoải mái. Hôm nay là ngày cô xuất viện, cũng chỉ có Hạ Vũ Nhược mang theo Sở Tú tới đón cô về nhà.

Rời từ chỗ ấy đến nhà không xa, Tống Khuynh Vân muốn Hạ Vũ Nhược dừng xe lại, muốn tự một mình đi. Hạ Vũ Nhược liền lái xe về nhà trước, đôi tay vượt bụng thật cẩn thận, trên mặt tràn đầy nụ cười hạnh phúc.

Xa xa, nhìn thấy khu nhà cao cấp sừng sững của nhà họ Hạ cao quý, lê bước chân nặng nề đi từng bước một đến gần, cách nó càng ngày càng gần, trong lòng Tống Khuynh Vân càng ngày càng lạnh giá.

Cửa chính mở lớn, người hầu lén lút núp ở cửa nhìn quanh, loáng thoáng nghe thấy tiếng cãi vã, tiếng ném đồ vật.

Nhiu nhieu mày, Tống Khuynh Vân trấn an chính mình, vừa nghe thấy tiếng cãi vã liền run lấy lấy núp ở phía sau lưng cô là Sở Tú, vạch đám người kia ra mà đi vào.

“Má Trương, có chuyện gì vậy?”

Lại thêm một cái bình hoa rơi xuống đất biến thành nhiều mảnh vụn, Tống Khuynh Vân đã tránh thoát khỏi nguy hiểm, nhẹ giọng hỏi má Trương với vẻ mặt đầy lo lắng.

“Thiếu phu nhân.” Thấy Tống Khuynh Vân, mặt má Trương kinh ngạc, mấy phen muốn nói ra nhưng lại thôi, thiếu phu nhân đang mang thai, vừa vào nằm ở trong bệnh viện, thì thiếu gia lại mang bạn gái trước tiến thẳng vào trong nhà, điều này làm sao bà có thể dám mở miệng ra được chứ.

“Thôi đi, tự tôi đi vào, má Trương, giúp tôi chăm sóc ẹ.” Dem Sở Tử giao á Trương, Tống Khuynh Vân uốn thẳng lưng đi vào, từng bước đi thật cẩn thận để tránh những đồ vật đang rải đầy trên đất, cứ thế bước vào.

“Anh trai, anh thật là quá đáng.” Khuôn mặt nhỏ nhắn do quá tức giận mà mặt bừng đỏ, Hạ Vũ Nhược nắm chặt tay thành quyền đấm, lửa giận lên cao, nhìn chằm chằm người phụ nữ còn đang nằm trên giường.

“Sao vậy Vũ Nhược...”

Men theo tiếng ồn ào, Tống Khuynh Vân đi vào căn phòng quen thuộc của cô, không ngờ lại nhìn thấy tấm giường nằm có một mảnh lớn hỗn loạn của hai người, quần áo xóc xếch, người phụ nữ không chút rụt rè nằm ở phía trên, nhìn Hạ Vũ Hi một chút, sợi tóc xóc xếch, quần áo còn có dấu vết lôi kéo, cùng với vết bẩn son môi của người phụ nữ ở phía dưới.

Trong đầu trống rỗng, Tống Khuynh Vân không biết nên phản ứng như thế nào, trước tình cảnh này, chính là đại lễ xuất viện mà ông chồng của cô đem tặng cho cô.

“Chị Vân, chị xem đi...” đang tức giận việc của Hạ Vũ Hi thì nhìn thấy Tống Khuynh Vân, lập tức vọt tới bên cạnh cô, cùng cô kết thành một trận tuyến.

“Vũ Nhược, chúng ta đi ra ngoài đi.” Ung dung cười, Tống Khuynh Vân vỗ vào tay cô trấn an, muốn mang cô cùng đi ra ngoài.

“Cô đứng lại.”

Thái độ bình tĩnh của cô, lại làm cho Hạ Vũ Hi khó chịu, kiên quyết ra lệnh cho cô ở lại, rồi lại không giải thích gì, chỉ cứ lúng túng nhìn.

Ánh mắt ghen tỵ chột lóe, Cung Mạt Ly, cuối cùng cũng từ trên giường bò xuống, đã quen đi theo Hạ Vũ Hi, nên cô kéo từ trong tủ quần áo, lấy ra chiếc áo sơ mi của hắn mà che kín thân thể của mình.

“Xin chào, tôi tên là Cung Mạt Ly, là... Vũ Hi,” Ung dung tiến lên thật tế nhị, khóe mắt Cung Mạt Ly lộ vẻ đẹp kiêu diễm, “Bạn tốt.”

“Cô là gì của hắn, cũng không cần phải giải thích với tôi.”

Không quay đầu lại, Tống Khuynh Vân lãnh đạm trả lời, tâm đã chết, không muốn trà trộn vào cuộc sống của hắn nữa.

Cười xấu hổ, Cung Mạt Ly chạm vào cửa sắt, nụ cười lúc trắng lúc xanh trông thật lạnh lùng.

“Cô làm loạn thế nào thì tôi cũng mặc kệ, chỉ là đừng có ở trên giường của tôi, tôi rất ngại bẩn.”

Những lời này cốt nói cho Hạ Vũ Hi nghe, Hạ Vũ Nhược trợn mắt hung hăng nhìn Cung Mạt Ly một cái, cũng vội vàng đi theo bước chân của Tống Khuynh Vân cùng bước ra ngoài.

“Vũ Hi, em nghĩ là em nên đi thôi.” Họ vừa đi, mắt Cung Mạt Ly liền đỏ lên, làm như mình bị hiếp đáp vậy.

Một tay kéo lấy cổ tay của cô, kéo cô vào trong lòng ngực, Hạ Vũ Hi không rảnh để chú ý đến bờ môi cô đang lộ ra nụ cười đắc ý.

“Nên đi là cô ấy, anh sẽ không để cho em rời khỏi anh.” Ôm chặt lấy thân thể mềm mại của cô, nhưng lòng dạ của hắn lại đi theo cùng với Tống Khuynh Vân, tâm tư Hạ Vũ Hi trở nên hỗn loạn.

“Chị biết không? Cái bà tám chết tiệt đó chính là bạn gái trước của ông anh, vừa nhìn bộ mặt vênh váo tự đắc của cô ta thì đã phát tức rồi.” Hạ Vũ Nhược cứ lẩm bẩm, cứ nói toàn bộ suốt nửa tiếng đồng hồ cho Tống Khuynh Vân.

Không có chỗ nào mà cô không rõ, nên kể hết toàn bộ sự việc gặp gỡ của cô ta cùng với Hạ Vũ Hi cho Tống Khuynh Vân. Trong lời nói không ngừng lộ rõ vẻ căm ghét cô ta, Tống Khuynh Vân không khỏi mỉm cười, thuận tay rót ly nước cho cô, nói lâu như vậy, nhất định cô rất khát nước.

“Vũ Nhược, đi ra ngoài, anh có lời muốn nói.” Không hề báo động trước, bóng dáng cao to của Hạ Vũ Hi xuất hiện ở cửa phòng của Hạ Vũ Nhược, hắn tìm khắp mọi nơi cũng không có thấy bóng dáng của cô, khẳng định thế nào cô cũng trốn ở chỗ này.

“Em không đi, anh lại muốn bắt nạt chị Vân.” Bảo vệ Tống Khuynh Vân ở phía sau, Hạ Vũ Nhược hất ặt lên, không sợ sắc mặt lạnh lùng của hắn.

“Đi ra ngoài.” Gầm nhẹ, cặp mắt Hạ Vũ Hi khóa chặt ở cô, bờ môi mỏng lạnh lùng thốt ra hai chữ, ánh mắt hắn lạnh lùng luôn luôn không sợ trời không sợ đất, cũng làm cho Vũ Nhược cũng phải rụt cổ một cái.

“Vũ Nhược, đi ra ngoài đi, chị không sao đâu.”

Dịu dàng vỗ vào mu bàn tay của cô, Tống Khuynh Vân muốn bảo cô đi ra ngoài. Hạ Vũ Nhược lúc này mới cam tâm tình nguyện rút lui ra khỏi gian phòng, nhân tiện thay bọn họ khép cửa lại.

“Thỏa thuận li hôn, hãy ký nó đi.”

Một tờ thỏa thuận lạnh như băng miễn cưỡng ném trước mặt cô, Tống Khuynh Vân cũng không cảm thấy kinh ngạc, lại đặc biệt tỉnh táo nhìn hắn.

19. Chương 19: Cô Ta Không Chết, Tôi Không Ngủ Được

“Vũ Hi, đây, uống ly nước này đi.”

Cung Mạt Ly đưa cho hắn ly nước nóng, từ khi Hạ Vũ Nhược vào trong phòng rồi sau đó đi ra ngoài, hắn liền rầu rĩ không vui cứ ru rú ở trên ghế sofa, làn khói mù từ lòng ngón tay cứ tỏa ra, hai hàng chân mày kiếm anh tuấn cứ siết chặt cùng một chung một chỗ.

Đáy lòng xẹt qua một cảm giác xấu, Cung Mạt Ly âm thầm cắn chặt răng, ngày trước Hạ Vũ Hi chưa từng có lạnh nhạt với cô, nhưng hôm nay...

Đáy mắt chợt lóe lên âm khí, ngay sau đó liền thay bằng nụ cười quyến rũ, thân thể dịu dàng liền dán lên.

“Vũ Hi, đang suy nghĩ gì vậy, sao lại chuyên tâm đến vậy?”

Bàn tay nhỏ bé mềm mại như không có xương cứ dán ở lồng ngực của hắn mà vẽ vòng vòng, Cung Mạt Ly cố gắng lôi kéo suy nghĩ của Hạ Vũ Hi trở về.

“Không có gì.”

Dập tắt đầu thuốc lá, Hạ Vũ Hi bắt được bàn tay nhỏ nhắn của cô khi cứ đốt lửa ở lồng ngực của hắn, kéo ra nụ cười lạnh nhạt, tim lại như bị tảng đá lớn ngàn cân đè ép rất khó chịu.

“Cốc... cốc... cốc”, Cung Mạt Ly còn muốn nói điều gì, lại đột nhiên xuất hiện tiếng gõ cửa làm cắt đứt.

Bĩu môi hất mặt lên, trong bụng Cung Mạt Ly tức giận không ngừng, nhưng ngoài mặt lại cứ duy trì nụ cười ngọt ngào, sửa sang lại y phục, ngồi thẳng người lên.

“Vũ Hi, đây là văn kiện cậu muốn tôi chuẩn bị, cũng đã chuẩn bị xong.”

Gió êm sóng lặng cứ y như cũ, Đinh Chi Thành chau đầu chân mày lại, đem xấp văn kiện đặt ở trước mặt bọn họ, ‘giấy thỏa thuận li hôn’ nằm chữ đập vào trước mắt bọn họ.

Anh chàng đẹp trai liền tựa vào bên kia trên ghế sofa, đốt điếu thuốc, khói mù quanh quẩn cứ nhìn chăm chăm vào Hạ Vũ Hi, điện thoại cho hắn vô cùng khẩn cấp, chỉ là vì muốn hắn giúp chuẩn bị giấy thỏa thuận li hôn, Đinh Chi Thành hiền lành từ trong đáy lòng lại cảm thấy thông cảm cho Tống Khuynh Vân.

Giấy thỏa thuận li hôn? Ánh mắt tuyệt đẹp lộ ra vẻ vui mừng, Cung Mạt Ly không kìm chế được nhếch môi lên cười, quả nhiên, Vũ Hi còn yêu cô, cô chỉ mới vừa trở về, hắn liền vội vàng ly hôn.

“Còn có..., bổ sung thêm thỏa thuận không?” Không rảnh bận tâm giai nhân bên cạnh, Hạ Vũ Hi cau mày liếc nhìn thỏa thuận, không để ý tới Đinh Chi Thành không chịu nổi nhìn hắn xem thường.

“Vũ Hi, nếu đã muốn bồi thường cho cô ấy nhiều như vậy, có cần phải làm như vậy không!”

Miệng nói ra những lời thanh nhã, Đinh Chi Thành ý muốn khuyên nhủ, chưa bao giờ nhìn thấy Hạ Vũ Hi sẽ chủ động bồi thường, huống chi vẫn không thể tin được đến những giá đề cập ở trên trời.

Lời của hắn làm cho Hạ Vũ Hi lay động tay dừng lại một chút, chân mày vặn chặt hơn, ánh mắt cũng càng ngày càng rối rắm.

Liếc nhìn nội dung bản thỏa thuận, ánh mắt Cung Mạt Ly không tự kìm chế được liền trợn to, không dám tin là thật.

“Một ngàn vạn, trời ạ!” Cung Mạt Ly kêu lên, “Vũ Hi, anh điên rồi sao? Anh còn phải chuyển nhượng 5% cổ phần của Geel quốc tế cho cô ta ư? Anh có biết nó có giá trị đến vài tỷ không?”

“Mạt Ly, cô đối với cổ phần của Geel quốc tế hình như là rất quen thuộc đó?” Đinh Chi Thành nhíu mày mỉm cười nói, không phải hắn nghi ngờ, mà hắn cảm thấy Mạt Ly trước mắt cùng với lúc trước dường như không giống.

Mọi người đều biết Geel quốc tế là công ty đứng đầu trong bốn đầu rồng lớn, nhưng đối với xã hội bên ngoài nó chính là truyền thuyết sôi nổi, không có ai biết nó có giá trị chính xác, mà Cung Mạt Ly lại dễ dàng đem giá trị thực sự của nó nói ra, thật sự là quá khả nghi rồi.

A! Ánh mắt Cung Mạt Ly lóe lên, kinh hoàng một lúc. Đáng chết, cô không nên nóng lòng như thế. Phải che giấu đều khiếp sợ thật tốt, cô làm bộ trấn định liền hướng lên nhìn ánh mắt của Đinh Chi Thành.

“Tôi cũng chỉ là, đoán lung tung mà thôi.” Viện lý do lung tung, Cung Mạt Ly nũng nịu. “Vũ Hi, anh không cần phải chu cấp cho cô ấy nhiều như vậy, anh quên rằng, là cô ấy”

“Mạt Ly, không cần phải nói đoạn tuyệt như vậy.” Đinh Chi Thành không vui liền phản bác, “Khuynh Vân mới là người vô tội nhất.”

“Cậu...” Mắt giận trừng trừng, Cung Mạt Ly bất mãn, chỗ nào hắn cũng đối nghịch cùng với cô, che chở phụ nữ kia khắp nơi.

“Đủ rồi,” Hạ Vũ Hi không nhận được cắt ngang lời, hạ giọng nói, “Mạt Ly, em đi ra ngoài trước đi, anh và Chi Thành còn có việc muốn nói.”

“Vũ Hi...” Cung Mạt Ly miễn cưỡng nũng nịu.

“Đi ra ngoài.” Giọng lạnh như băng liền cất lên, Hạ Vũ Hi có vẻ không nhận được nữa, trong đầu cứ xuất hiện bộ dạng không tranh giành cũng không gây ồn ào của Tống Khuynh Vân.

Hừ! Sắc mặt lúc trắng lúc xanh, Cung Mạt Ly bực bội dậm chân tức giận, uốn éo cái eo bước chân rời đi nặng nề, trút hết sự bất mãn của cô.

“Em biết rõ khuyên ngăn anh là vô dụng, nếu như anh thật sự muốn làm như vậy, vậy thì ký tên đi!”

Đình Chi Thành tự nhiên quay về chỗ ngồi trên ghế sofa, ở chung nhiều năm, cá tính của Hạ Vũ Hi hẳn chính là người rõ nhất, thay vì tận tình khuyên bảo, chẳng thà để cho hẳn tự mình khám phá thì hơn.

“Hãy giúp tôi làm một chuyện.” Hạ Vũ Hi ngược nhìn, “Chuẩn bị chiếc xe hơi cho cô ấy, ai biết cô gái ngu ngốc đó có thể vứt bỏ chính mình bất cứ lúc nào hay không.”

Trong đôi mắt Đình Chi Thành vẫn giữ nụ cười, rõ ràng rất quan tâm, lại cứ cố chấp đẩy cô ra xa, trong lòng vẫn rất lo lắng, ngay cả tật xấu của Tống Khuynh Vân là dân mù đường cũng vẫn cứ suy tính.

Trên hành lang tối tăm, Cung Mạt Ly nhẹ nhàng đẩy nhẹ cánh cửa tạo ra một khe hở, con người trở nên sắc bén độc ác.

“Này, tôi là Mạt Ly.” An tĩnh trong góc tối, Cung Mạt Ly gọi một cuộc điện thoại.

“Hãy theo lời tôi nói mà làm, nhớ kỹ, tôi muốn cô ta không có khả năng sống sót.” Đôi môi đỏ tươi vừa nói những lời âm độc, Cung Mạt Ly cúp ngay điện thoại, bên môi nở ra nụ cười lạnh lùng. “Cô ta không chết, tôi không thể nào ngủ được!”

Dưới ánh trăng tái nhợt, lộ ra âm mưu rét lạnh, Cung Mạt Ly âm thầm siết chặt bàn tay: Tống Khuynh Vân, muốn trách thì trách chính cô quá dư thừa!

20. Chương 20: Phượng Hoàng Khóc, Dục Hỏa Trọng Sinh

Nhìn quanh phòng khách đặc tiền, bày ra hai hành lý nhỏ đến không thể nào nhỏ thêm nữa, mặt Sở Tú tò mò chạm vào Tống Khuynh Vân đang ngồi ở trên ghế sofa, giống như tình cảnh của tám năm về trước, lần đầu tiên bọn họ bước vào nhà họ Hạ.

Cười chưa xốt, Tống Khuynh Vân thần nhiên đối mặt với tờ giấy thỏa thuận li hôn đặt trước mặt. Kết thúc rồi, tất cả đều đã kết thúc, ân tình đã báo đáp xong, cô chỉ cần buông xuôi hết tất cả mọi thứ để rời đi thôi.

“Chị Vân, không cần ký!” Nước mắt tràn đầy trong hốc mắt, Hạ Vũ Nhược đoạt lấy cây bút trong tay cô.

“Vũ Nhược...” Bất mãn, cất giọng nói.

“Vũ Nhược, đừng đau khổ, tất cả đều do chị tự nguyện.” Trước khi Hạ Vũ Hi cướp lời, cô chỉ nở nụ cười mãn nguyện, nét đẹp thoát tục toát ra làm cho người khác không thể nào dời mắt đi được.

“Nhưng mà, nhưng mà.” Hạ Vũ Nhược gấp đến độ không thể nói rõ đầu đuôi, ánh mắt đột nhiên di chuyển trên bụng của cô, “Nhưng mà, chị còn đang mang Bảo Bảo mà, em sẽ không cho chị đi đâu.”

“Đứa bé là của một mình chị, với anh của em không có liên hệ gì.” Tống Khuynh Vân sờ bụng, vẻ mặt tràn đầy yêu thương.

“Vũ Nhược, nếu như em thật sự nghĩ cho chị cùng Bảo Bảo, để cho chị rời khỏi đây đi.” Không cho cô cơ hội nữa, Tống Khuynh Vân vỗ vỗ tay của cô, một tắc lại một tắc từ trong tay cô rút ra cây bút, ánh mắt quyết đoán.

“Em, em mặc kệ các người.” Đột nhiên ném bút xuống một cái, Hạ Vũ Nhược chạy về gian phòng của mình khóc, chung sống tám năm, cô đã sớm xem Tống Khuynh Vân như chị ruột của mình, cô không có biện pháp gì, chỉ có thể trơ mắt nhìn cô ấy rời khỏi đây.

Rút lại tất cả mọi thứ, Tống Khuynh Vân lần nữa đối mặt với thứ lạnh giá kia.

Cánh môi cười vẫn còn chút tái nhợt, hẳn thật đúng là hào phóng, cho dù nhận định đứa bé trong bụng cô không phải của hắn, nhưng vẫn cho tiền nuôi dưỡng rất phong phú.

Nhưng mà, cô không còn cần đến nữa.

Đem tờ ngân phiếu một ngàn vạn để cắt đứt tất cả, Tống Khuynh Vân ký tên của mình thật dứt khoát, khẩu khí mạnh mẽ đã được kéo giãn ra, cuối cùng thì kết thúc.

Cật lực kéo rương hành lý, mang theo Sở Tú, Tống Khuynh Vân cất từng bước chật vật cách xa ngôi nhà nhà họ Hạ, lại đứng phải Đình Chi Thành ở trước cổng lớn đang đứng chờ từ sớm.

“Khuynh Vân, lên xe đi.” Cũng không cần nói gì nhiều, Đình Chi Thành thay cô mở cửa sau xe ra. “Đây là Vũ Hi chuẩn bị cho cô, hi vọng có thể đền bù cho cô.”

“Tôi không cần.” Cố chấp cự tuyệt.

“Khuynh Vân, không cần giận dữ, coi như không nghĩ vì chính mình, cô cũng nghĩ cho đứa nhỏ trong bụng cùng với mẹ cô mà suy tính kĩ đi, nơi này là ngoại ô, cho dù các người có đi một ngày cũng chưa chắc có thể đi hết khu vực này.”

Việc Đình Chi Thành phân tích vô cùng thuyết phục. Quả nhiên, Tống Khuynh Vân chỉ từ chối một lúc, cuối cùng vẫn tiếp nhận. Cùng Đình Chi Thành nói lời từ biệt, Tống Khuynh Vân nhìn kiến trúc tòa nhà vừa quen thuộc vừa xa lạ, dần dần đi xa, cho đến khi biến khỏi tầm mắt của cô.

Tâm tình không tệ, Lạc Tử Thuần mang theo hoa tươi cùng giỏ trái cây, tính đi ô tô tiến về phía nhà họ Hạ để thăm hỏi, thuận đường xem Tống Khuynh Vân một chút.

Đi qua đường nhỏ ở bãi đất trống của khu núi, xe của cô cùng với một chiếc xe màu đen khác chạy lướt qua nhau, một mùi khó chịu chui vào trong lỗ mũi của cô, nhúu mày một cái, ánh mắt liếc về phía bóng xe đang đi xa, nhất thời hoảng hốt, người ở trên chiếc xe vừa rồi rất giống Tống Khuynh Vân.

Trong lòng vọt lên một dự cảm xấu, nhúu mày chặt lại, Lạc Tử Thuần quay đầu xe, đuổi theo chiếc xe khả nghi ở trước mặt.

Đạp chân ga, Lạc Tử Thuần âm thầm cầu nguyện trong lòng: Khuynh Vân, ngàn vạn lần cô đừng xảy ra chuyện!

Mất thấy chiếc xe màu đen ở cách đó không xa, lúc này Lạc Tử Thuần mới thoáng thấy hơi thở hỗn hển, nào có thể đoán được.

Rầm! Một tiếng vang thật lớn, kèm theo chấn động kịch liệt, Lạc Tử Thuần luống cuống đạp thắng xe, động tác thật nhanh liền nhảy ra khỏi cửa xe.

Khí nóng liên đập vào mặt, giọt giọt xăng nhỏ rơi xuống đuôi xe, Lạc Tử Thuần sợ đến mất hết hồn vía.

“Khuynh Vân, Khuynh Vân, nghe được lời của tôi không? Khuynh Vân, trả lời tôi đi.”

Hơi nóng lan tỏa khiến cho Lạc Tử Thuần không có biện pháp đến gần, chỉ có thể liều mạng gào thét vào trong đám sương mù, hi vọng Tống Khuynh Vân còn có ý thức, một nửa xe đã lao ra ven đường, nửa phía dưới bất ngờ ở phía sườn dốc, xe cứ lắc lư, tùy thời có thể rơi xuống.

“Á, đau quá đi...”

Trên trán đau đớn mãnh liệt khiến Tống Khuynh Vân dần dần mở mắt ra, mới vừa nhìn thấy cô bị va chạm lực mạnh kịch liệt một lúc, cô liền mất đi tri giác.

“Mẹ, mẹ, mẹ mau tỉnh lại đi.” Nhẹ nhàng xê dịch hai chân ở phía dưới, nơi bắp chân trái bị xé rách đau đớn một lúc, xem ra chân của cô bị cán gãy, Tống Khuynh Vân cố nén đau đớn, lắc lắc Sở Tú do bị va chạm liên dẫn đến hôn mê.

“A!” Khẽ kêu lên một tiếng, Sở Tú mở hai mắt ra, máu trên đầu đi theo gương mặt của bà mà lan ra. “Vân Nhi, chân của con, còn mặt của con nữa, Vân Nhi đừng sợ, mẹ cứu con.”

Tống Khuynh Vân kinh ngạc nhìn chằm chằm ánh mắt Sở Tú dần dần trong suốt, bà đã tỉnh, không ngờ vì chấn động mạnh, khiến ẹ khôi phục thần trí, mặc dù khắp người đau đớn, cô còn chưa thể nào kiềm chế được niềm vui.

“A, đau quá!” Tay Sở Tú mới chạm vào chân của Tống Khuynh Vân, cô liền đau đớn vịn vào khuôn mặt nhỏ nhắn của mình.

“Mẹ, mẹ đi nhanh đi, không cần lo cho con.” Tống Khuynh Vân bị mắc kẹt cái chân, không thể động đậy, những mùi xăng trong lỗ mũi lại càng ngày càng nồng, cô liều mạng muốn đẩy Sở Tú ra ngoài xe.

“Không, Vân Nhi, mẹ đã hôn mê cả đời, để cho con đau khổ cả đời, mẹ không thể để cho con gái của mẹ chịu khổ.

Sở Tú vẫn như trước đôi mắt xinh đẹp tràn đầy nước mắt, vội vàng kéo Tống Khuynh Vân, cuối cùng, cái khó ló cái khôn, lấy chân của chính mình mắc kẹt vào, lúc này mới kéo hai chân của Tống Khuynh Vân ra khỏi, đáng tiếc, cô lại thay Tống Khuynh để bị kẹt lại.

“Vân Nhi, con phải nhớ rõ, dù ở nơi nào, mẹ vĩnh viễn cũng yêu con!”

Mỉm cười khẽ vuốt lên khuôn mặt đầy vết máu của cô con gái, đột nhiên Sở Tú lấy tay đẩy Tống Khuynh Vân đi ra ngoài, theo lực mạnh, làm chiếc xe xiêu vẹo chỉ trong nháy mắt liền rơi xuống dốc đứng, trong lúc lộn lộn do lực ma sát làm xe bốc cháy, đụng phải bình xăng, chỉ trong nháy mắt lan tràn ra ngoài biển thành biển lửa.

“Mẹ-” Trơ mắt nhìn Sở Tú bị ngọn lửa nuốt chửng cả người lẫn xe, Tống Khuynh Vân đau đớn điên cuồng hét lên, kéo chân trái bị gãy xương, bò đến lửa đỏ đang hùng hực cháy.

Vậy mà, lại một trận nổ tung, cuốn theo sức nóng công phá, đã thương hai tay cùng gương mặt của Tống Khuynh Vân, cô chỉ cảm thấy một trận đau đớn và bỏng rát, trước mặt bỗng trở nên tối sầm, liền lọt vào bóng đen vây hãm.

“Rất tốt, anh làm vô cùng tốt.” Giọng phụ nữ ngọt ngào cất lên.

“Là cô chỉ đạo tốt, còn có Hạ Vũ Hi phối hợp, ha ha...” Người đàn ông cố ý đè thấp giọng nói xuống.

“Hạ Vũ Hi” ba từ này lại bay vào trong lỗ tai của Tống Khuynh Vân rất rõ ràng, đó là trước khi cô hôn mê đã nghe được đoạn đối thoại cuối cùng này.

21. Chương 21: Provence: Đại Tiểu Quỷ

Miền nam nước Pháp, pháo đài cổ kính trong vườn hoa Provence, trồng đầy màu tím của Lavender (oải hương), gió nhẹ thổi qua, mang theo mùi hương hoa trong không khí làm cho lòng người vui vẻ thoải mái.

Trong nháy mắt, không ngờ đã qua sáu mùa rét nóng. Mùa thu ở Provence lộ vẻ mỹ lệ yên tĩnh, xòe bàn tay ra để tiếp nhận những chiếc lá khô héo đang bay xuống, trên mu bàn tay còn hiện rõ vết sẹo nhìn thấy kinh tởm, trong tròng mắt của cô gái xinh đẹp lại che đầy nỗi đau thương thật sâu.

“Mẹ, mẹ lại không nghe lời, cứ chạy loạn mãi.”

Giọng mềm mại vang lên từ sau lưng, Tống Khuynh Vân không khỏi có chút dở khóc dở cười, không hiểu nổi bọn họ ai mới là mẹ, ai mới là con gái đây.

Xoay người lại ôm lấy thân hình nhỏ nhắn của cô con gái lên, cô gái nhỏ giống như bạch ngọc, giống như loại bột trên ngọc thạch được chạm khắc, khuôn mặt trái xoan hồng hào, một đôi mắt sáng lạn và trong suốt, chói lọi như ánh sao, hai má ửng đỏ, cái miệng nhỏ nhắn ửng hồng và trơn bóng, phát ra hơi thở ở cái cổ thật sinh động.

Hôn lên gò má của con gái một cái, ánh mắt Tống Khuynh Vân trở nên nhu hòa, 6 năm qua cô cùng con gái núp ở phía nam nước Pháp sống nương tựa cùng nhau, hiển nhiên dung mạo của cô con gái lại giống phiên bản thu nhỏ của mình, nhưng duy chỉ có cặp mắt kia, cực kỳ giống người kia.

“Mẫn Nhi cũng không có ngoan ngoãn, nghe lời ở trong phòng ngủ nha?” Học theo giọng điệu Tống Mẫn Nhi, Tống Khuynh Vân cùng với con gái so ra lại rất giống nhau từ mọi góc nhìn.

“Con không có, là cô Lạc tới.” Gò má sưng lên, Tống Khuynh Vân làm bộ dạng như người lớn.

“A, vậy sao? Vậy thì chúng ta mau trở về đi thôi.”

Vững vàng ôm thân thể nhỏ bé của Mẫn Nhi, Tống Khuynh Vân đứng lên đi vào trong nhà, một trận gió thổi lên làm xòa mái tóc dài bên mặt cô, một vết phồng đột nhiên hiện rõ, phá hư đi dung mạo kiều diễm vốn có của cô, cùng thời khắc đó đã nhắc nhở Tống Khuynh Vân, sáu năm trước đã xảy ra mọi chuyện.

“Mẫn Nhi bảo bố, mau lại đây để cô Lạc ôm đi, cô nhớ con muốn chết nè.”

Lạc Tử Thuần vô cùng xinh đẹp vừa nhìn thấy một lớn một nhỏ, từ trong tay Tống Khuynh Vân đón lấy thân thể mềm mại của Mẫn Nhi, lần lượt hôn yêu thương vào hai má mềm mại của cô, chọc cho Tống Mẫn Nhi không ngừng cười ha ha.

“Cô Lạc, nước miếng của cô.” Tống Mẫn Nhi nâng mặt của cô, cắn cô lại hôn trộm lấy cô bé nữa, nhận thấy vẻ mặt ghét bỏ từ khuôn mặt nhỏ nhắn.

Bộ dạng nhỏ bé đáng yêu của cô, ngược lại chọc cho Lạc Tử Thuần cùng Tống Khuynh Vân không hẹn mà cùng nhau cười khê một tiếng.

“Khuynh Vân, tới đây ngồi đi.”

Kéo Tống Khuynh Vân ngồi ở trên ghế sa lon, Lạc Tử Thuần buông Tống Mẫn Nhi ra, để cho cô một mình chơi đùa, lần này cô trở về là muốn nói cho Tống Khuynh Vân biết một chuyện rất quan trọng.

Nhẹ nhàng sờ lên vết sẹo trên mặt cô mà đau lòng, sáu năm trước, cô chưa từ bỏ ý định bỏ xuống dốc tìm kiếm, rốt cuộc ở trong bụi cỏ tìm được Tống Khuynh Vân thoi thóp thở, mặc dù liều hết sức lực của chín trâu hai hổ để bảo vệ tánh mạng của cô cùng Mẫn Nhi, nhưng lửa nóng đã để lại trên mặt cùng trên người cô vết sẹo vĩnh hằng, mặc dù là y thuật của cô có thể khôi phục lại dung mạo, nhưng mặc kệ cô có khuyến bảo thể nào, Khuynh Vân cũng không muốn chữa trị vết sẹo trên mặt.

“Có hai chuyện, tôi cảm thấy nhất định phải nói cho cô biết, thứ nhất, cái tên Thẩm Chính Hạo kia vẫn còn cho thám tử tư đi khắp mọi nơi tìm cô.” Nhắc tới cái tên cổ chấp đó, Lạc Tử Thuần không khỏi nhíu mày, ngay sau đó nhớ tới một chuyện khác, cô lại có chút lo lắng, “Còn chuyện khác là, Hạ Vũ Hi đã chính thức tuyên bố muốn cưới Cung Mạt Ly.”

Ánh mắt lắc mạnh, trong lòng Tống Khuynh Vân lại nín lấy vết thương lần nữa, người mẹ duy nhất của cô, cuộc đời thoải mái cuối cùng của mẹ và cô lại hiện lên lần nữa ở trong đầu của cô, không kìm chế được hốc mắt liền ướt đầm.

“Mẹ, tại sao lại khóc? Mẫn Nhi thương nè, mẹ đừng khóc.”

Tống Mẫn Nhi đang chơi cao hứng ở một bên đột nhiên cảm nhận được cái gì đó, chạy đến bên cạnh Tống Khuynh Vân, dùng cả tay chân leo lên thân thể của cô, bàn tay nhỏ bé uyển chuyển dịu dàng cẩn thận thay cô lau đi nước mắt.

“Hạ Vũ Hi là ai?” Tuy chỉ có năm tuổi, nhưng đầu óc Tống Mẫn Nhi lại cực kỳ tốt, hơn nữa chỉ cần nhìn qua là không quên được, cả bản lãnh chỉ cần lọt vào tai là không hề quên.

Từ trong miệng cô con gái lại được nghe cái tên đó lần nữa làm cô rất đau lòng, nhất thời Tống Khuynh Vân nghẹn ngào im lặng, ôm thân thể cô con gái thật chặt.

“Cô Lạc, Hạ Vũ Hi là ai? Không phải hấn ức hiếp mẹ chứ?” Tống Mẫn Nhi chưa từng thấy mẹ cô đau khổ như thế, bản năng căm ghét trỗi dậy đối với người đàn ông chưa bao giờ gặp mặt này.

22. Chương 22: Vô Gian Đạo Nhỏ

Thở dài thật mạnh, Tống Mẫn Nhi mặc chiếc áo ngủ màu hồng đáng yêu ngồi ở trên giường, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, lông mày nhỏ nhỏ nhéo chặt ở chung một điểm, tối hôm nay không biết cô đã thở dài đến lần thứ mấy rồi.

Buổi chiều, Tống Khuynh Vân đã đồng ý yêu cầu, Lạc Tử Thuần đã giải thích đơn giản rõ ràng Hạ Vũ Hi là người ra sao. Cùng mẹ con các cô có quan hệ nhiều như thế nào.

Trên màn hình TV, đột nhiên gương mặt tuần tú của Hạ Vũ Hi liền hiện ra lạnh lùng, còn có cô gái đang kéo cánh tay hấn cười quyến rũ, chữ to màu đỏ trên màn hình đang tuyên bố tin vui của bọn họ. Trong hình tràn đầy niềm vui sướng, trong mắt của Tống Mẫn Nhi lại nhìn thấy có vẻ chướng mắt như vậy.

“Mẫn Nhi, nên đi ngủ đi.”

Chĩa vào vết nước phồng to ở hai mắt, Tống Khuynh Vân lao vào thân thể con gái, thay cô đắp kín mền, không để lại dấu vết liền tắt TV ngay, Tử Thuần không muốn Mẫn Nhi nhìn thấy cảnh này chút nào.

“Mẹ, người kia thật sự là ba con sao?” Mắt to ngập nước trong tràn đầy nghi ngờ, đối với cô mà nói, cái từ ba này lại xa lạ như vậy. Từ khi cô bắt đầu hiểu chuyện, trong cuộc sống của cô cũng chỉ có mẹ và cô Lạc là hai người thân.

Thấy Tống Khuynh Vân trầm tư không nói, Tống Mẫn Nhi đã khẳng định trăm phần trăm người kia chính là cha cô.

“Không nghĩ tới con lại có thằng cha khốn nạn này, thật làm cho người không phục!!”

Nhún vai một cái, Tống Mẫn Nhi không chịu được liền kêu rên, nếu như ba ở trước mặt cô, cô nhất định sẽ không chút khách khí mà thưởng cho hấn một cái đá vào chân thật đau, lại dám hoài nghi thân phận của cô.

“Mẫn Nhi, con muốn nhìn thấy cha sao?” Tống Khuynh Vân đột nhiên nghiêm túc hỏi.

“Không muốn.” Không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt, Tống Mẫn Nhi kéo cao chăn che kín khuôn mặt nhỏ nhắn của mình.

“Là – sao –” Tống Khuynh Vân cố ý kéo dài âm thanh, Mẫn Nhi cao giọng nói, “Nhưng mà, mẹ còn muốn cùng Mẫn Nhi chơi trò ‘Vô Gian Đạo’, coi như là vậy đi.”

“Vô Gian Đạo?” Vén chăn lên, tròn mắt chiếu sáng lấp lánh đầy chói lọi, Tống Mẫn Nhi lập tức bò dậy, “Được, Mẫn Nhi thích chơi nhất là Vô Gian Đạo đó!”

Nhìn cô con gái vui vẻ nhảy trên giường, Tống Khuynh Vân không kềm nổi có phần im lặng. Tống Mẫn Nhi, mặc dù đáng vẻ bên ngoài giống như một con búp bê, chỉ cần người nào gặp phải cũng đều yêu mến bộ dạng đáng yêu đó, nhưng tính tình cũng cực kỳ phức tạp. Một điểm này, Tống Khuynh Vân không thể không thừa nhận, cha con bọn họ thật sự rất giống nhau!

Sáng hôm sau, ở bệnh viện tư gia của nhà họ Lạc tại nước pháp, không ngờ bóng dáng của Tống Khuynh Vân lại xuất hiện ở đây.

“Khuynh Vân, sao cô lại ở đây?” Không ngờ Lạc Tử Thuần đứng dậy nghênh đón cô, sáu năm rồi, đây là lần đầu tiên cô chủ động đi tới chỗ này.

“Tử Thuần, giúp tôi bố trí cuộc giải phẫu.” Không có quá nhiều lời khách sáo, Tống Khuynh Vân nhìn về mặt kính ngực của Lạc Tử Thuần.

Cô phải quay trở về, đầu tiên phải thay đổi dung mạo của mình, mà Lạc Tử Thuần lại là chuyên gia của phương diện này.

“Cô muốn làm ư?” Lạc Tử Thuần nhíu mày, ông trời, ngàn vạn lần đừng để cô đoán trúng.

“Không sai.” Tống Khuynh Vân lướt qua cô, nhìn nơi xa ở ngoài cửa sổ, ánh mắt có chút rã rời.

“Được rồi.”

Cẩn thận nhìn cô một lúc lâu, Lạc Tử Thuần cuối cùng vẫn đồng ý, cô hiểu rõ mối thù hận trong lòng của Tống Khuynh Vân, cũng hiểu ý của cô, cho nên cô chẳng có lý do gì đi ngăn cản, cô chỉ có thể làm là hết sức giúp đỡ cô ấy, bảo đảm cô ấy cùng Mẫn Nhi không bị tổn thương.

“Muốn khôi phục dung mạo trước kia, hay là?”

Lạc Tử Thuần mang khẩu trang, mặc đồng phục giải phẫu, bị đèn giải phẫu chiếu vào vết sẹo vòng quanh ở gương mặt của cô, làm người xem không khỏi khiếp sợ.

“Tống Khuynh Vân trước kia đã chết, cho nên, tôi muốn mình hoàn toàn thay đổi.” Nhắm mắt lại, trong lòng Tống Khuynh Vân khó mà có thể ức chế được đau đớn.

Một tuần lễ sau, cuộc giải phẫu rất thành công,, Lạc Tử Thuần cùng Tống Mẫn Nhi ngồi song song ở trên ghế salon, lòng bàn tay căng thẳng đổ đầy mồ hôi, bốn con mắt chăm chú nhìn mảnh vải trắng quấn quanh trên mặt của Tống Khuynh Vân.

Một tầng rồi một tầng của băng gạc được vạch trần, Tống Khuynh Vân cảm giác tầm mắt từ từ được rõ ràng, dần dần mở mắt ra, miễn cưỡng thích ứng với ánh mặt trời mà nhiều ngày chưa từng cảm nhận.

“A-” Lạc Tử Thuần kích động, kêu to.

“Mẹ?” Tống Mẫn Nhi có chút tò mò, quan sát dung nhan quen thuộc trước mặt từ trên xuống dưới có vẻ hơi xa lạ.

Đưa tay chạm vào gương mặt, vết sẹo đã hoàn toàn biến mất, khôi phục làn da trơn bóng, nhận lấy tầm gương mà Lạc Tử Thuần đưa tới, Tống Khuynh Vân nhìn mình trong gương. Mặc dù rất giống trước kia, nhưng lại có chút không giống, duy nhất không thay đổi đó chính là cặp mắt song thủy của cô.

“Mẹ, mẹ đã trở nên thật là xinh đẹp rồi.” Nhào vào trong ngực Tống Khuynh Vân thật mạnh, Tống Mẫn Nhi vui mừng xúc động mà dâng trào tình cảm.

“Tử Thuần, tôi cần một thân phận mới.” Khóe môi vén cao, Tống Khuynh Vân bắt đầu có chút không chờ đợi được khi muốn thấy phản ứng của Hạ Vũ Hi nhìn thấy cô.

“Yên tâm, tôi sẽ an bài.”

Đêm hôm qua, cô đã chờ đợi em trai của mình nhiều năm trở về nước từ Tokyo, có hai mục đích: thứ nhất, che giấu thân phận của Tống Khuynh Vân, thứ hai, vì muốn bảo vệ mẹ con của cô ấy.

23. Chương 23: Ba, Chứa Chấp Con Đi

“Mẫn Nhi, con hãy nhớ, người ở trong hình chính là ba của con.”

“Mẫn Nhi, bất luận như thế nào, con nhất định phải bắt hấn chứa chấp con.”

“Mẫn Nhi, không cần phải sợ, mẹ sẽ luôn luôn theo con.”

...

Vào đêm mùa thu vẫn còn duy trì lạnh lẽo, được bao bọc bởi cái áo khoác lông bên ngoài thật dày, cái mũi nhỏ của Tống Mẫn Nhi bị lạnh cóng đến đỏ bừng, xoa xoa cánh tay nhỏ bé, sững sờ nhìn tấm hình người đàn ông lạnh như băng, còn có một đôi mắt sâu sắc giống cô như đúc.

Âm thanh to nhỏ, tiếng kèn chói tay kèm theo chói mắt ở đầu xe.

Tống Mẫn Nhi giơ tay lên che kín mắt, theo khe hở từ trong tay nhìn về phía bên trong tấm màn đen nhấp nháy như cũ từ chiếc xe thể thao màu bạc.

“Chết tiệt.” Tròng mắt đen lộ ra vẻ không kiên nhẫn, Hạ Vũ Hi chợt dầm phanh lại, dừng lại ở bóng dáng nhỏ phía trước.

Sáu năm sau, Hạ Vũ Hi bộc phát tính tình nóng nảy, cau mày mở cửa xe, một đôi giày da màu đen sáng bóng bước ra cửa xe, thân thể ngang tàn đi theo ra ngoài dò xét, đôi mắt đen láy trong đêm tối vẫn y như cũ rất sắc bén.

Vỗ vỗ lồng ngực đầy khiếp sợ, khuôn mặt nhỏ bé của Tống Mẫn Nhi đỏ bừng, càng không ngừng đối chiếu với nhân vật thật ở trong hình, nặng nề gật đầu một cái, xác định đó chính là một người, cẩn thận đem hình thu vào bọc nhỏ trong túi xách giắt ở bên hông, Tống Mẫn Nhi triển khai dùng cánh tay ngăn ngừa liền nhào tới.

“Ba-”

Giọng nói dịu dàng mềm mại kéo dài với âm thanh làm nũng, Tống Mẫn Nhi nâng đôi mắt to ngập nước lên, đôi tay mềm nhũn không chút khách khí ôm chặt bắp chân Hạ Vũ Hi.

Khiếp sợ! Kinh sợ! Hạ Vũ Hi mở to tròng mắt đen, chưa từng luống cuống như thế này, nửa ngày nói không ra một câu, cúi đầu nhìn chằm chằm bắp chân bị thân thể nhỏ bé cọ xát vào hần.

“Buông, buông ta ra đi.” Mở miệng khó khăn, Hạ Vũ Hi hạ trầm âm thanh xuống, lại bất ngờ không có thô lỗ hất cô ra.

“Con không buông, con vừa buông ra, ba sẽ chạy mất.”

Tống Mẫn Nhi vừa nghiêng đầu quả quyết cự tuyệt, sử dụng sức lực cả người cuốn lấy hần thật chặt, một phen đem nước mũi cùng nước mắt tất cả đều cọ lên chiếc quần cao cấp đắt tiền của hần, làm cho quần tạo nên nhiều nếp nhăn.

“Con buông chú ra trước, chú bảo đảm sẽ không chạy, có được hay không?” Chịu đựng cơn tức giận phần nộ, Hạ Vũ Hi dịu dàng nói giọng dụ dỗ.

Mắt to đen như mực cứ chuyển lòng vòng, Tống Mẫn Nhi nghiêm túc nhìn hần, lúc này mới từ từ buông cánh tay nhỏ bé ra, nhìn hần vẫy vẫy cánh tay nhỏ bé, ý bảo hần ngồi xổm người xuống, hần thật là cao, ngược đầu làm cô thấy mỗi cổ quá đi.

“Nhà con ở nơi nào, làm sao con lại ở chỗ này?” Bất đắc dĩ ngồi xổm người xuống, Hạ Vũ Hi nhìn chung quanh một lần nữa, khắp mọi nơi không có hình dáng của bất cứ ai, hần không khỏi hoài nghi làm sao một đứa bé lại đột nhiên xuất hiện ở nơi này.

“Con không có nhà, con đến để tìm người.” Cánh tay nhỏ bé mang theo mùi sữa chỉ thẳng về hướng Hạ Vũ Hi.

“Tôi?” Hạ Vũ Hi ngỡ ngàng.

“Đúng.” Gật đầu mạnh một cái, hốc mắt Tống Mẫn Nhi lập tức đỏ lên, “Ba-”

“Đợi chút, chú không phải ba con, đừng gọi vậy.” Hạ Vũ Hi dùng hết kiên nhẫn, bắt đầu không nhin được muốn đứng lên để rời đi.

“Ba, ba không còn cần đến Mẫn Nhi rồi sao?”

Cánh tay nhỏ bé rụt rè lôi kéo vạt áo của hần, Tống Mẫn Nhi chu cái miệng nhỏ nhắn như bị ức hiếp, bộ dáng đáng thương cứ chạm thẳng vào đáy lòng của Hạ Vũ Hi thật mạnh, hiện lên cảm giác không khỏi quen thuộc.

Bộ dáng của cô giống như? Chôn dấu bóng hình xinh đẹp trong lòng hết sáu năm dần dần rõ ràng, đúng vậy, cô rất giống Tống Khuynh Vân, quả thật chính là phiên bản thu nhỏ của cô, duy chỉ có cặp mắt kia, mặc dù cảm thấy rất quen thuộc, nhưng lại không thể nào nhớ nổi đã từng gặp qua ở đâu.

“Mẹ con là ai?” Hần hỏi.

“Tống Khuynh Vân.” Cô bé đáp.

“Ba con đâu?” Hần hỏi nữa.

“Ba.” Trả lời chắc chắn.

“Vậy mẹ con đâu?”

Nheo lại tròng mắt, trong bụng đã khẳng định cô đúng là con gái của Tống Khuynh Vân, nhưng mà không phải là con của hắn. Nâng cánh môi lên, trong mắt sâu thẳm của Hạ Vũ Hi lộ ra vẻ suy nghĩ sâu xa, Tống Khuynh Vân ơi là Tống Khuynh Vân, sáu năm rồi, vẫn không chịu hết hy vọng sao.

Nhắc tới mẹ, Tống Mẫn Nhi rũ đầu xuống, kìm nén cái miệng nhỏ nhắn, hốc mắt đỏ hoe, chất lỏng óng ánh ở trong hốc mắt đảo quanh, tùy thời có thể rơi xuống.

“Ba, ba chưa chấp con đi, con không còn chỗ để đi rồi.” Hít mũi một cái, Tống Mẫn Nhi nâng khuôn mặt nhỏ bé lên, lòng tràn đầy mong đợi.

“Được rồi.”

Đột nhiên Hạ Vũ Hi ngồi xổm người xuống, ôm lấy thân thể mềm mại nhỏ nhắn của Tống Mẫn Nhi, ngoài dự đoán đã đồng ý một tiếng, tròng mắt quét qua bốn phía lộ ra nụ cười hắc ám, ôm cô đi vào trong nhà.

Tống Khuynh Vân núp trong bóng tối mà toàn thân toát ra mồ hôi lạnh, phản ứng của hắn quá mức khác thường, sau khi bắt đầu cô liền hối hận đem con gái tự tay đưa vào gã đàn ông nguy hiểm bên cạnh mình.

Đáng tiếc, trò chơi đã bắt đầu, không cho phép cô hô dừng lại.

24. Chương 24: Lần Đầu Tiên Giao Chiến Giữa Người Phụ Nữ Và Cô Gái Nhỏ

“Vũ Hi, em đã về rồi.” Cả người đều mặc y phục lông lầy, mặt trang điểm đậm, Cung Mạt Ly vẫn còn ở phòng khách, giọng nói vang dội cả phòng, như sợ không có người nào không biết, cô sắp là nữ chủ nhân của ngôi nhà này.

“Bà bà, bà đang gọi ba tôi sao?”

Tống Mẫn Nhi ngồi ở lầu hai trên lan can lắc hai cái bắp chân trắng như ngó sen, từ trên cao nhìn xuống cô, cười híp mắt trả lời.

Bà bà? Trong đầu Cung Mạt Ly liền có vầng mây đen, cô hiện đang ở tuổi thanh xuân, xinh đẹp, dáng vẻ thướt tha dịu dàng, là đứa nào không có mắt dám kêu cô là bà bà, ngẩng đầu lên, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn đối diện làm cho cô đặc biệt giận mình.

“Mày, mày...”

Kinh ngạc trợn to hai mắt, tay Cung Mạt Ly run run chỉ vào hai cái chân nhỏ thoắt vụt qua ở trên lầu, dung mạo kia quả thật với cô ta là cùng một khuôn mẫu được khắc ra vậy, nhưng mà, không phải cô ta đã chết sáu năm trước rồi sao!

“Tôi cái gì? Bà bà muốn nói là tôi rất đáng yêu sao?”

Tống Mẫn Nhi nhe răng cười một tiếng, bề ngoài ngây thơ, nhưng trong lòng là một tiểu ác ma.

“Hừ, tiểu quỷ, mày vào bằng cách nào hả?”

Cung Mạt Ly hừ lạnh, chẳng thích phải tức giận vì một tiểu quỷ, việc khẩn cấp là cô muốn biết người phụ nữ kia có còn sống hay không? Có phải là đã trở lại rồi hay không? Quan trọng nhất là không để cho Hạ Vũ Hi biết được chuyện đã xảy ra vào năm đó.

“Đi vào.”

Ngây thơ trả lời, Tống Mẫn Nhi lộ vẻ mặt ghét bỏ dùng để chào hỏi kẻ ngu dốt, làm sắc mặt Cung Mạt Ly giận đến lúc trắng lúc xanh, hận không thể xông về phía trước bóp chết cô.

“Tiểu quỷ, đừng giả bộ đáng yêu với tao, tao hỏi mày là ai dẫn mày tới?” Ác độc nhìn chằm chằm vào cô bé, Cung Mạt Ly chỉ thiếu không chửi ầm lên.

“Ba đó, ba dẫn tôi tới,” Ít thấy cô ngoan ngoãn đáp lại, Tống Mẫn Nhi từ trên lan can đứng lên.

“Ba? Ai là ba mày?” Cung Mạt Ly càng thêm mơ hồ.

“Hắn!” Tay trắng trẻo nõn nà nhỏ bé nhắm thẳng vào bóng dáng bên kia đang bồng bồng khí thế đi ra, mới vừa tầm xong nên trên tóc của người đàn ông vẫn còn nhỏ nước từng giọt châu.

Không dám tin nhìn vào Hạ Vũ Hi đang ngồi xổm người xuống, tự nhiên hôn lên hờ vào gò má của Tống Mẫn Nhi, lại mặc cho cô nhào vào khuỷu tay của hắn, nhẹ nhàng bế cô lên.

“Ba, lâu dưới có một bà bà xấu xí lại hung hăng tìm ba.” Tống Mẫn Nhi tốt bụng như thiên sứ lương thiện chỉ chỉ Hạ Vũ Hi, không hề chú ý đến Cung Mạt Ly cố ý tấn công thêm hình tượng để tăng tính sinh động.

“Vũ Hi, rốt cuộc tiểu quỷ này là thế nào hả?” Giận đến không thể dịu dàng nhã nhặn nữa Cung Mạt Ly mặc kệ đây là đâu, muôn ngàn đáng về gì, ngón tay nhọn hoắt hung hăng chỉ thẳng vào thân thể nhỏ đang ở trong ngực của hắn.

“Con gái của tôi?” Nhàn nhạt trả lời, Hạ Vũ Hi cũng cảm thấy khiếp sợ với chính mình, giống như tất cả đều rất rõ ràng rành mạch như vậy.

Xua tan đi cảm giác khác thường ở trong lòng, Hạ Vũ Hi lại hôn lên gò má mềm mại của cô, hắn phát hiện, cứ hôn cô giống như bị nghiện vậy, nhìn cô một mỗi dụi dụi con mắt, Hạ Vũ Hi ôm cô trở về phòng ngủ.

“Vũ Hi, anh điên rồi sao? Sao con bé có thể là con gái của anh.”

Thấy Hạ Vũ Hi nhẹ nhàng rời khỏi phòng đóng cửa lại, mới đi xuống cầu thang ngồi vào chỗ trên ghế sofa của mình, Cung Mạt Ly liền không chờ đợi liền kêu la lên.

“Mạt Ly.”

Hạ Vũ Hi nhíu mày một cái, giọng nói bất mãn đầy sắc nhọn với cô, ánh mắt mất đi vẻ tự nhiên lay động theo lên gian phòng ở lầu hai, chỉ sợ đánh thức tiểu tử kia đang ngủ say.

“Em muốn tiểu quỷ kia lập tức biến mất.” Cung Mạt Ly vờ nộ cười, không thể tưởng tượng nổi liền găm thét giận dữ.

“Tôi là Hạ Vũ Hi sao lại cần người khác chỉ đạo tôi nên làm cái gì!” Cố ý hạ thấp giọng nói, giọng Hạ Vũ Hi lạnh như băng lộ ra khí ép mạnh mẽ.

Trong lòng sôi sục, Cung Mạt Ly ngồi yên ở trên ghế sofa, đã thay đổi, tất cả đều đã thay đổi. Mặc dù Hạ Vũ Hi vẫn y như cũ đối với cô có thêm chút cưng chiều, nhưng cô cảm thấy, kể từ khi biết được Tống Khuynh Vân mất tích, hắn đang cố ý lánh xa cô.

Siết chặt bàn tay, Cung Mạt Ly vành mắt ửng hồng vẻ ghen tỵ, nhìn bóng lưng Hạ Vũ Hi, trong lòng cô âm thầm thề rằng, sáu năm trước, cô có thể phá hủy Tống Khuynh Vân, sáu năm sau, cô sẽ không thua bởi một con tiểu quỷ.

25. Chương 25: Khảo Nghiệm Máu Mủ Tình Thâm

“Ba, mau xuống giường đi.”

“Ba là đại quý lười, mau nhanh xuống khỏi giường đi mà.”

Hạ Vũ Hi không vui nhíu mày, tự động bỏ đi tập âm ở bên tai, lật người lại tiếp tục ngủ yên.

Vậy mà, chần bên kia, thân thể nhỏ nhỏ tròn trịa đã leo lên trên giường của hắn, chui vào bên trong chăn mềm của hắn, nhổ ngay...

“A!” Đau đớn dù ngăn ngủi, nhưng cũng khiến cho Hạ Vũ Hi lập tức tỉnh táo lại.

Lửa giận ngút trời, từ trong chăn bắt được vật nhỏ dăm nhổ sợi lông chân ở chân của hắn, dù còn buồn ngủ nhưng đôi mắt to đã bừng sáng, lúc này Hạ Vũ Hi mới hoàn toàn tỉnh táo, trong nhà của hắn có một sinh vật là “Con gái.” (cô con gái)

“Ba, buổi sáng vui vẻ.”

Cầm trong tay mấy sợi lông chân dày đặc vừa mới bị nhổ đi, mặc dù bị hắn nhắc cổ áo treo ngược lên, nhưng bộ dạng vẫn cứ cười tủm tỉm cứ nhìn hắn.

Bất đắc dĩ mới bỏ cô xuống, Hạ Vũ Hi dở khóc dở cười, hắn không thể tức giận với đứa trẻ, nên đành phải chấp nhận rời khỏi giường.

“Đúng rồi, con tên là gì?” Vuốt vuốt đầu tóc rối bời, lúc này Hạ Vũ Hi mới nhớ tới hắn vẫn không biết tên tuổi của ‘đứa con gái’.

“Mẫn Nhi, con tên là Tống Mẫn Nhi.” Dùng cánh tay và bắp chân nhỏ cứ đập đập, Tống Mẫn Nhi cũng bò xuống giường theo.

Mẫn Nhi? Tên cũng không tệ, nhưng mà họ của cô lại làm cho hắn không vui, vành môi mỏng xóch lên lạnh lùng như muốn tuyên bố quyền sở hữu của chính hắn.

“Hạ Mẫn Nhi, sau này cứ gọi là Hạ Mẫn Nhi đi.”

“Nhưng mà, từ nhỏ đến lớn con đã được gọi là Tống Mẫn Nhi.” Chu cái miệng nhỏ nhắn không chịu phối hợp, cô mới không cần cái họ của người ba lạnh lùng bạc tình.

“Con là con gái của ta, đương nhiên là phải theo họ của ta rồi!” Nhíu mày một cái, Hạ Vũ Hi thấy cô không chịu phối hợp có chút không kiềm chế được.

“Vậy cũng được.” Đột nhiên Tống Mẫn Nhi mang giày vào, từ trên ghế sa lon mềm liền nhảy xuống, đi tới phía cửa.

“Con đi đâu?”

“Ba muốn bắt con gái đổi tên của chính mình, Mẫn Nhi chỉ có thể ra đi, đi làm một đứa cô nhi.”

Đau đớn nói, Tống Mẫn Nhi đáng thương cứ tiếp tục đi tới cạnh cửa, trong lòng lại thầm đếm: một, hai...

“Đứng lại,” Cực kỳ khó chịu liền gọi cô lại, “Tống Mẫn Nhi thì cứ là Tống Mẫn Nhi đi.”

“Cám ơn ba.” Như một làn khói liền chạy nhanh trở về bên cạnh Hạ Vũ Hi, mặt Tống Mẫn Nhi tươi cười, bộ dạng đáng thương liền biến mất ngay.

Một lớn một nhỏ hai người liền chia ra ngồi ở hai đầu bàn ăn, động tác cầm ly khê nhấp miệng rất đồng điệu, lại cầm một tờ báo lên lật xem.

Má Trương đứng ở một bên phục vụ mà cảm thấy choáng váng, động tác rất lưu loát, nếu nói cô không phải là con gái của thiếu gia thì cũng không có ai tin.

“Bà bà dịu dàng xinh đẹp, tôi muốn ăn bữa sáng với Sandwich, còn nữa..., tôi không muốn cà chua với rau xà lách đâu.”

Ánh mắt to rực sáng cứ chăm chú đọc tin tức tài chính qua báo chí, cái miệng nhỏ nhắn lại say sưa dụ dỗ má Trương thay cô thu xếp bữa ăn sáng.

“Được, lập tức tới ngay.”

Má Trương đồng ý vào phòng bếp, nhưng trong nội tâm lại kinh ngạc một lúc.

Giống nhau đến kinh ngạc, Hạ Vũ Hi ở một khác vẫn dĩ rất chăm chú đọc báo, không ăn Sandwich đậm trái cà chua cùng rau xà lách, đây là thói quen từ nhỏ đến lớn của hân, nhúu mày quan sát Tống Mẫn Nhi say sưa thêm lần nữa.

Cung Mạt Ly núp ở khúc quanh của lầu hai, tất cả mọi việc đều được gọi vào mắt làm cho cô khiếp sợ, tên tiểu quỷ này bất kể là ánh mắt, động tác, ngay cả sở thích đều giống Vũ Hi như đúc, đầu ngón tay cẩu giện đáng sợ liền kéo lê trên ván gỗ lộ ra từng vết tích.

“Tiểu quỷ, chị có nướng bánh ngọt thơm lắm đó, có muốn ném thử một chút hay không?”

Cố ý xin nghỉ một ngày, Cung Mạt Ly chờ ở phòng bếp, tỉ mỉ chế ra loại bánh ngọt thơm ngào ngạt, vẻ mặt tươi cười bưng đến bên cạnh Tống Mẫn Nhi đang nhàm chán xem tivi để chờ ba tan việc.

Mùi thơm mê hoặc lấy khứu giác của Tống Mẫn Nhi, ánh mắt len lén nhìn về phía bánh ngọt đang ăn rất ngon lành, nhưng ngoài mặt vẫn giả bộ như không có gì lạ.

“Tôi không cần, tôi sợ bà bà bỏ thuốc độc vào.”

Ngoài miệng nói không cần, nhưng ánh mắt vẫn cứ nhìn, Tống Mẫn Nhi lại không kìm chế được cứ nuốt nước miếng một cái, thơm quá đi.

“Làm sao như vậy được, em xem chị gái ăn cho em xem nè.” Cố nhịn phải cố nhịn, Cung Mạt Ly cố gắng khắc chế, vì muốn lấy niềm tin của cô, còn cố ý cầm lên một miếng ở trong đó lên, cắn một hớp thật to, lộ ra vẻ mặt ăn ngon say sưa.

“Được rồi, vậy thì tôi ăn một chút xíu vậy.” Không chờ đợi được nữa liền nắm một khối bánh ngọt lên, nhét vào trong cái miệng nhỏ.

Thật ra ăn cũng ngon, hơn nữa cho tới bây giờ cô cũng không có ăn qua mùi vị này, mùi hương này lại...

Tống Mẫn Nhi cứ nhai bánh ngọt liên tục, cánh tay bé nhỏ không nhịn được liền gãi da, ngứa quá đi, đầu thật là choáng váng a, con mắt Tống Mẫn Nhi liền tối sầm, té ở trên ghế sa lon, trên tay cũng còn một nửa cái bánh ngọt liền lăn xuống trên mặt đất.

“A, tiểu thư nhỏ, cô làm sao vậy?” Má Trương mới vừa đi ra liền kinh ngạc khi nhìn thấy cảnh này, luống cuống chạy tới bên cạnh Tống Mẫn Nhi.

Chỉ thấy cả người cô nổi đầy chấm đỏ toàn thân, nhìn thấy mà khiếp sợ, đưa tay sờ vào cái trán của cô, nóng bừng bừng, dọa má Trương sợ chết khiếp, sững sờ đẩy Cung Mạt Ly ở bên cạnh, ôm lấy thân thể Tống Mẫn Nhi xông thẳng ra bên ngoài, vừa giao phó cô hầu gái vội vàng thông báo cho Hạ Vũ Hi.

kam: cô ta rất nham hiểm, đáng sợ lắm. cô theo dõi sẽ biết đó... Mẫn Nhi đáng yêu, ta thích nhất là cô bé ấy... haha

26. Chương 26: Triệu Chứng Dị Ứng

Cung Mạt Ly vẫn canh giữ ở ngoài phòng cấp cứu, trong đầu rất lúng túng, hiện tại cô có thể khẳng định trăm phần trăm Tống Mẫn Nhi chính là con gái ruột của Hạ Vũ Hi. Không được, cô không thể để cho Vũ Hi biết chuyện này.

Đang suy nghĩ, thì cửa phòng cấp cứu liền bị đẩy ra, má Trương xông nhanh lên phía trước với vẻ rất sốt ruột lo lắng nhìn, Cung Mạt Ly cũng vội vàng đứng lên đi tới.

“Mọi người là người nhà của Bảo Bảo có phải không?” Bác sĩ mặc áo trắng nhìn qua các cô, thấy các cô gật đầu, lại hỏi tiếp.

“Cô là mẹ của Bảo Bảo?” Chuyển sang hướng Cung Mạt Ly, bác sĩ liền hỏi theo lệ thường.

“Đúng là tôi, mà Bảo Bảo sao rồi?” Không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của má Trương, Cung Mạt Ly liền thừa nhận, trên mặt của cô lại không hề lộ ra lo lắng một chút nào cả, ngược lại rất lo lắng muốn biết kết quả.

“Bảo Bảo trước kia có xảy ra triệu chứng dị ứng như thế này không, hay là cô bé với ba cô bé có triệu chứng dị ứng nào không.” Trong tay cứ viết tiểu sử bệnh án vào quyển sổ ở trong tay.

“Có...” Má Trương mới chịu mở miệng.

“Không có, tôi và ba của con bé cũng không có.” Câu kinh cốt lõi của má Trương, Cung Mạt Ly phủ định.

“Vậy à?” Bác sĩ nghi ngờ ngẩng đầu lên, nhìn hai chủ tớ một chút, rõ ràng cả hai đều bất đồng ý kiến với nhau, “Cô xác định chưa?”

“Bác sĩ, thân thể của chồng tôi và của tôi làm sao mà tôi không rõ chứ! Tôi xác định là không có.” Cung Mạt Ly không còn kiên nhẫn liền thúc giục.

“Được rồi,” Bác sĩ ngừng ghi chép, đẩy gọng kính ở trên sống mũi, “Bước đầu kết luận, Bảo Bảo bị bệnh là do dị ứng với thức ăn, nói cách khác là Bảo Bảo có đặc điểm dị ứng thức ăn nào đó, căn cứ theo việc mọi người cung cấp tin, Bảo Bảo do bị ăn hải sản, cho nên chúng tôi đã chẩn đoán kĩ thì đúng là Bảo Bảo bị dị ứng hải sản. Một khi không cẩn thận ăn vào, nhẹ thì toàn thân nổi mẩn ngứa, lâm vào hôn mê, nặng thì sẽ làm cho hơi thở không thông, cho nên về sau mọi người cần phải chăm sóc Bảo Bảo cẩn thận trong việc ăn uống.”

Nghe hết lời bác sĩ nói, Cung Mạt Ly cuối cùng đã hoàn toàn tin tưởng, không sai, nó nhất định là con gái ruột của hân.

Mà má Trương cũng kinh ngạc, không biết nên phản ứng như thế nào, từ nhỏ thiếu gia là do bà nuôi lớn, làm sao bà không biết triệu chứng của tiểu thư nhỏ với thiếu gia giống y chang không hề khác chút nào.

“Bảo Bảo kia hiện tại như thế nào, tôi có thể vào xem cô bé một chút không?” Rất nhanh, Cung Mạt Ly liền khôi phục thần trí.

“Như thế này, Bảo Bảo sẽ được chuyển đến phòng VIP, mọi người có thể vào gặp cô ấy rồi.” Trả lời với cô thật chuyên nghiệp, bác sĩ liền xoay người vào phòng cấp cứu.

“Tiểu thư Mạt Ly, thiếu gia...” Má Trương đợi bác sĩ rời đi, liền mở miệng nghi ngờ nói.

“Câm mồm, chuyện ngày hôm nay bà không được nói cho Vũ Hi biết, nếu không đừng có trách tôi trở mặt vô tình.” Ánh mắt lạnh lùng bắn về phía má Trương, trong đôi mắt Cung Mạt Ly tràn đầy oán hận phần nộ.

Ánh mắt độc ác của cô làm á Trương không tự chủ được liền co rúm lại sợ hãi, trong đáy lòng đều hiện rõ vẻ lo lắng, trong lòng càng thêm đau lòng cho tiểu thư nhỏ, không nói gì thêm nữa, xoay người hướng đến phòng bệnh VIP, bà cần phải chăm sóc thật tốt cho tiểu thư nhỏ.

Sững sờ nhìn về phía bóng lưng của bà mà ngăn người, Cung Mạt Ly đang mất hết hồn vía, người khác từ phía sau liền vỗ xuống bả vai, sợ hết hồn.

“Thế nào? Sao lại sợ đến vậy!” Hạ Vũ Hi cất giọng nói chán chường, nhìn chằm chằm đầy nghi ngờ về phía Cung Mạt Ly với sắc mặt hoảng sợ đến mức tái nhợt.

“À, không có, đâu có gì chứ.” Lấy lại bình tĩnh, Cung Mạt Ly cười duyên dáng quăn chặt lên khuỷu tay của hân.

“Mẫn Nhi thế nào rồi?” Vừa nghe tin Mẫn Nhi vào bệnh viện, Hạ Vũ Hi liền lập tức chạy đến, bắt đắc dĩ lại bị bang lão gia Hội Đồng Quản Trị kéo đi họp, nhất thời thoát khỏi, hân liền chạy nhanh đến.

“Mẫn Nhi không có sao, má Trương đang chăm sóc cho con bé.” Cung Mạt Ly mang theo nụ cười trên mặt, đáy lòng thấy hẫng quan tâm làm cô không ngừng oán giận.

“Mọi người chăm sóc con bé thế nào, sao chỉ trong chốc lát liền vào bệnh viện thế này?” Hạ Vũ Hi cũng yên lòng, kéo caravat ra, cau mày phiền não chất vấn, ngay cả chính hắn cũng nói không rõ, khi nghe chuyện Mẫn Nhi ngã bệnh, sao hắn lại nóng như lửa thế này.

“Không có gì, chỉ là ăn trúng thực, bây giờ không cần phải lo nữa rồi.” Cung Mạt Ly giả vờ làm bộ dửng dưng để trấn an.

“Mạt Ly tiểu thư, thiếu gia, tiểu thư nhỏ đã tỉnh.” Đang nói, lại thấy má Trương vội vã chạy ra.

Hạ Vũ Hi đứng dậy đi nhanh đến phòng bệnh, Cung Mạt Ly cũng đứng dậy, đi theo phía sau hắn, lướt qua bên cạnh má Trương liền hung hăng lườm bà một cái, cảnh cáo bà không được phép nói ra dù chỉ một chữ. hotaru: ả ta còn độc nhiều thứ lắm, ác nhân sẽ có ác trị... haha

27. Chương 27: Người Thần Bí Mời

Tập đoàn Thịnh Thiên ở tầng 38, tổng giám đốc làm ở trong phòng làm việc của lầu cuối, ánh đèn mờ mờ ảo ảo, cả căn phòng trống rỗng, chỉ nghe thấy tiếng vang lúc có lúc không gõ trên mặt bàn.

Khói mù quanh quẩn ở đầu ngón tay thon dài, Thẩm Chính Hạo siết chặt lồng mày, che đậy ánh mắt bị thương cứ chăm chú nhìn vào khung kiềng vẫn đặt ở trên bàn, trong hình, cô gái nhỏ cười nói tự nhiên, khéo léo rúc vào bên cạnh thiếu niên tuần tú, hai đứa bé trong rất vô tư.

“Khuyên Vân, rốt cuộc em ở nơi nào?” Lòng ngón tay khẽ vuốt gò má của cô gái trong hình, Thẩm Chính Hạo tự nói mà trong lòng cảm thấy chua xót.

Hồi hận khi lúc đầu đem Khuyên Vân giao cho Hạ Vũ Hi, hồi hận vì mình trốn tránh ở nước ngoài mấy tháng, không ai ngờ sau khi quay trở về, lại biết tin cô đã vùi thân trong biển lửa, nhưng cảnh sát đã tìm từ trên xuống dưới vẫn không tìm thấy được thi thể của cô, cho nên anh không tin, không tin Khuyên Vân đã *hương tiêu ngọc nát* (không còn sống trên đời nữa. ^-^). 6 năm qua, anh đã đổi mấy trăm tên thám tử tư, chỉ vì muốn tìm ra chỗ của cô.

“Tổng giám đốc, đây là tài liệu điều tra của hai tháng này.” Người đàn ông mang theo chiếc mũ lưỡi trai, mang đến một xấp tư liệu thật dày giao ra trước mặt của Thẩm Chính Hạo, đeo cặp mắt kính che đậy đôi mắt ở phía sau, để không nhìn ra bất kỳ tình cảm nào.

Tiện tay lật đi lật lại đóng tài liệu, Thẩm Chính Hạo dùng hết kiên nhẫn, sáu năm rồi, toàn bộ sáu năm rồi, vẫn không điều tra được bất kỳ tin tức nào, nhất thời lửa giận cứ vung lên thật lớn trong Thẩm Chính Hạo, đem vật trên bàn gì đó quét rơi xuống.

“Tổng giám đốc, ngài đừng vội nổi giận, một tháng trước, có người ở phía nam nước Pháp phát hiện ra một thân hình, từ khí chất của người phụ nữ đó quả thật rất giống nhau, chỉ là cô làm việc quá thần bí, chỉ chụp được bóng lưng của cô.”

Người đàn ông không chút kiêu ngạo cũng không chút tự ti, thản nhiên móc từ trong ngực ra một tấm hình, người phụ nữ trong hình, bóng dáng xinh đẹp thướt tha. Tuy chỉ có bóng lưng với mái tóc dài, nhưng Thẩm Chính Hạo lại có một cảm giác quen thuộc đến khó tả, chỉ là cô đã gầy đi rất nhiều.

“Một tuần lễ, một trăm ngàn, bất luận anh dùng phương pháp gì, tôi muốn anh lập tức tra ra tung tích của cô ấy.” Dem xấp hình ném về phía hắn, Thẩm Chính Hạo lại tăng tiền thù lao thêm lần nữa.

Người đàn ông khẽ ngán ra, ngay sau đó nhẹ nhàng gạt đầu, thu nhận lại hình, xoay người rời đi, rời đi thật nhanh khỏi chỗ Thẩm Chính Hạo, lướt qua nữ thư kí xinh đẹp.

“Tổng giám đốc, có vị tiểu thư họ Lạc nói muốn gặp ngài.” Nữ thư kí đã tập thành thói quen khi thấy căn phòng bừa bãi, báo cáo như một cái máy móc.

“Không tiếp.” Nằm ở trên ghế da, Thẩm Chính Hạo phiền não vuốt vuốt cái trán.

“Nhưng mà tổng giám đốc, cô nói nếu như ngài không gặp cô ấy, nhất định sẽ hối hận, trừ phi ngài không muốn gặp lại Tống Khuynh Vân.” Nữ thư kí đem lời Lạc Tử Thuần nói lại không sai một chữ, cô cho tới bây giờ chưa từng gặp qua người phụ nữ nào lại xinh đẹp và quá tự tin như vậy.

Quả nhiên, Thẩm Chính Hạo y như lời cô nói, nhảy dựng lên, ánh mắt u ám lộ vẻ mong đợi.

“Tốt lắm, quả không hổ là tổng giám đốc của tập đoàn Thịnh Thiên, phòng làm việc quả là rất đẹp.”

Lạc Tử Thuần hoàn toàn không quan tâm đến lòng dạ như lửa đốt của Thẩm Chính Hạo, xem phòng làm việc của người khác giống như là hoa viên nhà mình vậy, tao nhã đi qua đi lại tham quan, thỉnh thoảng lộ ra vẻ mặt tán thưởng.

Nếu là cô gái bình thường khi nhìn thấy ánh mắt lãnh đạm của hắn soi mói mà vẫn giữ vững bình tĩnh ưu nhã, hắn nhất định sẽ tán thưởng, chỉ là đối với đại tiểu thư Lạc Tử Thuần đứng thứ mười ở trên thế giới là của bệnh viện tư nhân mà nói, Thẩm Chính Hạo rất xem thường.

“Lạc đại tiểu thư, chẳng lẽ đặc biệt chỉ tới để thăm phòng làm việc của tôi thôi sao?” Không còn kiên nhẫn để tiêu hao khi cứ mò mẫm tâm tư của cô, lạnh lùng mở miệng.

Liếc hắn một cái, Lạc Tử Thuần nói chuyện chào hỏi người đối diện, biểu lộ vô cùng thú vị, xoay người ngồi vào chỗ của mình ở trên ghế sofa, biết rõ hắn rất vội, nhưng cô vẫn cứ chậm chậm nhấp miệng tách cà phê đắng.

“Tôi đây là,” nhướn mày một cái, thật là khổ a, không nghĩ sao hắn cứ phải giữ mùi vị chung tình khổ sở đó. “Tôi cố ý tới mời tổng giám đốc Thẩm.”

Ánh mắt trong suốt nhìn thẳng vào ánh mắt của hắn, Lạc Tử Thuần thu hồi lại nụ cười giấu cợt, nhiều phần khẩn cầu, từ trong túi rút ra tờ thiệp mời tinh xảo giao cho hắn.

“Ông Lạc muốn tuyên bố người thừa kế?” Liếc nhìn nội dung thiệp mời, Thẩm Chính Hạo không hiểu nhìn về phía Lạc Tử Thuần.

Ba của cô, ông cụ Lạc gần đây rất ít xuất hiện, làm sao lại đột nhiên cao hứng cử hành cuộc họp tuyên bố người thừa kế như vậy?

“Đừng nhìn tôi như vậy, tôi đã chán phải nhận cái cục diện rối rắm này rồi!” Công ty của gia tộc, cô sợ còn tránh không kịp, nghĩ tới em trai sắp trở về, trên mặt Lạc Tử Thuần khó ức chế nên lộ ra nụ cười mỉm.

Mặt Thẩm Chính Hạo tối đen, Lạc đại tiểu thư chỉ sợ hãi cái danh của công ty gia tộc bị hỗn loạn với giá trị nghìn tỷ kia, đáng tiếc bây giờ anh căn bản không có tâm tình để đi tham gia.

“Đừng cự tuyệt, tôi bảo đảm khi anh đến tham dự, nhất định sẽ không hối hận.”

Hắn chưa nói lời cự tuyệt ra khỏi miệng liền bị sự nhanh trí của Lạc Tử Thuần cắt ngang, cố làm ra vẻ thần bí nhìn hắn mở to hai mắt nhìn, bộ dạng bí ẩn đủ làm cho Thẩm Chính Hạo vô cùng hứng thú, không khỏi mong đợi cuộc gặp gỡ bất ngờ này.

28. Chương 28: Ghét Cầm Giác Quen Thuộc

Màn đêm bắt đầu, tại khu biệt thự sang trọng của nhà họ Lạc ở ngoại ô thành phố lại lóe sáng ánh đèn, các tân khách lui tới không ngừng, cực kỳ náo nhiệt.

“Két”, một tiếng dừng lại, chiếc xe màu bạc Mercedes dừng ở ngay trước cửa, từ trên xe bước xuống ba vị anh tuấn cùng người đẹp, hấp dẫn tất cả ánh mắt của mọi người, không hổ là Nhân Trung Long Phượng. (rồng phượng trong cõi người, ý nói là nam nữ đều đẹp bất phàm)

Cung Mạt Ly mặc bộ lễ phục màu đỏ như lửa, trước ngực lộ ra tảng lớn cảnh xuân, kiêu ngạo nhìn ánh mắt kinh ngạc của mọi người, cánh tay trắng như bạch ngọc theo thói quen cứ quần lên bộ lễ phục tây trang màu xám tro được thiết kế cho Hạ Vũ Hi.

“Chớ khôn không cản đường, tránh ra.”

Cung Mạt Ly đang đứng che chắn trước mặt liền bị đẩy ra, bộ váy màu trắng thối nhẹ, Hạ Vũ Nhược trợn trắng mắt thẳng thừng đi ngang qua giữa hai người.

Nhiều thế hệ nay nhà họ Lạc với nhà họ Hạ đều có giao hảo tốt, khiến cho cô không thể không về nước tham gia, kể từ khi biết tin Tống Khuynh Vân mất tích, Hạ Vũ Nhược liền tức giận đi ra nước ngoài, nhắm mắt làm ngơ.

“Vũ Nhược, nói gì thế!” Mặt Hạ Vũ Hi lộ vẻ nghiêm nghị, hần không hề trách mắng với cô em gái bảo bối.

Ra vẻ cười thoải mái, Cung Mạt Ly cắn răng chịu đựng tất cả tức giận, cô cố giả làm bộ dáng ưu nhã rộng lượng.

Ngược lại, tính tình kì quái nghịch ngợm của Hạ Vũ Nhược cứ làm mặt quỷ với Cung Mạt Ly, vui vẻ nhìn cô tức giận đến xanh cả mặt.

“Ôi chào...”

Đột nhiên Hạ Vũ Nhược đụng vào thứ gì đó liền bị ngã, ba tấc giày cao gót liền mất thăng bằng, thân thể lắc lư như sắp ngã xuống.

“Nha đầu, còn điên điên khùng khùng như vậy nữa, coi chừng không ai thèm lấy đó.”

Mặt đỏ bừng lên, Hạ Vũ Nhược bất mãn trừng mắt nhìn nụ cười xấu xa của người đàn ông.

Người đàn ông hất mái tóc chỉnh tề sáng bóng thật nhẹ nhàng, chiếc áo da không thể giấu được dáng người to lớn anh tuấn của anh, từ góc cạnh có thể nhìn thấy đôi mắt mị hoặc đào hoa trên khuôn mặt, còn có bờ môi tươi cười gợi cảm hấp dẫn, không lộ ra chút ý cười trêu đùa.

“Hừ, ai cần anh lo.”

Vừa nghiêng đầu tức giận, bề ngoài xuất sắc của người đàn ông trước mắt không hề thua kém với anh trai, trong lòng Hạ Vũ Nhược lại có một loại cảm giác quen thuộc đáng ghét, giống như không phải lần đầu tiên hần trêu chọc mình như vậy.

“Quân, sao giờ em mới chịu trở về hả?”

Men theo giọng nói dịu dàng, chỉ thấy Lạc Tử Thuần mặc bộ lễ phục màu đen ưu nhã cười nhẹ nhàng, đi tới phía bọn họ tự nhiên đầy nhã nhặn.

“Chị Lạc, em rất nhớ chị đó.”

Vừa thấy Lạc Tử Thuần, Hạ Vũ Nhược lập tức quên đi vừa rồi không được vui vẻ lắm, cánh tay của cô lười kéo nững nịu.

“Vũ Nhược, đã lâu không gặp, tại sao không đến gặp chị chứ?” Giả bộ tức giận, gõ vào giữa trán ở trên đầu cô một cái, mặt tràn đầy yêu thương.

“Em trai chị, Lạc Tử Quân, Vũ Nhược còn nhớ không?” Cô kiêu ngạo giới thiệu em trai xuất sắc của mình, không chút nào phát hiện tia lửa mị mù của hai người.

“Nhớ, làm sao quên chứ!” Nguyên nhân đều là hần, khó trách lại chán ghét như vậy, “Sao cứ gây hiềm khích với người khác hoài, muốn quên cũng rất khó.”

“Này, tiểu nha đầu, cô nói ai đó!” Không khách khí lại gõ lên đầu của cô, Lạc Tử Quân bất mãn liền cãi cọ.

Hai người có bản tính trẻ con cứ nhìn chăm chăm vào đối phương với nhau, sau đó Hạ Vũ Nhược làm mặt quỷ với hắn, liền giống như một làn khói biến mất, để lại một đôi mắt to cứ trừng trừng nhìn vào trong đôi mắt nhỏ của hắn.

Đang muốn đuổi theo, lại bị Lạc Tử Thuần kéo cổ tay, nói nhỏ ở bên tai, “Đừng quên chuyện đại sự.”

“Yên tâm, không quên đâu.” Nâng cánh môi lên, Lạc Tử Quân tràn đầy tự tin.

Lạc Tử Thuần gật đầu, ý muốn hắn đi vào trước, ánh mắt lại có chút lo lắng nhìn chung quanh, sao hắn còn chưa tới.

Đang lo lắng, lại thấy một ánh sáng chạy nhanh đến, bờ môi anh đào của Lạc Tử Thuần liền nở ra nụ cười tươi, bóng xe quen thuộc chỉ cách một chút xíu là đã đến gần.

Khuynh Vân, vô đài đã chuẩn bị xong cho cô rồi, chuyện sau này thì phải xem chính cô rồi đó.

29. Chương 29: Chủ Nhân Bữa Tiệc: Mạn Đà La

Bị Cung Mạt Ly lôi kéo đi khắp mọi nơi xã giao, Hạ Vũ Hi đã sớm không chịu đựng được, đôi mắt quét nhìn khắp mọi nơi, hắn cảm thấy có một ánh mắt vẫn cứ nhìn chăm chăm vào hắn, để cho cả người hắn không được thoải mái.

Nhưng mà, Hạ Vũ Nhược chán ghét vẻ đối trá khách sáo, nên đã không biết trốn từ góc nào đi rồi.

Vuốt vuốt giữa cái trán, Hạ Vũ Hi định xoay người đi thì bị một bóng dáng quen thuộc từ khóe mắt hắn vụt sáng qua, ánh mắt không kìm chế được cứ dõi theo thân hình màu tím nhạt kia.

“Các vị,” Quý công tử đẹp trai đi tới trước mọi người, ánh mắt quyến rũ mọi người, “Nhờ các vị nỗ lực đến tham dự, tôi, Lạc Tử Quân thay mặt ba mình cảm tạ các vị.”

Khẽ vuốt cằm, đôi mắt hoa đào như có như không, liền phóng tia điện, chọc cho cả đám thiên kim tiểu thư cười duyên liên tục.

“Thật ra thì, hôm nay tôi tổ chức buổi tiệc này, chủ yếu để giới thiệu ọi người biết.” Không để ý đến lời bàn tán xôn xao bên tai, Lạc Tử Quân mỉm cười ra vẻ thần bí khó lường.

“Vị hôn thê của tôi, Cố Tiểu Mạn.”

Cánh tay mời đón trong dịu dàng tao nhã, ánh mắt mọi người cũng tập trung về phía cánh tay của hắn đang giao cho người phụ nữ may mắn.

Lấy lại bình tĩnh, Tống Khuynh Vân chậm rãi đưa tay đặt lên lòng bàn tay ấm áp của Lạc Tử Quân, ngọt ngào nhìn về phía hắn mỉm cười, khóe mắt của mọi người cũng đang tập trung vào bóng dáng của hắn.

Lúc này tân khách giống như nổ tung, không khỏi thở dài nhìn cô gái xinh đẹp đến nghiêng nước nghiêng thành. Đồng thời, cũng xen lẫn những ánh mắt hung ác và ghen tỵ.

Cố Tiểu Mạn? Ba từ liền hấp dẫn chú ý đặc biệt của ba người.

Hạ Vũ Hi nhíu chặt ánh mắt nhìn chăm chăm dung nhan tuyệt mỹ đang cười nói tự nhiên, lộ ra ánh mắt lạnh lùng thật sâu ẩn vào tròng mắt đen của hắn, đáy lòng tràn ra từng trận đau nhói, dồn xuống đáy lòng là bóng hình dịu dàng của Tống Khuynh Vân lần nữa hiện ra rõ ràng trong lòng.

Quan sát tỉ mỉ từ trên xuống dưới, chăm chú nhìn người phụ nữ được gọi là Cố Tiểu Mạn một lúc, Cung Mạt Ly không nói ra được vẻ kinh ngạc, cô và Tống Khuynh Vân rất giống nhau, nhưng lại không quá giống, Cung Mạt Ly mất hồn cứ nhìn chăm chăm vào cô, trong lòng lại xẹt qua một trận bất an.

Mà, từ khi tiến vào đại sảnh bữa tiệc liền trốn vào ở góc phòng, Hạ Vũ Hi và Thẩm Chính Hạo lạnh lùng cứ nhìn chăm chăm, ánh mắt càng không hề di chuyển, là cô, cô là Khuynh Vân, mặc dù dung mạo đã thay đổi, nhưng hắn chỉ cần nhìn một cái liền nhận ra cô.

“Khuynh Vân, em chờ một chút, Khuynh Vân, chờ tôi một chút.”

Tình cờ ở lâu trong bữa tiệc, ánh mắt vẫn đuổi theo Tống Khuynh Vân ra khỏi gian phòng, Thẩm Chính Hạo đi theo tới hồ bơi bên cạnh.

Nhưng mà, Tống Khuynh Vân làm như không nghe thấy, càng gọi càng chạy.

“Khuynh Vân, đợi một chút.” Đuổi theo bước chân của cô, Thẩm Chính Hạo kéo cổ tay trắng mịn của cô lại.

“Anh đang gọi tôi sao?” Xoay người dịu dàng, Tống Khuynh Vân nhìn hắn cười, trong ánh mắt hiện rõ vẻ xa lạ.

“Khuynh Vân, anh là Masahiro đây, em làm sao vậy?” Không chịu nổi khi cô dùng ánh mắt xa lạ nhìn hắn, nhất thời Thẩm Chính Hạo nóng lòng giữ chặt cánh tay của cô.

“Vị tiên sinh này, tôi tên là Cố Tiểu Mạn, anh nói cái gì, Khuynh Vân?” Ánh mắt sáng ngời cười xin lỗi, “Tôi nghĩ anh đã nhận lầm người rồi!”

Không hề biến sắc khi dây dưa cùng với Thẩm Chính Hạo, vừa dùng khoeo mắt liếc qua liếc lại nhìn vào chỗ sâu của hành lang, cười gian xảo một tiếng, con cá đã mắc câu.

“Anh không có nhận lầm, em nhất định chính là Khuynh Vân!”

Không chịu buông cho cô rời đi, Thẩm Chính Hạo từng bước buộc cô lui về phía sau, mắt thấy giày của cô đang ở mép cạnh dọc theo hồ bơi.

“Ha ha ha...”

Không gian yên tĩnh liền vang lên tiếng cười sang sảng của người đàn ông, kèm theo mấy tiếng vỗ tay giấu cợt.

“Là ai?” Ánh mắt chợt lóe, Thẩm Chính Hạo dùng ánh mắt sắc bén quét về phía góc tối.

Bóng dáng cao to từ trong bóng đen liền hiện rõ, môi mỏng Hạ Vũ Hi vẫn giữ nụ cười châm biếm, nghiêng người dựa vào vách tường nhìn bọn họ.

“Chẳng lẽ tổng giám đốc Thẩm luôn đối với vợ người khác lại thủy chung nhất mực như vậy?”

“Hừ, ngay cả vợ của mình cũng giết chết tàn ác, tổng giám đốc Hạ, chúng ta cũng giống nhau mà thôi.” Đã trải qua thương trường, Thẩm Chính Hạo sao lại dễ dàng bị hắn chọc giận chứ.

Khí thế của hai người đàn ông cứ giằng co không ai nhường ai, không khí càng ngày càng lạnh như băng.

“Được rồi, được rồi, hai vị xem như cho Tiểu Mạn một chút thể diện, không cần phải cãi nhau như vậy.”

Tống Khuynh Vân cảm nhận trên người của Hạ Vũ Hi phát ra khí ép mãnh liệt, vội vàng cười trấn an, lướt qua bên người Thẩm Chính Hạo dùng âm thanh chỉ có hai người len lén ghé vào lỗ tai hắn nói, “Anh đi trước đi, hôm nào tôi tới tìm anh.”

Đầu tiên Thẩm Chính Hạo sững sốt, ngay sau đó liền khôi phục vẻ lạnh lùng, nhìn cô sâu sắc một cái, mặc dù không yên tâm, nhưng hắn tin chắc Tống Khuynh Vân làm như vậy nhất định là có nguyên nhân.

30. Chương 30: Sự Quyến Rũ Của Mạn Đà La

Bên trong nhà lần lượt thay đổi các vật, ngoài phòng lại yên lặng dị thường, bóng ngược của ánh trăng ở bể bơi gợn lên sóng màu lam hơi lạnh. Một trận gió đêm từ bên ngoài thổi, Tống Khuynh Vân cảm thấy từng cơn từng cơn lạnh lẽo ập đến, đôi tay không tự chủ liền thay đổi, khẽ vuốt cánh tay bóng loáng lộ ra trong không khí.

Chính mình vẫn không quen với việc đơn độc khi ở cùng với hắn, Tống Khuynh Vân cảm thấy hắn làm cho cô có bị sức ép rất mạnh, nếu so với luồng gió lạnh này thì nó lại toát ra hơi lạnh hơn gấp mấy phần, sống lưng cơ cứng, Tống Khuynh Vân cố làm ra vẻ bình thường.

“Vì sao tổng giám đốc Hạ lại nhìn tôi như vậy, tôi đã làm gì không đúng sao?”

Nhìn nụ cười dịu dàng đáng yêu của cô, Tống Khuynh Vân càng trở nên xinh đẹp gấp ngàn vạn lần, đây chính là thành quả tập huấn đặc biệt Lạc Tử Quân đã dạy cô, học cách quyến rũ, đó chính là lớp học cần có của cô.

Cánh môi mím chặt, Hạ Vũ Hi không nói, lại đột nhiên tới gần cô, ánh mắt u ám chăm chú nhìn chăm chăm vào gò má của cô, hình như như nghĩ rằng có thể nhìn ra chút đầu mối ở trên mặt của cô.

“Tôi cảm thấy cô rất quen thuộc.”

Tiến tới gần bên cạnh cô, hơi thở ấm áp phun lên bên tai của cô, chọc cho cả người Tống Khuynh Vân run lên, thiếu chút nữa đã phải chạy mất dép.

Sâu trong không khí phát ra hương thơm thuộc về cô, Hạ Vũ Hi nghĩ thấy cũng kinh ngạc, sao anh lại có hành động quái dị này, chỉ cảm thấy trong đáy lòng có chút mê li, muốn đến gần bên cô.

“Ha ha.” Làm bộ như trấn tĩnh, Tống Khuynh Vân khẽ cười, nghiêng bờ vai nhìn anh, đáy mắt lộ ra nét hấp dẫn câu hồn, “Tổng giám đốc Hạ tiếp cận theo phương thức này, thật đúng là quê mùa.”

“Vậy sao!” Khóe môi cong lên, Hạ Vũ Hi lại tiến gần thêm một bước, Tống Khuynh Vân liền lui về phía sau một bước...

“A!”

Đứng dọc ở hồ bơi, đột nhiên giẫm hụt bước chân, thân thể Tống Khuynh Vân nghiêng bên, hướng vào trong hồ bơi ngã xuống nặng nề. Trong lúc té xuống, cô nhìn thấy khóe miệng hắn nở nụ cười trêu ghẹo, coi như là xuống Địa Ngục, cô cũng phải kéo hắn xuống cùng, Tống Khuynh Vân kiên quyết đưa tay kéo xuống.

Bùm hai tiếng, Tống Khuynh Vân kéo hắn cùng nhau rơi xuống nước, bọt nước văng lên, dưới ánh trăng chiếu rọi phát ra những tia sáng lấp lánh.

“Vù...”

Như Mỹ Nhân Ngư nổi trên mặt nước, Tống Khuynh Vân mở to miệng thở hổn hển, phần trang điểm đậm trên cũng bị nước rửa sạch, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo thuần khiết, dung nhan tuyệt trần như đóa hoa sen mới nở lại khiến cho Hạ Vũ Hi trong khoảng thời gian ngắn nhìn thấy phải choáng váng.

“Tổng giám đốc Hạ, anh luôn dùng ánh mắt này để nhìn phụ nữ sao?”

Khi ở bên cạnh hắn cùng vui đùa bơi lội thỏa thích, Tống Khuynh Vân cười duyên liên tục, y phục màu tím đã bị nước thấm ướt, dính sát vào thân thể lồi lõm của cô, chỉ cần nhìn một cái đã thấy đường cong rất hoàn mỹ.

Đã lâu rồi vậy mà cảm giác nóng bừng từ bụng dưới lại vọt lên, thân thể Hạ Vũ Hi căng thẳng, đáy mắt dần dần chìm vào trong tình dục, bàn tay chụp tới, khóa chặt cô ở trong lòng của mình, đôi môi đối khát điên cuồng của anh cứ hôn lên bờ môi của cô.

Nhú chặt mảy, cảm giác quen thuộc mềm mại, lại lần nữa xâm nhập vào trái tim của anh. Cánh môi cọ sát vào nhau vẫn chưa đủ, Hạ Vũ Hi cạy hàm răng cô ra, chui vào trong miệng của cô thuần thực, điên cuồng chiếm lấy mật ngọt của cô.

Mùi hương của phái nam bá đạo quen thuộc cứ xông vào miệng của cô, Tống Khuynh Vân xiết chặt chân mày, muốn kháng cự, rồi lại có cảm giác không bỏ được làm lòng quặn đau, cho đến khi hân hân đến không thở được, hô hấp trở nên khó khăn.

Lưu luyến rời khỏi bờ môi của cô, nhìn cô thở dồn dập, cả người Hạ Vũ Hi nóng bừng, dục vọng kéo tới vừa nhanh vừa vội. Cau mày, hân luôn luôn kiêu ngạo rằng mình có thể tự chủ đối với cô, nhưng mà một chút sức chống cự cũng không có, giống như lần đầu tiên hân làm vậy đối với Tống Khuynh Vân vậy.

“Tổng giám đốc Hạ, anh quá nóng lòng rồi.”

Bắt gặp hân muốn dò bàn tay vào bên trong áo cô, Tống Khuynh Vân đột nhiên né tránh, như một con cá bơi đi ra ngoài.

Khi phục hồi lại tinh thần thì Tống Khuynh Vân đã sớm bò lên bên cạnh bờ hồ, tóc dài thấm ướt dính trên ngực đang thở phập phồng, nhìn xem Hạ Vũ Hi cảm nhận miệng đắng lưỡi khô một lúc.

“Tiểu Mạn, thì ra em ở nơi này! Sao toàn thân ướt sũng thế, coi chừng bị cảm lạnh đó.”

Đúng lúc giọng nói Lạc Tử Quân liền chen vào, anh cũng không kinh ngạc trước việc Hạ Vũ Hi cũng ở trong nước, cứ tự nhiên cởi áo khoác tây trang xuống, choàng lấy Tống Khuynh Vân, để tránh cho cô bị lạnh.

Cánh tay tự nhiên rất thân mật cứ khóa chặt ở vòng eo nhỏ nhắn Tống Khuynh Vân, lúc này Lạc Tử Quân mới giả vờ bộ dạng kinh ngạc nhìn Hạ Vũ Hi.

“Tổng giám đốc Hạ, ra ngoài cũng ở chỗ này sao, không phải là Tiểu Mạn lại làm gì phiền toái đến ngài chứ?”. Ở bên hồ bơi, Lạc Tử Quân sử dụng sở trường hết sức thân mật, nhìn Tống Khuynh Vân với ánh mắt tràn đầy tình yêu say đắm.

“Nói cái gì vậy, em nghĩ, có lẽ tổng giám đốc Hạ cảm thấy khí trời tương đối nóng, mới muốn ngâm vào trong nước một lúc đó, có phải không? Tổng giám đốc Hạ?”

Vùi vào trong ngực Lạc Tử Quân mỉm cười, ánh mắt lại nhìn về phía Hạ Vũ Hi đang sắp phóng hỏa.

Bàn tay trong nước nắm chặt lại thành quyền, Hạ Vũ Hi nhìn chằm chằm vào bàn tay đặt trên bả vai cô, hận không thể xông lên bẻ gãy bàn tay chướng mắt kia. Hân không nói lời nào, ánh mắt tĩnh lặng nhìn chăm chú vào bóng dáng của cô, cho đến khi Lạc Tử Quân kéo cô đi biến mất khỏi tầm mắt của anh, Hạ Vũ Hi vẫn còn đắm chìm trong cảm giác ghen tỵ tức giận, chỉ là, chính anh không có phát hiện thôi.

31. Chương 31: Len Lén Gặp Mặt

“Tạm biệt ba, Mẫn Nhi sẽ ngoan ngoãn.”

Tổng Mẫn Nhi đứng ở trong sân, lạnh trí vung cánh tay nhỏ lên chào tạm biệt Hạ Vũ Hi đang đi công tác.

Ai ngờ, Hạ Vũ Hi vừa mới rời đi, Tống Mẫn Nhi liền nhanh đổi ý phục, trên lưng mang một cái túi nhỏ, nắn nỉ má Trương mang cô đi chơi, không cưỡng lại được, má Trương không thể làm gì khác hơn đành phải lái xe mang cô đi chơi.

Tuy rằng được giao phó ngàn vạn công việc, vẫn cứ ngoan ngoãn đi theo bên cạnh Tống Mẫn Nhi, nhưng vừa vào cửa chính của cửa hàng, Tống Mẫn Nhi liền như con ngựa hoang thoát khỏi tay của má Trương, thân thể nhỏ cứ chui tới chui lui, chỉ trong chớp mắt không nhìn thấy bóng dáng đâu.

Tống Mẫn Nhi núp ở trong góc len lén liếc nhìn má Trương vội đi tìm cô khắp nơi, nhỏ giọng nói: “Thật xin lỗi!”. Liền không quay đầu lại, như một người khác nhanh mở cửa liền bỏ trốn mất dạng.

Ra khỏi cửa, Tống Mẫn Nhi lấy điện thoại di động ra, thuận thực nhấn dây số xa lạ, một đôi mắt mở to cảnh giác nhìn chung quanh.

“A, mẹ, con là Mẫn Nhi, con hiện đứng một mình ở ven đường.”

Cúp điện thoại, một chiếc xe hơi màu đen nhanh chóng tiếp cận cô. Dừng ngay trước mặt cô, một cái chớp mắt, Tống Mẫn Nhi liền biến mất ở bên lề đường.

“Mẹ, Mẫn Nhi rất yêu mẹ.” Nhào vào trong ngực Tống Khuynh Vân, Tống Mẫn Nhi tha hồ ăn vạ mà làm nũng.

“Bảo bối ngoan của mẹ, mẹ cũng rất muốn hôn Mẫn Nhi đó.”

Hôn vào gò má của Mẫn Nhi một cái đầy tình thương yêu, Tống Khuynh Vân ôm chặt lấy con, vuốt ve đôi má phần của nó, mấy ngày không gặp, Tống Khuynh Vân cảm thấy nó đã gầy đi, trong lòng càng thêm đau đớn không ngừng.

“Mẫn Nhi, thật sự xin lỗi, mẹ thực sự xin lỗi con.”

Ôm cô con gái, khóe mắt Tống Khuynh Vân chảy xuống giọt nước mắt, cô rất hối hận, cô không nên giao cô con gái của mình đến bên cạnh hắn.

“Mẫn Nhi, cùng mẹ trở về nhà cô Lạc, chúng ta sẽ không quay trở về nữa.”

Chủ ý đã quyết định, bất kể thế nào, cô quyết không để cho cô con gái rời khỏi cô, ẩn cái nút ở sau ghế ngồi xuống, Tống Khuynh Vân lạnh lùng phân phó: “Về nhà.”

Tài xế thắng gấp, quay đầu xe trở về phương hướng khác.

“Mẹ đừng khóc, Mẫn Nhi không thể cùng mẹ trở về.”

Tống Khuynh Vân liền hiểu rõ mọi chuyện, lau đi nước mắt, Tống Mẫn Nhi hôn vào má của cô thật ngọt ngào, chu cái miệng nhỏ khiến cho Tống Khuynh Vân kinh ngạc không thôi.

“Ba nợ mẹ trước, Mẫn Nhi muốn lấy toàn bộ hết về!”

Phúc hắc nâng cánh môi lên, Tống Mẫn Nhi lộ ra nụ cười nham hiểm, hoàn toàn không giống như đứa bé chỉ mới năm tuổi.

Từ trong lòng ngực móc ra một xấp giấy, trên giấy viết những chữ cong vẹo dày đặc như nòng nọc nhỏ, nhìn qua có thể thấy Mẫn Nhi ghi chép rất nghiêm túc.

Làm Tống Khuynh Vân cứ nháy nháy mắt, Tống Mẫn Nhi lại nắm chặt mẹ ở trong lòng ngực lần nữa, thật thích khi ngửi thấy mùi thơm dịu dàng trên người mẹ.

“Đây là...”

Càng xem càng thấy khiếp sợ, cô cùng với thiên tài máy tính Lạc Tử Quân đã hao hết trăm cay nghìn đắng muốn lên vào cơ sở dữ liệu truyền thông của Geel quốc tế, nhưng cũng không có kết quả gì, không nghĩ rằng Mẫn Nhi lại dễ dàng mang đi ra ngoài.

“Mẹ không sùng bái con, mẹ quên con có con mắt nhìn sẽ không quên rồi sao.”

Bản tính tự kỷ lại nổi lên, Tống Mẫn Nhi kiêu ngạo chỉ chỉ vào đầu óc thông như quả dưa của chính mình, cô cũng chỉ là dựa vào thời điểm Hạ Vũ Hi đi công tác, ở bên cạnh hắn cứ vút qua mấy lần, liền ghi vào toàn bộ trong đầu.

Vui mừng ôm con gái điên cuồng hôn mới dừng lại, Tống Khuynh Vân cũng không ngừng sùng bái mình, có thể sinh ra đứa con gái thiên tài và thông minh lanh lợi như vậy. (^_^: đúng là hai mẹ con, tự cao quá đi mất, chị để dành lại cho em một chút với.)

Đem cất cẩn thận đồng tài liệu xong, Tống Khuynh Vân do dự có nên đưa Mẫn Nhi trở về hay không.

“Mẹ, mẹ quên sao? Mẹ đã nói, chúng ta trở về là muốn để cho ba trả nợ đã thiếu cả nhà chúng ta mà.” Bàn tay nhỏ bé nắm chặt bàn tay to lớn của cô, Tống Mẫn Nhi nghiêm túc đến kì lạ.

“Được rồi.” Tống Khuynh Vân ẩn cái nút lần nữa phân phó, “Ông Trương, đưa tiểu thư nhỏ trở về chỗ mới này.”

Xuống xe, thấy Tống Khuynh Vân cứ nhìn lưu luyến mãi, cô phất phất cánh tay như không có chuyện gì xảy ra. Tống Mẫn Nhi chui cái đầu vào trong cửa hàng, trong lòng cô dâng lên một chút chua xót, nắm chặt bàn tay nhỏ bé, cả đầu ngón tay đâm vào trong da thịt đều không cảm thấy đau đớn.

Hạ Vũ Hi! Chính anh nợ mẹ con tôi, tôi nhất định muốn anh phải trả lại gấp bội lần! Cô âm thầm thề. Người và xe cùng biến mất ở đầu đường đông đúc.

32. Chương 32: Ước Hẹn Với Tập Đoàn Thịnh Thiên

Trong phòng họp to như vậy, ngay cả tiếng im lặng cùng tiếng thở dốc cũng có thể nghe được rất rõ ràng, tất cả người phụ trách đều căng thẳng toát mồ hôi lạnh, cúi đầu nhìn đồng văn kiện, chỉ sợ người bị tổng giám đốc điểm danh sẽ là mình.

Nhưng mà, không khí căng thẳng của người khởi xướng ra, mặt Thẩm Chính Hạo lãnh khốc nghiêng mình trên ghế ngồi, ngón tay thon dài đập vào mặt bàn không theo quy tắc, ánh mắt âm thầm quét nhìn từng người.

“Kế tiếp.”

Lạnh lùng mở miệng, người phụ trách Vương Lập Văn bên bộ phận nghiên cứu khoa học liền bị điểm danh làm cho thân thể nhỏ gầy cứ run lên bần bật.

Kể từ khi kết thúc bữa tiệc tham gia ở nhà họ Lạc, hỏa khí của tổng giám đốc càng ngày càng bộc phát, nhanh như một ngọn đuốc đem thiêu toàn bộ tập đoàn Thịnh Thiên không còn lối thoát, nuốt nước miếng một cái, đôi tay Vương Lập Văn run rẩy lần lượt dâng lên báo cáo của bộ phận nghiên cứu khoa học, nhắm hai mắt lại chờ đợi trận mưa bão đang cuồng cuộn kéo đến.

Thật may là, ông trời còn thương tiếc anh, trước khi Thẩm Chính Hạo nổi đóa, tiểu thư ký gõ cửa đi vào.

“Tổng giám đốc, lầu dưới có vị tiểu thư tự xưng là Cố Tiểu Mạn, yêu cầu muốn gặp ngài.”

Cẩn thận báo cáo, nếu không phải tổng giám đốc sớm có thông báo, cô có gan lớn bằng trời cũng không dám đến quấy rầy khi tổng giám đốc đang đi họp.

“Đưa cô ấy đến phòng làm việc, tan họp, tất cả mọi chuyện cứ để ngày mai nói tiếp.”

Liên tiếp phân phó, Thẩm Chính Hạo vội đến không thể chờ được, sải bước rời khỏi phòng họp. Anh vừa rời đi, trong nháy mắt phòng họp liền thổ phào ra tiếng, từng người lau mồ hôi lạnh xụi lơ ở trên ghế, trong đầu suy nghĩ đến ngày mai phải ứng phó như thế nào.

Đẩy cửa ra cái ‘Rầm’, nhìn bóng lưng quen thuộc đang đưa về phía anh, chiếc váy màu trắng tự nhiên càng tôn vinh lên màu da thật trắng như tuyết của cô, dõi theo tấm hình chụp trên bàn của anh đến thất thần.

“Khuynh Vân...”

Thận trọng gọi, Tống Khuynh Vân quay đầu lại, chống đỡ lại tình cảm chân tình phía trước.

Khuynh Vân, nghiêng nước nghiêng thành, áng mây di chuyển vào trong tim, tên rất hay, là cô ấy sao?

Cánh môi hé mở, ánh mắt Tống Khuynh Vân sáng ngời hướng về bóng dáng nhỏ nhắn đáng yêu trên tấm hình kia, cắn chặt răng: anh Thẩm, thật xin lỗi, em không thể cùng anh tỏ ra quen biết được.

Đúng vậy, cô ấy là người quan trọng nhất với tôi.

Cầm bức hình lên, Thẩm Chính Hạo cười khổ sở, cô còn không chịu thừa nhận, ánh mắt thống khổ nhìn về phía cô, trong bụng Tống Khuynh Vân liền co rút đau đớn một hồi, Đột nhiên nhận thấy rõ tình thâm ý trọng của Thẩm Chính Hạo đối với cô, mà cô lại không thể đáp trả lại.

“Cô ấy thật hạnh phúc.” Nước mắt ở khóe mắt chớp động, Tống Khuynh Vân xoay người, che đi sự chột dạ của mình.

“Đúng vậy,” Dịu dàng vuốt ve tấm ảnh trên mặt bàn, Thẩm Chính Hạo để khung hình xuống thăm dò theo bóng lưng cô, “Không biết Cố tiểu thư hôm nay đến vì chuyện gì?”

“Tôi để cùng anh giao dịch.”

Xoay người uyển chuyển, Tống Khuynh Vân cuộn mình trên ghế sofa thật thoải mái dễ chịu, miệng khẽ nhấp tách cà phê đắng, đây chính là mùi vị mà cô thích nhất, thật là khó chịu khi đến bây giờ vẫn nghĩ về anh ta.

“Giao dịch?” Thẩm Chính Hạo nhíu mày, nhìn về phía cô cảm thấy rất khó chịu.

Lần đầu tiên nhìn thấy cô, anh nhận định cô chính là Khuynh Vân, nhưng hôm nay khi nhìn lại cô, Thẩm Chính Hạo cảm thấy rất xa lạ, cô so với Khuynh Vân lại có nhiều phần hấp dẫn và tự tin hơn.

Tống Khuynh Vân gạt đầu một cái, đầu ngón tay nhẹ nhàng xẹt qua khay trà màu đen bằng thủy tinh, chậm rãi kéo lê ra chữ cái to “Geel”.

Duy nhất chỉ có cùng chống lại Geel quốc tế chính là Thịnh Thiên, cho nên, cô không thể không lợi dụng Thẩm Chính Hạo để kích Hạ Vũ Hi, Tống Khuynh Vân thả lỏng ánh mắt, thoáng qua một tia áy náy.

Thẩm Chính Hạo đốt điều thuốc, phun vòng khói thuốc trang nhã, rửa tai lắng nghe kế hoạch của cô.

Cánh môi Tống Khuynh Vân cong lên hấp dẫn, đem kế hoạch từng bước của mình đề ra một cách rõ ràng nói.

Thẩm Chính Hạo ngược mắt nhìn về phía ánh mắt dao động của cô, nhìn cô với ánh mắt khác xưa rất nhiều, kế hoạch của cô nói ra rất hoàn mỹ, tâm tư kín đáo đến nỗi làm cho anh cũng cảm phục, trong thâm tâm rất mừng khi cô không can thiệp vào trong thương trường, bằng không ngay cả anh cũng chưa hẳn là đối thủ của cô.

“Cứ làm theo như vậy.” Tống Khuynh Vân cười yếu ớt, cô chỉ nói cho hắn nghe một phần của kế hoạch, vẻ mặt thoải mái của cô giống như đang nói chuyện vặt ở trong nhà.

“Tại sao lại chọn tôi?” Mặc dù trong lòng đã đoán ra đáp án, Thẩm Chính Hạo vẫn không nhịn cứ hỏi, theo kế hoạch của cô, cô có thể tự mình ra tay hoàn toàn, hoặc là nhờ vị hôn phu chưa cưới Lạc Tử Quân của cô giúp một tay, hoàn toàn không cần phải đặt anh vào vị trí cao như vậy.

“Bởi vì chỉ có anh mới đủ khả năng để chống lại hắn.” Tống Khuynh Vân thành thật trả lời.

“Sao cô xác định được tôi nhất định sẽ giúp cô chứ?” Thẩm Chính Hạo không hiểu cô vì sao lại chắc chắn như vậy.

“Bởi vì sau khi chuyện này thành công, tôi sẽ giúp anh nhìn thấy người mà anh muốn nhìn thấy kia!”

Vén mái tóc dài bên tai, Tống Khuynh Vân nhìn chăm chăm vào hai mắt của anh, cô kết luận anh nhất định sẽ đồng ý!

Quả nhiên, ánh mắt Thẩm Chính Hạo thoáng qua một tia hy vọng, dập tắt tàn thuốc, anh khẽ vuốt cằm.

33. Chương 33: Nhân Cách Thứ Hai Của Mẫn Nhi (1)

Vô tình, Tống Mẫn Nhi đã vào ở trong nhà họ Hạ được một tháng, trong thời gian này, Hạ Vũ Hi có thể nói là đã che chở bảo bọc cho cô rất tốt, yêu thương không ngừng gia tăng thêm, càng chọc cho Cung Mật Ly không ngừng ghen tỵ nhiều hơn.

Khí trời càng ngày càng se lạnh, trời tối cũng càng ngày càng mau tối hơn, Tống Mẫn Nhi mới vừa ăn cơm tối xong, màn đêm bao phủ khắp mọi nơi, mấy vì sao cứ lấp lánh chiếu sáng trong màn đêm càng tăng thêm vẻ ngời sáng.

“Má Trương, tôi ăn no rồi, phải về phòng đây.”

Không giống như lúc trước với dáng vẻ ngọt ngào của một người chị gái và cô em gái, mặt Tống Mẫn Nhi lạnh lùng, nhảy thẳng xuống cái ghế thẳng hướng đến lầu hai.

“Tiểu thư nhỏ, tôi ôm cô lên nha.”

Thường ngày, dáng vẻ của Tống Mẫn Nhi luôn rất vui vẻ đáng yêu, luôn chọc cho tất cả mọi người không nhìn được khi nhìn thấy dáng vẻ tiểu thiên sứ rất ngây thơ này, má Trương chính là người yêu thương cô nhất.

“Không cần,” Lạnh lùng cự tuyệt, Tống Mẫn Nhi không chút nào dừng bước lại, “Không nên tới quấy rầy tôi.”

“Này...” Má Trương kinh ngạc đứng sững sờ tại chỗ, chưa từng nhìn thấy dáng vẻ này của Mẫn Nhi, nhất thời không biết nên phản ứng như thế nào.

Quay trở về phòng, Tống Mẫn Nhi nhón chân lên, khóa cửa phòng lại, cũng không có mở đèn, liền hướng thẳng đến bàn làm việc kia của Hạ Vũ Hi, đi đến bên cạnh để sử dụng cái Computer.

Mắt to xoe tròn nhìn chăm chăm vào màn ảnh, một đôi tay bé nhỏ thật nhanh gõ trên bàn phím, màn ảnh phản chiếu ánh sáng lạnh lẽo vào khuôn mặt nhỏ trắng trẻo như bạch ngọc của cô, khóe môi cong lên nở nụ cười lạnh.

Từng bước một xâm nhập vào thông tin cơ mật của Geel quốc tế, ánh mắt Tống Mẫn Nhi nhanh chóng quét qua nội dung trên màn ảnh, một chữ cũng không quên, ghi nhận toàn bộ thông tin vào trong đầu.

Càng muốn tiến thêm một bước thì lại gặp phải mật mã Morse.

Dừng dưng nở nụ cười, loại mật mã này đối với thiên tài máy tính như cô mà nói, quả thật chỉ là trò trẻ con. Lúc trước khi mẹ đang có chút việc, cô tìm trò để giải trí, và chuyện lớn nhất của cô chính là len lén lên vào mật mã cơ mật trên internet của các quốc gia, liền phá giải các mật mã khó khăn nhất.

Nhắm mắt lại suy nghĩ, Tống Mẫn Nhi gõ nhẹ mấy con số vào, chỉ thấy một ánh sáng lạnh từ Computer thoáng qua, mật mã đã được giải.

Nâng lên nụ cười đắc ý, Tống Mẫn Nhi tiếp tục gõ Computer, trong chốc lát đã tìm được thứ mình muốn tìm.

“Thiếu gia, cậu đã trở về. Tiểu thư nhỏ ở trong phòng đó.”

Ánh mắt lộ ra ánh sáng nhàn nhạt ở khe cửa, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân trầm ổn của Hạ Vũ Hi, động tác tay của Tống Mẫn Nhi càng ngày càng tăng nhanh, trong nháy mắt khi hần mở cửa, nhanh chóng nhảy xuống ghế, trốn vào trong góc tối.

“Mẫn Nhi, Mẫn Nhi?”

Đối diện bên trong phòng hắc ám, khe nhú nhú mành, Hạ Vũ Hi mở đèn trong phòng ra. Ánh mắt chim ưng quét qua cả căn phòng, đương nhiên không hề bỏ quá việc chiếc Computer đang mở ra.

Chạy đến Computer, gõ mấy cái, chân mành Hạ Vũ Hi càng vịn càng chặt, mật mã đã bị mở rồi, mật mã này chỉ có hần và Chi Thành biết, Cung Mạt Ly cũng không hề biết được. Giờ phút này Đinh Chi Thành đang ở Châu Âu công tác, dĩ nhiên không thể nào là hần, như vậy...

“Vũ Hi?” Đạp giày cao gót ba tấc xuống, sau đó Cung Mạt Ly liền đi theo vào.

“Đang suy nghĩ gì?” Từ phía sau lưng bám chặt bờ vai của hần, Cung Mạt Ly cổ trêu chọc các giác quan của hần.

6 năm qua, bởi vì Tống Khuynh Vân mất tích, hắn chưa từng chạm vào cô chút nào. 6 năm sau, bởi vì Tống Mẫn Nhi xuất hiện, hắn càng thêm coi thường cô hơn, cam tâm tình nguyện ôm Mẫn Nhi chảy nước miếng ngủ chung, cũng không chịu cùng cô thân mật.

Cô không thể chờ đợi thêm nữa, đôi môi đỏ mọng kiều diễm lướt nhẹ như chuồn chuồn lướt nước hôn vào vành tai của hắn, hai cánh tay Cung Mạt Ly vội vàng kéo áo sơ mi của Hạ Vũ Hi, vuốt ve ở trước ngực của hắn...

“Hừm.” Núp trong bóng tối, tận mắt Tống Mẫn Nhi thấy tất cả vẻ chủ động phóng đảng của Cung Mạt Ly, liền xì mũi coi thường.

Tuy tiếng hừ lạnh có hơi nhỏ, nhưng lại lọt vào lỗ tai nhạy cảm của Hạ Vũ Hi nghe được, trong một phút vội vàng bắt lấy đôi tay của Cung Mạt Ly, Hạ Vũ Hi không vui liền kéo cô ra để giữ khoảng cách với mình.

“Vũ Hi?” Liếm liếm cánh môi khô ráo, ánh mắt mê ly của Cung Mạt Ly không hiểu cứ nhìn về phía hắn, với sắc đẹp của mình có thể thay cả cơn đói với sự ôm ấp yêu thương hắn như thế rồi, nếu hắn còn không có chút động tác nhỏ vừa rồi, quả thật cô rất hoài nghi hắn không phải là đàn ông.

“Hừm.” Ý bảo cô cầm miệng, tròng mắt sắc bén Hạ Vũ Hi quét qua bốn phía, cuối cùng cũng tập trung vào một khối nổi bật lên, còn có chút rung động ở rèm cửa sổ.

“Anh rất mệt, em đi ra ngoài trước đi.” Không chút khách khí liền hạ lệnh đuổi khách, ánh mắt Hạ Vũ Hi đẩy Cung Mạt Ly vừa then vừa cẩu ra khỏi phòng.

Đóng cửa lại cái Rầm, cô nhìn chằm chằm vào cánh cửa phòng đã đóng chặt, qua nửa ngày mới phản ứng được, tức giận đến mức nghiến răng, dậm chân một cái liền chạy thẳng xuống lầu, lái chiếc xe thể thao màu đỏ biến mất trong màn đêm.

34. Chương 34: Nhân Cách Thứ Hai Của Mẫn Nhi (2)

“Mẫn Nhi, còn không mau chuẩn bị đi ra đi chứ?”

Dù bận rộn nhưng vẫn cứ ung dung ngồi ở mép giường, Hạ Vũ Hi nhìn chằm chằm vào rèm cửa sổ kia, chờ bóng dáng nhỏ bé xinh xắn của mình đi ra.

Nếu đã bị nhìn xuyên rồi, Tống Mẫn Nhi cũng không cần quan tâm, bàn tay nhỏ bé đẩy rèm cửa sổ dày cộm nặng nề ra, chậm rãi đi ra ngoài, đứng ở trước mặt của anh, không sợ hãi chút nào tiến về phía anh với ánh mắt đen lạnh.

“Lại đây.” Giương hai cánh tay ra, Hạ Vũ Hi mong chờ cô giống như lúc trước, nhào vào trong khuỷu tay của anh.

Chỉ khi cô nghịch ngợm quậy phá mới có thể trốn vào trong phòng của anh, Hạ Vũ Hi cũng không nhận thấy được ánh mắt bất thường thay đổi của Tống Mẫn Nhi.

“Không cần.” Lạnh lùng cự tuyệt, Tống Mẫn Nhi lui về phía sau một bước, nhìn ánh mắt anh mang theo phòng bị.

“Ừm?” Không vui liền nhíu mày, Hạ Vũ Hi nhìn bàn tay trống trơn của mình, mấy ngày nay đã quen ôm lấy cô, đột nhiên lại trở nên lạnh lùng làm cho anh cũng ngỡ ngàng.

“Mẫn Nhi? Mau đến bên cạnh cha đi!” Giương cao giọng điệu, lần nữa Hạ Vũ Hi vỗ vỗ vào vị trí bên cạnh.

“Cha?” Tống Mẫn Nhi mím môi cười lạnh, “Ông không xứng làm cha của tôi?”

“Từ lúc tôi sinh ra và lớn lên, trong tự điển của tôi chưa có hai chữ người cha này, làm cho tôi phải lưu lạc ở bên ngoài. Trong lúc tôi ăn gió nằm sương thì ông ở nơi nào? Lúc tôi bị phát sốt cao lại không có người đưa tôi đi bệnh viện, ông ở nơi nào? Căn bản tôi không có cha, cho dù có cũng chỉ là cha trước.” Tống Mẫn

Nhi dừng một chút, từng chữ từng câu cũng lộ ra vẻ oán hận nồng đậm, “Huống chi, bắt đầu từ sáu năm trước cho tới bây giờ, ông cũng chưa từng thừa nhận tôi là con gái của ông.”

Nâng đĩa CD trong tay lên, đây chính là mục đích tối hôm nay của cô, chép lại tình cảnh kinh khủng của mẹ cô qua cái video.

Hạ Vũ Hi khiếp sợ, sắc mặt biến thành màu đen, mỗi lời cô nói đều giống như dây roi quất vào trái tim của anh, từng cơn đau đớn, giờ mới phát hiện tối nay Tống Mẫn Nhi không giống như vẻ đáng yêu xinh đẹp lúc trước. Ngược lại ở trong mắt của cô nhìn thấy được cái bóng của chính mình.

“Mẹ con đâu?”

Mặc dù đến nay vẫn không cách nào chấp nhận cô chính là đứa con gái ruột của hắn, nhưng tai nghe cô lưu lạc bên ngoài gặp phải cảnh ngộ bi thảm, trong lòng Hạ Vũ Hi vẫn cảm thấy khó tránh khỏi đau lòng một lúc.

“Mẹ?” Tống Mẫn Nhi hạ thấp hơi xuống, tay nhỏ bé dùng sức bẻ gãy tấm CD, “Ông còn nhớ rõ là ông còn có một người vợ trước nữa sao?”

“Tôi cứ cho là ông chỉ biết lo cùng người mới vui vẻ chạm vào vành tai và tóc mai với nhau thôi chứ!” Tống Mẫn Nhi chầm biếm.

“Ta hỏi lại, mẹ con đâu?” Những câu giễu cợt của cô hoàn toàn chọc giận người đàn ông nguy hiểm này.

“Chết-”

Cổ ý kéo dài âm điệu, trong tay cầm mũi nhọn sắc bén của chiếc đĩa CD bị bẻ gãy, Tống Mẫn Nhi ngẩng đầu, hung ác xông thẳng về phía anh.

Mặc dù, cô dùng hết sức lực toàn thân, mặc dù động tác của cô rất nhanh như tia chớp.

Nhưng mà, dù sao cô chỉ là đứa bé năm tuổi, còn chưa có đến gần Hạ Vũ Hi, liền bị anh dùng một tay ngăn lại, đoạt lấy vũ khí trong tay của cô, xách cô lên, cân bằng cùng với tầm mắt của anh.

“Buông tôi ra, buông tôi ra, buông tôi ra...” Bắp chân và cánh tay nhỏ đang liều mạng nhìn chằm chằm, Tống Mẫn Nhi không phục, trừng mắt về phía đôi mắt của người đàn ông trước mặt cô.

Lầm nhảm cái miệng nhỏ nhắn không ngừng mắng mỗ, làm cho bên tai Hạ Vũ Hi bị tê dại. Thật sự không chịu nổi tiếng ồn của cô, anh dùng một chưởng đánh vào phía gáy của cô, còn cố ý giảm bớt lại lực ở cánh tay, không muốn làm tổn thương đến cô.

Tống Mẫn Nhi cảm thấy ở cổ có một chút đau đớn chua xót, trước mặt bỗng tối sầm, ngủ mê man, khôi phục lại dáng vẻ ngây thơ ngày thường.

Nhẹ nhàng ôm cô đến đặt lên trên giường, theo thói quen thay cô bé đắp chăn, vuốt vuốt vào giữa vầng trán đau đớn, Hạ Vũ Hi bước chân dài về phía máy vi tính. Thao tác quen thuộc, chân mày Hạ Vũ Hi đang vặn chặt liền thoáng chút giãn ra, trừ đoạn video kia ra, những cái khác đều không có động đến.

Tia nắng ban mai chiếu thẳng vào phòng của Hạ Vũ Hi, đứa bé nằm trên giường, lông mi dài khẽ kích động, từ từ mở đôi mắt to ngập nước ra.

“Đau quá...” Ở phía sau cổ cứ truyền đến từng cơn đau đớn, khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn Tống Mẫn Nhi đầy cau có.

Đảo mắt thấy Hạ Vũ Hi nằm ở trên bàn ngủ thiếp đi, Tống Mẫn Nhi không quan tâm đến cơn đau, động tác linh hoạt nhẹ nhàng từ trên giường nhảy xuống.

“Ba, ba, rời giường mau, nhanh rời giường mau lên một chút đi.”

“Dừng mà...” Đột nhiên nhào đến trên người anh với cảm giác nặng nề, Hạ Vũ Hi mở to mắt ra.

Khi trước mắt anh phóng đại một khuôn mặt nhỏ nhắn chớp đôi mắt to nhìn vào cặp mắt đầy tia máu của anh, bất thường của Mẫn Nhi đã làm quấy nhiễu tâm tư anh rối loạn, mất cả đêm trút vào công việc.

“Ba, ba, sao ba lại ngủ ở trên bàn,” Mở to đôi mắt tinh khiết, Tống mẫn Nhi thoải mái nhào vào trong ngực Hạ Vũ Hi, “Còn nữa..., ba xem đi, nơi này của Mẫn Nhi thật sự rất đau.”

Nén nước mắt chỉ vào gáy cho Hạ Vũ Hi nhìn, quả nhiên có một vết bầm tím, nhướng mày, mặc dù đã giảm bớt sức mạnh cánh tay, nhưng vẫn làm cho cô bị thương rồi.

Vậy mà, Hạ Vũ Hi chưa kịp đau lòng nữa, liền rơi vào cảnh trầm mặc, Mẫn Nhi lại khôi phục thái độ bình thường, nếu như không có nhìn thấy vết thương xuất hiện ở trên cổ, anh sợ rằng tất cả chuyện đêm hôm qua chỉ là một giấc mơ của anh mà thôi.

Sững sờ nhìn chằm chằm vào cô, cái miệng nhỏ nhắn của cô cứ ở trước mặt anh hé ra hé ra rồi khép lại, nhưng Hạ Vũ Hi một chữ cũng không còn nghe thấy, trong đầu đều là hai hình ảnh bất đồng tính cách rõ ràng của cô.

35. Chương 35: Hậu Quả Say Rượu

Đừng, đau! Cung Mạt Ly cau mày, trán giống như bị xé rách rất đau đớn, đêm qua cô không nên uống nhiều rượu như vậy, ánh mắt khô khốc chớp chớp, cô từ từ mở mắt hai mắt ra, nhìn chằm chằm vào nóc nhà trắng tinh.

Đột nhiên, cách bài biện hoàn cảnh xa lại làm cho cô từ say rượu trở nên tỉnh táo, đây không phải là phòng của cô.

“Cô tỉnh rồi à!”

Bên cạnh truyền đến cảm giác ấm áp, cánh tay của người đàn ông mạnh mẽ, tà tứ quấn lên eo của cô.

Trong lòng kinh ngạc, Cung Mạt Ly quay đầu lại, “Sao anh lại ở chỗ này?”

“Đây là phòng của tôi, sao tôi không thể ở chỗ này chứ?”

Người đàn ông cười tà mị một lúc, mắt phượng dài nhỏ híp lại, ấn xuống một nụ hôn dài mịn ở trên gáy của cô, bàn tay không an phận cứ chạy dọc trên người cô.

Đôi mi thanh tú không vui nhú lại, Cung Mạt Ly không dấu vết đẩy bàn tay càn rỡ của người đàn ông ra, mặt lạnh lật người xuống giường, tiện tay kéo cái áo choàng tắm bao quanh thân thể vào.

“Phù...” Từ điều thuốc phun ra một ngụm khói, Cung Mạt Ly phiền não cào vào mái tóc quăn rối vù, đầu óc nhanh chóng nhớ lại.

Cô chỉ nhớ, tối hôm qua hấp dẫn không thành Hạ Vũ Hi, then quá hóa giận nên chạy đi ra ngoài đường như điên đến quầy rượu để mua say, sau khi uống giữa lúc mơ mơ màng màng cô gọi điện thoại, bây giờ nhớ lại, nhất định trong lúc vô tình cô đã bấm số điện thoại của cậu ấy.

“Sao?”

Người đàn ông cũng lật người xuống giường, thân thể cường tráng có thể nhìn ra được đã rèn luyện thường xuyên. Đêm qua còn như tiểu dã miêu cứ quấn quanh anh muốn uống rượu, nhưng bây giờ trở nên tỉnh táo lại hồ hững như thế.

Cung Mạt Ly nghiêng ánh mắt đi, không muốn nhìn thấy thân thể cường tráng không một mảnh vải của anh.

“Tôi phải về.” Dập tắt đầu thuốc lá trong tay, Cung Mạt Ly lạnh lùng đứng lên.

“Đi? Anh còn không ôm đủ đây.” Cánh tay người đàn ông duỗi dài ra một cái, ôm cô vào trong lòng, tham lam vuốt ve vào bên cổ của cô.

“Thiếu Hoàng...” Rụt lui cổ lại, Cung Mạt Ly hờn dỗi.

Vạn Thiếu Hoàng, người thừa kế khách sạn tập đoàn Hoa Mạn Đình quốc tế, con trai độc nhất nhà họ Vạn, bởi vì làm việc quá đần, lãng phí, nham hiểm, cho nên mọi người đều gọi hắn ở sau lưng ‘Mặt cười Lãnh Thiếu.’ (Mặt cười lãnh thiếu: đang cười nhưng bụng dạ lại rất xấu xa, như câu mặt phật tâm xà vậy.)

“Hãy ở lại cùng anh một lát nữa đi.”

Vạn Thiếu Hoàng ngửi mùi rượu ở trên người của cô, cả người nóng bỏng, hạ thân dâng trào phản ứng nhanh chóng, nóng bỏng chống đỡ ở giữa hai chân của cô.

Đôi môi đỏit khát vội vàng hôn lên môi của cô, Vạn Thiếu Hoàng ôm ngang cô lên, vút cô đến trên giường, thân thể to lớn của mình ngay sau đó đè lên cô, hai tay nóng bỏng vội kéo áo choàng tằm ở trên người cô xuống.

“Thiếu Hoàng... Thiếu Hoàng...”

Cung Mạt Ly chống cự yếu ớt, thật vất vả mới có khoảng cách thở dốc, hơi thở hỗn hển nhưng vẫn giữ vững lý trí.

“Không trở về, hắn sẽ phát hiện đó.”

Trải qua việc hôn môi càng tăng thêm kiều diễm, ào choàng tằm giắt trên vai đã sớm rời rạc, lộ ra tảng lớn duyên dáng của cơ thể, thấy huyết mạch Vạn Thiếu Hoàng căng phồng, hận không thể nuốt cô ngay.

Vậy mà, lời nhắc nhở của cô cũng làm cho ánh mắt đen của anh hạ trầm xuống, lật người nằm nghiêng.

“Mau đi đi.” Suy tư chốc lát, Vạn Thiếu Hoàng buồn bã cất tiếng, thanh âm khàn khàn lộ ra vẻ ham muốn còn sót lại.

Cô nói không sai, đã an bài bao lâu nay, sao có thể vì dục vọng mà phá hư kế hoạch của anh, khởi động thân trên. Vạn Thiếu Hoàng chán chường nhú chặt mắt phượng, nhìn cô mặc quần áo bình thản ở trước mặt anh.

“Tôi đi trước.” Khi hôn xuống trên mặt anh, trong mắt Cung Mạt Ly lóe lên một tia không kiên nhẫn.

Chưa thỏa mãn với nụ hôn cạn của cô, bàn tay Vạn Thiếu Hoàng chế trụ cái ót của cô, cho cô một nụ hôn sâu triền miên, vuốt ve đôi môi mềm mại đỏ tươi của cô, lúc này anh mới lưu luyến buông cô ra, nhìn xem bóng dáng cô biến mất khỏi căn phòng của anh.

Nheo lại trông mắt nhìn về phía tấm hình chụp chung vẫn đặt ở trên đầu giường kia, trong hình: Cung Mạt Ly mặt tươi cười ngọt ngào vùi ở trong ngực của anh, bên phải anh lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn hé mở, mặc dù khuôn mặt phồng bị hoảng sợ, nhưng khuôn mặt trong trắng thuần khiết không thua gì vẻ xinh đẹp của Cung Mạt Ly, ba người xem ra rất tự nhiên hòa thuận như vậy.

36. Chương 36: Không Để Cho Vũ Hi Đi Bệnh Viện

Ngồi ở chỗ ngồi ghế sau của xe hơi, Tống Mẫn Nhi không an tâm mở to mắt ngắm nhìn khắp nơi, một lúc cúi đầu nghiêm túc nhìn văn kiện của Hạ Vũ Hi, một hồi nằm ở bên cửa sổ, nghiêng đầu nhỏ nhìn về cảnh sắc đang bay ở phía sau.

“Ba, chúng ta đi đâu vậy?”

Rốt cuộc, tự mình chơi đến nhàm chán cực độ, thân thể nhỏ nhắn của Tống Mẫn Nhi chuyển sang leo lên bắp đùi Hạ Vũ Hi, nháy mắt to hỏi.

“Đi bệnh viện.”

Buông một nửa văn kiện trong tay, Hạ Vũ Hi lấy mắt kiếng xuống, đem thân thể của cô xê dịch, để cho cô thoải mái vùi vào trong ngực của anh, đem qua Mẫn Nhi đã làm cho anh quá kinh ngạc, anh phải mang cô đi bệnh viện, để làm rõ xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Bệnh viện?” Nghiêng đầu nhỏ suy tư, mặt Tống Mẫn Nhi bối rối.

Nụ cười nhàn nhạt, Hạ Vũ Hi thương yêu sờ vào cái mũi nhỏ nhắn của cô, chỉ cười không nói.

“Tôi đã về rồi.”

Kéo thân thể mệt mỏi rã rời, mang theo mùi rượu khắp người, Cung Mạt Ly về đến trong nhà, đáp lại cô cũng chỉ là căn phòng yên lặng.

“Má Trương, má Trương, mọi người đi đâu hết rồi?” Tiện tay quăng túi xách ném ở trên ghế salon, Cung Mạt Ly nặng nề cuộn mình trên ghế sofa, không nhận được hắng giọng kêu.

“Tối nay tới ngay, tiểu thư Mạt Ly, cô đã về rồi.”

Vội vã từ lầu hai chạy xuống, má Trương chỉ sợ làm cho Cung Mạt Ly tức giận, lặng lẽ thay cô dọn dép giày cao gót bị đá ngã bên trái bên phải.

“Vũ Hi đâu?” Liếc mắt nhìn thấy lầu hai yên tĩnh, không giống thường ngày, thỉnh thoảng luôn truyền đến âm thanh ồn ào của Mẫn Nhi, trong nháy mắt Cung Mạt Ly cảm thấy trong nhà yên tĩnh đi rất nhiều.

“Thiếu gia mang theo tiểu thư nhỏ đi ra ngoài rồi.” Nhận lấy cốc nước má Trương đem đến, Cung Mạt Ly hơi ngửa đầu uống sạch.

“Đi đâu?” Cung Mạt Ly cảm thấy kỳ quái, bình thường vào lúc này Hạ Vũ Hi nên đi vào công ty.

“Đi bệnh viện.” Má Trương lơ đãng trả lời, mặc dù lúc đầu cô thấy thiếu gia đột nhiên dẫn tiểu thư nhỏ đi đến bệnh viện có chút kỳ lạ, nhưng cũng không có quá quan tâm đến.

Bốp! Một tiếng bốp, tay Cung Mạt Ly run lên, ly thủy tinh rơi trên sàn nhà, phát ra âm thanh vỡ vụn, mảnh thủy tinh nhỏ bắn tung tóe chung quanh.

Má Trương sợ hết hồn, cuống quýt đem mảnh vụn nhỏ để sang một bên, sợ làm bị thương Cung Mạt Ly.

“Cái gì?” Cung Mạt Ly cả kinh, đôi tay khê phát run, ánh mắt trống rỗng tự lẩm bẩm, “Anh không thể đi bệnh viện, anh không thể đi bệnh viện...”

Bỗng nhiên, Cung Mạt Ly không hề báo động trước liền đẩy má Trương ra, như một làn khói vọt ra ngoài cửa nhà, đập mạnh cần ga, vội vã đi...

“Sao thế chứ?” Mặt má Trương không hiểu rõ việc gì, lầu bầu vài câu, xoay người tiếp tục dọn dẹp mảnh vụn đầy đất.

“Này, Thiếu Hoàng, tôi là Mạt Ly.” Mang ống tay nghe dành cho trên xe, Cung Mạt Ly nhanh chóng bấm số điện thoại của Vạn Thiếu Hoàng, cô nhất định phải ngăn cản Hạ Vũ Hi đi vào bệnh viện.

“Chuyện chính là như vậy, ngàn vạn lần không được để cho hắn mang đứa con gái đi vào bệnh viện, nếu không thì tất cả coi như xong hết rồi.”

Tóm tắt sự tình đại khái nói cho Vạn Thiếu Hoàng biết, muốn anh lập tức dẫn người đến bệnh viện ngăn Hạ Vũ Hi lại, cúp điện thoại, Cung Mạt Ly đập mạnh cần ga, hận không thể lập tức vọt đến bệnh viện.

Đáy mắt lộ ra vẻ ác độc, cô vì hắn đã bỏ ra mười năm thanh xuân, thậm chí bán đi sự trong sạch của mình, cô nhất định không thể để cho tất cả tan biến thành bong bóng, nhất định không được. Đôi tay nắm chặt tay lái, đáy mắt Cung Mạt Ly thoáng qua luồng sát ý.

“Mẫn Nhi, chúng ta xuống xe.” Cúi người, Hạ Vũ Hi dụ dỗ dịu dàng, Tống Mẫn Nhi cứ tựa vào trong xe không chịu đi ra.

“Ba,” núp ở trong xe, cái miệng nhỏ nhắn Tống Mẫn Nhi đã thử sẵn những ngón tay bám chặt lại, “Con có thể không đi vào bệnh viện không?”

“Không được.” Không cần suy nghĩ liền cự tuyệt một tiếng, sắc mặt Hạ Vũ Hi nghiêm nghị, duỗi tay về phía cô.

Mắt thấy từ từ Tống Mẫn Nhi đưa bàn tay nhỏ bé ra, trong nháy mắt đáp trả lại bàn tay to lớn của Hạ Vũ Hi, từ nơi xa truyền đến một tiếng động huyền ảo, Hạ Vũ Hi ngẩng đầu lên nhìn theo âm thanh phát ra.

37. Chương 37: Mẫn Nhi Đã Xảy Ra Chuyện (1)

“Ồ, tôi tưởng là ai đang nói chứ, thì ra là Hạ tổng giám đốc à!”

Người chưa đến tiếng đã đến trước. Vạn Thiệu Hoàng âm thanh vang vọng cất lên, cố làm vẻ quen biết đáp trả vào bả vai Hạ Vũ Hi.

“Sao anh lại xuất hiện ở bệnh viện?” Hạ Vũ Hi khẽ cau mày, không để ý cứ hất tay của anh ra, “Chẳng lẽ anh lại túng dục quá độ, nên mạng chỉ còn một sớm một chiều thôi sao?”

Hạ Vũ Hi không khách khí liền chế nhạo Vạn Thiệu Hoàng làm sắc mặt anh thoáng cứng đờ, rất nhanh khôi phục thái độ bình thường, trong mắt chột lóe lên độc ác.

“Anh còn chưa có chết, sao tôi có thể chết trước mặt anh chứ!”

Vạn Thiệu Hoàng hài hước cười nói, lần nữa vỗ vào bả vai Hạ Vũ Hi, đơn giản chỉ cần kéo anh cách ra khỏi cửa xe, thuận lợi để cho thủ hạ ra tay trong nháy mắt không để lại bất cứ dấu vết.

Rầm, một tiếng vang thật lớn.

Cảnh giác liền quay đầu lại, Hạ Vũ Hi cảm giác trái tim thiếu chút nữa đã ngừng đập, một chiếc xe hàng lớn đâm thẳng đến chỗ ngồi phía sau xe của anh, Mẫn Nhi vẫn còn ở trong xe.

Đẩy Vạn Thiệu Hoàng đang cản trở ra, anh không suy nghĩ liền vọt đến.

“Mẫn Nhi, Mẫn Nhi...”

Không để ý đến nhiệt độ đốt cháy người, Hạ Vũ Hi lo lắng gào thét, cũng không nghĩ anh la hét thế nào, không nghe được âm thanh non nớt của Mẫn Nhi.

“Tránh ra, Mẫn Nhi, hãy cố chịu đựng, ba tới cứu con đây.”

Thô bạo đẩy đám người đang vây quanh ra, Hạ Vũ Hi ôm thùng nước lạnh tưới ướt cả chính mình, không quan tâm đến lời khuyên của mọi người, dứt khoát xông vào tường lửa bốn phía đang nổi lên ở trong xe.

Vậy mà, lại bị người từ phía sau ôm lấy eo ếch.

“Vũ Hi, không được, anh không thể đi được.”

Cung Mạt Ly vừa mới bước ra cửa xe, liền nhìn thấy một cảnh ghê rợn, bất chấp tất cả ôm lấy thân người ướt đầm của Hạ Vũ Hi.

“Buông ra.” Hạ Vũ Hi trầm mặt rống giận.

“Em không buông, anh điên rồi sao?” Cung Mạt Ly gắt gao ôm chặt lấy hắn, bất luận hắn giãy giụa thế nào cũng không chịu buông tay ra, khóe mắt nhuộm ướt át.

Nhú mào một chút, Hạ Vũ Hi quay đầu lại liếc nhìn nước mắt đầy trên mặt của Cung Mạt Ly, lại nhìn xe hơi ở chỗ ngồi phía sau không còn sự sống, cuối cùng nhắm tâm đẩy Cung Mạt Ly ra, một mình chui vào trong xe.

“Vũ Hi -”

Nước mắt đau lòng chảy xuống, Cung Mạt Ly dùng hết hơi sức toàn thân gào thét, tại sao tại sao? Anh tình nguyện không muốn sống cũng chỉ muốn cứu cái đứa nghiệt chủng đó! Cô nắm chặt quả đấm, nước mắt tràn ra, cặp mắt lộ đầy oán hận cùng sát khí.

“Mẫn Nhi, Mẫn Nhi...”

Mặc dù không gian ngồi sau xe không lớn, nhưng trải qua va chạm hoàn toàn biến đổi, cộng thêm khói dày đặc cuộn cuộn, Hạ Vũ Hi gian nan mở cặp mắt ra, một mảnh mờ lung lục lọi tìm thân thể nhỏ của Tống Mẫn Nhi.

“Mẫn Nhi...”

Vất vả ngồi xuống xe tìm được thân hình Tống Mẫn Nhi đang hôn mê bất tỉnh nằm dưới đất, Hạ Vũ Hi dùng sức kéo cô vào ngực của mình, vầng trán của cô dính đầy máu tươi.

Ầm! Xăng đụng phải tia lửa, phát ra tiếng nổ mạnh, đầu xe ngay lập tức bùng lên ngọn lửa.

Đem thân thể nhỏ nhắn của Tống Mẫn Nhi đem bảo hộ cẩn thận vào trong ngực, Hạ Vũ Hi hít vào quá nhiều khói dày đặc, khó khăn liên ho khan, đang muốn mở cửa xe đi ra ngoài, không thể được bởi cửa xe đã bị đốt.

Nhìn Tống Mẫn Nhi ở trong ngực, vết thương ở trán vẫn chảy máu không ngừng, Hạ Vũ Hi cảm thấy tim chọt căng thẳng, đau lòng không dứt, không quan tâm sẽ bị phỏng, một cước đá văng cửa xe, chỗ che Tống Mẫn Nhi trong mình liền chạy ra khỏi cửa xe.

“Mau lên, nhanh một chút đi, nơi này có người bị thương rồi.”

Các y tá bệnh viện vừa thấy Hạ Vũ Hi liền đi ra ngoài, lập tức xông lên, luống cuống tay chân nhận lấy Tống Mẫn Nhi đang hôn mê nằm trong ngực của anh.

“Mẫn Nhi, Mẫn Nhi, Mẫn Nhi...”

Bước chân lảo đảo, Hạ Vũ Hi miễn cưỡng đi theo xe đẩy, xem chừng Tống Mẫn Nhi, từng bước gọi tên của cô, cho đến khi nhìn thấy bác sĩ đẩy cô vào trong phòng phẫu thuật.

Đột nhiên, trước mặt bỗng tối sầm...

“Trời ơi, Vũ Hi, Vũ Hi, anh làm sao vậy, anh mau tỉnh lại đi, đừng dọa em mà, Vũ Hi -”

Kinh hoàng khi thấy thân thể Hạ Vũ Hi ngã xuống, Cung Mạt Ly luống cuống tay chân.

38. Chương 38: Mẫn Nhi Đã Xảy Ra Chuyện (2)

“Mẫn Nhi, Mẫn Nhi...”

Mỹ nhân nhỏ đang nằm ở trên giường, nhú chặt mày, đầu nhỏ bất an giãy dụa, trong miệng càng không ngừng nói mớ.

Bỗng nhiên, Tống Khuynh Vân mở hai mắt ra, cả người đầy mồ hôi, giật mình tỉnh lại.

“Sao vậy, Khuynh Vân?”

Một bộ quần áo thoải mái, Lạc Tử Thuần nghe tiếng cô la hét, cuống quýt đẩy cửa đi vào, ngồi bên giường của cô, thay cô lau đi mồ hôi hoảng sợ trên trán.

“Tử Thuần, tôi, tôi...” Tống Khuynh Vân còn đắm chìm trong mộng kinh hoàng, co rúc thân thể run lẩy bẩy, “Tôi mơ thấy Mẫn Nhi bị tai nạn xe cộ, trên đầu con bé tất cả đều là máu, tất cả đều là máu...”

Nhớ lại cảnh trong mộng, Tống Khuynh Vân khổ sở nhắm hai mắt lại, trái tim đau đớn một hồi làm hít thở không thông.

“Đừng sợ đừng sợ, chỉ là nằm mơ mà thôi, Mẫn Nhi rất khỏe mạnh, sao có thể xảy ra chuyện chứ!”

Vỗ sống lưng cô thương yêu, dịu dàng trấn an, Lạc Tử Thuần rót ly nước đưa cho cô.

Reng reng reng...

Trong căn phòng yên tĩnh, điện thoại Lạc Tử Thuần không hề báo trước liền vang lên.

“Này, tôi là Lạc Tử Thuần, có chuyện gì?” Nghi ngờ liếc nhìn vào mã số, trong bụng Lạc Tử Thuần hạ trầm xuống, thoáng lên dự cảm xấu.

“Anh nói cái gì!” Lạc Tử Thuần không đợi đầu dây điện thoại bên kia nói xong, liền không nhịn được sợ hãi kêu ra tiếng, “Được, tôi đến ngay.”

Tắt máy, bộ mặt Lạc Tử Thuần lộ vẻ nặng nề, vài lần muốn mở miệng, lại do dự có nên nói cho Khuynh Vân biết hay không.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Thấy cô muốn nói lại thôi, Tống Khuynh Vân không chịu được mở miệng mở miệng hỏi.

“Không sao.” Miễn cưỡng nở ra nụ cười tủm tỉm, Lạc Tử Thuần an ủi vỗ vào bàn tay lạnh như băng của cô, “Bệnh viện có một ca phẫu thuật khẩn cấp, muốn tôi đi nhanh đến.”

Cuối cùng Lạc Tử Thuần quyết định không nói cho cô ấy biết, trong lòng của cô đã đủ khổ sở lắm rồi, thật sự không đành lòng để cho cô biết, để cô phải chịu nỗi đau đến không muốn sống.

Khi giúp cô nghỉ ngơi thật tốt xong, Lạc Tử Thuần vội thay quần áo khác vào, vội lái xe rời đi, nhìn theo bóng xe của cô vọt đi, chân mày Tống Khuynh Vân giãn ra liền xiết chặt lại lần nữa...

“Chuyện bây giờ anh phải làm sao đây?” Ánh đèn mờ tối ở cuối hành lang bệnh viện, người phụ nữ cổ nhỏ giọng, nhưng vẫn không che giấu được âm thanh trách mắng, “Tên tiểu quỷ đó thoát khỏi nguy hiểm rồi!”

“Được rồi được rồi, tôi không muốn nghe nhiều lời giải thích của anh nữa, tóm lại, tôi không muốn gặp lại tên tiểu quỷ đó nữa.”

Môi đỏ mọng khẽ cong lên, phun ra lời nói ác độc, người phụ nữ tắt máy, trong bóng đêm nở nụ cười khát máu, bệnh viện Lãnh Phong lộ ra luồng khí lạnh thấu xương.

“Mẫn Nhi, Mẫn Nhi...”

Khó khăn phát ra âm thanh mơ hồ, Hạ Vũ Hi cau mày, chậm rãi mở hai mắt ra.

“Vũ Hi, thật tốt quá, anh cuối cùng đã tỉnh lại.”

Cung Mạt Ly thấy anh vừa tỉnh lại, liền lập tức vọt đến, vẻ mặt lo lắng đầy tình cảm mà không lời nào có thể miêu tả được.

“Anh...”

Muốn há miệng nói chuyện, cổ họng liền bị xé rách đau đớn, Hạ Vũ Hi khó khăn nuốt nước miếng một cái.

“Anh bây giờ không thể nói gì được, bác sĩ nói anh hít nhiều khói dày đặc vào, làm bị thương khí quản, cho nên tạm thời không thể nói ra lời nào.” Dịu Hạ Vũ Hi ngồi dậy, tỉ mỉ săn sóc thay anh điều chỉnh độ cao giường bệnh, để cho anh nằm thoải mái hơn một chút.

“Mẫn...”

“Anh muốn hỏi Mẫn Nhi sao?” Hạ Vũ Hi mới há miệng phát ra âm thanh mơ hồ, Cung Mạt Ly lập tức nhận ra được lời của anh, “Con bé rất khỏe, giải phẫu rất thành công, đang nghỉ ở phòng bệnh sát vách, má Trương đang chăm sóc cho con bé đó.”

Nghe được tin Mẫn Nhi bình yên vô sự, cuối cùng Hạ Vũ Hi cũng an lòng, vui vẻ nằm lại trên giường bệnh, nhắm mắt dưỡng thần.

Rầm! Cửa đột nhiên vị dụng mạnh, Lạc Tử Thuần tức giận xuất hiện.

“Tên đáng chết khốn kiếp!”

Không nói lời gì, cũng không cần biết Hạ Vũ Hi là bệnh nhân, Lạc Tử Thuần liền đánh một cái về phía anh.

“Đàn bà điên này, cô làm gì đấy?”

Tay hung hăng chặn đứng lại đường đi của cô, Cung Mạt Ly dùng sức hất ra, không chút khách khí giương ặt nhìn cô.

“Hừ, tôi muốn làm gì còn chưa tới phiên cô quan tâm tới.”

Lạc Tử Thuần xì mũi coi thường, nếu không phải vì Hạ Vũ Hi, cô căn bản chán ghét nói chuyện với người phụ nữ này, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng chăm chú vào Cung Mạt Ly làm cho lòng cô chợt sợ hãi.

“Hạ Vũ Hi, cảnh cáo anh, không nên để cho Mẫn Nhi chịu bất kỳ một chút xúu tổn thương nào.”

Lạnh lùng quăng xuống câu, Lạc Tử Thuần xinh đẹp xoay người rời khỏi phòng bệnh, bỏ lại sắc mặt tái xanh đầy tức giận của Cung Mạt Ly, còn Hạ Vũ Hi lại cau mày suy nghĩ sâu xa.

Nhưng mà, Hạ Vũ Hi còn chưa kịp nghĩ sâu xa vào lời nói của Lạc Tử Thuần, chỉ nghe thấy âm thanh sợ hãi sát vách truyền đến của Lạc Tử Thuần.

“Má Trương, bà làm sao vậy? Mẫn Nhi đâu? Sao lại không nhìn thấy Mẫn Nhi hả?”

mui: xin lỗi nha, dạo này có chút việc, vì muốn nhanh tiến độ hoàn bộ nhu hoàng cho xong nên hơi trễ này công việc, ta sẽ bù đắp ọi người, trễ lúc nào bù lúc đó.

39. Chương 39: Nổi Lên Lòng Nghi Ngờ

“Vậy phải làm sao bây giờ, làm thế nào mới tốt đây, nên làm gì bây giờ?”

Cái miệng nhỏ không ngừng tự lẩm bầm, nụ cười của Lạc Tử Thuần cũng mau chóng méo mó vắn vẹo, ở trong phòng bệnh cứ đi từ trái qua phải, lại đi từ phải qua trái.

“Đừng cứ đi qua đi lại nữa, làm đầu cũng muốn choáng váng rồi.” Bĩu môi, đáy mắt Cung Mạt Ly che đầy niềm vui sướng khi nhìn thấy người khác gặp họa.

“Tôi thích đi qua đi lại đó, cô quản tôi được sao!” Không chút khách khí liền rống trở lại, Lạc Tử Thuần trợn tròn cặp mắt, tưởng bà cô này thích lắm à!

“Cô...” Cung Mạt Ly tức giận vô cùng, nhưng cô lại không thể làm gì, bối cảnh của cô ta, cô vĩnh viễn không thể nào bắt kịp nổi.

“Tôi thế nào hả? Hừ” Lạc Tử Thuần hừ lạnh, giương cao cằm khiêu khích.

“Đủ rồi!”

Một cái đập tay vỗ xuống cái bàn, giọng Hạ Vũ Hi lạnh như băng liền gầm nhẹ, Mẫn Nhi không thấy, làm anh có chút phiền muộn, không có tâm tư để nhìn hai người phụ nữ cãi nhau.

Trong đáy lòng của Cung Mạt Ly rất sợ hãi, sống lưng vọt lên một luồng khí lạnh, cô chưa từng thấy Hạ Vũ Hi tức giận như vậy.

“Anh mới đủ đó, Mẫn Nhi cũng bởi vì anh mà thất lạc, anh còn mặt mũi ở nơi này hét to với tôi sao!”

Từ nhỏ đã sinh ra trong cảnh giàu sang, Lạc Tử Thuần luôn được ngàn vạn người yêu mến nên làm sao cô lại bị anh hù dọa chứ, hé ra một nụ cười lạnh lùng, đôi tay chống nạnh liền mắng trở lại, không quan tâm đến sắc mặt càng ngày càng tối sầm của Hạ Vũ Hi.

“Mạt Ly, hãy đi ra ngoài, anh có mấy lời muốn hỏi riêng với Lạc đại tiểu thư.” Nheo trong mắt đen nguy hiểm lại, Hạ Vũ Hi lạnh lùng phân phó.

“Không cần, tôi chẳng có gì để nói với anh cả.”

Nhất thời nhanh mồm nhanh miệng, Lạc Tử Thuần rút cổ một cái, tuy nói rằng lá gan cô lớn, nhưng gặp phải kẻ tàn nhẫn độc ác nổi tiếng trên thương trường là Hạ Vũ Hi, không khỏi hoảng hốt. Huống chi, cô hiện tại mới nhớ đến, nhất thời do chính mình quá nóng vội, đối với vẻ quan tâm Mẫn Nhi vượt qua khỏi giới hạn, sợ làm cho tên đàn ông lạnh lùng này nổi dậy lên lòng nghi ngờ.

“Lạc đại tiểu thư, cô đã không trả lời đầy đủ hết câu của tôi rồi đó!”

Thấy Cung Mạt Ly đi thẳng ra cửa, Lạc Tử Thuần nhắc đôi chân dài liền muốn chạy theo ra ngoài, lại bị một bàn tay to giữ chặt lấy cổ áo từ phía sau.

“Cô không có gì để nói với tôi sao?”

Đem cô kéo về trên ghế sofa, hai chân thon dài của Hạ Vũ Hi liền vắt qua, ngăn cản tất cả đường lui của cô, buộc cô chỉ có thể đối mặt với chính mình, hần cười híp mắt hỏi.

“Không có, tôi với anh có lời gì đâu để nói chứ, thiệt là!”

Thấy trốn cũng không thoát, Lạc Tử Thuần cuộn tròn mình trên ghế sofa, nhắm mắt lại ăn vạ.

“Lạc – Tử – Thuần -”

Kêu tên của cô từng chữ từng chữ một, Hạ Vũ Hi cứ như cũ, giọng khàn khàn lộ ra vẻ bá chủ ương ngạnh, làm trong lòng Lạc Tử Thuần bất ổn, “Cô chưa thấy quan tài chưa rơi lệ sao.”

Thoáng lui về phía sau một bước, khiến Lạc Tử Thuần tự tìm ra khoảng cách, để tránh khỏi không khí giam cầm của Hạ Vũ Hi, nhắc chân muốn chạy trốn.

“Xem ra, tôi cần phải đề nghị lại với ông Lạc về người thừa kế của ông rồi.”

Ầm! Bị dáng anh tuấn kia tạt lấy một gáo nước lạnh, Hạ Vũ Hi đốt điều thuốc, giọng nói lạnh lùng phát ra sau lưng của Lạc Tử Thuần.

Dừng bước chân lại, Lạc Tử Thuần giống như pho tượng điêu khắc, dừng tại chỗ bất động, nắm chặt quả đấm vang lên tiếng khanh khách.

Trong lòng cô khê nguyên rủa: tên đàn ông đáng chết, biết rõ cô sợ nhất phải nhận lấy việc kinh doanh của gia tộc, cứ nhiên dám uy hiếp cô! Càng đáng chết hơn là, cô lại khư khư cứ để hần uy hiếp!

Chấp nhận xoay người lại, khuôn mặt nhỏ nhắn suy sụp của cô nhìn về phía Hạ Vũ Hi đang ung dung hút thuốc.

“Rốt cuộc anh muốn hỏi cái gì?”

“Không hỏi, đem tất cả điều cô biết, nói hết cho tôi!” Dù sao cũng là lão hồ ly đã có nhiều kinh nghiệm trên thương trường, Hạ Vũ Hi thường thức điều thuốc trong tay, hơi nhú chặt mí mắt nhìn cô.

“Tôi, cái gì cũng không biết?” Nghiêng mặt sang bên, Lạc Tử Thuần vẫn cứ chống cự đến cùng.

“Ừ?” Giọng điệu cất cao, Hạ Vũ Hi lấy điện thoại di động từ trong ngực ra.

“Chờ một chút.” Lạc Tử Thuần cuống quýt ngăn cản, cô vất vả lắm mới nói rõ cho ba biết để cho cô có tự do riêng của mình, cô cũng không muốn trở về Lạc Thị, “Tôi, tôi sẽ nói cho anh biết.”

“Năm đó, Khuyên Vân thoát khỏi tai nạn xe cộ, tôi liền ở hiện trường.” Lạc Tử Thuần nói chuyện cũ thâm kín ra, vừa quan sát phản ứng Hạ Vũ Hi, “Tôi cứu Khuyên Vân, nhưng cô ấy bị thương rất nặng, tôi sợ sẽ còn người làm hại cô ấy, nên dẫn cô ấy ra nước ngoài, tôi vất vả lắm mới bảo vệ cô ấy cùng tánh mạng của Bảo Bảo.”

Dừng lại một chút, Lạc Tử Thuần chỉ nói rõ một phần chuyện cũ, thấy chân mày Hạ Vũ Hi càng ngày càng vằn chặt.

“Nhưng cô ấy vẫn cứ hôn mê bất tỉnh, cho đến năm năm trước, cô ấy đã dùng hết toàn bộ sinh mạng của mình để sinh hạ Mẫn Nhi, nên...”

Nói đến chỗ thương tâm, Lạc Tử Thuần không khỏi che mặt khóc khẽ, làm bộ khổ sở, hé mở giữa các ngón tay ra để tiếp tục quan sát phản ứng của hắn.

“Cô ấy, chết?” Khó khăn mở miệng, lần đầu tiên Hạ Vũ Hi cảm thấy cái chết đau đớn đến như vậy.

“Đúng vậy, Mẫn Nhi là do tôi chăm sóc ở nước Pháp, cho đến mấy tháng trước, tôi đem tặng cô ấy trả lại cho anh, ai ngờ, anh lại đem vứt bỏ con bé!” Trong thâm tâm vẫn không cắt hết vẻ hung hăng, Lạc Tử Thuần cố nặn ra nước mắt, để lấy lòng tin của Hạ Vũ Hi.

Nhìn cô khóc đầy nước mắt, Hạ Vũ Hi xiết chặt chân mày ngồi ở trên ghế salon, không biết được hắn đang nghĩ cái gì, Lạc Tử Thuần càng thêm không biết những lời mình nói hắn có tin hay không.

Bỗng nhiên, Hạ Vũ Hi đứng dậy.

“Tôi sẽ tìm Mẫn Nhi trở về, còn về phần cô bé là con gái của tôi hay không, tôi cũng sẽ tra lại cho rõ!”

40. Chương 40: Mẫn Nhi Mất Tích

Ra khỏi bệnh viện, ánh mắt trời chói mắt khiến Hạ Vũ Hi không tự chủ giơ tay lên chống đỡ, ngay sau đó lấy điện thoại di động ra, nhấn mã số quen thuộc.

“Này, Chi Thành, hãy giúp tôi điều tra việc này.”

Tất máy, Hạ Vũ Hi nheo đôi mắt sắc bén lại, bước chân vội vã rời đi...

“Khuynh Vân, có chuyện này tôi phải nói cho cô biết, nhưng mà cô ngàn vạn lần đừng để bị kích động đó.”

Thần sắc Lạc Tử Thuần nặng nề kéo Tống Khuynh Vân xuống, vài lần muốn nói lại không thể nói ra được chữ nào.

Ngược lại, sáng sớm Lạc Tử Quân toát mồ hôi lạnh khi bị cô gọi trở về để giải quyết tình huống khẩn cấp. Đánh chết anh cũng không tin, người chị không sợ trời không sợ đất lại có một ngày chẳng thể mở lời.

“Chị, chớ do dự, sớm muộn cũng phải nói rõ cho cô ấy biết.”

Ngồi bên cạnh Tống Khuynh Vân thừ thả, mặc dù bộ dáng còn rất mệt mỏi, nhưng giọng lại rất nghiêm túc, làm cho Tống Khuynh Vân cứ khẩn trương không hiểu.

“Tử Thuần, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Tống Khuynh Vân nhíu mày hỏi.

“Là...” Lạc Tử Thuần nhắm mắt lại, dứt khoát nói rõ toàn bộ ra, “Chao ôi, chính là không nhìn thấy Mẫn Nhi, trước mắt vẫn không thấy xảy ra chuyện gì?”

Một giây, hai giây, ba giây...

Ước chừng im lặng được mười giây, Lạc Tử Thuần mở một con mắt ra, tò mò nhìn về phía Tống Khuynh Vân, vốn muốn cô có thể biểu hiện ra nhiều phản ứng, thật không nghĩ lại thấy cô im lặng..

Chỉ thấy, cô mở to cặp mắt, cánh môi hé mở khẽ run căng thẳng, trong nháy mắt sắc mặt trở nên tái nhợt, giống như người mất hồn.

Bàn tay Lạc Tử Quân đặt lên trên bả vai thon gầy của Tống Khuynh Vân, truyền đến cơ thể hơi ấm.

“Mẫn Nhi, Mẫn Nhi, con gái của tôi, bảo bối của tôi...”

Nước mắt từ trong hốc mắt chảy xuống lớn chùng bằng hạt đậu, Tống Khuynh Vân khóc không thành tiếng, thần trí hoang mang hoảng sợ, chỉ có thể nắm chặt ống tay áo của Lạc Tử Quân, không biết làm sao, bộ dạng mất hồn không ngừng, làm anh chị em nhà họ Lạc không khỏi đau lòng...

“Được rồi được rồi, đừng khóc,” Lạc Tử Quân nhủ mảy một cái, ôm cô vào trong ngực, vỗ lưng nhẹ nhàng dỗ dành, “Đừng vội, chuyện còn chưa điều tra rõ mà, chớ có tự làm hù dọa mình nữa.”

“Đúng đúng, Mẫn Nhi thông minh như vậy, nhất định con bé không có việc gì đâu.”

Một câu nói của Tống Khuynh Vân làm thức tỉnh Lạc Tử Quân, cô đột nhiên ngồi thẳng dậy, bị sức mạnh to lớn kéo chặt Lạc Tử Thuần liền làm cho cô cau mày lại.

“Chị, hãy đem kể lại sự việc xảy ra nhớ lại thêm một lần nữa đi, không nên bỏ qua chi tiết nhỏ nào.”

Vỗ nhẹ vào đôi tay run rẩy của Tống Khuynh Vân, Lạc Tử Quân nhìn cô liền triển khai nụ cười an tâm, ngay sau đó nghiêm túc hỏi bà chị, cau mày suy nghĩ sâu xa.

“Chuyện là như vậy, Mẫn Nhi hôm nay không cẩn thận bị sát thương, tôi liền đến bệnh viện xem con bé.” Lạc Tử Thuần cố ý che giấu việc xảy ra sáng sớm nhìn thấy mà ghê, “Cung Mật Ly nói cho tôi biết Mẫn Nhi ở sát vách phòng bệnh, ai biết khi tôi đẩy cửa vào, đã thấy má Trương hôn mê nằm ở trên giường bệnh, đã không nhìn thấy bóng dáng Mẫn Nhi...”

“Mẫn Nhi, nhất định Mẫn Nhi đã bị người ta bắt cóc rồi, Mẫn Nhi...”

Nước mắt đứt quãng như chuỗi ngọc, khóc thành lệ, Tống Khuynh Vân không chút nghĩ ngợi liền xông ra theo hướng bên ngoài, Lạc Tử Quân ngồi bên cạnh cô nhanh tay lẹ mắt giữ chặt cô lại.

“Anh buông tôi ra, tôi muốn đi cứu Mẫn Nhi.” Tống Khuynh Vân tức giận trừng mắt về phía hấn, ra sức giãy giụa.

“Cứu con bé? Cô muốn đi đâu cứu?” Bất luận Tống Khuynh Vân vừa đánh vừa đá thế nào, Lạc Tử Quân đều không chịu buông tay ra, ôm chặt cô vào trong ngực, để cho cô phát tiết.

“Buông ra, buông ra, a-”

Đột nhiên ngừng giãy giụa, thân thể Tống Khuynh Vân mềm nhũn ngã vào trong ngực Lạc Tử Quân.

Đôi mắt nâng lên sâu thẳm, Lạc Tử Quân thấy Lạc Tử Thuần hướng con dao gờ gờ lên về phía anh, thì ra cô thấy Tống Khuynh Vân đã hoàn toàn mất đi lý trí, liền đánh cô bất tỉnh để bớt đi nhiều việc.

“Chị, có nhận được bất kỳ điện thoại hay tin tức gì không?”

Đặt Tống Khuynh Vân an ổn ở trên giường nghỉ ngơi, Lạc Tử Quân thu lại vẻ mặt đùa bỡn, nghiêm túc suy nghĩ. Theo như lời chị nói, lúc đó Hạ Vũ Hi đang ở phòng bệnh sát vách, ở trước mặt Diêm La lại có gan dám trối người, xem ra chuyện này không đơn giản.

“Không có, chị mới vừa liên lạc với Hạ Vũ Hi kia, bên hấn cũng không có một chút tin tức nào!”

Lạc Tử Thuần cũng vội vàng, vừa nghĩ đến giờ phút này Mẫn Nhi không biết ở nơi nào, gặp phải chuyện gì, làm lòng cô như lửa đốt.

Không phải vì tiền, như vậy...

“Chăm sóc tốt cho Khuynh Vân, em đi ra ngoài một chút.”

Ánh mắt Lạc Tử Quân đột nhiên chợt lóe, dường như đã nghĩ ra điều gì, như một trận gió xoay người rời đi, điều khiển xe thể thao biến mất trong hậu viên nhà họ Lạc.

Chương 41: Tiểu Hắc bỏ ở vùng đất hoang.

“Ừ...”

Khó khăn để mở đôi mắt ra, lại thấy một màu đen tối sẫm, vết thương trên trán truyền đến cảm giác đau đớn kịch liệt, Tống Mẫn Nhi cau chặt chân mày lại.

Giật giật tay chân, Tống Mẫn Nhi phát hiện tay của mình đã bị trói ra sau lưng ở phía sau, chỉ vừa hơi cử động, thì sợi dây liền ma sát vào cổ tay của cô truyền đến cảm giác đau rất.

Đây là nơi nào? Sao tôi lại ở chỗ này? Ba đâu? Mẹ đâu?

Lộ ra dưới miếng vải đen che mắt, Tống Mẫn Nhi ngẩng đầu nhìn thấy loáng thoáng ánh sáng, xem chừng hiện tại là ban ngày. Mặc dù cô thông minh tuyệt đỉnh nhưng dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ, đột nhiên bị bắt cóc, trong lòng Mẫn Nhi dâng lên cảm giác sợ hãi.

Một tiếng ken két, Tống Mẫn Nhi nghiêng đầu lắng nghe, cửa gỗ bị đẩy ra, truyền đến tiếng bước chân nặng nề.

“Tiểu quý, ăn đi.”

Giọng người đàn ông thô kệch, không nhịn được đem toàn bộ đồ ăn ném trên đùi của cô. Trong khoảnh khắc, Tống Mẫn Nhi ngửi thấy mùi thức ăn.

“Chú, chú trời con, sao con ăn được chứ?”

Nghe tiếng bước chân của người đàn ông rời đi, Tống Mẫn Nhi cuống quýt há mồm, cô không thể để cho ông đi, bây giờ còn phải biết rõ từ trong miệng ông nơi đây là đâu nữa.

Nghe thấy tiếng bước chân của người đàn ông dừng lại, từ từ bất động, Tống Mẫn Nhi lần nữa há miệng thuyết phục.

“Chú ơi, con chỉ là một đứa trẻ, chú hãy thả con ra đi, dù sao con chạy cũng không thoát. Con biết rõ các chú cũng chỉ vì muốn tiền, con đói bụng lắm rồi, đối với các chú mà nói cũng chẳng hề tổn thất gì, có đúng không!”

Đề nén sợ hãi trong lòng xuống, Tống Mẫn Nhi nhanh chóng chuyển động đầu nhỏ, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vết bẩn lên, bày ra một bộ dáng của con nhóc đáng thương.

Người đàn ông chần chờ một chút, nhìn lại cô một chút, Trương Nhâm là người không thể nào chống cự được với khuôn mặt nhỏ nhắn đó, cuối cùng ngồi chồm hổm bên cạnh cô, cởi sợi dây trói chặt cô ra.

Vận động cánh tay tê cứng một chút, Tống Mẫn Nhi không tháo miếng vải che kín mắt lên cao.

Lục lọi một vòng trên mặt đất, mò tới thức ăn liền cười híp mắt, lấp đầy cái bụng đã sớm trống rỗng của cô.

“Chú, chỉ một mình chú trông chừng tôi sao?”

Vừa nhét đồ ăn vào trong miệng, vừa xem như không có chuyện gì xảy ra mà cứ hỏi thăm, Tống Mẫn Nhi cùng ông trò chuyện cùng câu được câu không.

“Chú ơi, đồ ăn này thật khó ăn, chú ơi, chú có thể giúp con mua chút chocolate được không?”

Nhú mảy một cái, Tống Mẫn Nhi phun ra một nửa thức ăn gì đó đi.

“Có ăn đã là không tệ rồi, còn bắt bẻ nữa, nơi này là vùng núi hoang vu, trước khi đi ta đã liệu mua trước ày đó.” Người đàn ông giống như không nhịn được.

Vùng núi hoang vu? Dưới ánh mắt bị miếng vải đen che kín chợt lóe sáng, Tống Mẫn Nhi không xem thường từng lời nói của ông.

Xem ra cô đã cách rất xa nội thành, nghĩ đến việc chạy trốn của mình quả thật không có khả năng, nên làm gì bây giờ?

“Chú, con còn muốn hỏi...”

Tống Mẫn Nhi nâng đầu nhỏ lên, cố đánh nhiều tính hiệu qua lời nói, không ngờ, đột nhiên có một sức mạnh nhéo vào cổ, dùng sức quét mắt khắp người cô.

“Tiểu quý, mày và thằng cha chết tiệt của mày quả là quý quái như nhau, đầu óc thông minh làm sao!”

Tống Mẫn Nhi bị đá vào bắp chân, đột nhiên đôi mắt nhìn được ánh mặt trời liền không thấy thoải mái lắm, miễn cưỡng nhìn ánh sáng phản chiếu gương mặt đẹp đẽ của người đàn ông bên cạnh, lại liếc nhìn đám đàn ông thô kệch đứng ở phía sau, nói vậy đây chính là kẻ cầm đầu bọn họ.

“Khụ khụ... Khụ khụ...” Thở không được, thật khó chịu.

“Đại ca, nếu không buông tay, tiểu quý sẽ mất mạng đó.”

“Sớm muộn cũng mất mạng, nhưng không phải bây giờ.”

Người đàn ông đột nhiên buông cánh tay ra, Tống Mẫn Nhi liền ngã xuống một đồng phế phẩm bỏ hoang, thở dốc khó khăn, tầm mắt cũng bắt đầu mơ hồ, giữa cảnh mông lung cô nghe được tiếng cười điên cuồng mờ ám của người đàn ông...

Mắt tối sầm, liền bị mất đi tri giác lần nữa.

41. Chương 41: Mật Mã Morse

“Lạc thiếu gia, ngài không thể vào, tổng giám đốc hiện tại không rảnh.”

“Lạc thiếu gia, Lạc thiếu gia, tổng giám đốc hiện tại thật không rảnh để gặp ngài.”

“Lạc thiếu gia, cũng, ngài thật không thể đi vào mà, Lạc thiếu...”

Lạc Tử Quân như một trận mưa cuồng phong hướng đến phòng làm việc của tổng giám đốc Geel quốc tế, mặc cho nữ thư ký xinh đẹp với đôi giày cao gót bảy tấc kia ngăn cản như thế nào, anh cũng không chịu dừng bước lại.

“Chuyện gì? Sao lại ồn ào như vậy?”

Cửa làm việc phòng tổng giám đốc liền bị đẩy ra, Đinh Chi Thành lộ ra nửa người nho nhỏ, phía sau giọng mắt kiếng vàng là lông mày khóa chặt của anh.

“Trợ lý Đinh, thật xin lỗi,” Tiểu thư ký lập tức dừng động tác lại, cúi thấp đầu một cái, áp úng nói xin lỗi, “Tôi đã nói với Lạc thiếu gia, tổng giám đốc không rảnh gặp anh ấy, nhưng anh ấy vẫn cứ...”

“Được rồi, tôi hiểu rồi.” Bóng dáng cao to từ trong cửa hoàn toàn hiện ra, Đinh Chi Thành cau mày phát phát cánh tay, “Nơi này không có lo nữa, đi ra ngoài trước đi.”

Đội họ đi hết, Đinh Chi Thành tỏ rõ vẻ chán chường mệt mỏi rất nhiều, lấy mắt kiếng xuống nghiêng mình tựa vào tường thủy tinh, một đôi mắt thẳng tắp nhìn về phương xa phía trước không ra chút tình cảm nào.

“Anh cũng biết rồi sao?” Lạc Tử Quân hỏi, không còn nhẫn nại cùng hắn vòng vo.

“Đúng.”

Cùng với người thông minh nên cuộc đối thoại rất dễ hiểu, không cần nhiều lời là có thể hiểu được ẩn ý của đối phương.

Đinh Chi Thành nhìn phương xa, khóe môi kéo ra độ cong đẹp mắt. Ngày hôm qua anh đột nhiên nhận được điện thoại kì quái của Vũ Hi, nghi ngờ anh cùng với lòng hiếu kỳ của anh.

Dùng sự thông minh với thể lực cùng tài lực của anh về nhà họ Hạ, không một buổi tối nào của anh mà không đi điều tra tất cả các tài liệu, suốt cả đêm ngồi trên máy bay quay trở về.

“Vậy anh định làm như thế nào?”

Đốt một điếu thuốc, Lạc Tử Quân nhún nhún vai, chân mày khóa chặt lại như cũ.

“Không biết.” Đinh Chi Thành cười cười.

“Không biết” Không tự chủ liền nâng cao âm điệu, “Đây chính đứa con gái ruột của hắn mà!”

“Vậy thì thế nào? Anh không phải cũng xem cô bé như châu như ngọc, vì sao anh không lo lắng?”

Giương mắt lên nhìn, Đinh Chi Thành chống lại ánh mắt sâu thẳm của Lạc Tử Quân, nhìn thấy đối thủ đã sớm không thể che giấu được biểu cảm của chính mình.

“Hừ...” Lạc Tử Quân quay đầu hừ lạnh.

Bỗng nhiên, viên kim cương được khảm trên đồng hồ đeo ở trên cổ tay nhấp nhóang ánh hồng, còn kèm theo tiếng vang nhỏ.

Nghiêng tai cẩn thận lắng nghe, chân mày Lạc Tử Quân nhíu chặt hơn.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Dĩ nhiên Đinh Chi Thành biết đây không phải là tiếng vang bình thường, mặc dù biết đó có lẽ mật mã nào đó, nhưng anh không hiểu đó là có ý gì?

“Hạ Vũ Hi đâu?” Tròng mắt đột nhiên trở nên kiên quyết, Lạc Tử Quân ép hỏi.

Khí thế hần hùng hồn, làm Đinh Chi Thành cũng sửng sốt một giây, cảm thấy sự tình nghiêm trọng, anh lập tức đẩy cửa ra dẫn cậu ta đi gặp Vũ Hi.

Rầm! Một đồng hồ vàng đột nhiên ném ở trước mặt của Hạ Vũ Hi, cắt đứt suy nghĩ trong cõi thần tiên của anh.

Cau mày bất mãn ngẩng đầu lên, chống lại ánh mắt nhíu chặt của Lạc Tử Quân, liếc mắt nhìn thấy anh đứng bên cạnh Đinh Chi Thành, Hạ Vũ Hi thật không thấy kinh ngạc.

“Có chuyện gì?” Liếc nhìn tiếng vang cùng ánh sáng màu hồng chớp động, Hạ Vũ Hi thu mình vào trong ghế da.

“Mật mã Morse,” Tìm chỗ ngồi bên cạnh liền ngồi xuống, Lạc Tử Quân nâng hai chân thon dài, “Máy phát xạ từ đồng hồ của Mẫn Nhi.”

Thì ra là ngay từ khi biết Tống Khuynh Vân muốn đem Mẫn Nhi về bên cạnh Hạ Vũ Hi, Lạc Tử Quân liền âm thầm chế tạo một chiếc đồng hồ đặc thù, giao cho Mẫn Nhi mang theo bên người để tùy thân, chỉ cần cô cần hay là gặp phải thời khắc nguy hiểm. Có thể phát ra mật mã để cho anh có thể hiểu được, báo cho Lạc Tử Quân biết.

“Ấn oán giữa chúng ta để sau hãy tính.” Hạ Vũ Hi bóp ngón tay khảnh khách vang dội, sắc mặt nặng nề, “Hiện giờ nói cho tôi biết Mẫn Nhi nói những thứ gì?”

Khóe môi Lạc Tử Quân cong lên, không cần châm biếm, hoàn toàn không xem lời uy hiếp của anh là quan trọng.

“Mẫn Nhi nói, con bé bây giờ còn rất an toàn, chỉ là con bé không biết đang ở chỗ nào, chỉ biết đó là nơi cách thị trấn rất xa, khắp nơi đều là đồ bỏ hoang.”

Vì an toàn Mẫn Nhi, Lạc Tử Quân khó lòng ngoan ngoãn hợp tác, lắng tai để phân rõ tin tức thật sự mà Mẫn Nhi phát ra, đem những tin tức này chuyển cáo cho Hạ Vũ Hi với Đinh Chi Thành.

“Đồng hồ nát?”

Ba người đàn ông thông minh giống nhau, cùng nhíu chặt chân mày, nhanh chóng tìm các địa điểm có thể ở trong đầu...

Vậy mà, cái đồng hồ trên bàn kia đột nhiên phát tiếng vang bốp sầm sét liên tiếp phát ra tiếng nổ tung nhỏ, trong nháy mắt biến thành sắt vụn.

“Nguy rồi, Mẫn Nhi gặp nguy hiểm...”

Gương mặt tuần tú của Lạc Tử Quân hạ trầm xuống, dẫn đầu đứng lên xông ra phía ngoài, trong lòng Hạ Vũ Hi dâng lên một cảm giác đau đớn, ngay cả quần áo cũng không mang theo, bám sát theo xông ra ngoài.

Mẫn Nhi, con ngàn vạn lần không thể có chuyện!

42. Chương 42: Ngược Đãi

Bờ môi nở nụ cười tàn nhẫn, Vạn Thiếu Hoàng liếc mắt nhìn chiếc đồng hồ nhỏ trong tay vẫn còn vang lên tiếng động nhỏ, hung hăng ném xuống đất dùng sức đập bể.

“Không được!”

Tổng Mẫn Nhi đau lòng kêu to, đó là do cậu Quân mua cho cô làm quà tặng. Lão đảo nghiêng ngã chạy đến bên chân của hắn, đau lòng nhặt những mảnh vụn của chiếc đồng hồ đeo tay lên.

Dùng chân đá đổ những mảnh vụn trong tay cô rơi xuống, Vạn Thiếu Hoàng thô lỗ siết chặt cảm mềm mại của cô, cưỡng ép cô ngẩng đầu nhìn anh.

“Chắc chắc chắc” Vuốt nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn của Tổng Mẫn Nhi giống y Tổng Khuynh Vân với vẻ biếng thái, Vạn Thiếu Hoàng không khỏi thấy tiếc, “Dáng dấp hạ tiện của mày với mẹ mày đúng là xinh đẹp thật, không phải, mày còn đẹp hơn cô ta nhiều.”

“Buông tôi ra, buông tôi ra...”

Quạt cường hất đầu ra, mắt đen to tức giận nhìn chằm chằm vào anh với vẻ mặt vặn vẹo.

“Thả mày ra, ừ... Để cho tao suy nghĩ một chút!” Vạn Thiếu Hoàng khẽ nhắm mắt phượng suy tư, “Mày ngoan ngoãn nói cho tao biết, mày vừa phát ra những tin tức gì, tao liền thả mày ra, có được hay không?”

Khóe miệng khẽ động, lộ ra nụ cười dối trá lương thiện, Vạn Thiếu Hoàng dụ dằng dụ dỗ.

“Không cần, tôi không cần phải nói cho ông biết, đại để giả.” Bất chấp tất cả nhìn chằm chằm vào anh, Tổng Mẫn Nhi rất tức giận, phàm là kẻ nào nói không tốt về mẹ cô thì tất cả đều là người xấu, phàm là tổn thương mẹ cô thì cô đều muốn đòi lại.

“Chắc chắc chắc, không ngờ mày không chỉ giống hình dáng hạ tiện của mẹ mày kia, cả tính tình bướng bỉnh kia cũng rất giống như một, rõ là... A...” Vạn Thiếu Hoàng tiếp tục lên tiếng hạ nhục Tổng Khuynh Vân, nhưng không nghĩ một khi không chú ý lại để cho Tổng Mẫn Nhi nắm bắt cơ hội, mở cái miệng đỏ ửng, hung hăng cắn vào bàn tay của anh.

“Đáng chết, tiểu đê tiện!”

Nhìn dấu răng in sưng đỏ trên tay mình một chút, Vạn Thiếu Hoàng neho tròng mắt âm độc lại, giận không kềm được đánh một bạt thật mạnh vào khuôn mặt mịn màng nhỏ nhắn của Tổng Mẫn Nhi.

Sức mạnh to lớn làm cho thân thể Tổng Mẫn Nhi bay thẳng ra ngoài, lại còn bị té nặng nề ở trên đất dính đầy bụi.

Gò má trơn mịn lập tức sưng đỏ hiện lên dấu năm ngón tay, vết thương trên trán lập tức bị tác động liên rách ra, máu tươi thấm ướt băng gạc, theo khóe mắt nhỏ xuống, nhiễm đỏ chiếc áo màu trắng của cô.

Lắc lắc cánh tay bị đau, Vạn Thiếu Hoàng đứng dậy đi tới cửa, xoay người lại lạnh lùng liếc nhìn bóng dáng nhỏ xinh đẹp đang thoi thóp ở trên mặt đất.

“Xử con bé đi, động tác phải nhanh nhẹn, đừng gây phiền toái cho tôi nữa, thi thể cứ vứt xuống biển.”

Bờ môi mỏng khẽ ra lệnh, giống như không phải đang nói về một mạng người, Vạn Thiếu Hoàng cũng không quay đầu lại, yên lặng rời đi khỏi căn phòng bỏ hoang.

Tổng Mẫn Nhi nằm dưới đất trơ mắt nhìn gã đàn ông thô lỗ tiến tới gần cô, muốn gọi to nhưng lại không thể kêu ra tiếng, nỗ lực muốn chống đỡ thân thể lên, nhưng mặc kệ cô có cố gắng thế nào, tay chân cũng không còn chút sức lực...

Chỉ có thể nhìn gã đàn ông từng bước từng bước đến gần cô.

“Này, tôi là Lạc Tử Quân, lập tức giúp tôi điều động tất cả phi cơ trực thăng, đi tìm hết các vùng ngoại ô thành phố, phát hiện có nơi nào khả nghi hay người nào khả nghi thì lập tức báo tin cho tôi biết.”

Hạ Vũ Hi ngồi ở trên chiếc xe hơi thể thao chạy nhanh như bay, Lạc Tử Quân cau mày điều động nhân mã có thể. Từ trên biển, mặt đất, không trung đều đã tiến hành tìm kiếm, trong lòng âm thầm cầu nguyện, ngàn vạn lần Mẫn Nhi không được xảy ra chuyện không may đó.

“Ồi...”

Hạ Vũ Hi đảm nhiệm vị trí tài xế, đột nhiên nhú mày chặt, bàn tay đặt ở tim, há hốc mồm thở dốc khó khăn, trên trán cũng đầy đặc một tầng mồ hôi.

Đôi tay run rẩy, chỉ thấy sườn xe nhanh chóng hạ xuống, phát ra tiếng phanh xe chói tai va đập thật mạnh, mắt thấy sắp đụng phải phòng chữa cháy ở ven đường.

Thật may là Lạc Tử Quân ngồi vị trí bên cạnh tài xế liền nhanh tay lẹ mắt, kịp thời bắt kịp để trượt vào phương hướng bên cạnh, đột nhiên xe dừng lại ở ven đường, đầu xe đụng mạnh nên phát ra luồng khói trắng nóng rực nguy hiểm.

“Sao vậy?” Lạc Tử Quân có một loại cảm giác xấu trong đầu.

Chỉ thấy, Hạ Vũ Hi thở hổn hển từng ngệm từng ngệm, sắc mặt biến thành trắng bệch, mồ hôi lạnh thấm ướt áo.

“Không biết, đột nhiên một hồi cảm giác tim đau nhói -”

43. Chương 43: Người Thần Bí Cứu

“Mẫn Nhi, đừng... đừng sợ... mẹ... mẹ, cứu con...”

Lạc Tử Thuần thở dài, giúp Tống Khuynh Vân lau đi mồ hôi trong cơn mộng không ngừng cau mày nói mớ trên giường. Trong lòng ngổn ngang trăm mối cảm xúc, không biết bọn Tử Quân tìm được Mẫn Nhi hay không, nếu không phải còn trông chừng Khuynh Vân, cô hận không thể tự mình đi tìm.

“Ồ ồ...”

Đột nhiên, Tống Khuynh Vân mở hai mắt ra, thân thể ngồi thẳng dậy, ôm ngực thật chặt, khuôn mặt thống khổ.

“Mẫn Nhi, Mẫn Nhi, Tử Thuần, tôi mơ thấy, Mẫn Nhi, con bé...”

Đôi môi run rẩy, trên mặt Tống Khuynh Vân không còn chút huyết sắc nào, ánh mắt tràn đầy sợ hãi, ngay cả lời nói cũng không nói ra được nguyên vẹn.

“Đừng sợ đừng sợ, chỉ là nằm mơ mà thôi.”

Dịu dàng ôm cô vào trong lòng khe vuốt, mặc dù Lạc Tử Thuần đã được giọng an ủi làm thả lỏng, nhưng chân mày lại cứ cau lại chặt lại chung một chỗ, Tống Khuynh Vân luôn có cảm ứng tâm điện với Mẫn Nhi.

Chẳng lẽ, Mẫn Nhi có chuyện gì... Trời ơi, Lạc Tử Thuần nhắm hai mắt lại, không dám nghĩ đến.

“Ha ha ha...” Đám đàn ông tục tằng cười quái dị đến gần Tống Mẫn Nhi không hề động đậy, “Em gái nhỏ, đáng dập em xinh đẹp như vậy, chết thì thật đáng tiếc!”

Một tay nắm lấy thân thể gầy yếu của Tống Mẫn Nhi lên nói, mặc kệ trán cô có chảy máu tươi rùng rùng không ngừng, cô đau đến nhe răng trợn mắt nhưng lại rất quật cường dùng hàm răng cắn chặt lại.

“Chắc chắc chắc, nhìn da thịt trơn mịn này, còn có đôi mắt to, khuôn mặt xinh đẹp tựa như búp bê,” Người đàn ông cười bỉ ổi, bàn tay thô bạo vuốt ve gò má của Mẫn Nhi, “Thật đúng là cho người ta xuống tay không được a!”

“Nhưng mà, mày không thể không chết!”

Ánh mắt người đàn ông đột nhiên trở nên lạnh lùng nhỏ bé, bàn tay vuốt ve bên má cô đột nhiên bóp chặt lấy chiếc cổ mảnh khảnh của cô.

“Khụ khụ... Khụ khụ...”

Đột nhiên Tống Mẫn Nhi cảm thấy hít thở không thông, đôi mi thanh tú liền siết chặt lại, vốn dĩ khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt chỉ trong nháy mắt liền đỏ bừng, tiếng ho khan đứt quãng.

“Dừng tay!”

Đột nhiên cánh cửa cũ kỹ bị một cước đá văng, một tiếng quát mắng làm cho đôi tay của người đàn ông kinh sợ liền run rẩy lập cập.

Tống Mẫn Nhi lại từ giữa không trung ngã nhào trên đất, yếu đuối nhìn về phía bóng dáng ngược lại với ánh sáng, dần dần khép lại đôi mắt...

“Nhị... Nhị tiểu thư.” Thấy rõ dáng người đến, người đàn ông thô lỗ sợ tới mức run rẩy.

Người phụ nữ mặc áo gió màu đen, một đầu tóc quăn thối nhện, dung nhan lạnh như băng không có chút tia tình cảm.

Cô không có ứng phó với đám đàn ông thô tục, đi về phía bóng dáng nhỏ bị té xuống đất, khắp người dính đầy bùn đất.

“Nhị tiểu thư, cô... cô...”

Người đàn ông thấy cô ôm Tống Mẫn Nhi vào trong ngực, muốn há mồm ngăn cản, lại im lặng không dám nhúc nhích.

Người phụ nữ ngẩng đầu, trông mắt lạnh như băng quét về phía người đàn ông thô lỗ, như hàn băng chèn ép người đàn ông ngay lập tức chẳng nói được gì, chỉ sợ sợ ý một chút liền khó giữ được cái mạng nhỏ này.

“Trở về nói cho anh ta biết, đứa trẻ này tôi sẽ đem đi.” Người phụ nữ hé mở đôi môi đỏ mọng, lạnh như băng phân phó.

“Cái này...” Mồ hôi lạnh toát ra từ người đàn ông thô lỗ, anh không dám đương nổi đầu.

“Nói cho anh ta biết, những chuyện khác tôi mặc kệ, đứa bé này là vô tội, tôi không thể nhìn anh ta làm như vậy.”

Người phụ nữ cau mày, trong ánh mắt chợt lóe lên chống cự, nhìn máu tươi trên trán của đứa bé, người phụ nữ giữ chặt cánh tay.

Cho đến khi ôm bóng dáng đứa bé biến mất khỏi tầm mắt, người đàn ông thô lỗ kéo giãn giọng nói ra nặng nề, không ngừng lo lắng làm sao để giao phó với Vạn Thiếu Hoảng...

Vị trí thay đổi, Lạc Tử Quân giữ vững tay lái, cau mày thật chặt, cuối cùng hung hăng vỗ vào tay lái một chưởng.

“Đáng chết...”

Anh khê nguyên rửa, anh và Hạ Vũ Hi đều lượn trong khu vực núi không dưới hai mươi vòng, vẫn không hề có thu hoạch gì. Thời gian mỗi một phút trôi qua, Mẫn Nhi lại càng nguy hiểm một phần hơn. Nghĩ tới đây, anh liền nổi khùng đạp cần ga.

Đột nhiên, trước mắt Lạc Tử Quân thoáng thấy một cái, một viên đá nhỏ văng về phía cửa sổ xe.

Tay lái vừa trượt, hán vội vàng đạp thắng xe...

Mở cửa xe bước xuống xe khê nguyên rửa, ánh mắt Lạc Tử Quân bốc cháy điều tra khắp mọi nơi.

Đột nhiên, ven đường vang lên âm thanh xột xoạt xột xoạt lục lọi ở trong rừng cây truyền đến.

“Là ai?” Hạ Vũ Hi xuống xe với tính cảnh giác cao, men theo tiếng vang đuổi theo.

Vượt qua khỏi bụi cây xanh, anh không thấy bóng dáng khả nghi nào, lại phát hiện ra...

44. Chương 44: Sống Chết Của Con Bé Chẳng Liên Hệ Tới Tôi

“Bác sĩ, bác sĩ, mấy tên đáng chết đi đâu hết rồi hả?”

Khấp người đầy vết bẩn, Hạ Vũ Hi chập vọt xông vào trong bệnh viện, mồ hôi ướt đầm với những sợi tóc dán vào gương mặt. Trong ánh mắt có hoảng sợ, có kinh ngạc, còn có mâu thuẫn rối rắm...

“Bác sĩ chết tiệt, tất cả ra đây hết cho tôi!”

Đi theo sau lưng Hạ Vũ Hi là Lạc Tử Quân cũng bộ dạng nhếch nhác giống nhau, không nhận được đá văng một cước cửa phòng làm việc ngoại khoa của y sĩ trưởng, một tay nắm lấy bác sĩ trung niên vô tội từ trên ghế nói.

“Cứu con bé, lập tức cứu con bé cho tôi!”

Bác sĩ trung niên nuốt nước miếng một cái, nhìn theo phương hướng ngón tay của hắn.

Hạ Vũ Hi thở hổn hển xông thẳng vào phòng làm việc, chạy lao đảo tới trước mặt bác sĩ, đem cô bé trong ngực đặt ở trên bàn trước mặt ông.

Chỉ thấy lông mi dài của Tống Mẫn Nhi đóng lại thật chặt, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu dính đầy vết bẩn, sắc mặt tái nhợt làm dọa người.

Bác sĩ trung niên nhìn vào ánh mắt của cô một chút, lại duỗi cánh tay dò xét nhiệt độ của cô, lại bị nhiệt độ lạnh như băng của cô làm sợ tới mức rút tay trở về.

“Lạc thiếu gia, đã quá muộn, đưa đến quá muộn rồi.”

Bác sĩ trung niên đẩy cái mắt kiếng một cái, không ngừng lắc đầu. Cho dù bây giờ đưa Tống Mẫn Nhi lên bàn mổ, cũng chưa chắc giúp được.

“Đừng lắc đầu với tôi, lập tức, lập tức cứu con bé, nếu không cứu được con bé, tôi sẽ lấy mạng của ông.”

Nắm lấy cổ áo của bác sĩ trung niên, tròng mắt đen của Lạc Tử Quân lộ ra vẻ đáng sợ.

“Dạ dạ dạ, tôi sẽ chuẩn bị phòng phẫu thuật cho cô bé.”

Bác sĩ trung niên sợ tới mức gật đầu đồng ý, mặc dù Nhị thiếu gia nhà họ Lạc luôn dùng khuôn mặt tươi cười ghê người, chỉ khi nào hắn phát cáu thì chuyện gì hắn cũng làm được hết.

Lạc Tử Quân chạy chậm đuổi theo giường bệnh của Tống Mẫn Nhi, mặt đầy vẻ thương yêu, cho đến khi chính mắt thấy đèn đỏ trong phòng mổ sáng lên, lúc này mới chịu quay đầu lại.

Nhìn thấy Hạ Vũ Hi không nhúc nhích cứ tựa lưng vào vách tường, ánh mắt có chút mơ màng nhìn về nơi xa, trong ngực cứ thở phập phồng. Anh thở dài, thả lỏng trái tim để không còn cảm giác.

Lạc Tử Quân thở dài, yên lặng đi về phía anh, vỗ vỗ bờ vai của anh còn chưa kịp mở miệng, liền nghe một tiếng thét hoảng sợ.

“Ồi, không có mắt sao?” Vuốt vào bả vai bị đụng, Lạc Tử Quân lộ bộ mặt giận dữ ra.

“Đại... Đại tiểu thư, thật... Thật xin lỗi.” Y tá nhỏ vội vàng hốt hoảng khẩn trương nói nhưng không được rõ ràng lắm.

“Chuyện gì xảy ra?”

Ánh mắt sắc bén nhìn y tá nhỏ từ trên xuống dưới, trên người cô dính đầy máu phẫu thuật, suy đoán cô đi từ trong phòng phẫu thuật ra ngoài, sao lại hoảng hốt như vậy chẳng lẽ là Mẫn Nhi...

“Có phải Mẫn Nhi đã xảy ra chuyện gì rồi không?” Nóng nảy hỏi.

“Đây... Đây là...” Y tá nhỏ do dự một lúc, không biết nên nói thế nào.

“Tránh ra, tự tôi đi vào trong.” Lạc Tử Thuần chán ghét phải hỏi thêm, nhanh chóng mặc đồng phục giải phẫu vào, còn không kịp chào hỏi Lạc Tử Quân, liền đâm đầu vào trong phòng giải phẫu.

Mới vào không lâu, Lạc Tử Thuần vội vã chạy từ trong phòng phẫu thuật ra, một tay nắm lấy vạt áo phía trước của Hạ Vũ Hi.

“Anh, nhanh cùng tôi đi vào một chút, Mẫn Nhi mất máu quá nhiều, cần phải vô máu ngay lập tức.”

“Buông tay ra!” Nhíu mày lại, Hạ Vũ Hi không khách khí đuổi tay của cô ra.

“Buông tay ra?” Lạc Tử Thuần tức giận nhăn cao giọng, “Mẫn Nhi hiện tại chỉ có một đường sống chết, anh bắt tôi buông ra ư?”

“Hừ!” Hạ Vũ Hi khề di chuyển khéo miệng, cười lạnh, “Sống chết của con bé chẳng quan hệ gì đến tôi.”

Nheo lại ánh mắt màu đen huyền, đột nhiên Hạ Vũ Hi trở nên lạnh lùng, mặc dù trái tim xẹt qua một tia khó chịu, một cảm giác đau đớn, nhưng mà anh không cách nào quên được những tài liệu mà Đinh Chi Thành mang về cho anh.

Sau khi chị em nhà họ Lạc liều mạng, tức giận đến cắn răng nghiêng lợi. Hạ Vũ Hi lạnh lùng xoay người đi, không quay đầu lại cứ đi ra khỏi bệnh viện, biến mất vào màn đen bên trong...

“Tên súc sinh chết tiệt,” Lạc Tử Quân nhin không mắng mỗ, thất vọng về anh khi còn vừa nghĩ anh không phải là một tên vô tình, “Chị, bây giờ nên làm gì?”

“Lấy máu của tôi, tôi là mẹ của Mẫn Nhi, dùng máu của tôi đi.”

Lúc Lạc Tử Thuần nhíu chặt chân mày không biết nên làm sao bây giờ thì, Tống Khuynh Vân đang len lén núp ở trong góc liền hiện thân.

Cô vẫn đi theo Lạc Tử Thuần vào bệnh viện, đã nhìn thấy tất cả mọi chuyện xảy ra trước mắt, trong lòng không ngừng gia tăng thêm mấy phần thù hận.

“Việc này không được,” Khuôn mặt Lạc Tử Thuần u sầu, “Máu của Mẫn Nhi không cùng loại với cô, cho nên tôi mới đi tìm tên kia, ai biết hần...”

Ngã ngời trên ghế, Tống Khuynh Vân không thể kèm chế được mà rơi lệ, miễn cưỡng chống đỡ mới không bị té xỉu. Làm sao bây giờ? Nên làm gì đây?

Bỗng nhiên, Tống Khuynh Vân đứng lên, ánh mắt cương quyết, “Tôi đi tìm hần.”

Chị em nhà họ Lạc nhìn nhau, không hện mà cùng kéo cô lại.

“Đại tiểu thư, Lạc thiếu gia.”

Chính vào lúc ba người tranh chấp không ngừng, thì một y tá nhỏ cầm thứ gì đó chạy đến trước mặt bọn họ.

“Mới vừa rồi có người đem đến hai túi máu, nói tôi giao ọi người, nói là cứu mạng gì đó.”

45. Chương 45: Đêm Khuya

Đêm khuya, tại khu nhà cao cấp nhà họ Hạ, không tiếng động hoàn toàn yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng côn trùng kêu vang.

Từ lúc theo đến bệnh viện rồi điên cuồng trở về, Hạ Vũ Hi liền nhốt chính mình trong phòng, cho dù ai có gõ thét cách mấy cũng không có động lực hợp tác.

Hạ Vũ Hi trầm mặc ngồi cạnh cửa sổ trê mặt đất, chiếc áo mở ra, lộ ra bắp thịt căng đầy, mồ hôi thấm vào trông rất mịn màng, giơ chai rượu trong tay lên, đổ đầy vào trong miệng, giọt rượu theo bờ môi mỏng khêu gợi của anh chảy xuống đến lồng ngực của anh, thấm ướt cả quần áo.

“Vũ Hi, anh mở cửa ra đi, em là Mạt Ly, anh cho em vào đi có được hay không?”

Ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa vội vàng, giọng của Cung Mạt Ly đầy sợ hãi.

Hạ Vũ Hi cứ lắc lắc đầu mạnh, bỏ mặc âm thanh huyền ảo bên tai truyền đến, hiện giờ anh cần được yên tĩnh, cần suy tư...

Tổng Mẫn Nhi nhắm chặt hai mắt, khuôn mặt tái nhợt lần nữa xâm nhập vào trong đầu của anh. Hạ Vũ Hi cầm chai rượu trong tay dùng sức đập vỡ, chỉ nghe một tiếng “Pằng!” chai rượu bể nát bấy, còn dư lại nửa bình rượu văng tung tóe khắp nơi, một phòng bừa bãi.

Ánh mắt chạm đến bên mấy tấm hình ở bên chân rối loạn, bỗng nhiên Hạ Vũ Hi phát ra ánh mắt ngàn năm lạnh lẽo.

Tất cả hình đều là bóng dáng nhu nhược kia, từ cửa sổ nhìn ra xa, mỉm cười vuốt ve lên cái bụng, vui vẻ cười to, cũng có lúc chân mày co rút lại suy nghĩ sâu xa, mặc kệ thứ kia, trên mặt người phụ nữ rõ ràng có thể thấy được vết sẹo bị tổn thương, trong ánh mắt lại làm Hạ Vũ Hi đau nhói.

Tiện tay lấy thêm qua một bình rượu, Hạ Vũ Hi lại rót đầy trong miệng, ánh mắt trở nên mơ màng.

Hôm nay ở trong bệnh viện, khi biết loại máu của Mẫn Nhi cùng loại với nhóm máu của anh, trong lòng của anh nảy lên một cảm giác sợ hãi, anh không phải kẻ lạnh lùng không màng đến sống chết của cô, anh chỉ không biết nên làm sao đối mặt, cho nên chỉ có thể hốt hoảng bỏ chạy...

Trong không gian tối lạnh, hơi thở của anh hơi hỗn độn, uống từng ngụm từng ngụm rượu, trước mắt Hạ Vũ Hi càng ngày càng mơ hồ, mí mắt càng ngày càng trĩu nặng.

Say đi, say là tốt, say có thể trốn tránh.

“Này, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Lâm Thục Nguyệt vẫn duyên dáng sang trọng như cũ, cùng nâng đỡ con gái Hạ Vũ Nhược bước chân vào trong cửa nhà, nhìn thấy khắp nhà lộn xộn liền chán ghét, không khỏi cau chặt đầu lông mày.

“Hừ! có người đàn bà kia ở đây, trong nhà này có chỗ nào được yên ổn đâu!”

Hạ Vũ Nhược nhìn quanh bốn phía, nhếch cái miệng nhỏ nhắn lên, bắt mắt lắm lắm.

“Má Trương, Má Trương? Mọi người đâu rồi?” Tránh khỏi chương ngại vật, Lâm Thục Nguyệt tức giận ngồi ở trên ghế sa lon, bắt mắt gào thét.

“Phu nhân, nhị tiểu thư, hai người đã về rồi à?” Nhìn thấy Lâm Thục Nguyệt, thân thể hơi mập của má Trương liền run rẩy, trong ánh mắt chột lóe lên tia hoảng sợ.

“Ừ, trong nhà sao lại lộn xộn như vậy? Vũ Hi đâu?” Về mặt lạnh lùng nhận lấy ly nước ấm của má Trương đem tới, Lâm Thục Nguyệt ngẩng đầu nhìn cô.

“Này... Này...”

Má Trương ấp a ấp úng, phu nhân không có ở nhà mấy ngày này đã xảy ra quá nhiều chuyện, cô không biết nên bắt đầu nói từ đâu, từ gần tối thiếu gia trở về vẫn cứ khóa cửa ở trong phòng, làm cô cứ tự trách mãi chính mình khi không chăm sóc tốt cho thiếu gia.

“Có chuyện gì hả?” Lâm Thục Nguyệt bắt mắt cau mày lại.

“Vũ Hi ở trong phòng.” Má Trương do dự nên nói như thế nào thì giọng nói lạnh lạnh của Cung Mạt Ly truyền từ trên lầu hai xuống, “Dì Lâm, Vũ Nhược, hai người đã về rồi.”

Từ lầu hai bước xuống chậm chậm, Cung Mạt Ly dịu dàng đi đến bên cạnh Lâm Thục Nguyệt liền ngồi xuống, trên mặt lộ ra nụ cười lấy lòng.

“Hừ, dối trá!” Hạ Vũ Nhược trợn trắng mắt, hừ lạnh.

Đụng phải cây đinh mềm, sắc mặt Cung Mạt Ly lúng túng một hồi, rồi lại không thể không cố gắng duy trì nụ cười, thay Lâm Thục Nguyệt châm trà vào.

“Hừ, cầu thôi!” Hạ Vũ Nhược tiếp tục châm biếm.

Cung Mạt Ly cố nhịn lửa giận, nặn ra nụ cười miễn cưỡng, “Vũ Nhược, em cũng uống trà đi, mệt không, để chị gọi má Trương giúp em chuẩn bị nước tắm nha?”

Cô không thể tức giận, cô đã chịu cực khổ lâu như vậy, chịu nhục lâu như vậy, tuyệt đối không thể chỉ vì mấy câu của tiểu nha đầu này mà rối loạn.

“Xin cô hãy làm rõ, nơi này là nhà của tôi chứ không phải nhà của cô, còn chưa tới phiên cô lo lắng cho tôi đâu!”

Hạ Vũ Nhược kiêu ngạo vung đầu tóc, không chút khách khí đẩy Cung Mạt Ly đang cản đường ra, đi thẳng lên lầu hai vào trong gian phòng của mình.

Cung Mạt Ly nhìn bóng lưng của cô, mắt phun trào ra tia lửa tức giận, âm thầm thề trong đáy lòng: nha đầu thôi, một ngày nào đó, tôi sẽ bắt cô quỳ xuống cầu xin tôi!

46. Chương 46: Tình Đâu Sơ Khai Của Nhị Tiểu Thư Nhà Họ Hạ

“Cái gì? Sao lại có chuyện như vậy?”

Lâm Thục Nguyệt không tự chủ nâng giọng lên, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Nguyên nhân là má Trương đã suy đi nghĩ lại, cảm thấy phải kể lại chuyện xảy ra nói cho phu nhân, lúc này mới nhân lúc Lâm Thục Nguyệt nghỉ ngơi đem chuyện Mẫn Nhi nói ra, chuyện Mẫn Nhi với thiếu gia đều có triệu chứng dị ứng giống nhau nói ra tất cả.

“Bà xác định đứa bé kia giống với Vũ Hi, đều bị dị ứng hải sản? Con có triệu chứng nổi mẩn đỏ phản ứng cũng giống y chang có đúng không?”

Lâm Thục Nguyệt cau mày, thật không thể tưởng tượng nổi, bà nằm mơ cũng không ngờ, Vũ Hi lại có một đứa con như thế.

“Thật mà, là tôi đưa tiểu thư nhỏ đi bệnh viện, bác sĩ đã nói như vậy!”

Mấy ngày nay không thấy tiểu thư nhỏ, thiếu gia với tiểu thư Mạt Ly đều cùng về mặt nặng nề, hại bà không dám hỏi, chỉ có thể yên lặng lo lắng.

“Tôi hiểu rồi, bà đi ra ngoài trước đi!”

Đuổi má Trương đi, Lâm Thục Nguyệt cô đơn ngồi ở trước bàn trang điểm, sững sờ nhìn tấm hình bà với người chồng qua đời chụp chung với nhau, mặt tràn đầy đau khổ, vì hoàn thành nguyện vọng cho người chồng quá cố, đứa con trai đã trở mặt cùng với bà, cả gia đình huyền não không được an bình, muốn nhắm mắt làm ngơ, cho nên cứ đi vòng quanh trái đất để du lịch, không nghĩ rằng khi trở về lại đối mặt với vấn đề khó khăn hơn.

“Ông ơi, ông nói đi, tôi đã làm gì khiến cho Vũ Hi ghét tôi như vậy, có đáng giá không hả?”,

Nước mắt trượt xuống khóe mắt có vài nếp nhăn, Lâm Thục Nguyệt khó gỡ bỏ phòng bị, quyến luyến lục lại nhìn bóng dáng người chồng quá cố trong hình...

“11, 12... Số 18, mẹ, là nơi này!”

Hai mắt linh động nhìn chăm chăm vào biển số ở trước cửa phòng bệnh, trong tay Hạ Vũ Nhược ôm một bó hoa tươi thật to, vội vàng mặc chiếc áo khoác ngoài màu trắng, Lâm Thục Nguyệt đeo kính đen.

Khi cô biết mình có đứa cháu gái nhỏ đã vui mừng nhiều như thế nào, không biết có bao nhiêu vui vẻ, nhưng khi nghe cô bé bị thương. Trong lòng lại cảm thấy thương tâm một lúc, bất kể cô hỏi thế nào, anh cũng không chịu nói nửa chữ, cô liền bám sát chị Lạc đến trưa, lúc này Lạc Tử Thuần mới nói cho cô biết số phòng bệnh của Mẫn Nhi.

Khe khẽ đẩy cửa phòng ra, trong phòng bệnh an tĩnh chỉ nghe thấy tiếng hít thở vững vàng.

Tổng Mẫn Nhi mặc bộ đồng phục màu trắng to lớn của bệnh nhân, an tĩnh nằm ở trên giường bệnh, lông mi dài rủ thấp xuống, hai mắt nhắm nghiền lại, trên đầu còn quấn chặt mảnh lụa trắng thật dày, dường như còn có thể nhìn thấy vết máu, thân thể vừa gầy lại còn cảm thêm cái ống dụng cụ, sắc mặt không có chút huyết sắc nào, sắc mặt tái nhợt đến dọa người.

Đau lòng một lúc, Hạ Vũ Nhược vội chạy tới trước giường, vuốt ve gương mặt trắng mịn của cô, quả thật dung mạo của cô cùng với Chị Vân giống y chang không khác mấy.

“Rất đáng thương, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!”

Bốp! Tiếng đồ vật rơi xuống mặt đất vang lên.

Tổng Khuynh Vân sững sờ nhìn vào trong phòng, cô không thể nào không quen với bóng dáng quen thuộc kia nữa.

Cô cũng chỉ đi lấy nước hoa quả ướp lạnh, sao họ lại xuất hiện ở nơi này?

Lâm Thục Nguyệt nhíu mày một cái, thấy cô tự tiện xông vào cảm thấy không vui chút nào, ánh mắt sắc bén nhìn cô từ trên xuống dưới.

“Thật xấu hổ.”

Chống lại khí thế uy hiếp của Lâm Thục Nguyệt lần nữa, trong đáy lòng Tổng Khuynh Vân không khỏi hoảng hốt một hồi, thừa dịp lúc cô ngồi xổm xuống ghế, liền luống cuống điều chỉnh lại nhịp tim rối loạn của mình.

“Mọi người khỏe chứ, nhất định cô là dì Lâm mà chị Lạc hay nói rồi, thường hay nghe chị Lạc nhắc tới cô, quả nhiên so với tưởng tượng của tôi thì còn quý phái hơn nhiều,”

Sau khi hồi sinh thì trên mặt Tổng Khuynh Vân hiện lên nụ cười nhạt, thông dong lướt qua ánh mắt của họ, đặt bình nước lên trên bàn.

“Cô là ai?”

Giành lấy câu hỏi nghi vấn của hai mẹ con, Hạ Vũ Nhược lay động ánh mắt của mình nhìn bóng dáng xinh đẹp quyến rũ từ trên xuống dưới, một cảm giác không khỏi quen thuộc, nhất là hai mắt của cô.

Cười dịu dàng, Tổng Khuynh Vân chỉ cười không nói, ngược lại để cho giọng nói của người đàn ông dịu dàng đột nhiên chen vào.

“Cô ấy là vị hôn thê của tôi, Cố Hiểu Mạn.”

Nhận thấy ánh mắt thu hồn đoạt mệnh của bà chị, Lạc Tử Quân không ngừng chạy đến để bảo giá hộ tổng thay cho Tổng Khuynh Vân.

Mang theo nụ cười đa tình, đi tới bên cạnh Tổng Khuynh Vân, chạm vào chiếc mũi yêu thương, tự nhiên khoác tay lên hông của cô.

Vị hôn thê? Hạ Vũ Nhược mở to cặp mắt, trong đầu như bị bom C4 oanh tạc qua, không cách nào suy nghĩ được.

Nhìn về phía gương mặt anh tuấn mà cô từ nhỏ đã thấy ghét, trong lòng cô chưa xót một hồi, cô sao thế? Sao cái tên sao chổi đó kết hôn với ai thì liên quan gì tới cô chứ?

Nhưng mà, nhưng mà sao có cảm giác ê ẩm ở đôi mắt thế này, gương mặt tuần tú trước mắt cũng càng ngày càng mờ hồ.

Trước khi nước mắt chảy xuống, Hạ Vũ Nhược quay người lại, liềm mạng chạy ra khỏi phòng bệnh, để lại một mình Lâm Thục Nguyệt với vẻ mặt kinh ngạc...

47. Chương 47: Quyết Không Buông Tha

“Vũ Nhược...”

Khổ sở mở miệng nói, Lạc Tử Quân trở mắt nhìn bóng dáng Hạ Vũ Nhược càng ngày càng đi xa, thiếu chút nữa không nhận được liền đuổi theo.

Nha đầu ngốc, khi nào cô mới hiểu hết tâm ý của tôi chứ?

Tống Khuynh Vân im lặng, lặng lẽ nắm lấy bàn tay của anh, muốn dùng từ để an ủi anh, trong thâm tâm Lạc Tử Quân đã quá rõ ràng, cùng ánh mắt Tống Khuynh Vân giao nhau, nhất thời nở nụ cười cô đơn.

Những cử động này, trong mắt của Lâm Thục Nguyệt không thể nghĩ ngờ rằng họ là một cặp yêu nhau sâu đậm, tình cảm rất ngọt ngào...

“Tử Quân, hãy giúp ta chuyển lời vấn an đến ông Lạc, xin ông tha thứ cho ta vào khoảng thời gian trước đang ở nước ngoài, không thể nào tham gia vào bữa tiệc của ông.”

Giọng Lâm Thục Nguyệt rất khách sáo nhưng lại rất xa cách, Lạc Tử Quân lễ phép thoáng gật đầu đồng ý.

“Mặc dù ta không trở về nước, nhưng sớm đã nghe được vị Tiên nữ bên cạnh của Lạc thiếu gia rất nhiều, không chỉ đẹp như tiên nữ, lại càng thêm thông minh khiến đông đảo các giới tiền bối kinh doanh đều cảm phục.”

Tuy rằng bà đang ở nước ngoài, nhưng tin tức lại rất nhạy bén, kể từ khi cô cùng Lạc Tử Quân đính hôn, liền bắt đầu can thiệp vào việc kinh doanh nhà họ Lạc, cô chẳng những làm được rất nhiều chiến tích vĩ đại kia còn có tiếng tăm lừng lẫy.

“Hôm nay vừa gặp quả nhiên thật kinh ngạc, về phần thông minh kia, thật không biết các chú các bác có quá mức khách sáo hay không nữa.”

Mặc dù trong lòng đã nhìn nhận cách làm việc của cô, nhưng cả đời tự phụ Lâm Thục Nguyệt không muốn tán dương cô, là bởi vì ánh mắt kia rất giống Tống Khuynh Vân thôi sao? Chính bà cũng không nói rõ được.

Đối với việc Lâm Thục Nguyệt chẳng chút lễ độ, Lạc Tử Quân lộ rõ chút không vui, ngược lại khẽ cười cười Tống Khuynh Vân chẳng hề quan tâm đến.

“Di Lâm, nói vậy di mới vừa về nước, nhất định là có rất nhiều chuyện cần giải quyết, Tử Quân cũng không tiện lưu giữ di lại.”

Lạc Tử Quân mặc dù đang cười, nhưng đáy mắt lại lộ ra vẻ lạnh lùng, mỉm cười ra lệnh đuổi khách.

Đội bóng dáng Lâm Thục Nguyệt biến mất ở trong phòng bệnh, đột nhiên dưới chân Tống Khuynh Vân liền mềm nhũn, suýt nữa đã ngã xuống.

“Hiểu Mạn, sao thế?” Lanh tay lẹ mắt liền đỡ cô ngồi xuống, nắm lấy tay của cô thế nhưng lại đầy mồ hôi lạnh, không khỏi lo lắng.

“Hiểu Mạn, có nên buông tha hay không? Lâm Thục Nguyệt, Hạ Vũ Hi, Đinh Chi Thành, Cung Mạt Ly, đều là những kẻ không phải là đèn đã cạn dầu!”

Rót ly nước an ủi Tống Khuynh Vân, Lạc Tử Quân chưa bao giờ thả lỏng lời khuyên kêu cô từ bỏ đi.

Hơn nữa, sau khi Mẫn Nhi trải qua trận sống chết này, Lạc Tử Quân cảm thấy cô căn bản đang đùa với lửa.

Tống Khuynh Vân nắm chặt hai tay còn đã phát run, mắt nhìn về phía cô con gái đang còn ngủ mê man chưa tỉnh, kiên quyết lắc đầu một cái.

“Không, tôi không thể vứt bỏ được, Hạ Vũ Hi thiếu nợ tôi, không chỉ là mạng của mẹ tôi, anh ta còn đối xử tuyệt tình với Mẫn Nhi!”

Tính theo thời gian, Thẩm Chính Hạo cũng sắp nhanh trở về nước rồi, ngày hôm trước đã nói chuyện với anh, anh dựa vào theo kế hoạch mà làm việc, tất cả rất thuận lợi, dự định hai ngày nữa sẽ mang về tin tức tốt.

“Tử Quân, giúp tôi hẹn Hạ Vũ Hi, tôi muốn gặp hắn!” Đột nhiên Tống Khuynh Vân giương mắt nhìn anh.

“Cô điên à, Thẩm Chính Hạo vẫn chưa về, cô bây giờ đi gặp hắn ta, vậy là quá nguy hiểm.” Lạc Tử Quân lắc đầu một cái, không đồng ý.

“Anh yên tâm, tôi sẽ bảo vệ tốt cho chính mình!”

Tống Khuynh Vân siết chặt đôi tay, nheo lại trông mắt xinh đẹp, lộ ra vẻ mặt lạnh băng thấu xương.

Hạ Vũ Hi, anh nợ tôi, tôi muốn đòi lại tất cả!

“Trái lại với anh kìa, rõ ràng thích Vũ Nhược, sao không nói?” Thốt ra chủ đề trọng đại, Tống Khuynh Vân quan tâm mỉm cười nhẹ nhàng.

Cô xem ra, Lạc Tử Quân thích Vũ Nhược, cũng nhìn ra được Hạ Vũ Nhược cũng không phải ghét Lạc Tử Quân thật sự, cô thật sự rất tò mò sao Tử Quân không dám mạnh dạng theo đuổi Vũ Nhược chứ.

“Á...” Không ngờ cô lại đột nhiên chuyển đổi đề tài sang bản thân mình, trên mặt Lạc Tử Quân khó chịu liền hiện về lúng túng, “Tôi... Vũ Nhược, cô ấy ghét tôi, từ nhỏ đã ghét.”

Nói ra câu này thì trong đôi mắt của Lạc Tử Quân không lộ ra chút kiêu ngạo, ngược lại xẹt qua tia buồn bã, hồi tưởng lại chuyện khi còn bé, trong lòng anh dâng lên một cảm giác đắng chát.

48. Chương 48: Tửu Bất Túy Nhân, Nhân Tự Túy (rượu Chưa Làm Người Say, Thì Người Đã Tự Say Rồi)

Bóng đêm dần dần buông xuống, ánh mây hồng chiều tà phản xạ xuống thật quyến rũ hấp dẫn.

Khách sạn cấp năm sao, ngồi ở tầng chót trong phòng ăn xoay tròn, phòng ăn ở nhà hàng này có chỗ đặc biệt là: từng phòng ăn được bài trí đơn độc tách riêng ra, tuyệt đối được giữ bí mật.

Đa số các minh tinh lớn hay tụ họp đến đây, các thiên kim nổi tiếng trong xã hội thượng lưu cũng hay lựa chọn chỗ này là nơi hẹn hò.

Giờ phút này, Tống Khuynh Vân mặc chiếc áo đầm màu hồng đào thấp tới ngực ngồi ở bên vị trí cửa sổ, theo kiểu phòng ăn tự do xoay tròn, thu hết ánh sáng của cảnh sắc nửa đêm ở thành phố điều thu hết vào trong tầm mắt.

Từ khi bước vào trong phòng ăn này, ánh mắt Hạ Vũ Hi cũng không tự giác đã bị cô hấp dẫn, cô tựa vào ghế đệm thật xinh đẹp, ánh mắt sâu thẳm nhìn về phương xa, thỉnh thoảng cau mày rồi mang theo vẻ sầu tư lạnh lùng...

“Cố tiểu thư, thật hân hạnh lại gặp được cô!”

Giọng người đàn ông đã lôi kéo suy nghĩ của Tống Khuynh Vân từ trong cõi thần tiên trở về, nhìn Hạ Vũ Hi ngồi xuống chỗ đối diện với cô, ánh mắt không thể che giấu cứ nhìn cô chằm chằm.

Dâng lên nụ cười tự tin, Tống Khuynh Vân vỗ tay phát ra tiếng, gọi người phục vụ đến, nghiêm túc nhìn thực đơn.

“Ăn chút gì tốt nhỉ? Cho một phần hương gan ngỗng nấu với Tùng Lộ, tô canh nấm kiệu Khẩu Bắc đậm đặc, sau bữa điểm tâm là cơm chiên với quả hạnh theo kiểu Mộ Tư, sau đó là món thịt bò bít tết ồi người, chín bảy phần, món canh theo kiểu nhà Tống, sau bữa điểm tâm là món Phù Lô (hạt sen) nấu với cỏ Hương Thảo, ột chai Laffey năm 82, những thứ đó là được rồi.”

Ung dung thay Hạ Vũ Hi gọi bữa ăn tối, Tống Khuynh Vân tự tin cười, không nhìn đến ánh mắt kinh ngạc của Hạ Vũ Hi.

Cô đã cùng sống chung với Hạ Vũ Hi trong một mái nhà suốt tám năm, sao lại không rõ hẳn thích ăn cái gì, trong lòng dâng lên mùi vị khổ sở, Tống Khuynh Vân luống cuống uống nước để che giấu.

Gió nhẹ vi vu thổi, Tống Khuynh Vân dịu dàng ăn những thứ linh tinh, còn Hạ Vũ Hi không hề động vào bữa ăn trước mặt chút nào, cứ mãi uống rượu, một nửa chai Laffey đã vào trong bụng anh.

Trong hơi thở tỏ ra hơi say, ánh mắt Hạ Vũ Hi tà tứ không che giấu chút nào cứ nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tuấn tú của Tống Khuynh Vân, cùng với trước ngực để lộ ra một vùng da trắng như tuyết trên cơ thể kia.

Cổ họng khê nhúc nhích, Hạ Vũ Hi không giải thích được vì sao cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, phần dưới bụng vọt lên một cảm giác nóng ran.

Nhìn vào trong mắt anh với dự vọng quen thuộc kia, Tống Khuynh Vân nâng bờ môi son đỏ lên lau, mượn rượu đắm chìm trong sắc đẹp, chân dài hấp dẫn ở dưới bàn cứ câu lấy bắp chân Hạ Vũ Hi, như có như không cứ trêu đùa nhau.

Thân thể vọt lên một dòng điện, Hạ Vũ Hi khó nhịn lại cau chân mày, kỳ quái sao anh có thể cảm thấy say chứ...

Nửa ngược mắt nhìn thì Hạ Vũ Hi ngạc nhiên phát hiện, trong ánh mắt thoáng qua nhìn thấy bóng dáng Tống Khuynh Vân, kỳ quái hơn là bóng dáng của cô sao có thể trùng hợp với Cố Hiểu Mạn ở trước mắt chứ...

“Vũ Hi, Vũ Hi, anh làm sao vậy?” Giọng nói dịu dàng ở bên tai anh khê thở nhẹ.

Trước mặt Hạ Vũ Hi, nụ cười Tống Khuynh Vân càng ngày càng mơ hồ, cả người càng ngày càng không có hơi sức, cuối cùng, úp mặt trên bàn.

Lại thấy, Tống Khuynh Vân chậm rãi đứng dậy, đưa tay vẫy hai người hầu bàn.

“Tống giám đốc Hạ say rồi, giúp tôi đưa anh ấy đến gian phòng này nghỉ ngơi.”

Quay đầu lại nhìn, Tống Khuynh Vân cười, nụ cười quyến rũ đến động lòng người, lại mơ hồ lộ ra vẻ tuyệt tình lạnh lẽo...

“Nóng, nóng quá, nóng quá...”

“Nơi này là nơi nào? Sao tôi lại ở chỗ này?”

“Chết tiệt, nóng chết mất, nước, tôi muốn nước...”

Kéo y phục rối tung, Hạ Vũ Hi nhú chặt mày nằm ở trên giường lớn, bị dục hỏa thiêu đốt làm iệng đắng lưỡi khô.

Đột nhiên, lồng ngực truyền đến cảm xúc lạnh như băng.

Người phụ nữ chỉ mặc bộ áo lót liền leo lên giường của anh, hôn vào hàng mi của anh, bờ môi của anh, bên cổ của anh...

Nhú nhú mày, toàn thân Hạ Vũ Hi căng thẳng, mồ hôi ản nhần theo trán chảy xuống.

Đáng chết, giữa bụng và đùi càng ngày càng nóng rang khó chịu hơn, mặc dù Hạ Vũ Hi bị dục hỏa đốt cháy khó chịu, nhưng đầu óc vẫn còn rất tỉnh táo, anh không thể không tự chủ như vậy, huống chi đó là một người phụ nữ hoàn toàn xa lạ.

Anh xác định, giờ phút này người đang nhìn thẳng vào đối diện với anh không phải là Cố Hiểu Mạn!

Nhìn đến cực hạn, Hạ Vũ Hi rên lên một tiếng, từ bị đồng chuyển sang chủ động, lập người đem người phụ nữ nóng bỏng đầy hấp dẫn đè ở phía dưới, dục hỏa như thiêu đốt tứ chi, tùy ý chiếm đoạt.

Trong hẻm lách xó xỉnh, một đôi mắt đẹp cả một cái chớp mắt cũng không chớp, cứ nhìn vào hai người dây dưa quấn quít với nhau, trong tay cầm đĩa DVD linh hoạt, đem mỗi quan hệ ghi chép xuống toàn bộ.

Cảnh môi dụ dàng nở lên nụ cười say đắm lòng người, trong đêm tối, giờ chỉ mới bắt đầu, Hạ Vũ Hi, giữa chúng ta trò chơi chỉ mới bắt đầu thôi.

49. Chương 49: Trò Chơi Bắt Đầu

Két! Một tiếng thảng xe chói tai, Đinh Chi Thành dừng xe ở trước cửa Geel quốc tế.

Cũng không vội vàng xuống xe, Đinh Chi Thành tựa vào chỗ ngồi của tài xế xe, liếc nhìn ngoài cửa xe ùn ùn kéo đến, thấy bọn ký giả vây kính xe tới nước chảy không lọt, cùng với máy chụp hình flash không ngừng lóe sáng.

Đáng tiếc, cửa sổ xe của anh có gắn một loại chất liệu thủy tinh đặc thù, từ trong xe có thể thấy rõ tất cả cảnh ở ngoài xe, nhưng từ ngoài xe lại không thể theo dõi vào bên trong xe, chỉ có thể nhìn thấy một mảnh đen như nước.

Từ trong kính chiếu hậu liếc nhìn chỗ ngồi phía sau xe, gương mặt chìm vào bóng đen, ánh mắt Hạ Vũ Hi đủ để rét chết người, Đinh Chi Thành không ngừng thở dài.

“Không nghĩ đến, cậu cũng có ngày lại thua trong tay người phụ nữ, cô ta thật sự có mị lực lớn như vậy sao?”

Người cả gan chế nhạo, lúc này, cũng chỉ có tên bạn thân của anh mới dám dõng ở bên cạnh đã thúc tức giận.

Hạ Vũ Hi không trả lời, chỉ nhắm chặt mắt lại, ngón tay nắm chặt, bóp lấy khớp xương vang lên rần rắc.

Đúng vậy, quả thật anh đã thua trong tay người phụ nữ kia.

Cô không những có gan lớn dám bỏ thuốc cho anh uống, còn tùy tiện tìm người phụ nữ để phối hợp cùng anh, đáng giận hơn là cô còn dám đem chuyện cả đêm anh đang hằng say chiến đấu, đem toàn bộ ghi lại hết.

Ngày thứ hai, tất cả các trang đầu của các tờ báo, TV đều đăng tin quan hệ bất chính của anh.

Làm hại anh mấy ngày nay, bất luận ở trong nhà hay ở công ty cũng đều bị bao vây lấy!

Người phụ nữ này, có gan chơi cùng với tôi, chỉ sợ cô còn chưa đủ tư cách! Nheo ánh mắt lại, đột nhiên Hạ Vũ Hi mở cửa xe ra.

“Tổng giám đốc Hạ đã tới, nhanh...nhanh...nhanh lên.”

Chúng ký giả vừa nhìn thấy Hạ Vũ Hi đeo kính đen xuất hiện, đồng loạt xông lên, bao vây lấy anh, không ngừng chắn ngay ở cửa, chỉ sợ chụp lọt tấm hình trang đầu.

“Tổng giám đốc Hạ, xin hỏi có thể nói chuyện một chút với ngài được không vậy?”

“Tổng giám đốc Hạ, người phụ nữ trong phim đã tiết lộ, tình cảm của ngài và vị hôn thê có chút vấn đề, nên mới đi đến khách sạn để mua say, là như vậy thật sao?”

“Tổng giám đốc Hạ, nghe nói người phụ nữ trong đoạn phim ngắn đó chính là niềm vui mới của ngài, xin hỏi có phải vậy không?”

“Tổng giám đốc Hạ, xin hỏi qua sự kiện lần này, có thể sẽ ảnh hưởng đến hôn lễ của ngài cùng vị hôn thê không?”

...

Chuyện quan hệ bữa bãi đã bị phơi bày ra cho khắp thiên hạ biết đến, mặc dù Đinh Chi Thành đem hết khả năng ra che chở cho Hạ Vũ Hi, nhưng vẫn không bì được với đám ký giả truyền thông lớn mạnh này.

Bỗng nhiên, gương mặt tuấn tú của Hạ Vũ Hi vẫn cứ âm trầm không nói một lời, dừng bước. Cả người tản ra luồng khí đáng sợ kì lạ, làm người khác không thể tới gần.

Đột nhiên bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, tất cả các đám ký giả truyền thông cũng ngừng lại, mặc dù muốn đoạt được trang đầu, nhưng ai cũng không dám đắc tội với tổng giám đốc máu lạnh, lo lắng cho chén cơm khó mà giữ được lại càng lo khó giữ được cái mạng nhỏ này.

Ánh mắt lạnh lùng quét nhìn qua bốn phía yên tĩnh không tiếng động, Hạ Vũ Hi lạnh lùng mở miệng, “Nghe đây, sự kiện lần này đến đây kết thúc, nếu người nào còn có gan phát biểu nữa, chính là kẻ thù của Geel quốc tế tôi, tôi chỉ có thể khuyên các vị tự đi cầu nhiều phúc ỉnh.”

Nở ra nụ cười lạnh khát máu, Hạ Vũ Hi cũng không quay đầu lại vào Geel quốc tế.

“Tổng giám đốc, chi nhánh công ty ở bên Mĩ mới vừa điện thoại đến, nói... Nói...”

Quảng nguyên xấp văn kiện thật dày vào người đứng đầu bộ quản lý, run rẩy báo cáo, không dám ngẩng đầu lên đối mặt với vẻ mặt tức giận lúc này của Hạ Vũ Hi.

“Nói!”

Không thể kiên nhẫn chờ đợi nữa, bàn tay Hạ Vũ Hi gõ vào phía bàn phím làm việc, bùng nổ đến dọa người càng thêm toát mồ hôi lạnh.

“Dạ, dạ, dạ.” Người đứng đầu bộ phận quản lý nghiêng người xoa xoa mồ hôi lạnh, nuốt nước miếng liên tục, “Nói là do ngài bị gièm pha, nên thị trường chứng khoán bị tuột dốc thảm hại, cứ tiếp tục như vậy nữa, sợ rằng sẽ tổn thất hơn cả tỷ đồng!”

“Cút!”

Lạnh lùng nói ra một chữ, trong nháy mắt phòng làm việc trở nên đóng băng, Hạ Vũ Hi giận đến không kiềm được, gạt bỏ những vật sở hữu ở trên bàn xuống.

“Chi Thành, hãy giúp tôi làm một chuyện!”

Kê vào lỗ tai của anh nói hai câu, Đinh Chi Thành kinh ngạc nhìn về phía anh: làm như vậy, không tốt lắm đâu!

50. Chương 50: Tổng Giám Đốc Cho Mời

Cùng Lạc Tử Thuần sống vai đi ra ngoài bệnh viện, Tổng Khuyneh Vân khó lộ ra nụ cười, nhưng tâm tình cũng dễ chịu đi rất nhiều.

Cuối cùng hôm nay Mẫn Nhi cũng đã tỉnh táo lại, may ra con bé cũng còn nhớ được cô là mẹ của nó, Tử Thuần nói con bé đã khỏe hơn rồi, không còn để lại bất kỳ hậu di chứng nào.

“Hiểu Mạn, chờ tôi ở đây, để tôi đi lấy xe!” Trong lòng của Lạc Tử Thuần cảm thấy không tệ lắm, cứ vui vẻ mà thả lỏng gân cốt.

“Không cần đâu, cô nhìn đi trời hôm nay thật sự rất đẹp, tôi muốn đi bộ một chút!” Tổng Khuyneh Vân ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, hít thở không khí trong lành một hơi thật sâu mà không hề có mùi vị thuốc trong đó.

“Như vậy cũng được.” Lạc Tử Thuần gật đầu một cái.

Vì vậy, hai người dắt tay nhau, dọc theo con đường đi thẳng, mặc dù không nói chuyện với nhau, nhưng cô cũng rất thích hưởng thụ giờ khắc này.

Nhưng mà họ không hề phát hiện ra, từ khi họ ra khỏi bệnh viện thì chiếc xe hơi màu xám tro cứ chậm chậm chạy theo phía sau các cô.

“Hiểu Mạn, chiếc xe kia cứ đi theo chúng ta từ này giờ rồi đó.”

Không để mình bị phát hiện, chiếc xe hơi cũ liền chạy chậm lại, Lạc Tử Thuần vẫn duy trì nụ cười, hạ thấp âm thanh chỉ để cho hai người bọn họ mới có thể nghe được lời nhắc nhở.

“Ái chà, cũng không được rồi?” Tống Khuynh Vân không hề kinh ngạc chút nào, “Không nên làm khó anh tài xế xe kia nữa, không nên để anh ấy cứ phải đi theo chúng ta mãi như vậy được.”

Đến nước này, theo cô dự tính từ trước về tính cách Hạ Vũ Hi, vì muốn báo đáp ơn của anh trong ngày tân hôn đã vũ nhục cô rất nhiều. Cô cũng đã sớm dự đoán trước kết quả này rồi, chỉ là không nghĩ nó lại đến nhanh như vậy.

Xem ra, con thú máu lạnh kia thật sự đã bị cô chọc giận rồi, bởi môi Tống Khuynh Vân khẽ nâng lên nụ cười tế nhị một chút.

“Làm sao bây giờ? Có muốn tôi đi gọi Tử Quân đến đón chúng ta về không.!”

Lạc Tử Thuần lấy di động từ trong ví da ra, đang chuẩn bị gọi điện thoại cho em trai mình thì bị Khuynh Vân ngăn cản.

“Sao vậy?” Nhìn cô nghi ngờ.

“Không cần đâu, bọn họ đến vừa đúng lúc.” vén mái tóc dài xoa trên vai.

Lại gần bên tai Lạc Tử Thuần liền nói nhỏ mấy câu, Lạc Tử Thuần nhìn vào ánh mắt của cô càng ngày càng cảm thấy khó hiểu. Việc này quá sức nguy hiểm!

“Yên tâm, không có chuyện gì đâu!” Tống Khuynh Vân khẽ cười, vui vẻ trấn an.

Không chờ phản ứng của Lạc Tử Thuần, liền giơ hai chân thon dài lên mà đi hướng ngược lại, Lạc Tử Thuần nhìn theo bóng dáng cô đi càng ngày càng khuất xa dần.

Chiếc xe hơi màu xám tro lập tức đi theo bóng dáng của Tống Khuynh Vân ngay, Lạc Tử Thuần không kịp ngăn cản chỉ có thể lo lắng nhìn theo bóng lưng của cô bước đi, trong lòng âm thầm cầu nguyện.

Tống Khuynh Vân đi một bước liền dừng lại, thỉnh thoảng lại bước đi thật nhanh, thỉnh thoảng dừng chân không bước nữa, ánh mắt giấu cợt thỉnh thoảng hướng về chiếc xe đang bám sát theo cô ở phía sau.

Đột nhiên, cô liền xoay người đi vào trong hẻm nhỏ...

Đình Chi Thành cau mày mở cửa xe ra, bị người phụ nữ này đùa giỡn đến xoay vòng sớm không nhận được nữa rồi, xe không thể chạy vào được anh chỉ có thể xuống xe tiếp tục đuổi theo.

“Anh đến chậm quá đó!”

Mới tiến vào hẻm nhỏ thấy khóe môi Tống Khuynh Vân hiện rõ nụ cười rục rịch, giơ chiếc đồng hồ đeo tay trên cổ tay lên nhìn, từ từ nâng ánh mắt sáng ngời lên, nhìn về phía bóng dáng nho nhỏ tuần lảng.

Nhìn phản ứng của Tống Khuynh Vân vô cùng bình tĩnh, trong lòng Đình Chi Thành có chút kinh ngạc, e rằng cô đã sớm đoán được anh sẽ đến tìm cô.

“Cố tiểu thư, tổng giám đốc chúng tôi muốn mời tiểu thư đến gặp mặt một chút.”

Đình Chi Thành rất nhanh che giấu đi sự kinh ngạc trong lòng, lễ phép nhìn Tống Khuynh Vân ra động tác ‘xin mời’, dù rất giận nhưng cũng không thể cự tuyệt, vì chính cô biết rõ chuyện này mình không thể không đi.

Nhún vai một cái, Tống Khuynh Vân cũng thấy rất bình thường chẳng hề xa lạ, dù sao anh không sớm đến tìm cô thì cô sẽ nhanh đi tìm anh.

Nhẹ nhàng bước nhanh liên tục, Tống Khuynh Vân dần dần lướt nhanh qua bên cạnh Đinh Chi Thành, đi thẳng về phía chiếc xe hơi màu xám tro đang dừng ở ven đường bên kia.

Đinh Chi Thành cau mày lần nữa, trong thời gian cô lướt qua cảm thấy có một mùi hương thơm quen thuộc xông vào trong lỗ mũi anh, ánh mắt không tự chủ nhìn về phía bên mặt của cô, mặc dù dung mạo kia không giống nhau nhưng đôi mắt lại cực kỳ giống y đúc.

Là giải phẫu thẩm mỹ ư? Một ý nghĩ xông thẳng vào trong đầu anh.

Mang theo chút tò mò, Đinh Chi Thành lái xe chạy dọc theo con đường nhưng vẫn len lén quan sát Tống Khuynh Vân đang ngồi ở phía sau, thấy cô rút người vào chỗ ngồi ánh mắt nhìn cảnh sắc lướt nhanh qua rồi biến mất.

Trong lúc này, Đinh Chi Thành cảm thấy vẻ dịu dàng nhã nhặn lịch sự của cô cùng với Tống Khuynh Vân hoàn toàn khác nhau!

Ánh mắt hạ thấp xuống, trong lòng Đinh Chi Thành dâng lên từng dấu chấm hỏi, cảm giác chuyện này càng ngày càng không đơn giản, anh cần phải tự mình đi điều tra rõ một chút mới tốt!

51. Chương 51: Uyên Ương Dục (1)

Tống Khuynh Vân bị đưa đến một gian phòng đầy ngập mùi vị của phái nam, tất cả mọi thứ ở nơi này cô đều cảm thấy rất quen thuộc, chỉ là chiếc khăn trải trên giường cùng với sáu năm trước, lúc cô rời đi trông rất giống nhau, không khác chút nào.

Chỉ là, trên bàn trang điểm cô lại không bao giờ sắp xếp ít các mỹ phẩm dưỡng da, mà là những nhãn hiệu chăm sóc đặc tiền đến kinh ngạc.

Không cảm thấy khiếp sợ chút nào, Tống Khuynh Vân có chút hăng hái đi thăm phòng của Hạ Vũ Hi, rồi đi đến phòng tắm của anh.

Hạ Vũ Hi là một người đàn ông rất biết hưởng thụ, cho nên trong phòng anh đặc biệt cài đặt cái bồn tắm xoa bóp, mấy ngày vất vả liên tục, khiến Tống Khuynh Vân khi nhìn thấy cái bồn tắm đó, trong lòng cảm thấy có chút ngứa ngáy.

Thầm nghĩ, Hạ Vũ Hi cũng không nhanh trở về như vậy. Vì vậy mới to gan khóa chặt cửa phòng tắm lại, thả đầy nước nóng xuống, cởi hết quần áo, ngâm mình vào trong nước nóng mà thư giãn.

Có lẽ do nước nóng không ngừng bốc hơi lên, hay do phao xoa bóp quá mức thoải mái, cũng có thể do trở về nơi quen thuộc, trong lòng không ngừng cảm thấy rất bình yên, Tống Khuynh Vân dần dần bỏ mất phòng bị, nhắm hai mắt để nghỉ ngơi thư giãn. Trong phòng tắm hơi nước không ngừng bay lên, làm cho cô thuận miệng ngâm nga điệu hát dân gian...

Biết được tin Đinh Chi Thành đã đưa cô về, dù là một phút thì Hạ Vũ Hi cũng không thể chờ kịp, chạy nhanh từ công ty về, ai ngờ vừa mới đẩy cửa phòng ra, chỉ nghe thấy âm thanh ồn ào truyền từ phòng tắm đến.

Tiếng hát dịu dàng, kèm theo tiếng cười nhàn nhạt, Hạ Vũ Hi lại tỉnh táo tinh thần thêm một lần nữa, giống như trở lại thời khắc sáu năm về trước, anh nhớ Khuynh Vân rất thích tắm, trong lúc tắm đều cứ ngâm nga giai điệu nhưng lại không hề biết ca từ trong ca khúc...

Ánh mắt trở nên sâu xa, Hạ Vũ Hi bước nhẹ nhàng, xoay cửa thật nhẹ, trong nháy mắt không khí nóng liền đánh về phía gương mặt tuấn tú của anh, Hạ Vũ Hi nheo ánh mắt lại, cho dù trong phòng đầy hơi nước, anh cũng có thể nhanh chóng tìm thấy được bóng dáng kia.

Một người con gái xinh đẹp đang tắm, Hạ Vũ Hi cũng không phát ra tiếng, chỉ nghiêng thân thể tựa vào một bên, khoe môi cong lên tuyệt mỹ, cặp mắt chăm chú nhìn về phía cô gái nhỏ đang thông dong chơi đùa trong nước.

Ngược lại, Tống Khuynh Vân hoàn toàn không có đề phòng người tiến vào, cứ chìm đắm trong niềm vui sướng do mình tự đùa giỡn, lấy tay nâng bọt bong bóng xà phòng màu trắng lên thổi, nghịch ngợm thổi tan lần nữa, nhìn bọt chúng cứ chậm chậm rơi xuống bồn tắm, trên mặt hiện lên nụ cười động lòng người, Hạ Vũ Hi cảm thấy bụng căng thẳng vọt lên dục vọng quen thuộc một lúc.

“Chơi vui không?” Giọng hạ thấp, lại có chút khàn khàn.

“Là ai?” Đột nhiên có âm thanh cất lên, khiến cho Tống Khuynh Vân kinh hãi trong lòng, cuống quýt hạ thấp thân thể xuống, dùng bọt trong bồn tắm che chắn thân thể của cô lại.

“Ha ha...” Người đàn ông khẽ cười trêu tức, chậm rãi đi lên phía trước, ngồi dọc theo bồn tắm, trông giờ phút này cảm thấy rất buồn cười khi nhìn thấy cái đầu nhỏ của người phụ nữ đang lộ ra, bị động tác tức giận của cô mà nở nụ cười, “Cô đang ở trong phòng của tôi, không thông qua sự đồng ý của tôi, tự tiện dùng bồn tắm của tôi, còn dám chất vấn tôi là ai sao?”

Cổ ý nghiêng người về phía trước, Hạ Vũ Hi liền chơi trò xấu xa, nhìn thấy vẻ mặt hoảng sợ của cô gái càng muốn trêu ghẹo, nhìn thấy cô không ngừng lui về phía sau.

“Đương... Đương nhiên không phải...” Mặc dù rất muốn giữ vững tinh thần, nhưng lời nói cùng sự phòng bị cứ hiện rõ trong đáy mắt cô, rõ ràng chưa đủ sức lực, “Tổng giám đốc Hạ, mời đi ra ngoài tôi muốn mặc quần áo vào.”

Hạ Vũ Hi mang theo nụ cười đứng dậy, nhưng lại không tính đi ra ngoài, cứ như vậy mà nâng đôi tay tựa vào cửa, không nói lời nào mà chỉ nhìn vào cô.

“Anh không đi ra ngoài, làm sao tôi mặc quần áo vào chứ?” Tống Khuynh Vân khóc không ra nước mắt, đều do cô nhất thời buông lỏng cảnh giác.

Biểu hiện như ‘Bản thân mình’ muốn làm cái gì, Hạ Vũ Hi vẫn còn đứng tại chỗ bất động.

Sương mù phòng tắm càng ngày càng dày đặc, mắt to mắt nhỏ hai người cùng nhau giằng co.

52. Chương 52: Uyên Ương Dục (2)

“Anh cứ ra ngoài cho tôi!”

Rốt cuộc, từ trong phòng tắm không ngừng truyền ra tiếng rống giận của Tống Khuynh Vân.

Trong bồn tắm, nước càng ngày càng lạnh, mặc dù vẫn chưa tới mùa đông, nhưng gió mùa thu lạnh rung vẫn còn tỏ ra khí lạnh, Tống Khuynh Vân ngâm mình trong nước lạnh dần run lên lấy bầy.

Nhưng hẳn là đại thiếu gia họ Hạ, chính vì không chịu rời đi, mà cứ giữ nụ cười xấu xa, nhìn cô rốt cuộc có thể chống cự được bao lâu.

“Hắt xì hắt xì...” Ngay cả mũi cũng đã nhảy, Tống Khuynh Vân hắt xì mũi, không kèm được cơn giận.

Đột nhiên Hạ Vũ Hi đứng thẳng người, Tống Khuynh Vân tưởng rằng anh muốn đi ra ngoài, nhưng lại nhìn thấy anh cứ đi thẳng tới hướng của cô.

“Này này này, cửa ở bên kia, anh, anh, anh muốn làm gì?”

Mở to cặp mắt, cứ lùi đến chỗ không thể lùi được nữa, Tống Khuynh Vân đem thân thể co rút thành một cục, đề phòng nhất cử nhất động của anh.

Chỉ thấy, Hạ Vũ Hi giống như bắt gà con, tựa như một tay ôm lấy Tống Khuynh Vân đang ngâm mình ở trong nước. Một tay túm lấy cái áo ngủ bên cạnh của anh, bao lấy thân thể lạnh như băng của cô, sau đó lặng lẽ khóa vòi để cho nước ngừng chảy xuống.

“Không phải lúc trước cô rất cao ngạo sao? Sợ rồi à!”

Thấy Tống Khuynh Vân bao bọc chính mình giống như cái bánh chưng, núp ở góc tường. Hạ Vũ Hi xấu xa liền ngang nhiên xông tới, vây hãm lấy cô ở giữa hai cánh tay, cổ ý ở bên tai cô thổi luồng khí nóng, nhìn bộ dạng lúng túng xấu hổ hiện rõ trên mặt của cô.

Bình tĩnh, bình tĩnh, phải bình tĩnh! Con cũng đã sanh cho hấn rồi, cần gì sợ sống chung một phòng với hấn ta.

Tống Khuynh Vân tự an ủi lấy chính mình, chỉ có thể chống lại ánh mắt mang theo vẻ cười cợt kia của Hạ Vũ Hi, cô không nhịn được liền muốn bỏ trốn.

“Tổng... Tổng giám đốc Hạ, tôi... Tôi và Tử Quân chính là...”

“Um...”

Mở to cặp mắt, Tống Khuynh Vân không thể tưởng tượng nổi khi nhìn thấy gương mặt tuần tú được phóng lớn trước mắt cô, kinh sợ quá độ khẽ mở hơi hơi cái miệng anh đào nhỏ, vừa đúng lúc cho Hạ Vũ Hi xâm nhập vào.

“Ồ ô...” Khẽ thở gấp mới rời đi khỏi đôi môi của cô, mùi vị ngọt ngào của cô lại trùng với mùi của Tống Khuynh Vân vào sáu năm trước.

Tính gương mặt nhìn cô, nhưng trong tận đáy lòng của Hạ Vũ Hi lại đầy rẫy sự nghi ngờ, biết rõ không nên nhưng lại không thể khống chế được, biết rõ nên buông tay ra nhưng lại cứ ôm chặt cô vào trong lồng ngực.

“Anh, tôi chính là vợ chưa cưới của Lạc Tử Quân, anh thật là quá đáng!”

“Um...”

Lại thêm lần nữa hôn chặn lấy cái miệng nhỏ nhắn của cô, Hạ Vũ Hi không nói được cảm nhận trong lòng, chỉ không muốn nghe cô không ngừng nhắc nhở anh, cô đã là người phụ nữ của kẻ khác.

Trượt chân, Hạ Vũ Hi ôm lấy thân thể của Tống Khuynh Vân, song song ngã vào trong bồn tắm, bọt nước bắn tung tóe đầy đây.

Dòng nước ấm bao quanh lấy cô, Tống Khuynh Vân bắt đầu giãy giụa mãnh liệt, dần dần bị Hạ Vũ Hi ôm chặt lấy cổ, hai mắt nhắm lại không ngừng đáp lại nhiệt tình của hấn.

“Ừ...” Một tiếng thở gấp phát ra trong miệng, trên mặt Tống Khuynh Vân bị nhiễm phải sắc dục nên đỏ ửng.

Áo choàng trên người đã sớm ướt đẫm, lông lều hạ xuống, lộ ra phần ngực trắng nõn, Hạ Vũ Hi đưa tay thăm dò vào bên trong váy của cô, một tay cầm lấy phần ngực mềm mại của cô, dùng sức xoa nắn.

“A... không, không, không được, a...”

Ngón tay của anh cứ tà ý trêu chọc, toàn thân Tống Khuynh Vân vọt lên dòng điện khoái cảm, không kìm nén lòng được mà rên rỉ ra tiếng, ánh mắt Tống Khuynh Vân mơ màng, hành vi phóng đảng đủ để cho tất cả đàn ông phải điên cuồng.

Nhìn thân thể mềm mại hấp dẫn của cô cứ im lặng khi ở phía dưới anh, đột nhiên Hạ Vũ Hi trở nên căng thẳng, dục vọng cứ tăng lên mãnh liệt, nhưng vừa nghĩ tới cô cũng từng hấp dẫn như vậy khi ở trong ngực của Lạc Tử Quân, trong lòng anh không khỏi tức giận, không tự chủ lại tăng thêm động tác tay.

“Hấn cũng vuốt ve cô giống như tôi không?” Lại gần bên tai của cô, Hạ Vũ Hi khinh miệt châm chọc, “Còn làm cô thích như vậy!”

Chợt cởi áo choàng tắm của cô ra, môi mỏng kêu gọi của Hạ Vũ Hi liền hạ xuống phía dưới, tà tứ ngậm lấy mềm mại của cô, vừa cắn vừa mang theo sự trừng phạt.

Cũng hít phải một hơi khí lạnh, toàn thân Tống Khuynh Vân run lên, lời nói lạnh lùng của anh, trong nháy mắt đã dập tắt toàn thân nóng ran của cô, nhanh chóng thu hồi lại lý trí, đôi tay cũng bắt đầu chống cự lại sự trêu chọc của anh.

“Buông ra, buông tôi ra.”

Vừa dùng sức đẩy thân thể kiên cố của anh, vừa cắn răng chịu đựng khoái cảm trên người cô do anh kích thích, cưỡng ép chính mình không phát ra tiếng.

“Buông ra?” Hạ Vũ Hi cười lạnh một tiếng, uốn thẳng lưng lên, nâng hai chân thon dài của cô lên quần ở bên hông của mình, lửa nóng mãnh liệt dâng trào đang chống đỡ lấy mềm mại của cô, “Cô bé, hiện tại gọi dùng có phải quá muộn hay không!”

53. Chương 53: Phá Hư Chuyện Tốt

“Các người đang làm gì vậy?”

Giọng nói lạnh lạnh của người phụ nữ liền vang dội xuyên qua cả phòng tắm đang tràn ngập sương mù, Cung Mạt Ly tức giận đến toàn thân phát run, chính mình cũng không thể tin được khi thấy cảnh tượng đang diễn ra ở chỗ này.

Chau chặt chân mày, Hạ Vũ Hi chậm rãi buông lỏng cánh tay ôm chặt Tống Khuynh Vân, càng thân thiết hơn thay cô kéo áo choàng tắm xốc xếch lại, không thích người khác nhìn thấy dáng vẻ xinh đẹp của cô, cho dù đối phương là phụ nữ.

“Vũ Hi, các người đang làm gì? Sao cô ấy lại ở chỗ này?”

Trong đôi mắt chứa đựng nước mắt, cô trở mắt nhìn anh cứ y như cũ nắm lấy eo nhỏ của cô, không định buông tay ra, trong lòng đau đớn tựa như dao cắt.

Sáu năm rồi, cô đã nỗ lực hết sáu năm, cô cho có thể dùng nước chảy để phá vỡ đi tảng đá kia, một ngày nào đó Vũ Hi sẽ thấy cô tốt, sẽ hiểu rằng chỉ có cô mới thích hợp để làm vợ của anh nếu. Cũng vì, cũng vì do người phụ nữ này mà không thể nào giải thích được...

Nghĩ đến đây, ánh mắt độc ác đầy oán hận của Cung Mạt Ly hướng thẳng tới Tống Khuynh Vân vô tội, hận không thể xông lên bóp chết cô ta.

Hai cánh tay trơn mịn tự nhiên mọc lên cổ Hạ Vũ Hi, Tống Khuynh Vân quỳ rũ liền vùi vào trong ngực anh mê hoặc, khiêu khích đón nhận ánh mắt độc ác kia của Cung Mạt Ly, cô ta càng tức giận, cô càng muốn biểu hiện về thân mật với Hạ Vũ Hi.

“Chúng tôi đang làm gì ư? Cô thấy mà không hiểu sao?” Chủ động dâng bờ môi đỏ mọng lên, Tống Khuynh Vân toát ra hành vi phóng đảng mười phần.

“Tiện nhân, tôi đánh chết cô!”

Không kềm chế được cơn giận liền xông lên phía trước, Cung Mạt Ly nâng bàn tay lên, định sẽ đánh thật mạnh vào trên mặt của Tống Khuynh Vân.

“Quậy đủ chưa?”

Chặn ngay cánh tay của cô, Hạ Vũ Hi dùng sức đẩy ra, thuận thế đem Tống Khuynh Vân kéo vào trong ngực, để tránh cô bị thương.

“Vũ Hi.” Cung Mạt Ly bị anh dùng sức đẩy ra, suýt nữa đã ngã xuống, nâng đôi mắt đăm lệ lên, khàn giọng gào thét, “Tôi mới là vị hôn thê của anh, làm sao anh có thể đối xử với tôi như vậy? Làm sao anh có thể?”

Thở dài, Hạ Vũ Hi không nhìn được nhìn về phía người phụ nữ ngồi sững trên mặt đất khót thút thít không ngừng, trái tim cực kỳ bức bối.

“Đủ rồi, không nên làm loạn nữa, đi ra ngoài!”

“Đi ra ngoài?” Cung Mạt Ly đột nhiên vừa khóc vừa cười, ngu ngốc vui mừng, “Anh bảo em đi ra ngoài ư? Kể nên đi chính là con tiện nhân kia! Sáu năm rồi, Vũ Hi, đã sáu năm rồi, còn không quên được sao? Cũng bởi vì tiện nhân này giống cô ta ư?”

Thân thể Hạ Vũ Hi cứng đờ, sắc mặt cũng mang theo vẻ hắc ám, hơi sững sốt liền buông Tống Khuynh Vân ra, những giọt nước liền đi theo cùng tới bên cạnh Cung Mạt Ly, ngồi xổm người xuống.

“Mạt Ly, cô thật sự cho rằng sáu năm trước chuyện cô làm thì tất cả thần không biết quỷ không hay sao?”

Một câu nói lạnh lùng, cả người Cung Mạt Ly liền run lên, trên mặt hiện rõ vẻ khó hiểu, anh làm sao biết được? Không thể nào, không thể nào.

Đáy mắt Tống Khuynh Vân vọt qua một tia nghi ngờ, âm thầm nắm chặt quả đấm, đột nhiên từ trong nước đứng dậy.

“Tôi không có hứng xem vợ chồng hai người gây gỗ, tôi đi trước.”

Đáng tiếc, cô còn chưa đi đến cạnh cửa, liền bị một lực mạnh kéo trở về, vây chặt ở trong ngực của anh.

“Buông tôi ra, vị hôn thê của anh đã trở về, anh còn ôm tôi được sao? Buông tôi ra!”

Dùng sức đánh vào lồng ngực của anh, Tống Khuynh Vân tức giận không ngừng, đáng tiếc cô không biết, trong mắt của Hạ Vũ Hi nhìn bộ dạng của cô vào lúc này, cực kỳ giống một cô gái nhỏ đang ghen.

Cô cứ đánh cũng không sao cả, dù sao cũng chỉ làm gãi ngứa, Hạ Vũ Hi dứt khoát ôm ngang cô gái nhỏ lên không ngừng giãy giụa, sải bước rời đi, lướt ngang qua chỗ Cung Mạt Ly, anh dừng bước chân lại.

“Mạt Ly, chuyện giống như vậy, tôi không hy vọng xảy ra lần thứ hai đâu.”

Nói xong, cũng không quay đầu lại mà cứ bỏ đi, để lại không khí lạnh lạnh cô đơn lưu lại, còn có Cung Mạt Ly đang đau khổ muốn chết...

“Vũ Hi, em cũng không để bất luận kẻ nào từ bên cạnh em cướp đi anh, vĩnh viễn sẽ không!”

Vẻ mặt lầm bầm buồn bã, móng tay dài của Cung Mạt Ly vùi vào trong bàn tay, mắt lộ vẻ hung ác.

54. Chương 54: Tiếp Tục Tắt Lửa

“Đau quá.” Toàn thân ướt đẫm, Tống Khuynh Vân bị anh ném lên trên giường lớn mềm mại, cau mày tức giận tròn mắt nhìn kẻ đầu sỏ gây nên, “Này, anh không biết thương hoa tiếc ngọc sao? Sao không nhẹ tay một chút chứ?”

“Này này này, anh làm gì vậy? Anh làm gì cởi y phục của tôi thế, tôi không cần!”

Hoảng sợ nắm chặt váy áo, không ngừng lui về phía sau, đáng tiếc vẫn bị bàn tay Hạ Vũ Hi kéo lại đến không còn chỗ để trốn.

Xoẹt! Tiếng y phục bị xé rách, trong nháy mắt, y phục đã rời khỏi thân thể lạnh giá của Tống Khuynh Vân, má cô ửng đỏ, cuống quýt kéo cái chăn thật dày đến để che lấy thân thể của mình.

“Anh...” Mắt nhỏ cứ trừng trừng, Tống Khuynh Vân còn chưa kịp thở phì phì mắng anh, liền thét lên một tiếng, “A! Anh làm gì đó?”

Chỉ thấy, Hạ Vũ Hi không nhanh không chậm, rút đi chiếc áo hoàn toàn ướt đẫm của mình, hoàn toàn không để ý cứ lộ ra thân thể to lớn được giấu trong bộ quần áo ướt sũng, chạm vào da thịt trắng nõn mềm mại của cô làm cho lửa nóng dục vọng dâng lên lần nữa.

Nuốt nước miếng thật khó khăn, Tống Khuynh Vân chăm chú nhìn bộ dạng của anh, cả mặt đỏ bừng, rồi lại quên dịch chuyển ánh mắt đi chỗ khác.

Nâng lên nụ cười nhân nhật hải hước, Hạ Vũ Hi đi từng bước một đến gần cô gái nhỏ đang ngẩn người, ánh mắt kì quái của cô cứ nhìn chăm chăm, thân thể phía dưới cực kỳ căng thẳng khó chịu, hận không được xông lên phía trước hung hăng muốn cô.

“Nhìn đủ chưa?”

Đôi theo ánh mắt của cô, ánh mắt Hạ Vũ Hi tà ý giữ chặt lửa nóng dâng trào chính mình, không chút kiêng dè nào.

“Hừm, người nào đang nhìn anh chứ, tự mình đa tình!”

Bị anh nhạo báng làm khuôn mặt đỏ bừng, Tống Khuynh Vân cuống quýt quay đầu đi chỗ khác, che giấu khuôn mặt đỏ ửng về thẹn thùng và lúng túng, đồng thời không để lại dấu vết len lén lui về phía sau, tìm kiếm cơ hội chạy trốn tốt nhất.

“Vậy sao?”

Trong đôi mắt chứa đầy nụ cười, Hạ Vũ Hi cười nhìn cô gái nhỏ trước mắt vừa đáng yêu lại có động tác nhỏ vụng về mờ ám.

Không muốn cho cô né tránh ở bên cạnh anh thêm lần nữa, chân Hạ Vũ Hi duỗi dài ra một cái, xoay mình lên giường, hạ người xuống đè lên cái chăn cùng thân thể cô ở phía dưới.

“Anh, anh, anh muốn làm gì?”

Mặc dù cách cái chăn thật dày, nhưng Tống Khuynh Vân có thể cảm nhận được dục vọng nóng bỏng của anh, không khỏi đỏ bừng khuôn mặt nhỏ nhắn.

“Cô nam quả nữ cùng trên một cái giường lại không mặc quần áo, cô nói xem...” ác ý đến sát gần bên tai của cô, khe hôn lên vành tai nhạy cảm của cô, chọc cho cô từng cơn run rẩy, “Có thể làm gì?”

Hạ Vũ Hi nâng ánh mắt lên cười, ánh mắt cứ tùy tiện chạy theo làn da trắng nõn lộ ra bên ngoài của Tống Khuynh Vân, thấp thoáng thấy ngực của cô kịch liệt phập phồng, miệng đắng lưỡi khô, liền nuốt nước miếng một cái, dục hỏa bùng nổ.

“Anh, anh, không thể, không thể như vậy, tôi, tôi chính là, còn với Tử Quân...”

“Ừm...”

Không cho cô có cơ hội phản kháng, Hạ Vũ Hi cuồng nhiệt hôn lên môi của cô, dùng sức cắn mút vào, cho đến khi mình và cô thiếu dưỡng khí mà thở hổn hển, lúc này mới buông cô ra, vui mừng nhìn đôi môi sưng đỏ của cô đang há to miệng thở hổn hển.

Tống Khuynh Vân há to để hít không khí vào trong miệng, thở hổn hển đến nói không ra lời, chỉ có thể dùng mắt trừng ác ma trước mắt, bất mãn phát tiết chính mình.

Dưới bụng căng thẳng, Hạ Vũ Hi khó nhịn liền cau chặt chân mày, trên trán thấm đầy mồ hôi, bởi vì ngấm ngấm chịu đựng dục hỏa mà cả người căng thẳng đến khó chịu, nhìn người phụ nữ ở dưới thân thể, ánh mắt lại càng ngày càng mơ hồ, dung mạo lại trùng với gương mặt của Tống Khuynh Vân về sáu năm trước.

“A-”

Kèm theo tiếng thét chói tai của người phụ nữ, bàn tay Hạ Vũ Hi liền duỗi ra một cái, bắt lấy cái chăn giữa hai người liền ném trên mặt đất, tung người một cái đem lửa nóng dục vọng chôn thật sâu vào trong thân thể của cô.

“Ừ...”

Gầm nhẹ một tiếng, Hạ Vũ Hi cau mày dừng lại động tác, ánh mắt hiện lên đầy vẻ nghi ngờ, cô giữ chặt làm cho anh thiếu chút nữa nổi điên lên.

Đột nhiên bị xâm nhập khiến cho Tống Khuynh Vân cảm thấy khó chịu, nhưng cô lại cắn chặt răng, không để ình đau đớn mà kêu lên thành tiếng, dùng sức nở ra nụ cười dịu dàng, Tống Khuynh Vân chủ động leo lên bờ vai của anh, dâng bờ môi của mình lên trong mắt thoáng qua một tia xảo trá ngấm ngầm.

Đáng tiếc, bị dục hỏa làm nhiễu loạn cả suy nghĩ trong lòng, khiến cho Hạ Vũ Hi không thể nào phát hiện được.

“Vân Nhi, Vân Nhi...”

Động tác Hạ Vũ Hi trở nên điên cuồng, cùng với người phụ nữ ở phía dưới leo lên dục vọng cao nhất, cũng trong thời khắc đó đã sinh lòng yêu mến, không kìm chế được tự mình lẩm bầm tên tuổi của cô vợ nhỏ hèn nhất vào sáu năm về trước.

Giờ khắc này, ánh mắt say đắm của Tống Khuynh Vân, trong lòng không ngừng khiếp sợ, cùng với ngũ vị tạp trần sững sờ nhìn dáng vẻ nghỉ ngơi đầy thỏa mãn của Hạ Vũ Hi đang nằm ở bên cạnh. (ngũ vị tạp trần: cảm nhận được năm vị chua, đắng, mặn, cay, ngọt cứ trộn lẫn vào nhau. Đã nếm đủ mùi vị cuộc đời),

Vốn là nước hồ mùa thu tĩnh lặng, nhưng giờ lại bị một viên đá quăng vào, gợn lên cơn sóng dữ...

55. Chương 55: Người Phụ Nữ Chẳng Biết Xấu hổ

“Mẫn Nhi, chào mừng con đã về nhà, lại đây để cô Nhược ôm con nào!”

Sáng sớm, Hạ Vũ Nhược liền lái xe đi đến bệnh viện đón Tống Mẫn Nhi xuất viện, vẫn cứ đắm chìm trong niềm vui sướng với đứa cháu gái xinh đẹp của mình đến không thể tự thoát ra được, vừa chạm vào băng gạc đầu trên thân thể gầy yếu của Tống Mẫn Nhi, cô càng thêm đau lòng hơn, yêu thương ôm cô vào trong lòng, che chở thật tốt.

“Cô Nhược, tại sao ba không tới đón con vậy?”

Gương mặt Tống Mẫn Nhi tiều tụy, chu cái miệng nhỏ nhắn đáng thương. Sáng sớm cô ở trong phòng bệnh mong mỗi ba hay là mẹ đến đón cô xuất viện, nhưng cả ba mẹ cũng không có, chỉ có cô Nhược...

“Mẫn Nhi không cần buồn, ba con...” Trong lòng Hạ Vũ Nhược nhớ đến anh trai, không khỏi nhất thời cứng họng, ngẩng đầu đối diện với ánh mắt Mẫn Nhi mở to đầy mong đợi, cũng chỉ có thể mỉm cười an ủi, “Anh ấy đại khái quá bận rộn, mới có thể quên đón Mẫn Nhi về nhà.”

“Có cô Nhược tới đón Mẫn Nhi, không được sao?”

Vì dụ dỗ cô, Hạ Vũ Nhược giả vờ thương tâm, mới khiến Mẫn Nhi dè dặt chú ý.

Trong lúc một lớn một nhỏ hai người đang cười đùa ở trên ghế sofa, họ cũng không có chú ý đến bóng dáng của một người đang đi từ lầu hai chạy xuống lầu một.

Trong hốc mắt chứa đầy nước mắt, Tống Khuynh Vân hít mũi mạnh một cái, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn Mẫn Nhi trên ghế salon, hận không thể xông lại chỗ Bảo bảo ngoan của cô.

Đêm qua, Hạ Vũ Hi cứ điên cuồng giằng co suốt cả đêm với cô, cho đến tận sáng hôm sau, lúc này mới chịu ôm cô thật chặt ngủ cùng, mới vừa rồi cô còn đang mệt mỏi ngủ say, trong lúc mơ màng nghe được tiếng cười mềm dẻo của Mẫn Nhi.

“Mẫn Nhi, Mẫn Nhi...”

Trong hốc mắt phấp phấp, Tống Khuynh Vân cố gắng dùng hết sức lực để cố nhịn lại nước mắt, chân không giẫm vào sàn nhà lạnh như băng, nhưng lại không cảm thấy lạnh cứ bước một bước đi về phía Mẫn Nhi.

“Mẹ...” Mẫn Nhi quay đầu lại nhìn gương mặt quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn nữa, cười mê mẩn đưa bàn tay nhỏ bé mềm mại ra, vừa mới mở miệng, lập tức ý thức được cái gì đó, lập tức sửa đổi lại, “Di Hiếu Mạn, Bảo Bảo~~”

“Sao cô lại ở nơi này?”

Hạ Vũ Nhược xoay người, chỉ biết Tống Khuynh Vân dùng tên giả là Cố Hiếu Mạn, còn tùy tiện mặc áo sơ mi trắng rộng lớn, một đầu tóc quần lười biếng xõa dài trên vai. Chiếc áo sơ mi để lộ hai cái chân thon dài cực hạn đầy hấp dẫn, bộ dáng mê người đầy quyến rũ khiến Hạ Vũ Nhược càng không ngừng chán ghét.

Càng thêm kỳ quái, thân là vị hôn thê của Lạc Tử Quân, làm sao cô lại ăn mặc quần áo xốc xếch còn xuất hiện ở trong nhà của cô.

Đối mặt với việc chất vấn của cô, Tống Khuynh Vân cũng không có trả lời, vô cùng yêu thương đón lấy Tống Mẫn Nhi từ trong ngực của cô, ôm thật chặt vào trong lồng ngực của mình, mãi mê vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

“Di Hiếu Mạn đừng khóc, Mẫn Nhi không đau, Mẫn Nhi đã khỏe hơn rồi.”

Chu cái miệng nhỏ mềm mại, Tống Mẫn Nhi biểu hiện như một người lớn, ngược lại an ủi lấy mẹ, cánh tay nhỏ bé mềm mại nâng lên, lau đi nước mắt của cô đầy quan tâm.

“Tôi đang hỏi cô đó, sao cô lại ở trong nhà của tôi, còn nữa... sao cô lại mặc đồ của anh trai tôi hả?”

Bất mãn với thái độ lạnh lùng của cô, Hạ Vũ Nhược xoay người ngăn cản bước chân muốn rời đi của Tống Khuynh Vân, cứ chất vấn muốn gây sự.

“Tôi làm gì ở chỗ này, cô nên đi hỏi anh trai tốt của cô đi!”

Đối mặt với Hạ Vũ Nhược, Tống Khuynh Vân không cách nào độc ác tổn thương cô được, chỉ có thể lựa chọn cách tránh né, nhưng không nghĩ rằng, cô lại không thể tránh được.

“Má Trương, má Trương?” Yên lặng nhìn khuôn mặt trắng bệch không chút máu kia của Trương Tổ, Hạ Vũ Nhược nắm chặt quả đấm, “Mang tiểu thư nhỏ vào trong, chăm sóc cho thật tốt.”

Tống Khuynh Vân cũng rất phối hợp, cẩn thận giao con gái của mình vào trong má Trương, lại trù mến hôn vào cái mặt nhỏ nhắn của cô một cái, lúc này mới đưa mắt nhìn bà đi lên gian phòng của mình.

Chán chường nằm dựa vào trên ghế salon ở gần bên cạnh mình, ánh mắt mơ màng lại không ngừng ngáp, dáng vẻ trông rất mê hoặc người.

“Nói đi, rốt cuộc cô thuộc loại người gì, sao lại muốn đùa bỡn Tử Quân, sao lại muốn quyến rũ anh trai tôi chứ?”

Lớn tiếng chất vấn, Hạ Vũ Nhược tức giận mà xanh cả mặt, đáy lòng xót thương cho Lạc Tử Quân ngu ngốc, sao lại xem trọng người phụ nữ lăng lơ này như vậy, từ trong nội tâm lại dâng lên một nỗi niềm đau đớn, đau lòng cho tên đại ngốc đầu đất này.

“Không không không...” Tống Khuynh Vân không đồng ý liền lắc đầu một cái, “Tôi là hạng người gì, Tử Quân dĩ nhiên biết rõ, nếu không thì anh ấy cũng sẽ không yêu tôi!”

Tách ra nụ cười nhạt, trong lòng biết rõ Hạ Vũ Nhược tức giận như vậy, là do cô cũng thích Lạc Tử Quân cho nên cô mới cố ý nói đầy khiêu khích, hy vọng có thể thành toàn cho hai người có tình mà không dám thổ lộ tình cảm cho đối phương biết.

“Sao cô lại khẩn trương lo cho anh ấy, chẳng lẽ?” Một câu của Tống Khuynh Vân đã nói toạc ra tâm sự của cô, “Cô thích anh ấy?”

“Cô, cô, cô, tên ngu ngốc kia sao lại thích người đàn bà chẳng biết xấu hổ như cô chứ?”

Bị nói trúng tâm sự, Hạ Vũ Nhược lại xấu hổ tức giận, tức giận vô cùng, cô không hề nghĩ ngợi, vung cổ tay lên liền hướng vào mặt của Tống Khuynh Vân mà cọ xát vào.

Bốp! Một tiếng giòn vang, trên mặt Tống Khuynh Vân lập tức hiện lên vết thương bàn tay mà phát hoảng.

“Vũ Nhược-” cất cao giọng, người đàn ông lộ ra vẻ nồng đậm trách mắng, “Em thật là quá đáng!”

56. Chương 56: Nhân Lúc Yếu Đuôi Mà Khích Bác Vào

“Vũ Nhược-” cất cao giọng người đàn ông lộ ra vẻ nồng đậm trách mắng, “Em thật là quá đáng!”

Còn đang buồn ngủ, Hạ Vũ Hi nghe được tiếng tranh chấp ở lầu dưới mà bị đánh thức, cau mày đứng dậy tra xét, không đúng lúc để cho hắn thấy cảnh Vũ Nhược đánh Tống Khuynh Vân.

“Còn đau không?”

Chẳng biết tại sao, mắt thấy mặt trắng nõn của cô có vết thương tích màu đỏ trên mặt, trong lòng của Hạ Vũ Hi không khỏi nhói đau, cau mày lại trong ánh mắt lộ đầy vẻ đau lòng.

“Anh hai, anh điên rồi sao?” Hạ Vũ Nhược thật sự khó tin được người anh trai dịu dàng lại đối xử với một người phụ nữ ôn nhu như vậy, “Cô ấy là vợ chưa cưới của Lạc Tử Quân, anh lại cư nhiên ở cùng với cô ấy sao?”

“Vũ Nhược?” Bất mãn với cách diễn đạt của cô, chân mày Hạ Vũ Hi càng vặn càng chặt hơn.

“Em nói sai sao? Hai người đều điên hết rồi sao? Lại bị một người phụ nữ như vậy đùa cợt mà cứ hoan hô? Người phụ nữ đáng chết này, rốt cuộc cô có ý đồ gì, cô có âm mưu gì hả?”

Hạ Vũ Nhược không ngừng tức giận nhìn về phía Tống Khuynh Vân với bộ dáng diêm dã đáng yêu mà hét to, hận không thể hung hăng đánh cô thêm mấy bạt tay nữa.

“Đủ rồi!”

Hạ Vũ Hi đột nhiên hạ giọng quát bảo ngưng lại, làm cho Hạ Vũ Nhược sợ hết hồn. Từ nhỏ anh trai yêu quý của cô chưa từng nghiêm khắc việc cô nói chuyện như thế, cho dù cô không kiêng kỵ bắt nạt Cung Mạt Ly, anh cũng chưa từng lớn tiếng khiển trách cô.

“Các người, các người cũng điên rồi, cũng điên hết rồi.”

Khóe mắt Hạ Vũ Nhược rung rung đầy thương tâm, rống giận khàn cả giọng, ngay sau đó quay người vọt ra khỏi cửa.

Nhìn bóng lưng cô rời đi, trong lòng Tống Khuynh Vân khổ sở một hồi, dù sao đã từng, cô ở trong nhà này chỉ có Vũ Nhược là đối xử với cô thật lòng. Hôm nay thấy cô thương tâm như vậy, trong lòng cô cũng rất khổ sở.

Lại nhìn thấy vẻ mặt Hạ Vũ Hi cứ nhìn lên khuôn mặt sưng đỏ của cô thật cẩn thận, cô biết rằng cô đã thành công quyến rũ anh, kế hoạch của cô đã gần thêm một bước, nhưng mà sao trong lòng cô lại không cảm thấy vui sướng chứ?

Tống Khuynh Vân nhịu mày, tâm tư đau khổ rơi vào trầm tư, trong mắt của Hạ Vũ Hi lại thấy cô đang đau đớn càng không ngừng đau lòng, động tác rất ôn nhu dịu dàng.

Giày cao gót nhón hạ xuống, mang chiếc mắt kính màu trà, áo khoác màu vàng nhạt, Hạ Vũ Nhược ngẩng đầu nhìn bốn phía, nhìn thấy người phụ nữ đang vẫy tay với cô, liền tiến nhanh lên phía trước.

“Caramel Macchiato, cảm ơn.” Lấy mắt kính xuống, Hạ Vũ Nhược rất thích khẩu vị của mình.

Nhìn dáng vẻ ưu nhã thông dong của người phụ nữ xinh đẹp đối diện đang khuấy tách cà phê đắng, Hạ Vũ Nhược nhịu mày một cái, không nghĩ rằng sao cô lại hẹn mình tới quán cà phê vắng vẻ gặp mặt.

“Cô hẹn tôi tới, không phải chỉ vì muốn mời tôi uống ly cà phê chứ!”

Khẽ nhấp tách cà phê mà người phục vụ vừa mới bưng lên, Hạ Vũ Nhược liền đánh đòn phủ đầu.

“Đương nhiên không phải.” Cung Mạt Ly cười nhạt, mặc dù dung nhan đã được trang điểm thật tinh xảo, nhưng vẫn không che được ánh mắt sưng sưng dày đặc cùng quầng thâm dưới mắt, “Vũ Nhược, tôi biết rõ cô vẫn không thích tôi, nhưng cô phải tin tôi, là tôi thật lòng thích Vũ Hi.”

Về mặt đau thương, Cung Mạt Ly kích động cầm lấy tay của cô, lại bị cô lẩn tránh chỉ có thể cười khan bối rối.

“Có chuyện gì cô cứ nói thẳng ra đi!” Hạ Vũ Nhược vẫn còn vì sự kiện năm đó, trong lòng cứ mãi canh cánh.

“Vũ Nhược, cô phải giúp tôi, Vũ Hi sắp bị con tiện nhân kia đoạt đi rồi, tôi, tôi...” Nói đến chỗ động tình, Cung Mạt Ly không tiếc nặn ra vài giọt lệ rơi xuống.

“Hừ, không phải ban đầu cô cũng đoạt chồng của chị Vân sao, đáng đời!” Hạ Vũ Nhược hừ lạnh, một chút đồng tình với cô cũng không có.

Về mặt đau khổ ở trên mặt liền cứng đơ, trong lòng Cung Mạt Ly liền toan tính, xem ra đối với nha đầu này không thể thực hiện về yếu thế được, ánh mắt liền chuyển động, Cung Mạt Ly quyết định bỏ dáng vẻ giả dối trước mặt đi.

“Được rồi, xem như cô không muốn giúp tôi, cô cũng có thể xem như giúp cho chính mình một chút đi!”

Vén vén mái tóc dài, Cung Mạt Ly xóa đi sắc son môi hồng, cánh môi nở ra nụ cười lạnh nhạt đầy tính toán.

“Cô có ý gì?” Nhíu mày chặt, Hạ Vũ Nhược hỏi tới.

“Vũ Nhược, tin rằng cô cũng biết rõ chuyện tình giữa hồ ly tinh kia với Vũ Hi, cô nghĩ rằng, cô ấy là vợ chưa cưới của Lạc thiếu gia, vì sao lại cứ quần bên cạnh Vũ Hi, mà vì sao Lạc thiếu gia cứ nhìn vị hôn thê của mình mà bỏ mặc các tin đồn đi? Nhiều nghi vấn như vậy, chẳng lẽ cô không muốn biết sao?”

Cung Mạt Ly đắc ý nhìn sắc mặt Hạ Vũ Nhược càng ngày càng khó coi.

“Cho dù, cho dù là như vậy, vậy thì chuyện này có liên quan gì đến tôi?” Hạ Vũ Nhược vẫn kiên quyết không chịu thừa nhận tình cảm của cô đối với Lạc Tử Quân, ngoài miệng không thừa nhận nhưng trong lòng lại rất đố kỵ lại còn rất thống hận.

“Vũ Nhược, một là anh trai của cô, một là người bạn tốt đã chơi chung từ nhỏ đến lớn của cô, cô thật sự nhẫn tâm nhìn bọn họ bị con tiện nhân kia đùa giỡn sao?”

Cung Mạt Ly thêm dầu thêm mỡ vào, tiếp tục khích bác, trong ánh mắt thoáng qua một tia sát ý.

“Cô không tin lời của tôi sao, cô có thể đi hỏi Lạc thiếu gia, tôi bảo đảm anh ta nhất định lại nói chuyện úp mở, muốn nói rồi lại thôi!”

Nâng khóe môi lên, chỉ nhìn thấy thân thể Hạ Vũ Nhược cứng đơ đột nhiên đứng lên, vội vàng rời đi, đắc ý nhìn theo bóng lưng của cô, Cung Mạt Ly neho lại trông mặt đờ ác.

Cổ Hiếu Mạn, bất kể có phải là Tống Khuynh Vân chết đi sống lại hay không, cùng tôi tranh giành chỉ có kết quả chết, tôi sẽ làm cho cô chết thêm lần nữa.

57. Chương 57: Tôi Với Cô Hợp Tác

“Vũ Nhược, em tìm tôi à?”

Vừa nhận được cuộc điện thoại của quản gia, Lạc Tử Quân liền bỏ hết tất cả mọi chuyện xuống. Chạy như điên trên đường về nhà, anh còn tưởng rằng Vũ Nhược sẽ không bao giờ quan tâm đến anh nữa.

Đối mặt với nhiệt tình như lửa của Lạc Tử Quân, Hạ Vũ Nhược lại hé ra nụ cười lạnh lùng, nhìn thẳng vào ánh mắt của anh, muốn nhìn ra một chút manh mối.

“Vũ Nhược, em, sao lại nhìn tôi như vậy?”

Bị ánh mắt to tròn linh động của cô ngược nhìn, làm trong lòng anh cảm thấy sợ hãi, Lạc Tử Quân cố nở lên bộ mặt tươi cười vui vẻ.

“Tôi có chút chuyện muốn, muốn hỏi anh!”

Mở miệng nói rất dịu dàng, còn cười như vậy làm cho cô nhớ lại khi còn bé, anh luôn dịu dàng cười khiêm tốn, luôn thương cô, cưng chiều cô vô cùng. Nếu như anh không hại chết Tiểu Đình Hương yêu quý của cô, cô cũng sẽ không tức giận với anh, một mạch tới vài chục năm.

“Được, em muốn hỏi cái gì?” Nhìn ánh mắt của cô, bên trong lòng Lạc Tử Quân xẹt qua một cảm giác bất an.

“Có Hiểu Mạn, rốt cuộc là loại người gì? Với anh có quan hệ thế nào?”

Ánh mắt nhìn không chớp, Hạ Vũ Nhược đem toàn bộ vẻ kinh ngạc của hắn nhìn vào trong mắt, trong lòng cũng càng ngày càng nghi ngờ, bắt đầu tin tưởng lời nói kia của Cung Mạt Ly.

Lạc Tử Quân quay lưng đi, lông mày cau lại, không biết nên trả lời cô như thế nào.

“Cô ấy, là người lương thiện nhất mà tôi gặp, cũng là người phụ nữ kiên cường nhất.”

Chậm rãi mở miệng ra, Lạc Tử Quân chỉ có thể nói cho cô ấy biết như vậy, hồi tưởng lại lần đầu tiên nhìn thấy Tống Khuynh Vân ở trong pháo đài cổ kính nước Pháp. Lúc ấy trên mặt của cô dính đầy vết sẹo xấu xí, nhưng sao cô lại rất điềm tĩnh ưu nhã.

Anh mới đến nước Pháp, vẻ bướng bỉnh không nghe lời đã gây nên phiền toái, không cẩn thận chọc phải Thái Tử Gia của hắc đạo, thế nhưng bị hạ lệnh truy sát, anh không cách nào tưởng tượng nổi khi phải đối mặt với họng súng, Tống Khuynh Vân vì cứu anh mà không tiếc cả sinh mệnh, thậm chí vì cứu anh mà thiếu chút nữa mất đi Mẫn Nhi.

Dần lòng nhớ lại, Lạc Tử Quân xoay người chống lại cặp mắt đau thương của Hạ Vũ Nhược, trong lòng mặc dù đau lòng không dứt nhưng mà anh lại không thể nói gì, trước an toàn của mẹ con các cô lại càng không thể được bảo đảm nữa, cái gì anh cũng không thể nói.

“Thiện lương?” Hạ Vũ Nhược cười lạnh, thật sự không cách nào gượng hai chữ này với quần áo xốc xếch, hành vi phóng đãng của người đàn bà liên quan với nhau, “Anh có biết hay không, cô ấy, cô ấy với anh trai của tôi...”

“Đừng có nói bậy nữa Vũ Nhược,” Lạc Tử Quân biết cô nói những thứ gì, “Tôi tin cô ấy, tôi tin cô ấy làm tất cả mọi chuyện đều có lý lẽ của cô ấy, cho nên Vũ Nhược đừng có nói năng bậy bạ nữa.”

“Anh-”

Hạ Vũ Nhược khó tin liền trợn to hai mắt, quả nhiên đã để Cung Mạt Ly nói trúng, anh đang lẩn trốn, trong ánh mắt anh tràn đầy mâu thuẫn, giống như lẩn trốn rất nhiều chuyện, nhưng lại càng không có biện pháp nói ra...

Ra khỏi biệt thự của nhà họ Lạc, Hạ Vũ Nhược cảm thấy từng cơn rét lạnh không ngừng run rẩy, không khỏi nắm chặt lấy váy. Thở dài thật sâu, nhớ tới những gì, lại lấy điện thoại di động ra, do dự thật lâu mới cuối cùng ấn mã số này.

“Là tôi đây!”

Giờ phút này, Cung Mạt Ly đang ở đầu bên kia điện thoại cứ nhàn nhã sơn móng tay, điện thoại này hoàn toàn nằm ở trong dự liệu của cô.

“Tôi, tôi với cô cùng hợp tác, cô muốn làm gì bây giờ?”

Nâng lên nụ cười lạnh đặc ý, ánh mắt Cung Mạt Ly trở nên tàn nhẫn lãnh đạm, làm cho người ta không rét mà run.

“Không vội, vẫn chưa tới thời điểm!”

Cung Mạt Ly lại quay về dáng vẻ xinh đẹp, không chút nào quan tâm đến cuộc nói chuyện, bởi tất cả mọi chuyện đều đã ở trong lòng bàn tay của cô.

Tắt điện thoại, Cung Mạt Ly gửi đi một tin nhắn, lúc này mới chuyên tâm sơn móng tay của cô, ánh mắt lóe ra vẻ hưng phấn, cô không để cho bất luận kẻ nào cướp đi những gì thuộc về cô, ai cũng không thể.

58. Chương 58: Bị Bắt Cóc

Xe hơi cứ phóng nhanh đi, ngồi ở phía sau về mặt Hạ Vũ Nhược rất bình tĩnh, còn Hạ Vũ Hi ngồi ở cạnh cửa sổ phoi bày ra gương mặt tuần tú, ánh mắt nhìn chăm chăm vào cảnh sắc đang nhanh chóng lui dần về phía sau.

Bảo bảo Tống Mẫn Nhi tò mò hết nhìn sang đông rồi nhìn sang tây, một lát lại ăn, cô Nhược đã đặc biệt chuẩn bị điểm tâm cho cô, một hồi lại tựa vào cửa sổ cố làm ra dáng vẻ trầm tư.

“Cô Nhược, chúng ta đi khu vui chơi, sao lại không thể mang theo dì Hiểu Mạn?”

Ánh mắt mở to như mặt nước trong veo, Tống Mẫn Nhi vẫn còn vì mẹ không thể đi cùng mà cảm thấy tiếc nuối. Sáng sớm, cô Nhược nói để ăn mừng cô đã xuất viện, cho nên quyết định cùng ba mang theo cô đi khu vui chơi, đáng tiếc dì Hiểu Mạn không thể đi cùng, thiếu chút nữa thì cô có thể cùng ba mẹ đi chơi chung cùng nhau rồi.

Dịu dàng thay cô lau đi những mảnh bánh ngọt vụn của điểm tâm còn lưu lại ở trên khóe miệng, mặt Hạ Vũ Nhược tràn đầy thương yêu cưng chiều.

“Bởi vì dì Hiểu Mạn tự nhiên có chuyện, nên ba của Mẫn Nhi với cô Nhược đi theo làm bạn, chẳng lẽ con không vui sao?”

Vì muốn thay đổi sự quan tâm của Tống Mẫn Nhi, Hạ Vũ Nhược giả ra bộ dáng thương tâm.

Quả nhiên, Tống Mẫn Nhi ngoan ngoãn leo lên bắp đùi của cô, tựa vào trong ngực cô, bàn tay nhỏ bé mềm dịu nâng lên chạm vào mặt của cô, đưa chiếc bánh ngọt thật to dâng tặng lên tận môi.

“Có thể cùng ba còn có cô Nhược đi cùng, Mẫn Nhi dĩ nhiên là rất vui rồi!”

Tống Mẫn Nhi không quên đưa tay lên ôm, Hạ Vũ Nhược được dỗ dành liền cười ha ha, nhưng vì có tâm sự riêng mà hai cha con cô cũng không hề phát hiện ra, trong mắt Hạ Vũ Nhược chợt lóe lên vẻ khác thường...

Tống Khuynh Vân ở nhà một mình liền làm giúp tất cả mọi việc, len lén tiến vào phòng làm việc của Hạ Vũ Hi. Trong tay còn giữ tờ giấy nhỏ mà Mẫn Nhi đã len lén đến gần đưa cho cô, bên trong là chữ viết còn rất non nớt: đồ quan trọng ở trong thư phòng.

Ánh mắt tinh nhuệ quét qua thư phòng bố trí đơn giản gọn gàng, nồng nặc hơi thở của đàn ông. Trước bàn đọc sách còn trải đầy sách mà Hạ Vũ Hi vẫn còn chưa xem qua hết, cùng với gạt tàn thuốc chứa mấy cái tàn thuốc ngổn ngang, nhìn góc trên bên trái bàn đọc sách đang đặt khung kiếng, ánh mắt Tống Khuynh Vân trở nên mơ hồ, trong lòng rung động một hồi...

Trong hình người phụ nữ cười rất thẹn thùng, mặc chiếc áo cưới màu trắng rất lộng lẫy, nhẹ nhàng rúc vào bả vai rộng lớn của người đàn ông ở bên cạnh, nhưng mà cô lại không cách nào nhìn thấy được vẻ mặt chán ghét của người đàn ông, cứ đắm chìm thoải mái trong vui sướng đầy hạnh phúc. Đây là sáu năm về trước, Hạ Vũ Hi ‘Miễn cưỡng’ cùng cô đi chụp ảnh cưới.

Ban đầu bị anh vớt đi như vớt giày, hiện tại, trong lòng cô lại rất hỗn loạn, không hiểu vì sao, sáu năm sau anh lại đem tấm hình này bày trí ở trên bàn viết.

Ánh mắt mơ hồ đã đầy nước mắt, hai tay Tống Khuynh Vân run run chạm vào khunh hình, tất cả lực chú ý đều đổ dồn vào nó. Bất thành linh xảy ra việc đáng sợ, hoàn toàn do không để ý đến sau lưng, cửa nhẹ nhàng đã bị đẩy ra, người đến bước đi rất nhẹ nhàn, từng bước từng bước đến gần bên cô.

Đột nhiên từ phía sau cô đưa ra một đôi tay, chặt chẽ ghì chặt vào cổ của cô, chiếc khăn lông bịt kín mũi và miệng của cô, làm cho cô không cách nào có thể kêu cứu được.

Tống Khuynh Vân liều mạng giãy dụa, trong lòng hỗn loạn một hồi, trên khăn lông tràn đầy mùi Chloroform, xem ra cố ý muốn làm cho cô hôn mê. Cô trợn to hai mắt, rất muốn trốn thoát nhưng lại hút vào thuốc Chloroform, cô cảm thấy mắt càng ngày càng nặng, cả người cũng càng ngày càng không có sức lực, chống cự cũng càng ngày càng yếu ớt.

Người đến nhìn thấy cô ngất đi, liền buông cô ra. Mặc cho cô ngã ở trên mặt đất, bờ môi dao động nở ra nụ cười sáng lạn trên gương mặt.

59. Chương 59: Đinh Chi Thành Mang Về Chân Tướng

Tại đại sảnh phi trường đông đúc người đầy tiếng ồn, Đinh Chi Thành đeo kính đen đẩy rương hành lý bước ra đại sảnh, mặc dù khí chất không được tiêu sái lắm, càng không giấu được vẻ mệt mỏi khắp người.

Ngày đó anh đã sinh nghi về thân phận của Cố Hiểu Mạn, cho nên một mình trở lại nước Pháp tự mình điều tra. Quả nhiên, để cho anh mang về một tin tức kinh thiên nhưng không biết là tốt hay xấu, nhứ chặt chân mày, anh không biết có nên nói cho Hạ Vũ Hi hay không.

Hoặc giả có lẽ, anh nên đi tìm Thẩm Chính Hạo với Lạc Tử Thuần nói chuyện một chút vậy.

Nhớ lại cái dáng vẻ điêu ngoa lại hay làm liều của đại tiểu thư nhà họ Lạc, Đinh Chi Thành thật không khỏi đau đầu. Mặc dù người khác không còn ở trong nước, nhưng đối với tin tức về quan hệ giữa đại tiểu thư cùng với chủ tịch tập đoàn Thẩm Chính Hạo của Thịnh Thiên đã sớm có nghe thấy nhưng chẳng biết có đúng không.

Ở tập đoàn Thịnh Thiên, bên trong phòng tiếp khách lại to như vậy.

Đinh Chi Thành mỉm cười thưởng thức vẻ đẹp tinh khiết của nữ thư ký xinh đẹp với hương thơm của cà phê, cố gắng duy trì vẻ mặt tươi cười, nhưng ánh mắt lại nhìn hai người đối diện đầy khả nghi, anh không nhận được muốn cười to, cố gắng chịu đựng nỗi đau trong lòng.

Chỉ thấy gương mặt tuần tú của Thẩm Chính Hạo đầy u ám, thân thể cứng đờ cố gắng chịu đựng người phụ nữ cứ dầy dụa mãi ở bên cạnh, còn ở bên cạnh anh cũng chính là người đã tạo nên cục diện khó xử này. Lạc Tử Thuần mặc chiếc áo đầm tơ lụa đầy hấp dẫn, cánh tay trắng nõn cứ quấn chặt cánh tay của Thẩm Chính Hạo, thân thể mềm mại uốn cong như có như không cứ dán lên thân thể của anh, nụ cười ngọt ngào cứ dính lại ở trên mặt.

Mặt anh càng tối sầm cứ mãi tránh né, còn cô lại càng vui vẻ tiến sát lại từng chút...

“Khụ khụ...”

Mắt thấy sắc mặt Thẩm Chính Hạo càng ngày càng xanh mét, Đinh Chi Thành vội ngăn cản anh nổi đóa nên liền ho nhẹ hai tiếng trước, hóa giải tình cảnh lúng túng.

“Khụ cái gì, có gì cứ nói đi, không cần cứ làm trễ nãi việc chúng tôi bồi dưỡng tình cảm.”

Lạc Tử Thuần kiêu ngạo mở miệng, một bộ dáng biểu tình chán ghét nhìn anh đang cản trở mình, liền không e dè thổ lộ tình cảm của mình với Thẩm Chính Hạo. Cô chính là người chủ động, nếu cô đã xem trọng rồi thì cô sẽ toàn tâm toàn ý bỏ ra như vậy, cho đến khi nào anh yêu mình mới thôi.

Toát ra ánh mắt tán thưởng, từ trong đáy lòng Đinh Chi Thành bội phục cô dám yêu dám hận, cho nên mình cũng không ngại gì cứ đi thẳng vào vấn đề vậy.

“Lạc tiểu thư, đây là tài liệu sinh hoạt của cô với Cố Hiểu Mạn ở nước Pháp, tin rằng cô rất quen thuộc.”

Đem những tấm hình cùng tư liệu mà mình đã khổ cực thu thập ở nước Pháp mà bày ra trước mắt của Lạc Tử Thuần, cẩn thận quan sát phản ứng của cô. Nhưng ngoài dự liệu là không phát hiện được vẻ kinh ngạc của cô, dường như tất cả đều đã trong dự liệu của cô rồi.

Bị những tấm hình trước mắt hấp dẫn, lúc này Lạc Tử Thuần mới buông Thẩm Chính Hạo ra, cứ vui vẻ nhặt lên những tấm hình mà quan sát tỉ mỉ, Thẩm Chính Hạo ở một bên cuối cùng cũng thoáng thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt cũng lại bị những tấm hình này hấp dẫn.

Trong tấm ảnh đều là hình của Lạc Tử Thuần cùng với một người phụ nữ khác, mà quái quỷ thay, theo tấm hình chụp ngay mặt của người phụ nữ khác, phần nhiều là mặt bên hay là từ phía sau, nhưng chỉ dựa vào mặt bên trong hình, Thẩm Chính Hạo cũng nhận ra được người phụ nữ này chính là Tống Khuynh Vân đã bị mất tích vào sáu năm về trước.

Còn những tấm hình sau, từ hai người trở thành ba người, lại nhiều hơn một, dĩ nhiên đó là Tống Mẫn Nhi!

“Những tấm hình này đúng là chụp không tệ, không hổ danh thợ chụp hình chuyên nghiệp, hôm nào phải khen tận tên Eric này mới được.”

Gương mặt tuyệt mỹ nâng lên cao cùng với nụ cười tán thưởng, Eric là bậc thầy chụp ảnh đứng đầu của nước Pháp, từ trong miệng cô thốt lên giống như là người bạn thân láng giềng vậy.

“Lời này của cô là có ý gì? Chẳng lẽ nói rằng?”

Nụ cười của cô càng ngọt ngào, Đinh Chi Thành càng kinh ngạc, còn ánh mắt của Thẩm Chính Hạo cũng ngày càng thâm thúy, nhìn chằm chằm vào bóng người xinh đẹp trong hình kia.

“Đương nhiên trong ý nói rằng, những tấm hình này chính là những đầu mối mà tôi cố ý lưu lại, để cho anh hay Hạ Vũ Hi ngu ngốc kia phát hiện ra! Chỉ là động tác của anh so với dự trù của tôi lại quá chậm!”

Lạc Tử Thuần lộ biểu hiện ‘anh đúng là kẻ ngu đần’, chán chường nằm ở trên ghế sofa, lại ngáp liên tục, lại còn dụi dụi vào cái bụng của mình, cười khúc khích đầy hạnh phúc.

“Tôi đã dùng thế lực của nhà họ Lạc ở nước Pháp, nếu như tôi thật muốn giấu một người còn có thể để anh tìm được sao, vậy Lạc Tử Thuần tôi đã quá ngu xuẩn rồi!”

“Nói cách khác, Mẫn Nhi thật sự chính là con gái ruột của Vũ Hi, còn Cố Hiểu Mạn chính là... Tống Khuynh Vân?”

Đinh Chi Thành lớn mật suy đoán, trong lòng khiếp sợ không ngừng, mặc dù nhìn thấy biểu tình của Lạc Tử Thuần, anh đã đoán được chính xác một trăm phần trăm là đúng, nhưng vẫn không nhận được muốn nghe chính miệng cô chứng thực.

“Nói nhảm, không lẽ anh nghĩ rằng chúng tôi trở về chỉ để du sơn ngoạn thủy sao?” Điều chỉnh vị trí nằm thật thoải mái, Lạc Tử Thuần tốt bụng chỉ rõ sai lầm, “Mặc dù tôi không hề có cảm tình gì với Hạ Vũ Hi, nhưng tôi rất hi vọng Mẫn Nhi có thể có được một gia đình hoàn chỉnh, cho nên dĩ nhiên tôi rất mong bọn họ có một kết cuộc tốt đẹp.”

Đinh Chi Thành gật đầu đồng ý, đồng thời cũng bội phục tài trí thông minh của Lạc Tử Thuần, nhưng với ánh mắt của Thẩm Chính Hạo lại không khỏi hé miệng cười yếu ớt, xem ra Lạc đại tiểu thư cực kì thông minh nhưng có lúc lại tính sai.

Không còn ý định quấy nhiễu bọn họ nữa, Đinh Chi Thành đã tìm được đáp án mà mình muốn, lập tức đứng dậy cáo từ, có lẽ anh cũng nên nghĩ biện pháp để cho Vũ Hi đối mặt với tình cảm thật sự của chính mình.

60. Chương 60: Tôi Yêu Anh Như Vậy, Anh Yêu Tôi Lại Thì Sẽ Chết À

Đình Chi Thành đi rồi, Lạc Tử Thuần vui vẻ quay về chiếc ghế sofa, tiện tay cầm lấy một quả táo chua nhấm nháp, vị giác ê ẩm làm cho cô cảm thấy thoải mái không ngừng.

“Masahiro, anh không ăn thật à. Này ngon thật!”

Cô cười he he, hoàn toàn không nhận thấy nét mặt xanh mét của Thẩm Chính Hạo, cùng với lửa giận ầm ầm.

Bốp! Toàn bộ văn kiện trong tay bị ném mạnh lên trên bàn thủy tinh, mặt bàn kiếng nhẹ nhàng bị rung động, lại dọa Lạc Tử Thuần giật mình không hiểu được liên nhủ mày.

“Cô đã sớm biết chỗ của Khuynh Vân, sao không nói cho tôi biết?” Thẩm Chính Hạo không quan tâm đến thân phận hiện tại của cô, cơ hồ hô lên.

Quả táo chua bị mắc kẹt ở cổ họng, Lạc Tử Thuần phải nuốt rất khó khăn, hít một hơi thật sâu để che giấu đáy lòng đau khổ, nâng khuôn mặt lên lộ ra nụ cười mỉm tự tin, “Anh cũng không có hỏi tôi mà!”

Một câu nói làm cho Thẩm Chính Hạo kinh ngạc, vừa tức lại thêm đỏ mặt lúng túng. Mỗi lần gặp mặt cô, anh đều chưa từng nói chuyện nhiều với cô, thậm chí hiện giờ anh cũng rất khẩn trương chỉ muốn thoát khỏi việc dây dưa với cô.

“Cho dù tôi có hỏi đi nữa, cô cũng biết rõ là tôi đang tìm Khuynh Vân, cô lại cố ý không nói cho tôi biết? Cô có biết làm như vậy thì cô ấy sẽ rất nguy hiểm hay không?”

Mặc dù biết rằng rất vô lý, nhưng chỉ cần nghĩ đến Tống Khuynh Vân có thể gặp nguy hiểm, anh không cách nào tự khống chế chính mình, nhất là khi biết cô hiện giờ có lẽ đang ở cùng với Hạ Vũ Hi, trong lòng của Thẩm Chính Hạo tràn đầy đổ kỵ.

“Cho dù là như vậy, thì tại sao tôi phải nói cho anh biết chứ? Anh có quan hệ gì với Khuynh Vân hả? Dựa vào cái gì mà anh lại cứ bảo vệ cô ấy?”

Từng chữ từng chữ của Lạc Tử Thuần như châu ngọc, mỗi câu nói đâm trúng chỗ đau trong lòng của Thẩm Chính Hạo, mà chính cô cảm thấy không phải là đau lòng. Khuynh Vân chính là người bạn tốt nhất của cô, cô không muốn ghét cô ấy nhưng Thẩm Chính Hạo đối với cô ấy lại có sự quan tâm làm cho cô phải ghen tỵ đến nổi điên.

“Dựa vào cái gì à? Tôi cho cô biết là dựa vào việc gì? Từ lúc tôi còn nhỏ thì tôi đã thích Khuynh Vân rồi, cứ mãi luôn thích cô ấy. Từ nhỏ tôi đã âm thầm hứa rằng nhất định phải để cô ấy làm vợ của tôi, đáng tiếc.” Nhớ lại chuyện cũ, trong mắt Thẩm Chính Hạo lại tràn đầy tiếc hận, “Nếu như tôi không có di dân ra nước ngoài, nếu như không phải tôi muốn cho cô một tương lai thật tốt nên cố gắng chuyên tâm vào công việc, thì Khuynh Vân cô ấy sẽ không phải gặp tình cảnh này, cô ấy sẽ gả cho tôi, chúng tôi sẽ được sống chung với nhau rất là hạnh phúc!”

Lần đầu tiên nghe anh trực tiếp thổ lộ tình cảm của mình như vậy, Lạc Tử Thuần kinh ngạc trợn to hai mắt, đầu tiên cô chỉ biết anh im lặng thích Khuynh Vân, nhưng mà, cô không ngờ đến anh đối với Khuynh Vân lại có tình cảm sâu nặng như thế.

Ngoài kinh ngạc, cô lại khó tránh khỏi việc lo lắng, cô với Khuynh Vân sống chung với nhau đã sáu năm. Mặc dù cô hận Hạ Vũ Hi tận xương tủy, nhưng cô cũng hiểu rõ đó chính là do cô rất yêu anh. Nếu không cô sẽ không phải mỗi lần nghe đến tên của anh thì lại len lén trốn đi mà khóc thút thít, chính là biết rõ bọn họ đều có tình ý với nhau, nên cô mới tìm mọi cách để giúp đỡ bọn họ.

Cho nên, cô ấy nhất định phải phụ hắn sao!

Ánh mắt phức tạp nhìn vào mặt của Thẩm Chính Hạo, trong khoảng thời ngắn không hề có ý định, cô nên làm như thế nào mới có thể làm cho anh không bị tổn thương đây? Nhiều chuyện vụn vặt liên tiếp làm cho cô đã hao hết tâm thần.

Tay phải khê vuốt bụng, trên trán Lạc Tử Thuần thấm đầy mồ hôi, cắn răng chịu đựng cảm giác đau đớn mờ mờ ảo ảo ở bụng.

“Vậy còn tôi thì sao? Tôi làm sao bây giờ đây? Tôi yêu anh như vậy, so với việc anh thích Khuynh Vân cũng không hề thua kém, sao anh không thể quay đầu lại nhìn tôi chứ?”

Lời nói này làm cho lời nói của Lạc Tử Thuần cảm thấy chua xót một hồi ở trong lòng, nước mắt lớn chùng bằng hạt đậu từ trong hốc mắt chảy xuống. Trong khoảng thời gian này, cô lợi dụng trách nhiệm tâm tư của anh, mặt dày mày dạn cứ chờ ở bên cạnh của anh, cứ quần lấy anh và đối xử với anh rất tốt. Từng tin tưởng và dựa vào chính nghị lực của mình, một ngày nào đó làm cho anh thích mình, nhưng mà hôm nay...

“Tôi yêu anh như vậy, sao anh không thể yêu tôi chứ? Anh yêu tôi một cái thì sẽ chết à?”

Đau khổ mà khóc lên, lần đầu tiên Lạc Tử Thuần khóc đầy nước mắt. Trong bụng đau đớn càng ngày càng tăng lên, sắc mặt cô càng tái nhợt, miệng há to mà thở đầy khó khăn.

Thẩm Chính Hạo cau mày, trong ánh mắt đều rất mâu thuẫn, nhìn ánh mắt mắt mắt của cô, trong lòng đau đớn cứ co rút lại. Sai lầm đã phạm vào, anh cũng chỉ có thể đền bù, nhưng mà cô không thể bỏ mặc Tống Khuynh Vân, nên Thẩm Chính Hạo nhất quyết xoay người bỏ đi.

“Anh, anh định đi đâu?”

Thấy anh xoay người muốn bỏ đi, Lạc Tử Thuần nhất thời nóng lòng muốn tiến lên ngăn cản anh, tái mặt kéo lấy cổ tay của anh.

“Buông tay! Tôi muốn đem Khuynh Vân trở về!”

“Tôi, tôi không thể!” Bụng càng ngày càng đau đớn mãnh liệt, mồ hôi hột từ khuôn mặt của cô chảy xuống lớn chùng bằng hạt đậu, rơi xuống trên cánh tay của anh. “Anh, anh không thể đi, biết, biết rằng đã tổn hại Khuynh Vân.”

Cũng không nhận thấy rõ vẻ khác thường của Lạc Tử Thuần, cho rằng cô chỉ ích kỷ không muốn anh đi tìm Tống Khuynh Vân, nhất thời Thẩm Chính Hạo rất tức giận, không quan tâm nhiều cứ hung hăng hất tay của cô ra, cũng không quay đầu lại mà cứ rời đi.

“A, a... Đau quá, đau quá...”

Đôi tay cứ vuốt lấy bụng, Lạc Tử Thuần co rúc thân thể cứ nằm ở trên mặt đất, bất kể cô la lên thế nào, bước chân của Thẩm Chính Hạo cũng không quay trở lại, chỉ có thể chứa đầy tuyệt vọng, nước mắt rơi xuống nhìn theo bóng lưng của anh.

Miệng to thở hổn hển, Lạc Tử Thuần cảm giác máu đang chảy ra, cô rất giỏi y thuật nên dĩ nhiên biết mình đang xảy ra chuyện gì. Trong lòng hoảng sợ một hồi, nhin đau mà nằm rạp ở trên mặt đất, vất vả lấy điện thoại di động từ trong túi ra, bấm số điện thoại quen thuộc.

Nằm trên mặt đất cố nén đau đớn chờ mong trợ giúp, Lạc Tử Thuần cứ như đao cắt, cô đã mất đi Thẩm Chính Hạo, cô không thể mất đi nữa.

61. Chương 61: Thân Phận Thật Sự Của Mạn Đà La

Đêm xuống, trong vườn hoa nhà họ Hạ vang lên tiếng động cơ quen thuộc, mở cửa xe ra. Hạ Vũ Hi vào giờ phút này rất mệt mỏi, giờ phút này đang ôm Tống Mẫn Nhi say sưa ngủ đi ra bên ngoài, để cho cô bé nằm thoải mái ở trên đầu vai của mình tiếp tục ngủ say.

Dưới trời chiều, phản chiếu lên hai người một tầng hoa hồng màu vàng kim rất đẹp mắt, không khí ảm áp lại khiến cho Hạ Vũ Nhược liên không tự giác nhíu mày lên. Nếu nói hai người này không phải ba và con gái, sợ là rất khó mà tin tưởng được.

Cười cười, Hạ Vũ Nhược ôm lấy chiến lợi phẩm của Mẫn Nhi hôm nay: hai con hươu cao cổ với gấu bông, đuổi theo bước chân của anh trai, sóng vai đi vào trong nhà.

Quả là kỳ quái, chào đón bọn họ không phải là khuôn mặt tươi cười thần bí của Cố Hiểu Mạn, mà là vẻ mặt nặng nề của Đinh Chi Thành, cùng với đồng văn kiện lớn ở trước mặt anh.

“Chi Thành? Cậu đã trở về?”

Vui mừng đi lên phía trước vỗ vỗ vào bờ vai của anh, trước đây không lâu Đinh Chi Thành đột nhiên giao phó cho trợ lý của anh biết, nói là có chuyện quan trọng cần phải rời đi một khoảng thời gian. Anh còn lo lắng có chuyện gì đó xảy ra, hiện giờ khi nhìn thấy anh tự nhiên cảm thấy rất vui mừng.

Rón rén đem Mẫn Nhi ngủ say giao á Trương, phân phó cô mang Mẫn Nhi trở về phòng nghỉ ngơi. Lúc này mới xoay người cùng Đinh Chi Thành đi cùng nhau ngồi xuống trên ghế Sofa.

“Mấy ngày không gặp, anh thật sự đã trở thành người ba đáng kính rồi!” Mỉm cười chế giễu, xem ra anh và cô con gái ruột sống chung không tệ lắm, liền lập tức nhủ mày lại, không biết anh biết chuyện về sau sẽ còn như hiện giờ nữa không?

“Cậu tìm đến tôi, không phải vì chuyện như vậy chứ!”

Cười lãnh đạm, Hạ Vũ Hi không muốn thừa nhận, những cũng không muốn phủ nhận, chỉ là dùng giọng điệu gian xảo di chuyển đề tài.

“Tôi tới đây, là có chuyện quan trọng muốn nói cho cậu biết, nhưng mà, cậu phải bảo đảm là cậu cần phải tỉnh táo.”

Cho dù là người bạn tốt của anh, Đinh Chi Thành cũng khó mà suy đoán, sau khi anh biết chân tướng sự việc sẽ phản ứng như thế nào, thôi thì cũng chỉ có thể đi một bước thì xem một bước.

Thấy anh trịnh trọng gật đầu, lúc này Đinh Chi Thành mới mở văn kiện ra, nói liên tục: “Sáu năm trước, chân tướng của sự việc kia, tôi nhớ là anh đã biết rõ.”

Hạ Vũ Hi gật đầu, anh biết rõ Cung Mạt Ly không thể nào thoát khỏi quan hệ này.

“Thật ra năm đó, Tống Khuynh Vân vẫn chưa chết.” Đinh Chi Thành vừa nói vừa đưa mấy bức hình mà anh lấy từ nước Pháp về, cho anh em nhà họ Hạ kiểm tra xem, “Theo tôi điều tra rõ, năm đó đại tiểu thư của nhà họ Lạc, Lạc Tử Thuần đã cứu cô ấy. Sau đó vì an toàn cho cô, mới giữ bí mật và sắp xếp cho cô đi đến nước Pháp.”

Hạ Vũ Nhược đơn thuần hồn nhiên liền khiếp sợ, trợn to hai mắt nhìn chằm chằm bóng người quen thuộc trong hình. Ngoại trừ gò má trái không nhìn thấy của cô gái, có thể trăm phần trăm xác định cô ấy chính là Tống Khuynh Vân, lại nhìn về phía bụng của cô, quả thật cũng nhô cao cao lên.

So với vẻ kinh ngạc của Hạ Vũ Nhược, biểu hiện của Hạ Vũ Hi bình tĩnh hơn nhiều, chỉ là sắc mặt càng ngày càng âm trầm, đàn bà chết tiệt, rốt cuộc giấu diếm hẩn bao nhiêu chuyện hẩn?

“Sau đó, cô ấy được đưa đến nước Pháp chăm sóc, cũng ở nước Pháp an toàn sinh hạ một đứa con gái.” Dem hình Mẫn Nhi mới vừa chào đời cho Hạ Vũ Nhược xem.

“Đây là, Mẫn Nhi?” Nhìn vào hình, kinh ngạc không ngừng, vừa sinh Mẫn Nhi ra, bất kể là lông mày hay cặp con ngươi lấp lánh kia, đều giống Hạ Vũ Hi như đúc.

“Chị Vân bây giờ đang ở nơi nào? Cô không có chết, vậy sao không trở lại tìm chúng tôi chứ?” Kích động bất được bàn tay của Đinh Chi Thành, ở trong lòng của Hạ Vũ Nhược dâng lên một loại cảm giác bất an.

“Thật ra thì cô ấy đã sớm trở về, hơn nữa còn mang đứa con gái ruột của cô ta đem tặng trở lại cho Vũ Hi.” Vỗ tay an ủi Hạ Vũ Nhược, lại nhìn sang Hạ Vũ Hi, nhìn dáng vẻ của hẩn, đã đoán được người này là ai rồi!

“Cố Hiểu Mạn chính là Tống Khuynh Vân!”

Cắn răng nghiến lợi nói ra đáp án, Hạ Vũ Hi neohai mắt lại, khó trách hẩn lại luôn thấy bóng dáng của Khuynh Vân ở trên người của cô, thì ra căn bản chỉ là một người!

“Cô ấy chính là chị Vân, sao có thể như vậy, sao có thể như vậy?”

Nhất thời khó mà có thể tiếp nhận, trong đôi mắt to của Hạ Vũ Nhược tràn đầy nước mắt, tâm tình kích động không biết làm sao, cô đã hại chị Vân rồi, cô muốn đuổi theo nói cho anh trai biết, để cho anh trai cùng Chi Thành vội vàng đi cứu chị Vân.

“Hạ Vũ Hi, anh đi ra cho tôi!!!”

Còn chưa kịp mở miệng nói cho anh trai, liền bị một tiếng rống thô bạo chấn động cắt đứt.

Thẩm Chính Hạo đang trừng trừng mắt, bóng dáng ngang tàng xuất hiện trước mặt bọn họ, từ lúc anh nổi gân xanh đầy thô bạo liền đâm vào mặt, cho thấy hiện giờ anh rất tức giận.

“Hạ Vũ Hi, mau giao Khuynh Vân ra đây.”

Hạ Vũ Hi đứng dậy, bất kể là chiều cao hay là khí thế đều không hề thua kém Thẩm Chính Hạo, đương nhiên không để mắt đến vẻ tức giận của anh, ngược lại đối với việc anh quan tâm Khuynh Vân như vậy càng thêm ác cảm.

“Thẩm Chính Hạo, đừng ở nhà tôi mà nổi điên, lập tức rút ra ngoài cho tôi.”

Trong lòng tràn đầy căm tức, Hạ Vũ Hi nóng nảy rống lên, so với việc sư tử rống lớn, nhưng anh tuyệt đối sẽ không thua hẳn.

Tức giận trợn mắt dựng ria mép lên, Thẩm Chính Hạo chán phải nói nhảm cùng anh, trực tiếp lạnh lùng vung lên một quyền vào trong mặt của anh, một quyền nặng nề đâm xuống. Hạ Vũ Hi liền tiếp lui về phía sau vài bước, khe vuốt khóe miệng nhìn thấy vết máu mà sợ.

Không quan tâm đến tiếng thét chói tai của Hạ Vũ Nhược cùng lời khuyên can của Đinh Chi Thanh, anh vừa trở tay nhanh vừa tức giận liền đâm một quyền, xuống tay nặng làm cho khóe miệng Thẩm Chính Hạo liền chảy máu.

Không chịu yếu thế, hai người cứ đấu đá qua lại với nhau vài vòng, cho đến khi tia máu tràn ra khóe miệng, mới thở dốc phì phò ở đất, từ ánh mắt của đối phương cứ nhìn chằm chằm vào lẫn nhau.

Chính mắt thấy hai người lại cứ muốn đánh nhau vào đối phương, Hạ Vũ Nhược bất chấp hậu quả, vội vàng hô lên: “Các anh đừng đánh nữa, chị Vân chị ấy bị bắt cóc rồi, không đi cứu cô ấy thì sẽ không còn kịp-”

62. Chương 62: Cung Mạt Ly, Cô Có Chút Năng Lực Đó?

Trong căn phòng tối tăm hỗn loạn, người phụ nữ đang nằm trong nơi này hoàn toàn không thích hợp, người phụ nữ mặt bộ áo ngủ trắng tinh đã bị dính đầy bùn đất đen, mái tóc thật dài được vắt lên nửa gương mặt của cô, nhưng vẫn có thể thấy được làn da trắng nõn sáng ngời cùng ngũ quan xinh xắn của cô.

“Hự-” người phụ nữ phát ra hơi thở yếu ớt, lông mi rung động, hai hàng lông mày nhíu chặt, chậm rãi mở hai mắt ra, “Nơi này là nơi nào? Tôi, sao tôi lại ở chỗ này?”

Tổng Khuynh Vân di chuyển thân thể, muốn ngồi dậy, lại phát hiện tay chân cũng đều bị cột lại thật chặt, không thể làm cho cô động dậy được...

Bỗng nhiên trợn to hai mắt, ánh mắt sáng ngời quét qua lớp bụi đất tối tăm ở bốn phía, nhìn lại sợi dây đang chới chới trên tay chân mình, trong nháy mắt Tổng Khuynh Vân đã hiểu rõ tất cả- Cô đã bị bắt cóc! Hơn nữa còn bị bắt cóc ở nhà họ Hạ. Nhớ lại tình cảnh sáng nay biểu hiện của Vũ Nhược rất kì lạ, đoán chừng cô sợ bị người khác lợi dụng rồi, còn muốn đưa mình vào chỗ chết, người có thể lợi dụng Vũ Nhược dễ dàng, cô không cần nghĩ cũng biết là ai rồi!

Một tiếng ken két, cánh cửa sắt bị gở sét được người đẩy ra, còn không kịp suy nghĩ, Tổng Khuynh Vân bị ánh sáng mặt trời gai mắt chiếu từ ngoài cửa vào làm mắt mở không ra, giữa trong lúc mơ hồ thì nhìn thấy một bóng đen đi vào.

“Cô tỉnh rồi? Thật đúng là có thể ngủ, chắc là ngủ hết cả đêm rồi!”

Cung Mạt Ly nhếch miệng lên, không chịu được lấy tay che lỗ mũi, nhìn người nằm trên mặt đất khinh miệt, khắp người phụ nữ trong rất nhếch nhác.

“Đúng vậy đó, không những thế mà còn ngủ rất ngon giấc, tôi lại không giống cô, trong bụng toàn thứ xấu xa, khẳng định ngày ngày đều bị mất ngủ.” Tống Khuynh Vân cố sức di chuyển thân thể, để ỉnh tựa vào thoải mái một chút, cũng nhìn được kẻ ở trước mặt, người nữ đứng phía trên cao liền thoáng nở nụ cười ngọt ngào.

“Chắc chắn chắc, nhìn mắt cô có quầng thâm rồi kìa, mất ngủ không ít sao!” Mặc dù đang ở trong tình cảnh không may, Tống Khuynh Vân vẫn không quên cay độc với cô.

“Cô-”

Tức giận đến vụn vụn lông mày, Cung Mạt Ly không chút suy nghĩ liền nâng gót giày lên cao hung hăng đá vào bụng của Tống Khuynh Vân, hung hăng đạp, nhìn cô đau đến cau mày, lúc này mới phát cáu.

Tống Khuynh Vân rên lên một tiếng, miệng mở to thở hổn hển, cái bụng đau liên tục dần dần hồi phục lại, khoe miệng lộ ra tia máu, cô cương quyết ngẩng đầu chống lại vẻ mặt vênh vác của Cung Mạt Ly.

“Ha ha ha ha ha...”

Bỗng nhiên, Tống Khuynh Vân cất tiếng cười to, co rúc người đứng lên cười, nước mắt cũng chảy ra theo nụ cười, cười đến độ làm sắc mặt của Cung Mạt Ly trở nên lúc trắng lúc xanh.

“Không được cười, cô cười cái gì?”

“Tôi, tôi, khụ khụ.” Tống Khuynh Vân đang cười liền bị ngắt quãng, không ngừng liên tục trả lời, “Tôi cười cô thật sự quá tội nghiệp đó!”

“Cô cho rằng giết chết tôi rồi, Vũ Hi sẽ trở về bên cạnh cô sao?”

Không còn cười nữa, ánh mắt Tống Khuynh Vân trở nên lạnh lùng, đầu óc rối loạn giống như một con sư tử cái, tùy thời có thể nhào tới cắn xé, nghĩ lại sáu năm trước, mẹ chết thảm chỉ trong phút chốc kia.

“Cho dù cô giết chết tôi, cũng sẽ có người phụ nữ thứ hai, người phụ nữ thứ ba, Vũ Hi vĩnh viễn cũng sẽ không trở lại với người phụ nữ độc ác như cô đâu.”

“Câm mồm, câm mồm lại, Vũ Hi là người yêu của tôi, tôi yêu anh ấy như vậy, nên anh ấy cũng phải là người yêu của tôi...”

Cung Mạt Ly thét lên chói tay làm đứt ngang lời của cô, mỗi một câu của cô ấy đã đâm sâu vào chỗ đau nhói trong đáy lòng của cô, cô khàn cả giọng gào lên, giống như phản bác lại Tống Khuynh Vân, nhưng càng giống như là thối miên chính mình.

“Người phụ nữ ngu ngốc, thật không còn thuốc nào cứu chữa được rồi!” Tống Khuynh Vân bất đắc dĩ lắc đầu một cái,

“Cô câm mồm, Vũ Hi không yêu tôi thì thế nào? Hắn không phải đang ở bên cạnh tôi sao.” Trên mặt nở nụ cười lạnh, Cung Mạt Ly rút từ trong túi da một con dao lóe lên ánh sáng lạnh, từng bước từng bước tiến lại gần cô, “Cô biết bị Vũ Hi yêu sẽ có kết quả sao không? Sáu năm trước tôi đã giết hết một người phụ nữ đã tranh giành Vũ Hi với tôi, sáu năm sau, tôi cũng sẽ giết sạch người phụ nữ nào giành Vũ Hi với tôi.”

“Đồ điên, cô là người đàn bà điên.”

Con dao găm sắc bén chạy dọc theo gò má mịn màng như tơ lụa của Tống Khuynh Vân, lộ ra ánh sáng u ám, Tống Khuynh Vân nhìn người phụ nữ trước mắt đang vụn vụn cực độ, cảm thấy cô ấy chính là một kẻ điên.

“Đàn bà điên?” Cung Mạt Ly dùng dao vuốt ve ở trên gương mặt của cô, lặp lại lời của cô..., “Vậy tôi sẽ điên cho cô xem!”

Cổ tay vừa dịch chuyển, con dao nhanh như gió hung hăng phá hủy gò má tuyệt diệu của Tống Khuynh Vân, đập trong mắt là sự hưng phấn khi thấy máu tươi thấm vào vết dao chói mắt, từng giọt từng giọt rơi xuống áo ngủ trắng trong thuần khiết của cô, hóa thành nhiều vết đóa bầm bầm máu.

Trên mặt đau rát khiến cho trán của Tống Khuynh Vân chảy đầy mồ hôi, liều mạng cắn môi dưới, không để inh kêu lên thành tiếng.

“Phì.” Phun máu từ trong miệng phun ra, Tống Khuynh Vân thở hổn hển ngẩng đầu nhìn Cung Mạt Ly khiêu khích, “Cung Mạt Ly, cô chỉ có bản lĩnh như vậy thôi sao? Còn có chiêu nào độc ác không, cứ sử dụng ra hết đi, để cho Vũ Hi thấy rõ bản tính độc ác của cô!”

63. Chương 63: Hành Hạ

“Chắc chắc chắc, gương mặt xinh đẹp như vậy, nếu bị phá hủy như vậy!”

Ngón tay thon dài của Cung Mạt Ly nắm lấy cằm Tống Khuynh Vân thật chặt, cưỡng bách gương mặt bị thương còn dính máu của cô kéo về phía trước mặt của mình, khe động cánh môi, lộ ra nụ cười đắc ý.

“Cô đoán xem, Vũ Hi nhìn thấy bộ dạng này của cô, có còn bị cô dụ dỗ nữa không?”

Cung Mạt Ly cười to gian xảo, trong lòng lại cực kỳ đau khổ, ánh mắt cũng càng lúc càng độc ác.

“Hừm.” Tống Khuynh Vân đau đến xiết chặt chân mày, hừ lạnh khinh thường, “Cho dù hủy dung nhan của tôi, hay tất cả phụ nữ trên thế giới này, Vũ Hi cũng sẽ không thích người phụ nữ độc ác như cô đâu.”

“Ha ha, cô biết người phụ nữ lúc trước đã đấu cùng tôi trở nên thế nào không?”

Đột nhiên Cung Mạt Ly nhìn về nơi xa, rơi vào trong suy nghĩ của chính mình, quay lại nhìn gương mặt trước mắt một lúc, mặc dù trên mặt nhìn thấy vết thương ghê tởm, nhưng vẫn rất giống người phụ nữ kia, đặc biệt là cặp mắt kia.

“Cô ấy ngồi ở trong xe của mình, sau đó, phanh-”

“Vùi trong biển lửa lớn, cô ta cứ như vậy, chết ở trong biển lửa, thật là đáng tiếc cho sự ngu dại của cô ta cùng người mẹ của cô ta, còn có đứa nghiệt chủng vẫn chưa có ra đời kia.”

“Câm mồm!”

Không thể chịu đựng được nữa, Tống Khuynh Vân lạnh lùng quát lên kêu ngừng, cô có thể dễ dàng tha thứ bất cứ chuyện gì, nhưng không cách nào tha thứ dễ dàng cho người nào dám mắng mẹ của cô và đứa con gái của cô.

“Chẳng lẽ cô không sợ họ sẽ biến thành lệ quỷ mà trở về tìm cô tính sổ sao?”

Đột nhiên nâng gò má dính đầy máu lên, Tống Khuynh Vân nhìn thẳng vào cô cười tà mị.

“Sợ?” Cung Mạt Ly lặp lại, ngay sau đó nhìn ác độc, “Nếu như bọn họ dám, tôi liền làm cho bọn họ chết lại như lần thứ nhất.”

Vì muốn chứng minh, Cung Mạt Ly dùng sức vung dao trong tay, vì muốn lấy được Vũ Hi, cô sẽ giết sạch tất cả người phụ nữ nào muốn cướp hân đi.

“Vậy sao? Chỉ vì một người đàn ông ư?”

Ánh mắt rực sáng như đang nhìn thẳng vào trong lòng của cô, thật ra thì cô ai cũng không yêu, cô yêu nhất là chính mình, nếu như Hạ Vũ Hi không có tiền, cô cũng sẽ không ở lại bên cạnh hắn, Tống Khuynh Vân lắc đầu, vì cô cũng vì Hạ Vũ Hi mà cảm thấy thật đáng buồn.

“Nếu như Geel quốc tế không còn thuộc về nhà họ Hạ nữa, cô có còn muốn Hạ Vũ Hi không?”

Nếu để cho cô ta biết, một nửa cổ phần của Geel quốc tế đã bị chính mình thu mua, cô ta sẽ có phản ứng gì đây?

“Cô có ý gì?”

Cung Mạt Ly kêu lên, đáy lòng xẹt qua một tia cảm giác bất thường.

“Tôi nói, cổ đông lớn nhất của Geel quốc tế đã không phải là của nhà họ Hạ rồi, nói một cách khác, chi nhánh mới của Hạ Vũ Hi có thể sẽ phá sản, cô có còn muốn đi theo hắn không?”

Tổng Khuynh Vân cười kiêu my, thưởng thức bộ mặt thảm hại của Cung Mạt Ly so với bị sét đánh trúng còn thảm hơn rất nhiều.

“Không thể nào, không thể nào...”

Cung Mạt Ly tự lẩm bẩm, đột nhiên nâng cây dao lên tiến thẳng tới gần Tổng Khuynh Vân.

“Cô nói, có phải do cô không? Có phải do chính cô đã làm hay không hả?”

Cung Mạt Ly bị kích động liền vung cây dao về phía Tổng Khuynh Vân, trong lòng nảy sinh tà ác, đâm một dao vào đùi của cô, trong khoảnh khắc, máu tươi thấm đỏ cả lớp quần áo.

“A-”

Không chịu nổi cảm giác đau đớn, Tổng Khuynh Vân tái mặt kêu đau, mồ hôi lạnh chảy xuôi xuống chiếc cổ trơn bóng của cô.

“Cô yên tâm, tôi sẽ không giết chết cô, tôi còn chưa hành hạ đủ đâu, ha ha...”

Cung Mạt Ly lại dùng sức rút dao ra, làm cho Tổng Khuynh Vân lại kêu lên đau đớn, vết thương do bị xé rách làm áu tơi cứ ào ạt chảy ra, mà Cung Mạt Ly giống như kẻ biến thái dùng tay kim chặt vết thương ở trên bắp đùi của cô.

“A-”

Tổng Khuynh Vân đau đến thổ huyết.

“Cung Mạt Ly, có gan thì cô cứ giết chết tôi đi.”

“Tôi sẽ không giết chết cô, tôi muốn cô sống không được muốn chết cũng không xong.”

Buông ngón tay thô bạo ra, Cung Mạt Ly nở nụ cười lạnh lùng, thưởng thức bàn tay đầy máu tươi của mình.

Cười lạnh liếc nhìn Tổng Khuynh Vân nằm thổ huyết trên mặt đất, bước từng bước một thối lui khỏi gian phòng, đóng cửa phòng, chặn lại tia sáng le lói cuối cùng, đơn độc chỉ còn mình Tổng Khuynh Vân nằm ở trong phòng tối tăm, máu cứ chảy không ngừng...

“Đáng chết, rốt cuộc người đàn bà Cung Mạt Ly kia rốt cuộc đã trốn ở nơi nào?”

Tìm tòi một ngày mà không có kết quả gì, khắp người Thẩm Chính Hạo mệt mỏi, phiền não bất an tháo cà vạt ra, mắt dần dần rơi vào trong bóng tối, hần nhủu mày, lo lắng cho an nguy của Tổng Khuynh Vân.

Ngược lại, Hạ Vũ Hi cũng bận ba tìm hết một ngày nhưng lại không lên tiếng cứ vui mình ở trên sô pha, ưu nhã thưởng thức cà phê má Trương đưa lên, nhắm mắt dưỡng thần, thật giống như sự việc mất tích kia đều không liên quan đến hắn.

“Này, hiện giờ bà xã của anh vẫn không tìm thấy, vậy mà anh vẫn còn tâm tư uống cà phê sao?”

Lửa giận ập đến, Thẩm Chính Hạo không nhịn được liền rống giận, gơ tay lên đồ tách cà phê trong tay anh, cà phê nóng bỏng vấy thẳng vào quần tây của hắn, làm ướt một mảnh lớn.

“Trời ạ!”

Hạ Vũ Nhược cũng mệt rã rời ngồi ở bên cạnh Hạ Vũ Hi liền thốt lên, cuống quýt rút khăn giấy kìm chặt trên đùi của anh trai, xoay mặt nhìn về phía Thẩm Chính Hạo với vẻ xem thường.

“Anh cũng biết cô ấy là bà xã của tôi, vậy thì không nên biểu hiện quan tâm cô ấy quá nhiều.”

Tách cà phê nóng bỏng khi bị dội lên trên người anh, chân mày Hạ Vũ Hi cũng không hề nhú lại một cái, giọng nói cố ý tăng thêm ‘Bà xã của tôi’ bốn chữ này.

Bây giờ tâm tình của anh rất loạn, vốn chỉ hoài nghi thân phận của cô ấy, nhưng khi chân tướng đã được mở ra, anh phát hiện mình cũng không có chút tức giận với dự đoán kia sao, ngược lại khi biết cô không có chết, đáy lòng lại vọt lên một loại tình cảm vui mừng.

Nhưng khi nghĩ đến cô ấy đã mất tích một ngày một đêm, tâm tình không ngừng trầm xuống, anh đã tìm tất cả mọi nơi có thể trong một lần, nhưng vẫn vẫn không có thu hoạch được gì, anh biết rõ cứ để thời gian cứ trôi qua một khắc thì cô lại nguy hiểm hơn một phần, chỉ có trời mới biết anh muốn thay cô chịu phạt biết đường nào.

64. Chương 64: Mạng Treo Lơ Lửng

Đêm khuya, đuổi Thẩm Chính Hạo đi, Hạ Vũ Hi liền nhốt chính mình vào trong thư phòng, ai cũng không gặp.

Hắn ngồi ở trước bàn đọc sách, nhìn chăm chăm trên bàn đọc sách kia thấy tấm ảnh cưới không được đẹp lắm, sáu năm trước cô ngây ngô rụt rè, sáu năm sau cô lại trở nên tự tin cao ngạo, trong nháy mắt những hình ảnh trong suốt thời gian chung sống với cô ở trong đầu đều được bộc phát ra.

Thì ra cô đã sớm cảm rễ ở trong lòng của hắn, chỉ là hắn vẫn cứ cố chấp không chịu thừa nhận, cho đến khi mất đi cô, mới phát giác thì ra tim của hắn cũng sẽ đau.

Kìm lòng không được liền vươn tay ra vuốt ve cô gái với gương mặt đỏ thắm ở trong hình, ánh mắt lạnh lùng của tổng giám đốc rõ ràng cũng bị hơi nước bịt kín...

“Vân Nhi, em đang ở đâu?”

Trong bóng tối, Hạ Vũ Hi phát ra thanh âm khàn khàn nồng đậm tình thâm, tự mình lẩm bẩm.

“Anh nợ em nhiều như vậy? Em còn không đòi lại, em còn chưa đoạt lấy Geel quốc tế từ trong tay của anh, làm sao em có thể bỏ đi chứ?”

“Còn có Mẫn Nhi? Đứa con gái mà em yêu nhất, em cũng không cần sao?”

“Vân Nhi, chỉ cần em trở lại, em muốn cái gì tôi cũng đều sẽ làm cho em. Rốt cuộc em ở nơi nào?”

Ánh trăng lạnh như băng, xuyên qua khung cửa sổ ở trong phòng sách, loáng thoáng có thể nhìn thấy trên mặt hắn có chút ẩm ướt, thì ra hắn không phải kẻ vô tình, chỉ là chưa tới lúc đau khổ...

Một ngày một đêm rồi, Tống Khuynh Vân bị giam ở trong phòng hắc ám suốt một ngày một đêm.

Một ngày một đêm trôi qua, cô vẫn bất vô âm tính, một giọt nước cũng chưa uống, trong giờ phút này cô nằm yếu đuối trên mặt đất, thở hổn hển đầy khó khăn.

Mất máu quá nhiều, vết thương chỉ được Cung Mạt Ly phái người tới để băng bó lung tung đã bị nhiễm trùng sưng đỏ, thậm chí còn phát sốt cao.

“Nước, nước... Tôi, tôi muốn, nước...”

Trong lúc mơ mơ màng màng Tống Khuynh Vân nói mơ không ngừng, cả người nóng rang có thể dọa chết người, trên trán không ngừng đổ mồ hôi, đầm ướt trên tóc đen của cô.

“Mẫn Nhi... Mẫn Nhi mẹ... Mẹ... Mẹ... Cũng sẽ... Không rời khỏi... Con...”

Rùng mình đánh úp tới, Tống Khuynh Vân co rúc thân thể thật chặt, ánh mắt khô khốc chậm rãi mở ra, trước mắt trở nên mơ hồ một lúc.

Mờ mờ ảo ảo, cô lại nhìn thấy người mẹ đã chết đang đứng giữa trong lớp sương trắng, mặt mũi dịu hiền nhìn cô mà ôm chặt trong ngực, giống như khi còn bé, điều cô mong chờ được nhào vào trong lồng ngực của bà.

“Mẹ... Mẹ... Thật xin lỗi... Thật xin lỗi...”

Nước mắt khẽ lướt qua khóe mắt, tất cả chuyện cũ như thủy triều cứ tràn vào trong đầu của cô, sáu năm trước mẹ đã chết, lúc nào cô cũng tự trách chính mình.

“Mẹ... Mẹ...”

Giọng nói mớ càng ngày càng yếu, cảnh tượng trước mắt cũng càng ngày càng mơ hồ, trước mặt Tống Khuynh Vân bỗng tối sầm, lần nữa lọt vào trong bóng tối.

Mơ mơ màng màng đang nằm ngủ mê man, cô giống như nghe được cuộc đối thoại của hai người.

“Cô ấy thế nào rồi?” Giọng nói lãnh đạm của cô gái hỏi.

“Nhị tiểu thư, cô ấy vẫn sốt cao không ngừng, cứ tiếp tục như vậy nữa, cô ta sẽ không còn mạng sống.” Giọng người đàn ông khàn đục đáp.

“Hạ Vũ Hi với Thẩm Chính Hạo vẫn không có động tĩnh sao?”

Sắc mặt của người phụ nữ không hề thay đổi, nhìn Tống Khuynh Vân vẫn còn thoi thóp.

“Bọn họ đã tìm cả ngày, nhưng vẫn còn chưa phát hiện ra chỗ này.”

Người đàn ông đứng thẳng người lên, dù sao thân hình của ông cũng cao lớn nhiều hơn so với người phụ nữ kia, nhưng thái độ lại rất cung kính.

“Có thả ra tin tức chưa?”

Người phụ nữ nắm chặt lấy bàn tay trái có chút tê dại, khẽ nhúu nhúu mày.

“Cái này...” Người đàn ông có chút chần chờ, “Nhị tiểu thư, tha thứ cho thuộc hạ không hiểu, cô cần gì phải làm trái ý với thiếu gia và đại tiểu thư? Lần trước cô đã nhúng tay cứu tiểu quý tử, thiếu gia đã rất tức giận rồi, lần này nữa...”

“Câm miệng!” người phụ nữ lạnh lùng cắt đứt lời khuyên của người đàn ông, “Chuyện của tôi, khi nào đến phiên ông quản!”

Người đàn ông luống cuống cúi đầu, không nói một lời, chỉ sợ chọc giận Nhị tiểu thư.

“Chăm sóc cô ấy thật tốt.” Người phụ nữ xoay người giao phó, “Cô ấy chết rồi, ông cũng không sống được.”

Người phụ nữ lạnh lùng bàn giao toàn bộ, đôi ủng da màu đen vội vàng bước đi rồi khỏi.

Cô chỉ có thể giúp bao nhiêu thôi, còn sống để đi ra ngoài hay không thì phải xem các người rồi!

65. Chương 65: Một Đôi Tù Binh Bị Bắt

Trời vừa tờ mờ sáng, ánh mắt Hạ Vũ Hi đỏ hoe, đang ngồi thẳng ở chỗ của mình. Cả đêm hần vẫn chưa ngủ, điều tra tư liệu suốt cả đêm, trời vừa sáng liền thay bộ quần áo khác, tính toán xem chỗ nào có khả năng nhất.

Vẫn chưa kịp khởi động động cơ xe, thì nhìn thấy một bóng dáng nhỏ nhắn trắng nõn từ đằng xa vội vàng chạy tới chỗ của hắn, còn kèm theo tiếng khóc đau lòng đến chỗ của hắn.

“Ba, ba...”

Hạ Vũ Hi mở cửa xe ra, vững vàng đón nhận bóng dáng nhỏ bé chạy thẳng tới, động tác ôm cô ngồi lên trên đùi của mình thật nhẹ nhàng, lau đi những giọt nước mắt thương tiếc trên khuôn mặt cô, lại hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

“Ba, Mẫn Nhi không tốt, Mẫn Nhi đã lừa ba...” Tống Mẫn Nhi nghẹn ngào nói, “Di Hiểu Mạn chính là mẹ của Mẫn Nhi.”

Tối hôm qua, cô mang theo quyển truyện, muốn tìm cô Nhược kể cho cô nghe chuyện xưa, trong lúc vô tình lại nghe được chuyện không may của mẹ, hại cô khóc nguyên cả đêm.

“Mẫn Nhi không khóc, ba không trách Mẫn Nhi.”

Mặc dù vẫn còn chưa tin Mẫn Nhi là con ruột của hắn, nhưng trải qua mấy tháng chung sống, đã đem hết tình yêu thương cho cô như đứa con gái ruột thịt của hắn, thấy cô khóc thương tâm như thế, làm hắn không khỏi đau lòng.

“Không, ba, Mẫn Nhi biết mẹ, mẹ bị bắt cóc rồi.”

Hồi tưởng lại khoảng thời gian mình bị bắt cóc, Tống Mẫn Nhi không kìm hãm được mà run lên lấy bầy, tim vẫn còn đập nhanh.

“Ba, Mẫn Nhi cầu xin ba, cứu cứu mẹ, hãy cứu cứu mẹ.”

Đôi mắt Tống Mẫn Nhi đầm lệ mịt mờ, níu vạt áo Hạ Vũ Hi thật chặt, trong ánh mắt mang theo vẻ cầu khẩn, làm cho người ta phải cảm động.

“Mẫn Nhi không khóc, Mẫn Nhi yên tâm, ba nhất định sẽ cứu mẹ trở về, nhất định.”

Vuốt mái tóc mềm mại của Mẫn Nhi thật dịu dàng, Hạ Vũ Hi nghiêm túc nhìn về phía cô bảo đảm, cũng đã âm thầm lập lời thề với chính mình: Khuynh Vân, anh nhất định sẽ cứu em, hãy chờ anh!

Thì thầm thật nhỏ... Đang dịu dàng dụ dỗ Mẫn Nhi không ngừng khóc lóc, điện thoại di động lại không ngừng báo động trước mà vang lên.

“Muốn cứu mạng Vân, hãy tiến về khu phía Đông Giao, tại biệt thự nhà họ Vạn...”

Khóa chặt chân mày, Hạ Vũ Hi nắm điện thoại di động, ngón tay khẽ phát run, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm trên màn ảnh, với những câu nói đơn giản kia, càng thêm kỳ quái, dĩ nhiên không có biểu hiện mã số.

Rốt cuộc là người nào? Cô làm sao biết được chuyện này? Thì tại sao lại báo cho hắn chứ? Tin tức này có thể tin được hay không?

Trong đầu lập tức có vô số nghi vấn, nhắm chặt mắt lại hít một hơi thật sâu, Hạ Vũ Hi quyết định đi dò xét đến cùng, cho dù là cơ hội nhỏ bé, hắn cũng muốn thử một lần.

Mẫn Nhi đã ngủ ngon lành, Hạ Vũ Hi đóng xe lại lái khỏi nhà họ Hạ, Hạ Vũ Nhược ôm Mẫn Nhi nhìn theo bóng xe biến mất khỏi tầm mắt, đáy lòng xẹt qua một cảm giác bất an.

“Khuynh Vân? Em ở đâu?”

Nửa giờ sau, Hạ Vũ Hi đã đến nơi, phát hiện biệt thự này đã bị bỏ hoang từ lâu, khắp nơi đều là bụi bặm, nhẹ nhàng vịn tay cầm ở cánh cửa chuyển động, thế nhưng phát hiện cửa lại không có khóa.

Tính đề cao cảnh giác, Hạ Vũ Hi cũng không lập tức đi vào ngay, mà quan sát cảnh vật hư hỏng ở bên trong nhà, nhìn qua chủ nhà đã tốn rất nhiều tinh lực để bố trí nơi đây, đáng tiếc hôm nay những vật tinh xảo quý giá bày biện kia đã bị bụi bặm bịt kín.

Mà ở trên sàn nhà lại dính đầy bụi bặm, cũng không có chút dấu vết nào bị phá hỏng, xem ra, không giống như có người ở bên trong này, Hạ Vũ Hi không khỏi nhú mày, sinh lòng nghi ngờ.

Bỗng nhiên, khoe mắt nhìn xuống sàn nhà trong căn phòng, một chiếc bông tai chiếu lấp lánh ở trong góc bí mật, hần nhận ra, đó là bông tai của Khuynh Vân, trái tim chợt căng thẳng, Hạ Vũ Hi cũng không suy nghĩ nhiều liền vọt vào.

Cẩn thận nhìn xuyên qua từng li từng tí không gian vừa dài vừa hẹp, cầu thang đầy bụi bặm, ánh mắt quan sát bốn phía đầy cảnh giác, nhưng kỳ quái hơn, ngay cả một bóng người cũng không có, Hạ Vũ Hi càng đi vào trong lại càng nghi ngờ.

Chậm rãi đẩy cánh cửa sắt đã bị gỉ sét ra, bên trong bám đầy bụi bặm, không gian mù mịt, loáng thoáng nhìn thấy một người dính đầy máu đang nằm trên mặt đất.

“Vân Nhi, Vân Nhi...”

Tiến lên đỡ lấy Tổng Khuynh Vân đang bất tỉnh, Hạ Vũ Hi đau lòng một lúc.

“A-”

Đang định ôm cô đi ra ngoài, chợt bên gáy có cảm giác đau nhói một lúc, trước mắt hần tối sầm lại, từ từ mất đi tri giác, té ngã ở bên cạnh Tổng Khuynh Vân, nhưng đôi tay lại giữ chặt lấy bàn tay của cô ấy không buông.

66. Chương 66: Cứu (1)

Đại sảnh nhà họ Hạ, Hạ Vũ Nhược vội vàng đi tới đi lui ở trong đại sảnh, cau mày, thỉnh thoảng lại nhìn ra ngoài cửa lớn, vừa nghe thấy âm thanh của động cơ xe hơi liền vội vàng chạy ra ngoài, nhưng mỗi lần đều là thất vọng làm cô phải cúi đầu chán nản quay về.

Làm sao bây giờ? Anh hai đã đi ra ngoài hơn nửa ngày rồi, một ít tin tức cũng không có, ngay cả điện thoại cũng không gọi được.

Đôi tay cầm thật chặt điện thoại di động, không từ bỏ ý định, bấm lần nữa dãy số điện thoại của anh trai, vẫn cứ là hộp thư nhả lại, trong đầu đột nhiên thoáng qua một bóng người. Hạ Vũ Nhược luống cuống mở điện thoại di động ra liền nhấn số điện thoại, hôm nay cô chỉ biết cầu cứu ở anh.

“Này, là tôi đây, Vũ Nhược đây, anh hai anh... Anh hai anh...”

Vì nói chuyện, Hạ Vũ Nhược không ngừng nghẹn lời, chọc tới người ở đầu bên kia điện thoại, luống cuống cúp điện thoại di động, chạy nhanh như bay tới nhà họ Hạ.

“Làm sao anh lại đến đây!”

Nhìn thấy người bước vào đến cửa chính, Hạ Vũ Nhược không kịp chờ đợi liền xông thẳng ra ngoài, căng thẳng bắt lấy cổ tay hần oán giận.

“Bà cô à, tôi đã chạy một mạch điên cuồng phóng nhanh như gió để tới đây, giờ hãy đi vào trước rồi hãy nói.”

Vẫn đẹp trai như xưa, trên mặt Lạc Tử Quân nở nụ cười tái nhợt, góc cạnh ở khuôn mặt hiện ra rất rõ ràng, trông cô gầy đi rất nhiều, trong đáy mắt đang che giấu vẻ mệt mỏi, cứ đặt nặng lên trên bả vai của Hạ Vũ Nhược, không nói gì cứ thế dẫn cô vào trong nhà.

Hần quan sát cẩn thận, phát hiện ra Hạ Vũ Nhược chỉ mặc bộ y phục mỏng mang liền chạy ra, trong đôi mắt lơ đãng toát ra vẻ thương yêu.

Một lòng nghĩ đến anh trai và chị Vân, Hạ Vũ Nhược cũng không chú ý đến cánh tay mình đang khoác lên người của hần, trong lúc mình và hần đang rất thân thiết, ngoan ngoãn cùng hần đi vào trong nhà.

“Trong điện thoại nói không được rõ ràng lắm, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Ưu nhã uống một ngụm cà phê với hương thơm ngào ngạt, để cho tinh thần của mình thật sảng khoái, thấy đáng vẻ nóng nảy bất an của Hạ Vũ Nhược, Lạc Tử Quân cũng bắt đầu sốt ruột dần.

“Chị Vân không thấy, anh hai đã đi tìm chị ấy, đến bây giờ cũng không có trở về, điện thoại cũng không gọi được, có thể hay không, có thể hay không...”

Nhú chặt đôi mi thanh tú, cắn chặt môi dưới, Hạ Vũ Nhược lo lắng vô cùng, nếu kết quả không được khả quan, cô lại không dám suy nghĩ đến.

“Đợi chút, cô nói là,” Lạc Tử Quân cau mày, bắt bẻ ngay trong lời nói mẩu chốt của cô, “Chị Vân?”

Thấy cô gật đầu một cái, lúc này Lạc Tử Quân mới chợt hiểu ra, không trách được mấy ngày trước Tử Thuần cứ hỏi hẩn mấy câu kì lạ, nếu Khuynh Vân có thể bỏ đi thù hận, một nhà ba người có thể ở chung lần nữa bên nhau có được hay không, thì ra mục đích của chị ấy là muốn cho hai người...

“Sao lại không nhìn thấy cô ấy kia chứ?”

Theo cá tính của Hạ Vũ Hi, cho hẩn biết thân phận thật của Khuynh Vân, làm sao có thể để cho cô ấy biến mất lần nữa chứ?

“Đều tại tôi không tốt, đều tại tôi không tốt...”

Đề cập tới việc Tống Khuynh Vân mất tích, nước mắt Hạ Vũ Nhược liền không thể khống chế được, trong lòng cô đã tự trách cứ lấy chính mình một nghìn một vạn lần, tại sao lại ngu xuẩn như vậy, khi bị người khác lợi dụng.

“Được rồi được rồi, đừng khóc, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Nói cho tôi biết, nhất định tôi sẽ giúp cô tìm bọn họ trở về.”

Nước mắt của cô khiến cho Lạc Tử Quân lo lắng, đau lòng ôm lấy cơ thể mảnh mai của cô vào trong lòng, dịu dàng dịu dõ, từ trong đáy lòng âm thầm thề rằng, nhất định kiếp này anh sẽ bảo vệ cho cô, không bao giờ để cho cô đau khổ như thế này nữa.

Lời anh nói chứa đầy ma lực, Hạ Vũ Nhược dần dần ngừng khóc, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn như đóa hoa lê, tràn đầy mong đợi nhìn chăm chăm vào trong mắt Lạc Tử Quân, khóc nức nở nói những chuyện đã xảy ra.

“Là Cung Mạt Ly, cô ấy lợi dụng tôi, sau đó bắt trói chị Vân đi, đã hai ngày một đêm rồi, chị Vân cũng không có một chút tin tức nào, hôm nay anh hai nhận được một tin tức rất kỳ quái, sau đó liền vội vàng đi, sau đó liền không liên lạc được nữa.”

Thấy Lạc Tử Quân không nói một lời chỉ khóa chặt chân mày, trong lòng Hạ Vũ Nhược lại nhú chặt lần nữa, bàn tay nhỏ bé lạnh giá rất sợ hãi, cứ nắm chặt lấy tay của anh.

“Vũ Nhược đừng nóng vội, tôi sẽ nghĩ ra biện pháp.”

Nhìn cô tươi cười, Lạc Tử Quân cố gắng để cho cô an tâm, lại một mình đi đến một bên, bấm số điện thoại chưa được bao lâu.

“Này, tôi là Lạc Tử Quân, giúp tôi chuyển lời với lão đại của các người, nhờ hẩn tìm giúp hai người, đúng vậy, đợi chút nữa thì hình chụp sẽ được truyền đến cho hẩn, cảm ơn!”

Tắt máy, Lạc Tử Quân thở dài thật sâu, nếu không phải vì Vũ Nhược, tuyệt đối anh sẽ không tìm bọn họ giúp anh một tay, nhưng nếu có sự trợ giúp của bọn họ, anh tin sẽ có tin tức rất nhanh, sợ rằng về sau sẽ không còn có cuộc sống an nhàn nữa rồi, Lạc Tử Quân tự mình cười mà giấu cợt.

Từ sau gáy truyền đến từng trận đau đớn, Hạ Vũ Hi xiết chặt lông mày tuyệt đẹp, chậm rãi mở mắt ra, lại chỉ nhìn thấy một mảnh tối đen.

Đầu óc nhanh chóng tỉnh táo lại, nhớ lại cũng biết rõ mình đã bị giam cầm, Hạ Vũ Hi cố gắng động tay động chân, lúc này mới phát hiện ra, tay chân cũng bị sợi dây trói chặt lại.

Dựa vào thính giác nhạy cảm của sư tử, Hạ Vũ Hi cảm nhận từ trong bóng tối trong phòng, ngoại trừ mình ra còn có một hơi thở yếu ớt, cùng với âm thanh không ngừng nói lời mê sảng mờ ảo.

“Khuynh Vân, Khuynh Vân, em đang ở đâu? Em còn tỉnh không? Nói với anh một câu đi, anh là Vũ Hi đây!”

Hạ Vũ Hi vừa la lên ở một bên, Tống Khuynh Vân cứ mãi hôn mê bất tỉnh, vừa cố gắng xê dịch thân thể của mình hướng đến gần bên cô.

67. Chương 67: Cứu (2)

“Khuynh Vân, em mau tỉnh lại đi!”

Thật vất vả mới dịch chuyển Tống Khuynh Vân đến bên cạnh, nương theo ánh sáng của ánh trăng, Hạ Vũ Hi quan sát cẩn thận Tống Khuynh Vân đang nằm dưới đất, dùng hai tay cố đẩy tóc cô ra.

Chỉ thấy sắc mặt của cô dưới ánh trăng càng lộ ra thần sắc tái nhợt, đôi tay lạnh như băng, nhưng cái trán lại nóng vô cùng, một lúc lại phát ra mồ hôi lạnh, nhìn thấy vết máu trên đùi đã khô khốc lại nhìn thấy kinh người, trái tim Hạ Vũ Hi càng thêm thắt chặt.

“Khuynh Vân, Khuynh Vân, em mở mắt nhìn anh đi, anh là Vũ Hi đây!”

Đỡ cô dậy, tựa vào trên vai của mình, Hạ Vũ Hi nhẹ giọng gọi cô.

“A... Khát quá... Mẹ... Mẫn Nhi... Mẫn...”

Đáng tiếc, Tống Khuynh Vân cứ khép chặt hai mắt như cũ, nhúu mày, trong miệng không ngừng nói mơ.

“Tỉnh lại, Vân Nhi, em mở mắt ra đi, anh liền dẫn em đi gặp Mẫn Nhi.”

Thấy cô không ngừng rung mình, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, Hạ Vũ Hi vừa vội vừa giận, trong giờ phút này tình hình không mấy lạc quan, hắn cũng chỉ có thể khẽ hạ thấp giọng gọi ở bên tai cô.

“Ừ...”

Nhúu nhúu mày, Tống Khuynh Vân ưm tiếng, thật thoải mái! Bên tai nghe được lời nói nhỏ nhẹ thật thoải mái, giống như Vũ Hi dịu dàng của trước kia vậy.

“Vũ Hi... Vũ Hi... Không cần... Không cần... Đừng... Cầm ghét tôi...”

Trong hôn mê, Tống Khuynh Vân liền nhớ tới những nỗi đau khổ của sáu năm về trước, chân mày vặn thật chặt hơn, giọng cũng càng ngày càng nhỏ, hơi thở mong manh.

“Vân Nhi, anh ở đây này, em mở mắt nhìn một chút đi, anh không hề ghét em, anh thích em, anh thích em, em nghe được chưa?”

Nhìn cô mà đau đớn lòng liền cau mày, Hạ Vũ Hi nhớ tới lúc trước mình đã đối xử với cô ác liệt, trong lòng liền cảm thấy áy náy không ngừng.

“Vũ Hi... Vũ Hi... Em... Em... yêu anh...”

Lông nhí nhẹ nhàng lay động, Tống Khuynh Vân chậm rãi mở mắt, trước mắt là khuôn mặt anh tuần quen thuộc nhưng cũng lại xa lạ, dần dần từ trong mơ hồ đến rõ ràng rồi trở lại mơ hồ, nhìn thấy người yêu, khoe môi Tống Khuynh Vân khẽ lay động nhẹ, thoáng nở ra nụ cười yếu đuối.

Xem ra, cô nhất định là sắp chết, mới xuất hiện ảo giác, trong ảo giác mới thấy Vũ Hi dịu dàng như vậy, trong ánh mắt của hắn còn cất giấu vẻ đau lòng. Còn nữa..., còn có bờ vai của hắn, vừa kiên định, cũng thật là ấm áp!

“Có thể... Có thể chết... Trước khi, lại... ở đây... từ trong mộng được nhìn thấy... nhìn thấy anh... thật... thật là tốt!”

Tổn hao hết sức lực mới nói xong từ cuối cùng, mí mắt Tống Khuynh Vân hạ trầm xuống, lần nữa lại lọt vào hôn mê vô tận.

“Vân Nhi, đây không phải là mơ, em đừng ngủ, em mở mắt nhìn anh đi, hãy nhìn kỹ anh đi!”

Hạ Vũ Hi căng thẳng liên lắc lắc thân thể của Tống Khuynh Vân, không muốn cũng không thể để cho cô cứ ngủ say như vậy, hẳn còn có rất nhiều lời muốn nói với cô, hẳn còn trả lại những sự hổ thẹn đối với cô.

“Vân Nhi, Vân Nhi, em hãy tỉnh lại, tỉnh lại đi-”

Một cánh cửa bị người khác đá văng liên kêu ken két, cắt ngang tiếng hô của Hạ Vũ Hi.

Tính đề cao cảnh giác, Hạ Vũ Hi giống như con sư tử đem thân thể Tống Khuynh Vân bảo vệ ở phía sau, mắt nhìn lom lom về phía cửa.

Chỉ thấy, một đôi giày da sáng bóng đi vào, theo sát phía sau, người đàn ông đi vào mặc quần áo tây, trên mặt biểu lộ cảm giác căm ghét, còn dùng khăn tay nước hoa nồng nặc che miệng mũi.

Ánh mắt tinh tế, chỉ cần nhìn một cái liền nhận ra chiếc nhẫn Phỉ Thúy đeo trên ngón tay út của người đàn ông kia, đó là miếng Cổ Ngọc được đấu giá vào năm ngoái, mà đại thiếu gia của Hoa Mạn Đình đã tốn ba chục triệu để đoạt về trên tay của hắn.

“Vạn Thiếu Hoàng!”

Lời nói lạnh lùng phá vỡ thân phận của hắn, Hạ Vũ Hi không sợ hãi chút nào liền dùng ánh mắt lạnh lùng đầy âm khí về phía hắn, mặc dù nửa nằm trên mặt đất, tay chân cũng bị trói lại, có chút vẻ nhếch nhác, nhưng trời sanh khí chất vương giả thật không dằn bị phai mờ được.

Chỉ thấy, Vạn Thiếu Hoàng thoáng ngẩn người, ngay sau đó liền lộ ra diện mạo hoàn chỉnh, bên môi vẫn giữ nụ cười lạnh lùng nham hiểm, từ trên cao nhìn xuống về phía Hạ Vũ Hi.

“Tổng giám đốc Hạ, thị giác tốt thật, bội phục bội phục.”

“Không biết tổng giám đốc Vạn đã mất nhiều tâm huyết để đem tôi đi đến chỗ này như vậy, là muốn làm gì?”

Nhìn thấy hắn nhắm vào sợi dây thừng trên tay, Hạ Vũ Hi châm chọc nói.

“Muốn làm gì?” Vạn Thiếu Hoàng liền tự hỏi, “Đương nhiên là để chơi cậu rồi...! Ha ha ha...”

“Tôi nghe nói, tổng giám đốc Hạ rất ghét bị lừa gạt, hơn nữa ghét nhất là bị đàn bà gạt.”

Vạn Thiếu Hoàng dừng lại một chút, thấy Hạ Vũ Hi đang che giấu người phụ nữ đang hôn mê bất tỉnh, mặc dù quần áo xốc xếch, sắc mặt tái nhợt, nhưng lại khó che giấu được dung nhan tuyệt sắc của cô, làm cho đàn ông nào thấy cũng khó di dời ánh mắt lại.

“Người phụ nữ kia, chính là cô vợ trước sớm đã chết đi rồi của tổng giám đốc Hạ, hiện tại không chỉ lừa gạt anh về thân phận của cô ta, còn lừa gạt tình cảm của anh, chẳng qua huynh đệ của tôi chỉ muốn thay ngài để xả giận.”

“Anh muốn làm gì?”

Thoáng thấy bờ môi Vạn Thiếu Hoàng hạ xuống nụ cười tà ác xấu xa, sống lưng Hạ Vũ Hi vọt lên rùng mình một lúc, có loại dự cảm chẳng lành.

Vạn Thiếu Hoàng chỉ cười không nói, một thủ hạ sớm đi đến bên cạnh chuẩn bị cái ghế cho hắn ngồi xuống, ngắm nghía chiếc nhẫn Phỉ Thúy đang di chuyển trên ngón tay út.

Nhẹ nhàng vỗ tay phát ra tiếng, từ ngoài cửa liền xuất hiện nhiều thân hình cao lớn, họ là những tên thanh niên thô lỗ, từng đám một xắn tay áo hướng về phía Hạ Vũ Hi.

68. Chương 68: Cứu (3)

“Dừng tay, dừng tay...”

Hạ Vũ Hi gào thét đến mắt đỏ hoe, hận mình giờ phút này bị chế ngự hành động, không thể bảo vệ được người phụ nữ mình yêu mến.

“Vạn Thiếu Hoàng, tôi khuyên cậu lập tức dừng tay, nếu cô ấy thiếu mất một cọng tóc nào, tôi sẽ đem cậu đi chôn theo đó!”

Thấy đám thanh niên thô lỗ lôi kéo Tống Khuynh Vân đang hôn mê mà không chút chần chờ nào, Hạ Vũ Hi hung hăng trừng mắt của Vạn Thiếu Hoàng, ánh mắt căm hận không thể nào phanh thây được hắn.

“Ồ, tôi còn chưa bao giờ biết, hóa ra tổng giám đốc Hạ lại thuộc loại si tình đó!”

Vạn Thiếu Hoàng không để ý đến liên châm biếm, ánh mắt lại sai bảo bọn thủ hạ không cho họ dừng lại.

“Các... Các người... Làm... Cái gì... Không... Không được... Không...”

Thô bạo lôi kéo làm cho Tống Khuynh Vân từ trong cơn hôn mê, do đau đớn liền tỉnh lại, yếu đuối cầu cứu, phản kháng, nhưng bất đắc dĩ cô thật sự quá yếu sức rồi, dù giờ một ngón tay lên thì cũng không có sức, chỉ có thể trơ mắt nhìn những khuôn mặt bẩn thỉu của những gã thanh niên đang phóng lớn ở trước mắt cô.

“Dừng tay, dừng tay lại, các người có nghe không hả?”

Chính mắt Hạ Vũ Hi thấy cô bị chịu nhục, dùng sức giãy dụa muốn vọt tới bên cạnh cô, tiếc rằng có ba năm tên thanh niên tráng kiện đang liều mạng kìm chặt hắn, để cho hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn, dùng sức hằm hừ.

“Không... Không... Không được...”

Giọt nước mắt lớn chùng hạt đậu từ trong hốc mắt trống rỗng vô hồn liền chảy xuống, Tống Khuynh Vân yếu ớt chống cự.

Xoẹt.

Tiếng quần áo bị xé rách, một người thanh niên trong đó dùng sức xé rách, áo khoác áo ngủ của Tống Khuynh Vân giờ đây giống như mảnh vải rách, lộ ra dây áo lót màu trắng bên trong, cùng làn da trơn mịn.

“Không được... Không... Không được...”

Liều chết chống cự, mặt Tống Khuynh Vân tràn đầy nước mắt sợ hãi, đôi tay liều mạng che lấp thân thể trắng ngọc.

“Á-”

Như loài thú gào thét bị thương, khước mắt Hạ Vũ Hi chảy xuống giọt nước mắt đau lòng cùng nỗi thống khổ, ánh mắt tàn nhẫn nhìn chằm chằm Vạn Thiếu Hoàng đang xuân phong đắc ý, bóp chặt các đốt ngón tay vang lên tiếng rắc rắc của hai cánh tay bị trói.

Xoẹt.

Lại thêm thanh âm của vải vóc bị xé rách, y phục của Tống Khuynh Vân lại bị xé lần nữa, lộ ra nội y màu trắng ở trên người, lộ ra cảnh xuân lớn ở trước ngực làm ấy tên đàn ông nuốt nước miếng điên cuồng, dường như sắp không khống chế được.

Đã không có nhiều sức lực để kêu cứu, Tống Khuynh Vân chỉ có thể nằm ở nơi đó, trong đôi mắt liền chảy nước mắt, nhắm chặt hai mắt lại, tính chịu đựng tất cả sự sỉ nhục...

Phăng! Phăng!

Hai tiếng súng vang lên, làm vỡ nát cửa kính thủy tinh, làm mọi người chung quanh cũng kinh hãi.

Mấy tên thanh niên cao lớn thô lỗ làm sao còn nhớ đến việc hưởng thụ người đẹp, một tay đẩy quần áo tả tơi của Tống Khuynh Vân ra, rồi rút tìm đồ vật để ẩn náu.

Mắt thấy lấy lại được tự do, Hạ Vũ Hi không để ý bên ngoài cửa sổ đang nổ súng là địch hay là bạn, vội vã chạy tới bên cạnh Tống Khuynh Vân đang hôn mê lẫn nữa, khó khăn đem cô nhét vào trong ngực, không để cho làn da trắng như tuyết của cô để lộ ra ngoài.

“Kẻ nào? Là ai hả? Dám động trên đầu lão tử này!”

Bị hai thủ hạ che chắn, Vạn Thiếu Hoàng đang ẩn núp thoáng thấy ánh mắt khinh miệt của Hạ Vũ Hi, liền không nhịn được thẹn mà hóa thành tức giận, liền mắng chửi ầm lên.

“Chúng mày, hãy đi ra ngoài, đi ra ngoài, đem tất cả bọn họ đều giết hết cho ta, không chừa một tên!”

Ra lệnh ác độc, lại một tiếng súng vang lên, đạn lướt qua một bên mặt của hắn tầm một cm, cắm vào trên thùng gỗ ở phía sau của hắn, sợ tới mức hắn lập tức rúc đầu trốn tránh càng sâu hơn.

“Vạn Thiếu Hoàng, tên nhóc kia còn không chịu đi ra ngoài hả? Có phải muốn để bản thiếu gia phá tan hang động của mày không hả?”

Ngoài cửa truyền đến âm thanh khinh thường của đàn ông, còn mang theo chút vị trêu đùa đắc ý.

Vạn Thiếu Hoàng giận đến mặt lúc trắng lúc xanh, đáng tiếc tình cảnh hắn bây giờ đã làm cho hắn không còn đáng vẻ bề ngoài phách lối khi này nữa.

“Hừ, ý có súng mà coi là bản lãnh sao? Có bản lãnh thì ném khẩu súng đi.”

Vạn Thiếu Hoàng vẫn cứ từ bỏ ý định nên vẫn còn rất mạnh miệng, nhưng không nghĩ rằng, những lời hắn nói, đã trúng phải kế của người đến và kẻ ở dưới này.

Chỉ thấy, ngoài cửa trên môi của Lạc Tử Quân nở nụ cười lạnh lẽo, ánh mắt màu đen càng trở nên tĩnh mịch thêm, anh chàng đẹp trai liền giao súng cho người đứng bên cạnh của hắn, ngoại hình đẹp trai xuất chúng rất giống nhau, người đàn ông cầm lấy có ánh mắt màu lam cùng với mái tóc màu đen.

“Tử Quân, không nên đi, nguy hiểm lắm.”

Người đàn ông có đôi mắt màu lam liền nhỏ giọng nói, trong ánh mắt lộ ra vẻ lo lắng, mặc dù khí chất của hắn không thua với Lạc Tử Quân, nhưng so với Lạc Tử Quân, lại có nhiều phần âm nhu hơn.

“Không sao đâu, đừng lo lắng.”

Mỉm cười vỗ vỗ bờ vai của anh, nhìn nụ cười rực rỡ của anh một lúc, ngược lại vô cùng dễ dàng.

Lạc Tử Quân rất thoải mái mà còn nhai kẹo cao su, vừa bóp ngón tay khảnh khách vang dội, một cước đá văng cánh cửa thủy tinh liền bể nát, đứng lại ở tại cửa ra vào chỗ mảnh đất trống kia, ánh mắt đen quét nhìn sang bốn phía, xác định bên trong nhà rốt cuộc có bao nhiêu người.

Dĩ nhiên, hắn không bỏ qua chỗ Hạ Vũ Hi đang được giấu ở trong góc đang che chỗ cho Tống Khuynh Vân đang bị hôn mê, vừa chạm tới khuôn mặt tái nhợt cùng thân hình gầy gò tiều tụy của Tống Khuynh Vân, trong đáy lòng của Lạc Tử Quân nhanh chóng bùng lên hỏa khí vùng vục bay lên.

Nhìn về phía Vạn Thiếu Hoàng khinh miệt ở chỗ núp mà ngoắc ngoắc ngón tay, mười phần có ý đùa cợt đầy đắc ý.

“Chúng mày lên từng đứa từng đứa, hay là cùng tiến lên-”

69. Chương 69: Cứu (4)

Nhìn Vạn Thiếu Hoằng đầy khinh miệt, thấy anh đang lẩn trốn liền ngoắc ngoắc ngón tay, mười phần đầy đùa cợt đắc ý.

“Chúng mày lên từng đứa, hay là cùng xông lên-”

“Đáng ghét, chúng mày tất cả đều lên hết cho tao, giết chết nó đi.”

Bị mả mai nên thẹn quá hóa giận, Vạn Thiếu Hoằng thấy anh ngoan ngoãn để súng xuống đi vào một mình, lập tức lộ dáng vẻ tàn ác, mặt tràn đầy sát khí muốn giết chết Lạc Tử Quân và ba người còn lại.

“Dạ”.

Nhận được mệnh lệnh, mấy tên côn đồ thô lỗ thấy bộ dạng của Lạc Tử Quân là một công tử nhà giàu, đoán trước anh cũng không phải là nhân vật hung ác gì, liền bao vây lấy anh.

Một tên thanh niên trong số đó, liền dùng quyền thuật hướng về khuôn mặt đang tươi cười của Lạc Tử Quân mà đánh tới.

“A- a-”

Mọi người còn chưa nhìn rõ, thì chỉ nghe hai tiếng kêu rên của tên côn đồ, bị khóa cánh tay trái quỳ trên mặt đất kêu đau.

Trên mặt Lạc Tử Quân vẫn còn giữ nụ cười thông thả, trên tay chỉ thoáng dùng thêm lực, liền nghe tiếng xương tay bị trật khớp, hào hứng liền đem tên côn đồ thô lỗ ném sang một bên, Lạc Tử Quân vỗ tay một cái.

Những kẻ khác thấy cánh tay tên thanh niên bị trật khớp đau đớn, sắc mặt liền trắng bệch, không ngừng ôm cánh tay lẩn lộn trên mặt đất, cả đám thoáng chốc trở nên mơ hồ, do dự một lúc không dám tiến lên.

“Lên đi... Chúng mày cùng lên hết đi...”

Vạn Thiếu Hoằng ở bên cạnh tức giận đến mức gào thét lên, thường ngày anh cứ tưởng rằng Lạc Tử Quân cũng chỉ là tên công tử nhà giàu nghịch ngợm, không nghĩ tới hắn còn có ngón này, ánh mắt trở nên sắc nhọn hơn.

Mọi người đều nhìn nhau, anh nhìn hắn, hắn nhìn anh, vẫn không dám cãi lại lời của Vạn Thiếu Hoằng, chỉ đành dục dục nhau mà tiến lên.

Nhìn thấy bóng dáng anh tuấn của Lạc Tử Quân đã nhanh chóng xuyên qua giữa bọn họ, chỉ dùng một quyền đã khiến bọn họ phải kêu rên một lúc, lại thêm một người được thưởng ột cước, trong chốc lát vừa rồi bọn thanh niên vẫn còn hung ác sát khí đằng đằng, hiện giờ lại té xuống đất ôm bụng kêu rên.

Mà, Lạc Tử Quân vẫn giữ gương mặt nở nụ cười trên môi.

“Vạn Thiếu Hoằng, tính đi đâu hả con? Không định bắt chuyện đánh với ta sao con?”

Khóe mắt thấy Vạn Thiếu Hoằng đang thừa dịp không ai để ý, len lén chạy nhanh đi, anh liền lắc mình một cái chặn đi đường đi của hắn.

“Ha ha, Lạc anh em, tôi, tôi cũng chỉ là, tôi...”

Mặt Vạn Thiếu Hoằng cười xấu hổ, ấp úng nói không ra được một câu hoàn chỉnh.

“Giữ hắn lại cho tôi!”

Trong góc giọng người đàn ông ở phía sau anh vang lên lạnh lùng tà khí, Vạn Thiếu Hoằng kinh hãi rùng mình một cái.

Hạ Vũ Hi nhặt lấy con dao trên đất cắt đứt sợi dây thừng đang trói chặt, từ trong tim, Vũ Hi đã thấy rõ những vết thương nhỏ sắc bén đầy nghiêm trọng cứ chồng chất trên người Tống Khuyên Vân, cởi áo khoác ngoài của mình xuống bao lấy thân thể của cô.

Chính mắt thấy tay Hạ Vũ Hi cầm con dao đang bước từng bước một tiến lại gần, Vạn Thiệu Hoằng toát ra mồ hôi lạnh, sống lưng vọt lên một luồng khí lạnh trong một lúc.

“Không, không phải do tôi, thật không phải do tôi, tổng giám đốc Hạ, tha cho tôi đi, không phải do tôi làm!”

Vạn Thiệu Hoằng hoảng sợ liền mất đi vẻ phách lối lúc trước, hiện tại chỉ có thể run rẩy cất giọng cầu xin tha thứ.

“Là Cung Mạt Ly, do Cung Mạt Ly làm đó, đều do cô ấy muốn tôi làm vậy, anh đi tìm cô ấy đi, hãy tha tôi đi, anh muốn bao nhiêu tiền tôi đều có thể đưa cho anh, chỉ cần anh thả tôi ra, tôi cho anh một nửa cổ phần của Hoa Mạn Đình!” (nhất de kêu luôn mà chẳng phát ơn, thù nhất là cha này.)

Ánh mắt lạnh lùng nhìn Vạn Thiệu Hoằng nằm rạp trên mặt đất cầu xin tha thứ, dĩ nhiên không hề tiếc bán đi một nửa cổ phần của Hoa Mạn Đình, nhưng Hoa Mạn Đình là do ông ngoại cùng với mẹ anh dùng toàn bộ cuộc đời để sáng tạo ra, Hạ Vũ Hi cảm thấy thật sự đáng buồn cho bọn họ.

“Tôi nói rồi, cậu dám động vào một sợi tóc của Khuynh Vân, tôi nhất định muốn cậu trả gấp đôi.” (lâu lâu mới nghe được câu hay đó anh Hi)

Mắt rét lạnh nhìn Thiệu Hoằng, giơ tay lên đâm xuống, Hạ Vũ Hi không lưu tình đâm vào đùi của Vạn Thiệu Hoằng, trong khoảnh khắc máu tươi tràn ra.

Vạn Thiệu Hoằng kêu đau như heo bị thọc huyết, chỉ thiếu không thể quỳ xuống xin tha, run rẩy kéo cái chân đầm đìa máu tươi hướng vào trong góc tránh né.

Chỉ tiếc, Thiệu Hoằng đã đâm vào ranh giới cuối cùng của Hạ Vũ Hi, anh không có ý định bỏ qua cho hắn ta, đuổi theo dùng một cước giẫm vào vết thương của hắn, ngăn cản hắn né tránh, lại một đao đâm vào cái chân khác của hắn.

Nhất thời, mặt Vạn Thiệu Hoằng đau đớn toát mồ hôi lạnh, cả người run rẩy nhìn chằm chằm hai bắp đùi không ngừng chảy máu, ngay cả việc thở cũng quên đi mất.

Mặc dù không quen nhìn thấy cảnh máu tanh như vậy, nhưng Lạc Tử Quân cũng không thương cảm Vạn Thiệu Hoằng, tất cả đều do hắn tự làm tự chịu.

“Đi thôi.”

Chẳng muốn ở chỗ này nghe hắn kêu rên, Lạc Tử Quân ôm Tống Khuynh Vân đi tới bên cửa, nhìn Hạ Vũ Hi nói.

“Cậu đi trước đi, tôi còn có chuyện chưa làm.”

Anh cầm cây dao dính đầy máu, đôi tay cũng bởi vì tức giận mà run lẩy bẩy.

Lạc Tử Quân gạt đầu một cái, trước khi đi vẫn không quên dặn dò anh đừng để xảy ra án mạng, rồi ôm Tống Khuynh Vân đang hôn mê vội vàng rời đi, bệnh tình của cô không thể kéo dài thêm nữa.

Sau khi bọn họ rời đi, Hạ Vũ Hi đạp bước chân đến gần đám người mới vừa sỉ nhục Khuynh Vân, ánh mắt đen lạnh lùng tàn nhẫn nhìn chằm chằm bọn họ không ngừng kêu rên, hắn nhận ra được hai tên thanh niên xé rách quần áo của Khuynh Vân.

Chỉ một lúc sau, từ dưới đất trong phòng truyền ra hai tiếng kêu đau thê lương, không may mắn nào tránh khỏi, Hạ Vũ Hi cắt đứt gân tay của bọn họ...

70. Chương 70: Làm Lại Từ Đầu (1)

Khắp gian phòng từ khăn trải giường đến chiếc chăn và đồng phục bệnh nhân cũng đều là màu trắng, Tống Khuynh Vân nằm ở trên giường mang theo bình dưỡng khí với sắc mặt tái nhợt, trên mu bàn tay còn ghim một cây kim để truyền máu.

Khắp người Hạ Vũ Hi trông rất nhếch nhác, nhưng bất kể y tá có khuyên nhủ như thế nào anh cũng không chịu đi rửa sạch vết thương. Y phục trên người anh dù rất sạch sẽ, nhưng vẫn cứ ngồi như người mất hồn ở trước giường cứ mãi nắm chặt lấy tay của cô.

Anh không có cách nào thả lỏng được, sau khi đến bệnh viện, bác sĩ và y tá đều đã kiểm tra bao nhiêu vết thương trên người của cô, chỉ là giận tại sao mình không tìm cô sớm hơn một chút, anh đã hạ lệnh truy sát thề phải bắt được Cung Mạt Ly với tâm như xà độc kia trở về.

Cửa nhẹ nhàng bị đẩy ra, vẻ mặt lo lắng của Hạ Vũ Nhược đang bế Tống Mẫn Nhi rón rén đi vào, sợ quấy rầy lúc cô nghỉ ngơi.

“Mẹ...”

Vừa mới mở miệng, Mẫn Nhi liền nghẹn ngào nói không nên lời, nước mắt rơi xuống đất ào ạt, cố sức tựa sát vào bên giường, bàn tay nhỏ nhu mềm đau lòng vuốt ve lấy khuôn mặt tái nhợt của Tống Khuynh Vân.

“Mẫn Nhi.”

Theo thói quen vươn tay ra muốn ôm Mẫn Nhi vào trong ngực, nhưng không ngờ Mẫn Nhi quật cường né tránh tay của anh. Một đôi mắt đầm lệ lạnh lùng nhìn thấy trong lòng anh không khỏi khổ sở, vẻ mặt lạnh lùng làm cho anh không kịp ứng phó, giống như Mẫn Nhi chưa bao giờ đối với anh lại dịu dàng làm nũng qua.

“Ông đi ra ngoài đi, mẹ tôi cứ để tôi chăm sóc.”

Cả việc nhìn vào mặt anh một cái cũng không thèm, Mẫn Nhi cắn đầu cắn cổ quan sát nhìn Tống Khuynh Vân, cánh tay nhỏ bé thay cô chỉnh sửa những sợi tóc rối ở trên trán của cô.

Hai tay Hạ Vũ Hi dừng lại giữa không trung, trong khoảng thời gian ngắn không khí trở nên căng thẳng, cũng may Hạ Vũ Nhược kịp thời tiến lại gần vỗ vỗ bờ vai của anh an ủi, dùng ánh mắt nhằm bảo anh đi ra ngoài.

“Anh hai, anh định làm như thế nào?”

Hạ Vũ Nhược lo lắng trùng trùng hồi, trên hành lang bệnh viện đầy yên tĩnh, chỉ thừa thớt có vài thân nhân của bệnh nhân đang ngồi, Hạ Vũ Hi chán nản nhắm nghiền đôi mắt tựa vào vách tường lạnh như băng.

Hạ Vũ Hi lắc đầu một cái, anh bây giờ thật sự không biết nên làm gì. Anh muốn bù đắp nhưng không xác định rõ cô có đồng ý để cho anh bù đắp lại hay không, dù sao thương thế của anh gây cho cô đã khắc quá sâu rồi.

“Tất cả đều chờ Khuynh Vân tỉnh lại rồi hãy nói.”

Nắm chặt cặp mắt để dưỡng thần, anh không ngủ cũng không nghỉ ngơi cứ giữ ở bên cạnh Tống Khuynh Vân đã hai ngày một đêm, gò má tuần lãng của anh càng thêm gầy đi.

Hạ Vũ Hi cau mày gật đầu một cái, cũng chỉ có thể như vậy, hai anh em còn chưa kịp nói đôi câu, từ trong phòng bệnh truyền đến một tiếng kêu sợ hãi làm xôn xao cả lên.

“A... A...”

Hai anh em liếc mắt nhìn nhau, cuống quýt đẩy cửa đi vào, chỉ thấy Tống Mẫn Nhi đầy nước mắt sợ hãi đứng ở trước giường, Tống Khuynh Vân vừa rồi còn hôn mê bất tỉnh nằm ở trên giường giờ đây đã mở mắt ra, co rúc thân thể núp ở trong góc, biểu cảm bất đồng, cô nhìn Mẫn Nhi bằng ánh mắt xa lạ với vẻ hoảng sợ.

“Mẹ, con là Mẫn Nhi nè, mẹ, mẹ không phải quên mất Mẫn Nhi chứ...”

Tống Mẫn Nhi khóc thút thít, muốn tiến lên nhưng chỉ cần thoáng đến gần cô thì Tống Khuynh Vân sẽ kinh hãi né tránh, sợ cô trong lúc vô ý sẽ tự tử thương chính mình, Tống Mẫn Nhi chỉ có thể đứng bất động tại chỗ mà khóc thút thít.

“Các người là ai? Tôi là ai? Sao tôi lại ở chỗ này?”

Ánh mắt kiêu diễm của Tống Khuynh Vân cứ nhìn chăm chăm phòng bị ba người đột nhiên xuất hiện ở trước mặt cô, mặc dù còn rất yếu, nhưng vẫn không từ bỏ cứ liên đặt ra các vấn đề. Ba người đang đứng ở trước mặt, làm cho cô có một loại cảm giác khó hiểu, thật giống như trước kia đã cùng với bọn họ có đến trăm nghìn mối quan hệ, nhưng chỉ cần cô suy nghĩ thì đầu lại đau đớn kịch liệt.

“Anh trai, chị Vân, chị Vân chị ấy...”

Kinh ngạc không biết nên nói những gì, Hạ Vũ Nhược vất vả mới phản ứng kịp, cuống quýt chạy ra ngoài tìm bác sĩ.

Chỉ chốc lát sau, cuối cùng Tống Khuynh Vân mới ngoan ngoãn để cho bác sĩ thay cô kiểm tra từ trên xuống dưới một phen, không có vẻ phòng bị khi mới tỉnh lại như vậy. Tống Khuynh Vân bắt đầu đón nhận Tống Mẫn Nhi đến gần cô, cùng trò chuyện với cô, để cho Mẫn Nhi giúp cô uống chút nước.

“Bác sĩ, chị Vân chị ấy thế nào? Chị ấy làm sao lại không biết chúng tôi, lại không biết Mẫn Nhi chứ?”

Hạ Vũ Nhược cảm thấy rất kỳ quái, nhưng lại sợ làm kinh động đến Tống Khuynh Vân, chỉ có thể hạ thấp giọng hỏi thăm bác sĩ.

Một vị bác sĩ trung niên hơi mập mạp xoa xoa mồ hôi trên trán, đang đứng trước mặt ông chính là tổng giám đốc cùng đại tiểu thư của Geel quốc tế, làm cho ông thật sự không thở được, thật vất vả lắm mới làm mình trấn tĩnh lại.

“Hạ phu nhân có thể do bị hoảng sợ, cũng có thể do mất máu quá nhiều làm thiếu dinh dưỡng đến não, tạm thời sẽ bị mất trí nhớ trong một thời gian ngắn, nhưng khi tôi kiểm tra lại mới phát hiện Hạ phu nhân đã từng bị va chạm mạnh, có thể làm cho trong đầu có khối máu làm áp chế dây thần kinh, cho nên mới bị mất trí nhớ...”

Không chờ bác sĩ trung niên nói dứt câu, Hạ Vũ Hi không còn kiên nhẫn liền nắm lấy cổ áo của ông lên, hạ thấp giọng quát.

“Cái gì gọi là có thể, tôi không cần có thể, lập tức đi kiểm tra rõ ràng cho tôi, nhanh đi mau!”

Một tay đẩy bác sĩ trung niên đi ra, thiếu chút nữa bác sĩ đã đứng không vững. Vất vả mới ổn định thân thể đứng thẳng người lại, liền khẩn trương lau mồ hôi vội vàng gật đầu nhận lời, phân phó y tá mời với các bác sĩ khác cùng nhau tụ họp lại hội chẩn.

Hạ Vũ Hi quay đầu lại, thấy Tống Khuynh Vân dần dần mất đi phòng bị, giờ phút này đang cùng Mẫn Nhi chơi rất vui vẻ, rốt cuộc lại thấy nụ cười ở trên mặt của cô. Mặc dù sắc mặt vẫn còn rất tiêu tụy, nhưng đáng vẻ dịu dàng lại làm cho anh không có cách nào di chuyển tầm mắt.

71. Chương 71: Làm Lại Từ Đầu (2)

Tống Khuynh Vân nằm bệnh viện hai tuần lễ, vì không thích mùi bệnh viện, rốt cuộc ép buộc Hạ Vũ Hi thay cô làm thủ tục xuất viện, để cho cô có thể trở về nhà nghỉ ngơi, giờ phút này đang tựa vào trên ghế salon mềm mại được Hạ Vũ Hi đặc biệt chế tạo cho cô để cảm thấy dễ chịu hơn.

Một tròng mắt sáng ngời mang theo tia nghi ngờ nhìn hai người đang cố ra sức lấy lòng ở trước mặt cô, Tống Mẫn Nhi bất kể là ánh mắt hay lỗ mũi cao cùng đáng dấp đều giống Hạ Vũ Hi như đúc, cho nên cô chưa từng hoài nghi mối quan hệ cha con bọn họ.

Nhưng mà, cái gì cô cũng đều không nhớ, bác sĩ nói cho cô biết, bởi vì cô bị va chạm mạnh, lại mất máu quá nhiều nên dẫn đến não bộ thiếu dưỡng khí, mới làm cho cô mất trí, thậm chí ngay cả tên của mình là gì cũng quên đi mất rồi.

“Anh nói anh là ông xã của tôi, còn con là con gái của tôi sao?”

Một lớn một nhỏ hai người cười đầy nịnh hót, gật đầu đồng ý, ra sức lấy lòng thay cô xoa bóp.

“Anh nói tôi tên là Tống Khuynh Vân?”

Lúc đầu hơi xa lạ nhưng nghĩ kỹ lại cái tên cũng có chút quen thuộc, Tống Khuynh Vân nhìn vào ánh mắt Hạ Vũ Hi, thấy Hạ Vũ Hi gật đầu như bầm tôi, lúc này cô mới không còn lo ngại nữa mà cảm thấy yên tâm.

“Anh nói do tôi đắc tội với người ta, nên mới bị bắt cóc sao?”

Ngay khi cô còn ở trong bệnh viện đã hỏi qua y tá, tại sao cô lại bị nhiều vết thương như vậy, nhưng mà y tá chỉ nói là cô bị người ta bắt cóc, nhưng cô càng cảm thấy rất kỳ hoặc nếu chỉ là bắt cóc bình thường, cô cũng không thể nào bị thương hết toàn thân mình.

“Bà xã yêu dấu, hôm nay ngày tốt để em xuất viện, không cần nghĩ đến chuyện không vui này nữa, anh đưa em đi xem căn phòng chúng ta có được không?”

Thấy cô cứ nghiêng đầu cau mày suy nghĩ sâu xa, Hạ Vũ Hi luống cuống ngồi vào bên cạnh cô, thân mật kéo eo nhỏ của cô dời đi sự chú ý của cô, hông của cô rất nhỏ, xem ra anh phải nghĩ biện pháp giúp cô bồi bổ lại một chút.

Tống Mẫn Nhi ở bên cạnh trợn mắt nhìn Hạ Vũ Hi một cái, dùng ánh mắt mắng anh là cẩu thối, nếu không phải anh nói rằng nếu kể ẹ nghe những chuyện cũ thương tâm kia sẽ càng làm ẹ đau khổ thêm nữa, chỉ bằng hầy vì cô ấy mà tạo ra một hồi ức lúc trước khi nghĩ đến đều là những điều tốt đẹp, anh thề nhất định sẽ bù đắp ẹ thật tốt, bảo vệ mẹ, quý trọng mẹ, nếu không thì cô sẽ không giúp anh cùng nhau lừa gạt mẹ.

“Được rồi, hiện giờ anh cứ dẫn em đi xem đi.”

Cũng không ngại khi có mặt Tống Mẫn Nhi ở bên cạnh, Hạ Vũ Hi liền dùng một tay ôm lấy Tống Khuynh Vân, chọc cho khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ửng hồng.

“Anh làm gì vậy? Con gái còn ở đây mà!” Tống Khuynh Vân nũng nịu, “Buông em xuống, em có thể tự mình đi.”

Thấy cô giùng giàng muốn xuống, Hạ Vũ Hi buộc chặt cánh tay không để tổn thương đến cô càng muốn vây cô thật chặt ở trong ngực của mình.

“Không được, em quên bác sĩ dặn dò em không thể vận động quá nhiều rồi sao? Anh bế em đi.”

Ở bên cạnh Tống Khuynh Vân vô cùng thân mật, không quan tâm đến vẻ mặt thờ phỉ phò nhú mày của Tống Mẫn Nhi, tự ý cười thật to bế lấy người đẹp đi đến gian phòng của bọn họ.

“Hèn hạ, tiểu nhân, hừ!”

Tống Mẫn Nhi nhìn bóng lưng hai người mà tức sùng máu, cắn hận mắng chửi, cũng chỉ có thể bắt đắc dĩ trợn mắt dậm chân thôi.

“Bà xã, em xem, đây chính là phòng của chúng ta.”

Nhẹ nhàng đặt Tống Khuynh Vân lên trên giường mềm mại ngồi xuống, trước đó anh đã sớm phân phó á Trương sửa sang lại phòng ngủ của anh lần nữa. Đổi đi màu hắc bạch đầy nam tính thành màu tím của y phục mà Tống Khuynh Vân thích nhất. Quan trọng nhất là anh vì cô mà bày trí thêm bàn trang điểm trong phòng ngủ cho cô, còn khắp cả phòng có thể nhìn thấy ảnh cưới của bọn họ ở khắp mọi nơi.

Đưa tay chạm đến cái giường cùng cái khăn trải giường cực kỳ mềm mại mịn màng, nhìn dáng vẻ của anh không giống như người chồng dịu dàng yêu thương, chắc là vì cô sao, dưới chân còn lót tấm thảm len lông cừu cùng với màu tím mà cô thích nhất. Anh chăm sóc tỉ mỉ làm cho cô cảm thấy ấm áp ở trong lòng, tự nhiên nhìn anh liền nở ra nụ cười ngọt ngào nhất.

Bỗng nhiên ánh mắt của cô chạm đến cái bệ thủy tinh được bố trí ở trên đầu giường, nụ cười trở nên rét lạnh ở bên môi.

“Nhất định tình cảm trước kia của chúng ta không được tốt lắm.”

Đưa tay khê vuốt tấm hình, mặc dù bọn họ mặc lễ phục rất lộng lẫy nhưng không cách nào che giấu được chân mày khóa chặt đầy lạnh lùng trên nét mặt của anh, còn cô lại cười chua chát, giữa hai hàng lông mày lộ ra vẻ đau thương sâu kín.

“Không phải, là do tấm hình này chụp không đẹp, đừng nhìn nữa.”

Đưa tay đoạt lấy khung thủy tinh được bài trí ở trên đầu giường, không muốn cô lại suy nghĩ lung tung. Nhân cơ hội này liền hôn trộm một nụ hôn lên trên gương mặt của cô, nhân cơ hội này liền kéo cô vào trong lòng ngực, chỉ là nhẹ nhàng cọ xát vào người cô, cũng đủ kích thích dục vọng của anh, chỉ là thân thể của cô vẫn còn chưa hoàn toàn hồi phục lại, anh cũng chỉ có thể ẩn nhẫn cam chịu thật khó khăn.

Sau buổi cơm tối, Hạ Vũ Hi cùng với Tống Khuynh Vân và Mẫn Nhi chơi đùa với nhau một hồi, thấy Tống Khuynh Vân có chút mệt mỏi liền hết lòng chăm sóc ẹ con cô ngủ, đợi cho các cô ngủ say liền khẽ hôn lên trên gương mặt của các cô rồi rón rén lui ra khỏi phòng.

Giao phó má Trương đem hai tách cà phê đến thư phòng, buổi chiều nhận được điện thoại của Đinh Chi Thành, e rằng anh đã phải chờ đợi quá lâu rồi.

“Cậu đến rồi! Cảm giác về hạnh phúc gia đình như thế nào?”

Nghe tiếng đẩy cửa, Đinh Chi Thành vội đầu trước bàn đọc sách không hề ngẩng đầu, bên môi vẫn nở nụ cười dịu dàng. Tuy là chế nhạo, nhưng cũng thật làm trong lòng rất vui sướng.

“Hạnh phúc đến cực điểm, sao rồi? Cậu không phải cũng muốn tìm phụ nữ sinh ột đứa bé đi để cảm nhận?”

Đã quen với việc bị chế nhạo, mệt mỏi tựa vào bàn đọc sách đối diện trên ghế sa lon, đương nhiên cười tủm tỉm.

“Được rồi, tôi vẫn còn muốn làm người tự do tự tại hơn.”

Ngẩng đầu lên, luồng ánh sáng lạnh xuyên thấu qua tròng kính, trong đôi mắt của Đinh Chi Thành cũng tràn đầy nụ cười. Tình hình bây giờ anh mong đợi nhất là nhìn thấy cũng chính là cảm giác vui vẻ trong lòng của Tống Khuynh Vân, mặc dù từng mất đi trí nhớ, nhưng chỉ cần có con gái ở bên cạnh, Vũ Hi đối xử với cô bé vô cùng yêu thương thì có quan hệ gì đâu.

“Cậu đến tìm tôi, có phải đã điều tra ra được cái gì không? Còn chưa tìm được người phụ nữ kia sao?”

Giấu đi nụ cười, ánh mắt đen Hạ Vũ Hi trở nên khôn khéo, anh cùng với thể lực nhà họ Lạc cùng nhau tìm kiếm hai tuần, nhưng vẫn không tìm thấy bóng dáng Cung Mạt Ly một chút nào, một ngày không tìm được cô ta thì trong lòng của anh không thể an tâm.

Đinh Chi Thành lắc đầu một cái, mấy ngày nay anh dẫn người đi tìm, dường như muốn lật đổ cả thành phố thế nhưng Cung Mạt Ly giống như đã biến mất, không thể tìm ra được hành tung của cô.

“Suy nghĩ kỹ cô ấy không có khả năng rời khỏi nơi này, nhất định phải tìm ra được cô ta!”

Đinh Chi Thành không kịp nói ra suy nghĩ của mình, liền bị một giọng nói mềm dẻo cắt đi suy nghĩ, những lời cô bé nói ra cũng chính là những lời trong lòng của mình muốn nói.

Tống Mẫn Nhi mặc đồ ngủ đi thẳng vào, không thèm để ý ánh mắt kinh ngạc của hai người đàn ông, cầm đầu cắm cổ đi tới trên ghế salon ngồi xuống, nhưng cũng chọn cái cách xa chỗ Hạ Vũ Hi nhất.

“Mẫn Nhi?” Đinh Chi Thành sửng sốt mấy giây, lúc này mới phản ứng được, “Làm sao con còn chưa ngủ vậy?”

Mỉm cười đi đến gần bên Tống Mẫn Nhi muốn ôm lấy cô, nhìn cô bé đáng yêu làm cho anh rất yêu mến, nhưng mà hôm nay về mặt Mẫn Nhi làm cho anh cảm thấy là lạ ở chỗ nào đó, còn có ánh mắt của cô lạnh lùng đã vượt qua độ tuổi của cô.

Lại nhìn Hạ Vũ Hi ở bên kia, ngược lại nhìn thấy anh ta chẳng có vẻ gì kinh sợ. Rất là tự nhiên càng làm cho anh càng thêm nghi hoặc.

“Đừng nhìn nữa, tiểu nha đầu này, hiện tại ngay cả tôi đều không thể nhìn ra cô bé, kể từ khi chân tướng bị vạch trần, cô bé vẫn lạnh lùng như vậy, chỉ có ở trước mặt Khuynh Vân, mới có thể giả ra bộ dạng đáng yêu thôi.”

“Nhìn cái gì chứ!” Tổng Mẫn Nhi thấy Đinh Chi Thành ngẩn người, ánh mắt trợn lên nhìn trở lại, tức giận liền mở miệng, “Nếu không phải các anh vô dụng như vậy, đến bây giờ cũng không bắt được người đàn bà kia, tôi mới không cần phải giúp các người.”

Từ trên ghế salon nhảy xuống, dường như không có gì liên di thẳng để trước kệ sách chỉ chỉ vào tấm thảm trải trên nền nhà. Quả nhiên, trên thảm có một khối rõ ràng, so với những chỗ khác thì màu sắc có vẻ đậm hơn rất nhiều.

Nhìn thấy bọn họ đã phát hiện ra chỗ không ổn, Tổng Mẫn Nhi liền ngáp, không nhìn thấy ánh mắt khiếp sợ của bọn họ, cầm đầu cầm cổ đi ra ngoài, trở về phòng chăm lo ẹ ngủ.

72. Chương 72: Làm Lại Từ Đầu (3)

“Mùi hôi quá đi, nơi này làm sao tôi có thể ngủ chứ, cả tắm cũng không thể tắm thật là tức chết mà.”

Dáng vẻ xinh đẹp đã không còn như xưa, khắp người Cung Mạt Ly điều rất nhếch nhác, y phục cũng đều bẩn thỉu, núp ở trong gian phòng của căn phòng nhỏ làm thế nào cũng không thể đi đâu, cô đã đủ bực tức rồi.

Nhớ tới tin tức sáng sớm, đại thiếu gia nhà họ Vạn liên quan đến việc bắt cóc, cố ý đã thương người, giết người không thành đã bị cảnh sát bắt đi, làm liên lụy đến Hoa Mạn Đình cũng bị cảnh sát điều tra kỹ. Nghĩ đến những thứ này cô liền cảm hận nghiêng răng, hối hận ban đầu sao lại không trực tiếp giết chết người phụ nữ kia.

“Tổng Khuynh Vân, hãy chờ xem, tôi nhất định sẽ giết chết cô.”

Trong ánh mắt không còn lộ vẻ nhu nhược, mà tràn đầy sát khí độc ác.

Cánh cửa truyền đến tiếng gõ cửa hơi nhỏ, Cung Mạt Ly lập tức mừng rỡ nhảy lên, cô đã đói bụng cả đêm, cuối cùng đã trở về.

Không kịp chờ đợi liền mở cửa ra, cô nhìn thấy một gương mặt mà không hề muốn gặp lại. Sau đó vẻ mặt tràn đầy hoảng sợ, hốt hoảng bỏ chạy, đáng tiếc đã không kịp rồi.

Tại góc rẽ ở ngã tư đường, một bóng người màu đen kéo mũ xuống thấp, ánh mắt lạnh như băng nhìn tất cả xảy ra trước mặt, móng tay dài cấu thật chặt vào vách tường.

Nhàn nhả thưởng thức Hồng Trà bá tước của hoàng gia Anh, Tổng Khuynh Vân thông thả ngồi ở ban công ghé mây, mắt nở nụ cười nhìn xuống lầu dưới thấy bé đang chơi đùa đầy sức sống trong vườn hoa.

“Đang nghĩ gì vậy? Sao lại mất hồn như thế?”

Cảm giác có một lực cánh tay từ phía sau lưng nắm lấy hông của cô, hơi thở của phái nam quen thuộc vùi vào bên cổ cô thân mật. Mặc dù rất nhột nhưng cũng rất dịu dàng, cô cảm thấy anh đối với cô cực kỳ che chở.

“Không có gì, chỉ là đang nghĩ đến chuyện xảy ra trước kia, cái gì cũng không nhớ nổi!”

Cô cười cười, trong tròng mắt che lên một tầng đa sầu đa cảm, cuộc sống bây giờ rất an ổn hạnh phúc, nhưng mỗi lần cô đi vào trong giấc mộng lại bị cơn ác mộng kinh hãi làm toàn thân toát mồ hôi lạnh, trong lòng cứ luôn bất an không yên tâm.

“Nghĩ đến cái gì sao?”

Vùi đầu ở trong tóc cô, ngửi thấy mùi hương trên tóc cô. Trong ánh mắt Hạ Vũ Hi lóe ra một tia đấu tranh, trong lòng anh không hy vọng cô sẽ nhớ đến những việc xảy ra không vui vẻ trước kia một chút nào.

Thấy cô ảo não lắc đầu một cái, Hạ Vũ Hi liền dịu dàng ôm cô lên, hôn xuống gương mặt của cô thật dịu dàng yêu thương.

“Nếu không nghĩ ra, cũng không cần miễn cưỡng với chính mình, anh sẽ đau lòng đó.”

Tống Khuynh Vân dịu dàng gật đầu một cái, tự nhiên đưa tay ra nhốt chặt cổ của anh, mấy ngày chung sống, cô đã quen với những cử chỉ thân mật này.

“Mang em đi đến chỗ này, anh muốn cho em biết anh yêu em rất nhiều.”

Không che giấu tình cảm chút nào, chọc cho khuôn mặt nhỏ nhắn của Tống Khuynh Vân bừng đỏ, bộ dáng yêu kiều xinh đẹp của cô làm cho Hạ Vũ Hi cười to vui vẻ.

“Vũ Hi, anh mang em đi đâu vậy? Sao cách ngôi nhà ở của chúng ta càng ngày càng xa vậy?”

Thấy Hạ Vũ Hi ôm cô càng chạy càng yên lặng, dần dần không nghe được động tĩnh bên kia của ngôi nhà mình, Tống Khuynh Vân tiến sát lại trong ngực của anh, trong lòng dường như có chút bất an.

“Đừng sợ, có anh ở đây anh sẽ không để cho em bị thương tổn nữa đâu.”

Vừa an ủi Tống Khuynh Vân trong lồng ngực, vừa chạy ra phía sau gara dự phòng, nơi này đã bị bỏ hoang từ lâu, bình thường cũng sẽ không có người đến gần.

Một cước đá văng cánh cửa chính vang lên tiếng ầm ầm, chỉ thấy người đàn ông mặc tây trang màu đen đứng đầy ở bên trong, còn có một cặp mắt bị che đầy, luống cuống đầy hoảng sợ nhìn người phụ nữ.

“Cậu đến rồi à! Đã làm theo lời phân phó của cậu, tất cả đều đã an bài xong rồi.”

Đinh Chi Thành đứng cùng trong đám người ở nơi này, có vẻ cực kỳ không thích hợp. Anh tỏ ý bảo Hạ Vũ Hi đưa Tống Khuynh Vân đặt vào chiếc ghế salon sạch sẽ mà anh ta đã sớm thông báo cho anh chuẩn bị trước. Người này, thường ngày lạnh lùng muốn chết, không nghĩ rằng một khi rơi vào lưới tình, đúng là sẵn sàng dịu dàng như vậy.

“Nơi này là nơi nào? Các người là ai? Tại sao lại bắt tôi tới nơi này? Các người muốn làm gì hả?”

Mặc dù tay chân bị trói, cặp mắt bị che đầy, Cung Mạt Ly vẫn không ngừng kêu la chửi mắng.

Đinh Chi Thành bảo thủ hạ lấy miếng vải đen che kín mặt cô ra, để cho cô có thể nhìn thấy rõ tình cảnh của chính mình.

“Các người, các người...” Cung Mạt Ly khiếp sợ mở mắt ra, được vén ra chợt nhìn thấy hai chân của Hạ Vũ Hi, liền lộ ra thái độ vui mừng, “Vũ Hi, Vũ Hi, anh đến để cứu em sao? Anh, anh mau cho bọn họ thả em ra đi, mau thả em ra đi.”

Nhưng mà Hạ Vũ Hi lại hồ hững với tiếng gào thét của cô, thậm chí ngay cả liếc nhìn cô một cái cũng chán ghét nhìn, chỉ một lòng nhìn chăm chăm vào Tống Khuynh Vân ở bên cạnh, dịu dàng khẽ vuốt lưng của cô, giúp cô tháo bỏ sự sợ hãi.

“Cô, làm sao cô ở nơi này? Cô còn chưa chết sao? Không thể nào, không thể nào...”

Cung Mạt Ly kêu gào, trong ánh mắt tràn đầy đều không thể ngờ được, nhưng mà trong ánh mắt của cô nhìn vào mình lại có vẻ rất xa lạ.

“Vũ Hi, cô ấy...”

Không được tự nhiên liền nhăn đầu lông mày lại, Tống Khuynh Vân nghe tiếng hô bén nhọn của người phụ nữ, lại không ngừng cảm thấy không thể thở nổi, ngực đau vô cùng cho nên khẩn trương nắm lấy tay Hạ Vũ Hi.

“Đừng sợ, Vân Nhi, em nhìn cô ấy một chút đi, cô ấy chính người chủ mưu việc bắt cóc em, cũng là kẻ đầu sỏ đã gây thương tổn cho em, cho nên anh tuyệt đối sẽ không tha thứ cho cô ta.”

Mặc dù dịu dàng trấn an cô, nhưng cô cảm thấy ánh mắt Hạ Vũ Hi thật sự rất đáng sợ, lạnh lùng căm phẫn như vậy.

“Mỗi một vết thương trên người của Vân Nhi, tôi đều muốn cô phải chịu gấp mười lần, Chi Thành, cậu biết nên làm như thế nào rồi đó!”

Hạ Vũ Hi lạnh lùng mở miệng, tổn thương Tống Khuynh Vân, anh tuyệt đối không tha thứ cho dù đó là người này là người mà anh yêu thuở ban đầu.

“Vân Nhi, anh đưa em đi chính là muốn cho em biết, anh không cho phép bất luận kẻ nào tổn thương đến người anh yêu.”

Không quan tâm có việc có nhiều người ở nơi đây, Hạ Vũ Hi không hề che giấu mà cứ biểu đạt tâm ý của mình, cũng làm cho Tống Khuynh Vân ngượng ngùng, Đinh Chi Thành vất vả mới kìm nén cười, chỉ có thể ho sặc sụa để che giấu.

“Chúng ta đi thôi.”

Liếc Đinh Chi Thành một cái, Hạ Vũ Hi dịu dàng ôm lấy Tống Khuynh Vân rời đi, anh không muốn cho cô nhìn thấy cảnh máu tanh.

“Vũ Hi, anh không thể đi, anh không thể đối xử với em như vậy, anh không thể, đừng đi, hãy trở lại, Vũ Hi, trở lại đi...”

Tống Khuynh Vân nhìn Vũ Hi ôm cô, nhưng lại không nhìn được quay đầu liếc nhìn ánh sáng mỏng manh trong kho hàng, thỉnh thoảng còn truyền đến tiếng gào thét chói tai đau khổ của người phụ nữ. Trong lòng bất an của cô càng ngày càng dâng cao, cảm thấy chuyện này dường như không đơn giản lắm, còn Hạ Vũ Hi giống như đang cố ý lừa dối cô về chuyện gì đó.

73. Chương 73: Cùng Ba Đấu, Vô Cùng Thích Thú (1)

Tờ báo Tân Văn mới nhất vừa được đăng, tại vùng ngoại ô ở bên sông hồ thành vừa phát hiện thi thể một người phụ nữ, trên thân thể người phụ nữ này khắp người đầy vết thương, chết rất thê thảm đến không thể nhìn ra được, cần cứ nghiệm thi chứng minh. Nơi này không phải là nơi xảy ra án mạng đầu tiên, bước đầu cảnh sát điều tra là giết người cướp của, nhưng vẫn còn đang ở trong vòng điều tra.

Tất TV, Hạ Vũ Hi nhắm hai mắt lại, không muốn quan tâm đến tin tức, vốn dĩ anh cho rằng trong lòng anh sẽ có một cảm giác đau khổ, nhưng lại không nghĩ rằng một chút cảm giác trong anh cũng không có.

“Ông đang xem gì vậy?”

Bất thành linh từ phía sau lưng truyền đến âm thanh lạnh lùng nhỏ nhẹ của trẻ con, vẻ mặt Hạ Vũ Hi tự nhiên xẹt qua tia kinh ngạc. Tống Mẫn Nhi cầm đầu cầm cổ đi tới ngồi xuống bên cạnh anh, cầm lấy điều khiển ti vi chuyển đến kênh đài thiếu nhi yêu thích của mình.

“Tiểu nha đầu, ai cho con bắt lịch sự như vậy, cả ba mà cũng không biết gọi.”

Hạ Vũ Hi không nói gì, kể từ khi Tống Khuynh Vân trở về từ bệnh viện, Tống Mẫn Nhi không còn làm nũng với anh, càng không gọi anh là ba nữa, càng không gọi anh một tiếng ba nữa, ngược lại càng làm cho anh nhớ đến giọng nói ngọt ngào kia.

“Ba?” Tống Mẫn Nhi hừ lạnh, “Chính xác, chỉ là, là ba trước.”

“Ông đừng quên, ông và mẹ đã ly hôn rồi.”

Giọng của trẻ thơ vừa nghe đã thấy chói tai, giọng lạnh như băng đã nhắc nhở Hạ Vũ Hi đã từng phạm những sai lầm lúc trước.

“Hừ”, Hạ Vũ Hi cười lạnh, anh nheo lại tròng mắt nhìn tiểu tử trước mặt đã làm anh phải nhìn cho rõ, “Cám ơn con đã nhắc nhở, ta dĩ nhiên nhớ rõ, chỉ là, ta vẫn còn đang giữ tờ thỏa thuận li hôn trên tay của ta.”

“Ông-”

Nhất thời cứng họng, Tống Mẫn Nhi không tìm được bất kỳ lời nào để phản bác lại, cô liền dùng mặt quỷ đầy tức giận nhìn chằm chằm vào anh, Hạ Vũ Hi cũng chẳng hề bận tâm gì.

“Các người đang làm gì?”

Dịu dàng bước đến, Tống Khuynh Vân chậm rãi đi từ trên lầu xuống, trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt, bởi vì thân thể vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, cho nên động tác có chút chậm lại.

“Bà xã.”

“Mẹ.”

Một lớn một nhỏ không hẹn cùng nhau đứng lên tiến lại gần Tống Khuynh Vân, một trái một phải đỡ cô ngồi xuống trên ghế sofa, giống như đang cạnh tranh với nhau, ở bên cạnh sợ Tống Khuynh Vân bay đi mất. Tống Mẫn Nhi còn cố ý đập một cước vào Hạ Vũ Hi mà không để lại chút dấu vết, ngay sau đó lộ ra vẻ mặt thắng lợi đắc ý.

“Hai người không cần phải như vậy, ta đã khỏe hơn rất nhiều rồi.”

Hai cha con cô cứ bảo vệ chặt, Tống Khuynh Vân thư thả cuộn mình trên ghế sofa, thuận tay nhận lấy ly sữa tươi mà Hạ Vũ Hi mang đến đến.

“Hi, thân thể của em đã khỏe nhiều lắm rồi, có thể đổi thành cà phê có được không?”

Đã mấy tháng nay chỉ có thể uống được sữa tươi, trái lại vào giờ phút này làm cho Tống Khuynh Vân cảm thấy nhớ đến vị đắng chát của cà phê.

“Không được, cà phê có thể tổn thương đến dạ dày, sữa tươi chỉ có thể làm cho em có một giấc ngủ ngon, nhưng bây giờ em cần uống để bổ sung dinh dưỡng, ngủ một giấc ngủ ngon mới có thể nhanh chóng khỏe lên, như vậy chúng ta mới có thể...”

Hoàn toàn không để ý đến sự có mặt của Tống Mẫn Nhi, Hạ Vũ Hi thân mật ôm cô vào trong ngực, cố ý hôn vào bên tai của cô, làm cho cả người của cô khẽ run một hồi.

“Hi, anh đừng như vậy, Mẫn Nhi, Mẫn Nhi vẫn còn ở đây, anh không nên làm như vậy.”

Cả mặt Tống Khuynh Vân đỏ bừng, cái vẻ xô đẩy của Hạ Vũ Hi giống hệt như con bạch tuộc dính trên người cô.

“Đúng là đại sắc lang, thật xấu hổ.”

Trùng trùng khinh bỉ liếc nhìn anh một cái, Tống Mẫn Nhi đơn giản chỉ cần chen vào giữa hai người bọn họ, đưa cánh tay nhỏ bé mập mập ôm lấy Tống Khuynh Vân, không cho Hạ Vũ Hi thừa dịp chiếm lấy cơ hội.

“Con-”

Hạ Vũ Hi giận đến nghiêng răng, liều mạng cố chịu đựng cảm giác muốn vượt ve khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào của cô, anh đơn giản chỉ cần nặn ra một nụ cười của người ba, nhìn dịu dàng vỗ vào đầu nhỏ của Mẫn Nhi.

Không nhìn ra được không khí khác thường giữa bọn họ, giờ phút này Tống Khuynh Vân cảm thấy mình thật rất hạnh phúc, có một người chồng thương yêu mình, một cô con gái đáng yêu tinh tế.

“Hi, em cảm thấy bây giờ em thật sự rất hạnh phúc, có anh có Mẫn Nhi ở bên cạnh em, coi như vĩnh viễn em em không nhớ ra chuyện lúc trước cũng cảm thấy không sao cả.”

Nghe Tống Khuynh Vân nói những lời hạnh phúc kia, Hạ Vũ Hi cảm thấy chợt dạ không thôi, liền nở nụ cười rất lúng túng.

“Đúng vậy ạ-” Tống Mẫn Nhi cố ý kéo dài giọng ra, đắc ý nhìn bộ dạng kinh ngạc của Hạ Vũ Hi, “Con cũng rất thích được sống chung một chỗ với ba, có đúng không ba,”

Tống Mẫn Nhi cố ý nhìn về phía Hạ Vũ Hi, phớt bầy ra nụ cười đáng yêu thông minh, đáy mắt tràn đầy châm chọc cùng oán giận đối với anh.

74. Chương 74: Cùng Ba Đấu, Vô Cùng Thích Thú (2)

“Nghĩ gì thế? Sao lại mất hồn vậy?”

Đưa tay ôm lấy toàn thân Tống Khuynh Vân, Hạ Vũ Hi tham luyến ngửi mùi hương thơm mới tắm xong còn vương trên tóc cô, thật vất vả mới đem nha đầu ác ma kia đi ngủ. Thật đúng là anh không hề có chút kinh nghiệm, nên không biết rõ việc lo một đứa trẻ lại mệt mỏi thế này.

“Không có gì.”

Bỏ đi những suy nghĩ vu vơ, Tống Khuynh Vân nhanh chóng che đậy tia quỷ dị trong ánh mắt để anh không phát giác ra, xoay người nhìn Hạ Vũ Hi với nụ cười ngọt ngào cùng vẻ dịu dàng, làm anh gối đầu lên bắp đùi của mình, tay cô dịu dàng chải lên mái tóc dày đậm của anh.

“Hi, trước kia chúng ta,” ánh mắt Tống Khuynh Vân trở nên trống rỗng mất hồn, “Vẫn là như vậy sao? Có phải chúng ta đã từng có lúc không vui ở bên nhau có đúng không?”

Cô đột nhiên hỏi làm cho Hạ Vũ Hi cả kinh, bỗng dưng mở to hai mắt, động tác nhanh chóng kéo cô vào trong lòng ngực mình ôm chặt, bộ dạng anh giống như sợ cô sẽ biến mất đi ngay.

“Tại sao đột nhiên lại hỏi việc này?”

Hạ Vũ Hi thừa nhận mình rất ích kỷ, không nói cho cô biết chân tướng sự thật, là sợ lại mất đi cô thêm lần nữa.

“Không có gì, em chỉ đột nhiên muốn biết lúc trước em có hình dáng như thế nào!”

Tống Khuynh Vân cau mày, là cô nghi ngờ sao? Cô dịu dàng như vậy, nhưng sao cảm thấy Hạ Vũ Hi đang sợ.

“Vân Nhi, ngày trước em rất thiện lương, lại xinh đẹp, còn rất dịu dàng và hay quan tâm người, ở trong mắt của anh, em là người phụ nữ đẹp nhất và tốt nhất ở trên thế giới này.”

Khẽ kéo ra khoảng cách giữa chính mình với cô, Hạ Vũ Hi quyến luyến không thôi, vì cô sửa sang lại mái tóc rối ở trên trán. Trước kia cô rất thiện lương, đã chịu đựng tất cả sự tàn nhẫn của anh, thế nhưng anh rất đáng chết, đến giờ phút này vào ngày này mới phát giác ra cô là người rất tốt.

Thấy anh cứ sững sờ ngẩn người nhìn chằm chằm vào cô, trong lòng Tống Khuynh Vân vẫn còn rất nghi ngờ, đưa cánh tay bạch ngọc chạm vào ở trước mặt anh, “Như vậy anh thì sao?”

Nếu trước kia cô tốt như vậy, còn anh thế nào đây? Có giống như hiện tại thương cô yêu cô hay không? Nếu như vậy, tại sao trong lòng cô cứ luôn cảm thấy bất an.

“Anh?”

Hạ Vũ Hi ngạc nhiên, anh vừa mới hình dung Tống Khuynh Vân trước kia, mặc dù che giấu chút sự thật nhưng cũng không tính là lừa gạt cô, nhưng anh phải trả lời cô như thế nào về vấn đề này? Lừa gạt cô? Ngộ nhỡ sau khi cô khôi phục trí nhớ phải làm sao bây giờ?

Ở trong lòng cứ thầm nghĩ mãi, Hạ Vũ Hi không khỏi tự giễu cợt cười.

“Vân Nhi, em phải nhớ rõ lời của anh nói.” Hạ Vũ Hi đột nhiên nhìn vào mắt Tống Khuynh Vân với vẻ nghiêm túc, từng chữ từng câu nói cho cô nghe, “Bất kể trước kia như thế nào, về sau cũng sẽ như thế nào, anh đều sẽ luôn luôn bảo vệ cho em, bù đắp cho em, dốc hết tất cả những gì mà anh có đều dành cho em.”

Dứt lời, Hạ Vũ Hi không báo động trước liền hôn lên môi anh dào, dường như anh đã thềm thường từ lâu, điên cuồng mút hôn nhưng vẫn không mất đi vẻ dịu dàng, cắt đứt tất cả mọi suy nghĩ của cô, làm nhiễu loạn đi hô hấp vốn vững vàng trong cô.

Ánh mắt trừng lớn, sắc mặt Tống Khuynh Vân ửng hồng, hơi có chút thụ động nhưng vẫn đáp trả lại nhiệt tình của anh. Từ sau khi cô xuất viện, mặc dù anh hay thường xuyên hôn trộm trên gương mặt của cô,

đôi môi nhưng mỗi lần đều chỉ lướt qua rồi dừng lại. Mỗi ngày vào buổi tối cứ phải ỉn nhẩn dục vọng vây quanh nhìn cô ngủ, tùy tiện đoạt lấy cũng là lần đầu trở nên điên cuồng như vậy.

Hạ Vũ Hi hôn đói khát, không bao giờ nghĩ bụng dưới nhẩn nại, giờ này đang đốt cháy lửa nóng ở dưới, thuận thế áp đảo Tống Khuynh Vân ở trên giường hẹp mềm mại, ngay sau đó để thân thể nặng nề của mình lên.

“Vân Nhi, Vân Nhi, anh muốn em, điên cuồng muốn em.”

Bờ môi nóng bỏng cùng với giọng nói yêu thương làm cho người ta cảm thấy đau lòng mà đỏ mặt, tay của anh khê vuốt sống lưng của cô, chọc cho cô trợn trợn tê dại, hoàn toàn đắm chìm trong nhiệt tình mà anh tạo ra.

Tà khí gợi lên từ đôi môi mỏng hấp dẫn, bàn tay Hạ Vũ Hi dò vào trong áo ngủ tơ mịn đầy cột nhả, tính tiến lên một bước thăm dò...

Bỗng nhiên trong bóng tối vang lên một tiếng chấn động.

“Ba, mẹ, các người đang chơi trò gì vậy?”

Âm thanh quen thuộc phá hư làm cho khắp người đầy dục hỏa của Hạ Vũ Hi không thể nào thoát ra được thật là thất bại, hạ ánh mắt đen xuống nhìn về nơi âm thanh vang lên.

Chỉ thấy Tống Mẫn Nhi mặc chiếc áo ngủ màu hồng phấn thiên thần, vẻ mặt vô tội nhìn về phía bọn họ, hoàn toàn không để ý đến vẻ mặt đại hắc của Hạ Vũ Hi.

“Mẫn Nhi? Con không phải đã ngủ rồi sao? Sao lại chạy đi ra ngoài?”

Miễn cưỡng ngáp một cái, Tống Mẫn Nhi sử dụng ánh mắt liếc ra ngoài cửa sổ, sau đó lại dùng bộ mặt khinh bỉ với Hạ Vũ Hi.

“Trời mưa, Mẫn Nhi rất sợ, muốn cùng mẹ ngủ chung với nhau.”

Thừa dịp Hạ Vũ Hi nhìn ra ngoài cửa sổ, Tống Mẫn Nhi đã nhanh chóng bò lên giường, chui vào trong lồng ngực ấm áp của Tống Khuynh Vân, cuộn chặt lấy eo nhỏ của cô đầy mỗi mọt.

“Hi, Mẫn Nhi sợ trời mưa vào ban đêm, tối nay chúng ta cùng ngủ chung đi.”

Hạ Vũ Hi lại thua trận lần nữa vì Tống Mẫn Nhi, trơ mắt nhìn Tống Khuynh Vân vô cùng dịu dàng đắp chăn lo cho Tống Mẫn Nhi, làm mặt đen lại sải bước đi đến phòng tắm.

“Hi, anh đi đâu vậy?”

Nâng khuôn mặt nhỏ nhắn không hiểu rõ liền hỏi.

“Tắm-”

Trả lời đầy phần hận, giờ phút này khắp người Hạ Vũ Hi đầy lửa nóng, không tắm để ỉn tỉnh táo thì sao có thể ngủ ngon được.

Đáng tiếc, anh không nhìn thấy vùi ở trong chăn, cặp mắt nhắm ngủ yên của Tống Mẫn Nhi, hé ra một nụ cười đắc ý.

75. Chương 75: Cùng Ba Đấu, Vô Cùng Thích Thú (3)

Sáng sớm, lầu cuối Geel quốc tế, bên ngoài phòng làm việc của tổng giám đốc.

Tất cả các thư ký đều hoảng loạn, cũng không biết thế nào mấy ngày này tổng giám đốc cứ tức giận, làm hại bọn họ không dám đến gần phòng làm việc trong phạm vi ba thước, chỉ sợ sơ ý sẽ trở thành vật hy sinh.

“Pha cà phê như thế nào vậy hả? Vừa đắng vừa chát, các người lãnh tiền lương của tôi, lại làm những chuyện như vậy sao?”

Bất ngờ, từ bên trong phòng làm việc truyền ra tiếng sư tử rống giận điên cuồng, mười giây đồng hồ sau, một thư ký như hoa như ngọc khóc chạy ra khỏi phòng làm việc.

Ái chà, bí thư trưởng là người rất có lai lịch, mặc dù đáng đáp không được tính là cực xinh đẹp, khí chất cũng phi phàm hơn các phụ nữ khác. Cứ thử dài, tiếp tục như vậy làm sao có thể làm việc đây? Nhưng Đinh Chi Thành không có ở trong công ty, ngoại trừ anh ra, cả Geel quốc tế không tìm ra người thứ hai dám vuốt râu sư tử giận.

“Sao vậy? Là ai làm cho Ailie xinh đẹp dịu dàng của chúng ta lại than thở như vậy, nói cho tôi biết, tôi nhất định giúp mọi người dọn dẹp người đó.”

Ailie vừa ngẩng đầu, đối với nụ cười nhẹ vẫn giữ như cũ, tuần nhả nho nhả dịu dàng, cuối cùng đã nhìn thấy cứu tinh rồi.

“Chi Thành, anh trở về thật là tốt.”

Nếu là bình thường, Ailie nhất định sẽ vì Đinh Chi Thành tán dương mà mừng rỡ không thôi, nhưng bây giờ cô đâu còn ý định đó, để cho anh vội vàng tắt lửa thì tương đối quan trọng hơn.

“Như vậy à? Không sao, để tôi vào xem một chút.”

Nghe Ailie miêu tả, khuôn mặt tươi cười của Đinh Chi Thành vẫn không hề thay đổi, ngược lại có nhiều phần đùa giỡn hơn, nhún vai một cái, các thư ký xinh đẹp đều đưa mắt nhìn anh đi vào phòng làm việc của tổng giám đốc.

“Rầm” Lại một xấp văn kiện bị tâm tình không tốt của người đàn ông dùng sức ném xuống đất, văn kiện dày trong nháy mắt bị bay tán lác.

“Đồ vô dụng, đồ như vậy mà cũng dám giao ra đây, đúng là một đám ngu xuẩn.”

Một cái đập vào bàn gỗ làm việc, khe chấn động bàn làm việc mấy cái, Hạ Vũ Hi không vì Đinh Chi Thành đi vào mà thu lại cơn giận của mình một chút nào.

Đinh Chi Thành cũng đã tập thành thói quen rồi, đi lên trên dọn dẹp đồng văn kiện bị Hạ Vũ Hi ném xuống, lại không ngờ nhìn thấy nhìn thấy một đôi chân trắng sữa trên ghế salon, vẫn còn đứng đưa.

Thì ra là không chỉ có một mình anh là nhìn thấy lửa giận của Hạ Vũ Hi, thấy Tống Mẫn Nhi vẫn thoải mái vui ở trên ghế salon ăn quà vặt đọc sách manga, cứ để tùy ý để mảnh vụn quà vặt rơi xuống trên ghế salon sang trọng của Hạ Vũ Hi, hoàn toàn đem cơn thịnh nộ không đáng lo lắng của Hạ Vũ Hi để xuống.

Mặc dù anh đã nghe nói trước về tính tình của Tống Mẫn Nhi, thái độ hoàn toàn thay đổi, hôm nay tận mắt chứng kiến anh mới tin là thật, đồng thời anh cũng thật hâm mộ được xem cô bé còn nhỏ tuổi này có khí chất như thế nào, dù sao, dám tấn công trực diện với Hạ Vũ Hi đại nhân đều có thể chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

“Sao cậu lại dẫn con bé đến đây hả?”

Từ sắc mặt Hạ Vũ Hi có thể nhìn thấy rõ, đại khái Đinh Chi Thành có thể suy đoán được lửa giận của anh, bởi vì chuyện kia không liên quan đến mình mấy, càng không quan tâm đến tiểu công chúa.

“Đừng nói nữa.”

Thân thể nặng nề tựa vào lớp da bên trong, Hạ Vũ Hi lần nữa cau chặt chân mày lại, tên tiểu quỷ này không chỉ có đối địch với anh ở khắp nơi, còn bất thành linh vạch trần anh hại anh mấy lần ở trước mặt Tống Khuynh Vân nhận lấy thất bại. Nếu không dẫn con bé theo bên mình, khó bảo toàn con bé sẽ thừa dịp thời điểm không có anh mà nói những gì với Tống Khuynh Vân, thậm chí có thể trực tiếp mang Tống Khuynh Vân đi cũng nên.

Mấy ngày cùng nhau đấu trí, Hạ Vũ Hi hoàn toàn tin tưởng, ác ma năm tuổi này tuyệt đối rất có năng lực.

“Ông sợ tôi đem chuyện độc ác trước kia của ông nói ẹ biết, mới đem tôi vây chặt trong tầm phạm vi mà ông có thể quan sát được có đúng không?”

Tổng Mẫn Nhi vẫn trầm mặc đột nhiên chán nản mở miệng, chu cái miệng sáng loáng tràn đầy châm chọc đầy châm biếm, làm cho Đinh Chi Thành rất giận mình.

“Chẳng qua tôi khuyên ông, thay vì cứ muốn giấu giếm như thế, sao không nghĩ kỹ đến việc nếu như mẹ nhớ ra tất cả mọi chuyện, ông phải đối phó như thế nào.”

Nhìn thấy Hạ Vũ Hi giận xanh cả mặt, Tổng Mẫn Nhi nhảy xuống ghế salon, xoay người đến phòng rửa tay dành riêng cho Hạ Vũ Hi.

“Đây, đây thật sự là Mẫn Nhi?”

Đinh Chi Thành kinh ngạc, thiếu chút nữa đã không tìm được đầu lưỡi của mình, cô chỉ mới nói hai câu đã hoàn toàn chinh phục anh. Nếu như vun trồng tốt, cùng sự thông minh và năng lực của cô e rằng sẽ vượt xa mình cùng với Hạ Vũ Hi.

“Chỉ là cô bé nói không sai, cậu tính giấu diếm như vậy có được không? Bác sĩ không phải đã nói chỉ cần khối máu trong đầu Khuynh Vân tiêu tán, tùy lúc cô có thể nhớ ra tất cả.”

Xoay người ngồi đối diện vào chỗ Hạ Vũ Hi ngồi, điểm này anh vẫn tán thành đúng như lời của Tổng Mẫn Nhi nói, lại thấy Hạ Vũ Hi phiền não gãi mái tóc mềm mại thành tóc xù rối loạn, vốn chau chặt chân mày càng chặt hơn.

76. Chương 76: Nói Với Người Xa Lạ: Lạc Tử Thuần Vs Thẩm Chính Hạo (1)

Đứng ở trong căn phòng bệnh màu trắng yên tĩnh sống hết 30 phút, Thẩm Chính Hạo thật sự không cách nào đem hai mắt nhắm chặt lại nhìn người nằm an tĩnh trên giường, người phụ nữ sắc mặt tái nhợt dọa người, lúc trước vẫn luôn nở nụ cười tự tin, mỗi lần tức giận anh với Lạc Tử Thuần đều giơ chân lên rất giống nhau...

Một canh giờ trước nếu như không phải Lạc Tử Quân tức giận vọt vào trong phòng làm việc của anh, áp giải anh đến bên ngoài phòng bệnh. Mất một khoảng thời gian thật lâu anh mới phát hiện ra, đáng về ưu nhã phóng khoáng mà Lạc Tử Thuần khi ở bên cạnh anh đã biến mất từ lâu.

“Nhìn đi, anh đã làm ra chuyện tốt gì rồi? Nếu như mà chị tôi có bất kỳ việc gì, nhất định tôi sẽ chôn anh theo cùng!”

Mặc dù Lạc Tử Quân kìm chế lửa giận, hạ thấp giọng nói chuyện, nhưng từng câu từng chữ cũng lộ ra vẻ tức giận của anh đối với Thẩm Chính Hạo, Lạc Tử Thuần yếu đuối hình như ngủ cũng không an ổn, lông mày thanh tú khẽ cau lại.

“Cô ấy thế nào?”

Thẩm Chính Hạo không nói được trong lòng mình tại sao lại cứ nhói đau, chỉ là kìm lòng không được muốn dựa vào gần bên cạnh cô, cùng với cô vượt lên sự bất an của cô.

“Thế nào?” Lạc Tử Quân giận không kềm được, dùng cùi chỏ đánh về phía bụng Thẩm Chính Hạo một phát thật mạnh, sức mạnh to lớn khiến Thẩm Chính Hạo kêu rên thống khổ một tiếng, “Nếu như không phải do tên khốn kiếp như anh, chị ấy làm sao lại cam tâm tình nguyện mang thai, lại phải sanh non như thế, là do cái tên khốn khiếp anh gây ra, lại còn chẳng quan tâm gì đến chị ấy nữa chứ!”

Lạc Tử Quân thật sự không còn cách nào quên đi ngày đó anh vọt vào trong phòng làm việc của Thẩm Chính Hạo, thấy tình cảnh kia, hơi thở chị ấy yếu ớt nằm lạnh như băng trên mặt đất, hai chân cẳng không ngừng ra máu, bất kể anh nói với chị ấy thế nào, chị ấy vẫn đều lẳng lặng rơi lệ, cái ánh mắt tuyệt vọng đau thấu tim lạnh lùng, Lạc Tử Quân hận không thể thô bạo đánh Thẩm Chính Hạo thêm một chút.

“Tôi...”

“Cô ấy mang thai?... Cô ấy mang thai... Tại sao có thể như vậy? Tôi... Tại sao cô ấy không nói cho tôi biết chứ?”

Lại thêm một tiếng sấm giữa trời quang, Thẩm Chính Hạo chỉ có thể nhìn chăm chăm nụ cười trên giường với sắc mặt tái nhợt suy yếu, không thể nhìn rõ được trong lòng cô tội cùng còn giấu diếm anh thêm bao nhiêu chuyện nữa.

“Nói cho anh biết à, vậy tâm tư của anh có ở trên người của chị ấy sao? Nói cho anh biết thì như thế nào hả? Để cho anh vì đứa bé mà cưới chị ấy sao? Chị ấy cần chính là tình cảm của anh, là anh thật lòng kìa.”

Một quyền đâm vào vị trí tim của anh, Lạc Tử Quân dâng lên khổ sở trong lòng, cảm giác này của chị làm sao anh không hiểu, bởi vị trong lòng anh cũng luôn khổ sở như vậy.

“Nói cho anh biết, nếu như anh để cho chị ấy rơi một giọt nước mắt nào, tôi tuyệt đối sẽ không...”

“... Nước... Nước...”

Lời cảnh cáo Lạc Tử Quân vẫn chưa nói hết, từ trong phòng truyền đến âm thanh dứt quãng, mặc dù êm ái nhưng lại khiến hai người đàn ông to lớn lập tức dừng lại tất cả động tác, vọt tới trước giường cô chờ căn dặn, Lạc Tử Quân vội vàng rót nước, Thẩm Chính Hạo ôm cô lên tựa vào trên vai của mình, cẩn thận chăm sóc cô uống nước từng li từng tí.

Như trẻ con đói bụng cứ dính chặt vào sữa tươi, Lạc Tử Thuần vừa chạm vào ly nước liền tham lam uống một hớp rồi một hớp, cho đến uống không dư thừa một giọt, lúc này mới thỏa mãn buông tay ra, hơi thở nhỏ hỏn hỏn.

“Chăm sóc tốt cho chị ấy, đừng làm tổn thương chị ấy nữa.”

Lạc Tử Quân đột nhiên vỗ vào bả vai của Thẩm Chính Hạo, trình trọng báo cho anh biết, cho dù chị ấy vẫn nhắm chặt cặp mắt lại, liền lặng lẽ thối lui ra khỏi căn phòng, để lại không gian riêng cho hai người bọn họ, cởi chuông phải do người buộc chuông, khúc mắc của cô chỉ có thể để cho anh giải.

Trong khoảng thời gian ngắn, trong căn phòng an tĩnh chỉ còn nghe được tiếng hít thở của hai người, Thẩm Chính Hạo kê vào sau lưng cô hai cái đệm mềm, lúc này mới đặt cô nhẹ nhàng nằm lại trên giường, bàn tay ấm áp của anh vẫn nắm chặt lấy cô lộ ra chút lạnh lạnh.

“Còn định tiếp tục giả vờ ngủ tiếp nữa sao?”

Đem ngón tay của cô đặt lên bên môi nhẹ nhàng hôn, lông mi của cô khẽ kích động, là anh biết rõ cô đã tỉnh rồi, chỉ là không muốn mở mắt ra đối mặt với anh.

“Được, em không muốn mở mắt ra cũng không sao cả, chỉ cần em nghe lời anh nói thì được rồi.”

Không thấy cô mở mắt, Thẩm Chính Hạo nắm cánh tay cô dán lên gò má mình sờ soạng, ánh mắt tràn đầy tình cảm phức tạp nhìn cô nhắm chặt hai mắt lại, thanh âm khàn khàn từ từ kể ra.

“Thật xin lỗi, đã làm cho em chịu nhiều đau khổ như vậy, thật xin lỗi...”

“Lúc còn nhỏ anh đã biết Khuynh Vân, cô ấy vẫn cứ yếu ớt bất lực như vậy, làm cho anh không nhận được mà sinh ra suy nghĩ cần phải bảo vệ cô ấy, anh vẫn cố chấp cho rằng đó là tình yêu, cho nên khi trở về nước ngày đầu tiên anh liền bắt đầu tìm cô ấy, muốn chứng minh rằng chỉ có anh mới có thể bảo vệ cho cô ấy, cho dù biết cô ấy đã lập gia đình, nhưng lúc anh hiểu rõ sau khi cưới cuộc sống của cô ấy lại không có hạnh phúc, lại một lần nữa khơi dậy ý muốn bảo vệ trong anh, một lần nữa anh lại bất chấp tất cả suy nghĩ muốn bảo vệ cô em gái nhu nhược đó...”

Thẩm Chính Hạo cười khổ sở, cảm thấy cánh tay của anh đang nắm lấy cánh tay nhỏ bé kia có chút run rẩy, Thẩm Chính Hạo tiếp tục nhớ lại lời nói của chính mình.

“Anh vẫn cho rằng người phụ nữ yếu đuối như vậy mới cần phải có người bảo vệ, em- đã xâm nhập vào trong tâm mắt của anh. Đáng về tự tin đầy kiêu ngạo của em, cùng với đáng về thông minh phóng khoáng, tất

cả mọi chuyện em đều có thể ứng phó dễ dàng, lại rất thành thạo, thậm chí làm cho anh thấy rất may mắn khi em không phải là đối thủ của anh...”

“Đừng nói ahhh... Đừng nói...”

Nước mắt lướt qua khóe mắt, Lạc Tử Thuần đột nhiên mở mắt, từ trong tay anh rút tay của mình về, dùng sức che lỗ tai lại, không muốn nghe những lời anh nói nữa, không muốn phải trầm luân thêm nữa.

77. Chương 77: Nói Với Người Xa Lạ: Lạc Tử Thuần Vs Thẩm Chính Hạo (2)

“Đừng nói ahhh... Đừng nói...”

Nước mắt lướt qua khóe mi, đột nhiên Lạc Tử Thuần mở mắt ra, từ trong tay anh rút lấy tay mình về, dùng sức che lỗ tai không muốn nghe anh nói với giọng đầy tình cảm, không muốn mình càng thêm trầm luân nữa.

Đột nhiên Thẩm Chính Hạo nghiêng người về phía trước, ôm chặt lấy Lạc Tử Thuần đang khóc rống đầy lo lắng vào trong ngực, bất kể cô giãy giụa hay chửi mắng như thế nào, anh cũng không chịu buông tay ra.

“Tử Thuần, em hãy nghe anh nói, đều là lỗi của anh, nhưng mà xin hãy nghe anh nói hết rồi em quyết định có còn muốn để cho anh đi ra ngoài, có được không?”

Thẩm Chính Hạo cao giọng nói, nắm chặt bắp vai Lạc Tử Thuần, cưỡng bách cô nhìn vào mắt của anh, để cho cô dần dần yên tĩnh lại.

“Bởi vì anh cảm thấy em quá tài giỏi, thậm chí so với một người đàn ông còn tài giỏi hơn, cho nên anh cố ý trở nên kiêu ngạo hơn, để cho anh có thể từ bỏ lòng tốt của em, vẻ đẹp của em dù chỉ là một cái nhún mày với một nụ cười cũng làm cho anh động lòng thường xuyên, mà anh chính là một tên ngu ngốc không muốn đối mặt.”

Ngón tay thon dài mịn màng nhẹ nhàng phất qua chân mày cô, sống mũi cô, bờ môi có chút tái nhợt của cô, cuối cùng đem cô ôm thật chặt trong ngực, còn Lạc Tử Thuần lại không có hơi sức để giãy giụa nữa, chỉ lặng lẽ tựa vào ngực anh nghe nhịp đập ổn định của con tim, lặng lẽ rơi lệ.

“Đêm hôm đó, vì sự việc xảy ra ngoài ý muốn làm cho anh nhất thời không thích ứng kịp, cho nên anh lựa chọn trốn tránh, trốn tránh tình cảm của anh. Dù em đối với anh rất tốt, nhưng mà Tử Thuần hãy tin anh, anh không cố ý muốn tổn thương em, cho nên anh càng thêm không nghĩ rằng em lại mang thai con của chúng ta, anh...”

Nghĩ đến đứa trẻ vô duyên kia, Thẩm Chính Hạo không khỏi có chút tắc nghẹn mà nói không ra lời.

“Của chúng ta... Đứa bé...”

Từ trong ngực anh, Lạc Tử Thuần nâng khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt lên, vốn dĩ gò má thon gầy bây giờ lại trở nên càng gầy thêm, từ hai vòng sâu đáy mắt quầng thâm có thể nhìn thấy rõ, trong khoảng thời gian này nhất định cô đã ngủ không được ngon giấc. Cô từ từ dựa vào trên giường, bàn tay lạnh như băng chạm vào bụng, vốn dĩ có thể cảm nhận được sinh mệnh bé nhỏ, nhưng bây giờ toàn bộ đã không còn lại chút gì nữa rồi.

“Anh đi đi.”

Hai mắt nhắm lại thống khổ, Lạc Tử Thuần dùng sức cuộn mình đứng dậy, đè nén đau khổ, trong khoảng thời gian này, mỗi lần nhớ tới đứa bé trong bụng cứ như vậy mà không còn, lòng cô cứ tựa như đã chết theo đứa bé vậy.

“Đứa bé không có, giữa chúng ta không có bất kỳ dây dưa nào, tôi không muốn nhìn thấy anh nữa.”

Lạnh lùng hạ lệnh đuổi khách, Lạc Tử Thuần đưa lưng về phía Thẩm Chính Hạo, không muốn mở mắt nhìn thấy anh nữa, chỉ là lặng lẽ khóc, lặng lẽ thương tiếc cho đứa con của cô, đau khổ muốn chết đi.

“Tử Thuần, anh...”

Thẩm Chính Hạo còn muốn nói điều gì đó, nhưng lại không nói ra được, muốn chạm vào tay cô cũng trở nên lúng túng liền dừng lại giữa không trung, nhìn theo bóng lưng cô, bả vai của cô hơi run rẩy, trong lòng anh cũng đau khổ tự trách chính mình, không muốn ép cô nữa. Thẩm Chính Hạo xoay người thối lui ra khỏi phòng, lúc gần đi vẫn rất lo lắng nhìn chằm chằm vào bóng lưng của cô một hồi lâu, lưu luyến không rời khỏi, chỉ là trong lòng anh đã tự hứa: Anh nợ Tử Thuần, anh nhất định sẽ dùng sự chân thành gấp bội lần để đem trái tim của cô quay trở về.

“Chị, ăn một miếng nữa đi, chị thích nhất là cháo hải sản ộc khô mà, em cố ý đi học để tự tay nấu cho chị ăn, chị mà không ăn thì em sẽ thật sự đau lòng lắm đó.”

Lạc Tử Quân cố ý bày ra bộ dáng đau khổ, còn lấy lòng bàn tay dính đầy băng gơ lên trước mặt cô, chỉ vì dụ dỗ Lạc Tử Thuần ăn một chút đồ ăn, từ lần trước sau khi Thẩm Chính Hạo đi về, cô cũng không còn cười nữa, mỗi ngày không phải khóc trong giấc ngủ thì lại nhìn về phía cửa sổ bên ngoài mà ngẩn người, thật sự làm cho anh quá lo lắng.

“Đúng vậy, chị Thuần, chị phải ăn nhiều một chút nha, cái gì chị cũng ăn không vô, lúc nào thân thể chị mới có thể bình phục lại chứ.”

Không yên tâm, Hạ Vũ Nhược cũng gia nhập khuyên nhủ, đau lòng ngồi ở bên giường của cô, nắm lấy bàn tay cô càng ngày càng hết sức nhỏ đi, cũng chỉ thiếu không rơi vài giọt nước mắt đau lòng.

Bởi vì từ lúc học tiểu học đã có học qua chữa bệnh, thân thể Lạc Tử Thuần vốn rất khỏe, trước kia cho dù có bệnh nhỏ gì, cũng sẽ rất mau khỏe lại, nhưng lần này cô đều nằm bệnh viện hai tháng, cũng không thấy khí sắc cô tốt lên, thật sự làm cho người ta đều lo lắng.

“Đáng chết, sớm biết như vậy em sẽ không mang tên khốn kia đến, em nên dạy dỗ hẳn ta một trận mới đúng...”

Sự nhẩn nại đã dùng hết, Lạc Tử Quân tức giận bỏ chén nhỏ trong tay ra, cau mày la lên, không biết rằng từ trong miệng anh nhắc đến tên khốn khiếp kia làm cho Lạc Tử Thuần vốn dĩ bình tĩnh, trong ánh mắt thoáng qua một tia đau đớn.

“Cái tên miệng rộng này, đừng nên nói nữa!”

Hạ Vũ Nhược cẩn thận chăm sóc như nhìn thấy sự khác thường của Lạc Tử Thuần, cuống quýt che lấy cái miệng Lạc Tử Quân đang cắn giận bất bình, trong lúc vô tình đem chính thân thể mình hoàn toàn dán lên phía sau lưng của anh, hai người tựa như chạm điện, đỏ mặt nhanh chóng thối lui dùng khoe mắt lên lên nhìn đối phương.

“Các người cũng trở về đi, tôi mệt rồi, muốn nghỉ ngơi một lúc.”

Bị bọn họ làm cho đầu óc cứ quay vòng vòng, Lạc Tử Thuần lại chui trở về trong chăn, xoay người nhìn về phía vách tường mà nhắm hai mắt lại, Lạc Tử Quân nhìn Hạ Vũ Nhược, chỉ đành than thở thay cô sửa sang lại chăn, liền rón rén đóng cửa lui ra ngoài.

78. Chương 78: Nói Với Người Xa Lạ: Lạc Tử Thuần Vs Thẩm Chính Hạo (3)

Sau khi Lạc Tử Quân với Hạ Vũ Nhược đi, Lạc Tử Thuần mơ mơ màng màng không biết đã ngủ bao lâu, trong lúc ngủ mơ màng ngửi thấy mùi hương hoa thoang thoảng, không thể nói chỉ có một mùi thơm của một loài hoa thôi mà là có rất nhiều hương hoa kết hợp lại cùng nhau, nhưng cũng không cảm thấy ngọt ngào, ngược lại mùi thơm xông vào mũi làm cho tâm trạng cảm thấy vui vẻ thoải mái.

Um một tiếng, Lạc Tử Thuần lật người tiếp tục ngủ say, không biết vì sao nhưng mùi hoa này lại làm cho lòng cô cảm thấy yên tĩnh đi rất nhiều, mấy ngày liên tiếp nhíu chặt chân mày cũng từ từ giãn ra nhiều, trong lúc đang ngủ mơ màng khóe môi tự nhiên cong lên...

“Lạc tiểu thư, nên uống thuốc rồi...”

Y tá đeo mắt kính gọng đen vừa làm cho người hâm mộ vừa ghen tỵ, đang đẩy xe hộ lý đi vào trong phòng bệnh Lạc Tử Thuần nhìn thấy khắp phòng chất đầy hoa tươi, kể từ sau ngày đó, mỗi ngày Lạc Tử Thuần vừa mở mắt ra, đập vào mi mắt chính là biển hoa tươi khắp phòng, không giống với tiệm bán hoa bình thường đưa hoa tươi đến, những đóa hoa này toàn bộ đều trồng ở trong chậu hoa, có vẻ cực kỳ diễm lệ, người tặng hoa cũng rất tỉ mỉ, đem tất cả gai của bông hoa đều cẩn thận lột bỏ, tránh để Lạc Tử Thuần bị đâm đau

“Lili, cô, cô thật sự không biết những đóa hoa này là ai đưa đến không?”

Mặc dù đã hỏi rất nhiều lần, Lạc Tử Thuần vẫn nhịn không được cứ theo thường lệ mà hỏi thăm thêm lần nữa, kể từ khi có những thứ này làm bạn, tâm tình cô quả thật tốt hơn rất nhiều, nhưng cô không phải là thiếu nữ ngu ngốc, những bông hoa này thuộc loại hoa quý, nếu như cô không sai, có rất nhiều chủng loại không phải được chuyển tới từ nơi đây, cô thật sự đoán không ra ai lại dụng tâm từng tí một đến như vậy.

“Cái này thật sự tôi không biết, Lạc tiểu thư xinh đẹp như vậy, chắc là có người này đang muốn theo đuổi cô đó mà!”

Y tá cẩn thận đem thuốc dâng lên cho Lạc Tử Thuần, sau đó ngồi xổm người xuống ngửi hương hoa thật sâu, thơm quá đi, một chút tạp chất cũng không có, thẩm sâu vào trong ruột gan mỗi ngày đều đem đến một loại hoa tốt nhất, cô thật sự hâm mộ Lạc Tử Thuần xinh đẹp.

“Ồ~~ đây là gì?”

Ánh mắt của y tá bị một màu lam sắc vàng óng ánh hấp dẫn, từ lớp bùn trong chậu hoa rơi ra một khuy tay áo ngọc xanh, sắc màu chói mắt xem ra kiểu dáng rất đắt tiền.

Ánh mắt quét qua khuy tay áo của y tá cầm ở trên tay suy nghĩ, đột nhiên tay Lạc Tử Thuần run lên, cả người không tự kiềm chế được làm uống thuốc những giọt nước đổ ra ngoài, ánh mắt chăm chú nhìn khuy tay áo kia.

“Đưa cho tôi, mau đưa cho tôi nhanh lên!”

Lạc Tử Thuần căng thẳng đến mức muốn rống lên, y tá sợ tới mức khẽ sững sốt một chút, cuống quýt đem khuy tay áo nhặt được đặt vào lòng bàn tay của Lạc Tử Thuần, sắc mặt cô trở nên rất đáng sợ, y tá vội vàng cuống quýt lui ra khỏi phòng bệnh.

Run rẩy nâng tay phải lên, khóe mắt Lạc Tử Thuần không nhìn được nước mắt lại chảy xuống, cô làm sao không biết khuy tay áo này chứ, đây là cô đưa cho Thẩm Chính Hạo, khuy tay áo mặt trái còn có ý khắc tên tuổi viết tắt của cô với Masahiro “H&C”, nâng đôi mắt đầm lệ nhìn chằm chằm vào những hoa tươi kiêu diễm đầy phòng, đột nhiên Lạc Tử Thuần giống như phát điên lao xuống giường, tức giận đập nát các chậu hoa đi, liền bị chậu hoa quẹt vào tay bị thương nhưng lại không có cảm giác cho đến khi dùng hết sức lực. Lúc này mới co rúc thân thể trốn vào góc phòng liu mạng khóc, như muốn đem nỗi thống khổ nhiều ngày bị đè nén bộc lộ ra bên ngoài vậy...

Khóc mệt, cô lại mơ mơ màng màng rơi vào trong giấc ngủ mê man, nước mắt vẫn còn đọng ở trên mặt. Trong mộng, cô cảm giác có một cánh tay ấm áp nhẹ nhàng ôm lấy cô, cái loại cảm giác cẩn thận che chở, giống như ôm lấy một bảo vật hiếm thấy, cảm thấy rất thoải mái không tự chủ liền tiến đến gần ngọn nguồn ấm áp, giống như tiểu miêu cứ nắm thật chặt, dường như sợ lại mất đi lần nữa.

“Tổng giám đốc Thẩm, hay ngài nên trở về trước đi, nơi này đã có y tá chăm sóc rồi, không còn việc gì đâu, nhưng còn việc trong công ty thì không thể không có ngài được...”

“Đúng vậy a, tổng giám đốc Thẩm, ngài hãy đi về trước đi, phu nhân vừa tỉnh lại tôi sẽ lập tức thông báo cho ngài...”

“Tổng giám đốc Thẩm, ngài cứ không chú ý đến thân thể mình như vậy, nếu cứ ngã bệnh thì làm sao bây giờ...”

“...”

“Đủ rồi, tất cả không cần nói, các người hãy trở về đi, Tử Thuần cần được yên tĩnh nghỉ ngơi.”

Truyền vào bên tai là những âm thanh tranh chấp cứ đè nén một hồi, Lạc Tử Thuần cau mày muốn mở mắt đang ngủ ra, nhìn thấy bóng lưng người đàn ông đưa về phía cô, bóng lưng này rất quen thuộc đến không thể nào quen thuộc với cô được hơn nữa. Mặc dù anh có thể hạ thấp giọng nói xuống, nhưng cô hoàn toàn có thể phỏng đoán nét mặt anh bây giờ, nhất định là cau mày bộ dạng rất không bình tĩnh mà thôi.

Nhìn thấy Thẩm Chính Hạo không chịu được phát phát tay, đuổi mấy tên mập này đi ra ngoài, kéo cà vạt trên tây trang ra, những người đàn ông nhìn thấy không thể thuyết phục được chỉ có thể ủ rũ cúi đầu rời đi.

Thẩm Chính Hạo đợi sau khi bọn họ đi rồi, lại hướng về phía cửa sổ bên cạnh người một lúc lâu, lúc này mới khẽ thở dài, xoay người hướng đi thẳng tới giường bệnh, Lạc Tử Thuần vội vàng cuống quýt nhắm hai mắt lại giả vờ ngủ.

Thẩm Chính Hạo đi đến bên giường ngồi xuống, dịu dàng thay cô chỉnh lại mái tóc rối bời ở trên trán, lại nắm tay của cô lên, đặt ở bên gương mặt mình vuốt ve, râu ria thô ráp ghim vào tay Lạc Tử Thuần cảm giác vừa nhột lại vừa đau khẽ nhíu nhíu mày.

“Ai...”

Thẩm Chính Hạo thở dài một hơi, bởi vì giờ phút này Lạc Tử Thuần đang nhắm hai mắt giả vờ ngủ, cho nên cô không cách nào thấy được trong ánh mắt Thẩm Chính Hạo che giấu vẻ hài hước, anh cố ý tiến gần trước mặt cô, hơi thở phả nam tiến gần đến sát bên cô gần như có thể nghe được.

“Thuần Nhi, anh phải làm sao thì em mới tha thứ cho anh? Đây là trời cao trừng phạt anh đó hay sao?”

Thẩm Chính Hạo cố giả bộ đáng thương, cúi đầu nói hết mọi thứ, ánh mắt của anh không hề chớp cứ nhìn chằm chằm lông mi khẽ phát run lên của Lạc Tử Thuần, liệu mạng có chịu đựng xúc động.

“Thuần Nhi, nếu quả thật muốn trừng phạt, cứ làm cho anh mất đi tất cả, chỉ cần em có thể tha thứ cho anh, anh có thể buông bỏ hết tất cả mọi thứ đi.”

Thẩm Chính Hạo cảm giác ngón tay cô khẽ cứng đờ, mặc dù có chút trêu chọc, nhưng anh thề mỗi một câu mà anh nói đều xuất phát từ tấm lòng chân thành của anh.

“Thuần Nhi, em thật sự không muốn mở mắt ra sao? Không có ý định tha thứ cho anh sao? Vậy... anh muốn hôn em.”

79. Chương 79: Nói Với Người Xa Lạ: Lạc Tử Thuần Vs Thẩm Chính Hạo (4)

“Ồi ối ối, không cho phép anh hôn tôi!”

Bỗng dưng Lạc Tử Thuần ngồi dậy, phản xạ có điều kiện dùng đôi tay che cái miệng nhỏ nhắn, bộ dáng đáng yêu kia khiến Thẩm Chính Hạo không hề lo lắng cười ha ha. Lúc này cô mới ý thức được bản thân mình bị lừa, thở phì phò tròn tròn cặp mắt, trừng mắt cười hoàn toàn với tổng giám đốc lãnh khốc không thích hợp với người đàn ông này.

Chỉ trong nháy mắt, hốc mắt Lạc Tử Thuần liền đỏ, mấy ngày không gặp anh đã tiêu tụy, cũng thật quá gầy, trong tròng mắt tràn đầy tia máu mê hoặc cùng vẻ mệt mỏi, khóe miệng cũng đầy râu ria rậm rạp giống như đã nhiều ngày không có thời gian xử lý, anh là kẻ ngu sao? Không có chuyện gì làm lại đem bản thân mình trở nên thê thảm như vậy, làm hại cô sắp mềm lòng rồi.

“Thuần Nhi, thế nào? Sao lại khóc, thật xin lỗi thật sự xin lỗi, anh không cố ý, thật xin lỗi...”

Thấy cô rơi lệ, Thẩm Chính Hạo lại luống cuống tay chân, liên tục không ngừng xin lỗi, muốn ôm lấy cô nhưng lại sợ cô còn tức giận, chỉ có thể vội vàng luống cuống tay chân thay cô lau sạch nước mắt.

“Không cần anh phải quan tâm tôi như vậy!”

Vẫn còn giận dỗi Lạc Tử Thuần uất ức cứ hít hít lỗ mũi, dùng sức đẩy tay của anh ra.

“A-”

Thẩm Chính Hạo rên lên một tiếng, khẽ nhú chân mày, lập tức nhìn Lạc Tử Thuần lộ ra khuôn mặt tươi cười, không lộ ra dấu vết giấu đi hai tay của mình.

“Anh làm sao vậy? Tay của anh thế nào rồi?”

Lạc Tử Thuần là loại người rất khôn khéo, phản ứng nhỏ của anh cô đã nhìn thấy rõ ràng, thấy anh cố ý giấu đôi tay thì càng cảm thấy nghi ngờ.

“Không có gì, không có gì.”

Cười nhẹ, Thẩm Chính Hạo không nghĩ cô lại lo lắng, chỉ muốn làm qua loa một chút, nhưng không ngờ động tác Lạc Tử Thuần so với anh lại càng nhanh hơn, từ phía sau lưng anh liền nắm lấy tay của anh.

Từ ngón tay đến mu bàn tay của anh hiện đầy vết thương nhỏ chằng chịt, có vết thương đã đóng mào, có vết thương vẫn còn thấm tia máu, vết thương mới che lấp vết thương cũ, đến cùng cũng không đếm hết được là có bao nhiêu vết thương nhỏ.

“Anh, anh... Những chấu hoa này là do tự mình anh làm sao?”

Lạc Tử Thuần là một bác sĩ giỏi, chỉ cần nhìn vào vết thương có thể kết luận ra do gai của hoa gây nên. Lúc này mới chợt hiểu ra tại sao khuy tay áo của anh lại rớt trong chậu hoa, đúng là một tên ngu ngốc.

“Đừng khóc, đều đã lành rồi, chỉ cần em có thể vui vẻ thì bị vậy cũng đáng giá mà.”

Anh vốn không biết cách dỗ dành phụ nữ, Lạc Tử Quân nói Lạc Tử Thuần rất thích hoa, nhưng anh lại sợ hoa sẽ làm tổn thương đến cô, cho nên mỗi ngày chỉ cần đưa hoa đến, anh liền tự mình từng bước loại bỏ các gai hoa, sau đó mới lén sai người đem đến phòng bệnh cho cô, chỉ vì muốn được nhìn thấy cô cười một chút.

“Chủ ý này là do Tử Quân chỉ anh đó!”

Đột nhiên Lạc Tử Thuần nín khóc mà mỉm cười, cái biện pháp ngu ngốc này cũng chỉ có Thẩm Chính Hạo mới tin thôi, nghĩ tới nghĩ lui người có thể đùa bỡn anh như vậy cũng chỉ có tên Tử Quân kia. Thấy bộ dáng anh dường như vẫn còn chưa hiểu gì, Lạc Tử Thuần tốt bụng nói dứt khoát để giúp anh tìm ra được lời giải đáp.

“Thật ra thì căn bản em cũng không thích hoa lắm, Tử Quân nói cho anh biết như vậy chỉ là muốn khảo nghiệm thử thách trên người của anh thôi.”

Lúc này Thẩm Chính Hạo chợt mới hiểu ra, khó trách ngày đó trong gương mặt tươi cười của Lạc Tử Quân dường như đang ẩn chứa vẻ kỳ quái gì đó, thì ra là như vậy, lại nghĩ đến việc anh đã cất công chuẩn bị những chậu hoa này nhưng lại không phải là đồ mà Lạc Tử Thuần thích làm cho anh có chút cảm giác như đưa đám.

“Nhưng mà, những chậu hoa bị vỡ là hoa chân tình, em rất thích.”

Lạc Tử Thuần cười thẹn thùng lại bồi thêm một câu vào.

“Tử Thuần, em tha thứ cho anh rồi hả?”

Nghe cô nói, Thẩm Chính Hạo mừng rỡ không thôi, kim lòng không được ôm chặt cô vào trong lòng, đáng tiếc anh còn chưa hết vui mừng thì Lạc Tử Thuần tưới cho anh chậu nước lạnh vào.

“Tha thứ? Có dễ dàng quá không?”

“Tử Thuần, em xem anh bị thương như thế này rồi, em hãy tha thứ cho anh đi.”

Giả vờ dùng bộ dạng điềm đạm đáng yêu lộ ra mặt, lại không quên đem vết thương đầy hai tay đưa ra trước mặt của Lạc Tử Thuần, van xin tha thứ đầy đáng thương.

“Thành ý, nếu anh có thể cho em thấy được thành ý của anh, bằng không thì đừng mơ em sẽ tha thứ cho anh!”

Lạc Tử Thuần cố ý quay mặt đi, không quan tâm đến dáng vẻ uất ức đáng thương trên mặt anh, yêu nhau là chuyện của hai người, cô không thể cứ chủ động bày tỏ tình cảm tiếp với với người kia được.

“Như vậy đã có đủ thành ý chưa?”

Thẩm Chính Hạo đột nhiên quỳ gối xuống trước giường bệnh, nâng tay Lạc Tử Thuần lên, lấy ra một cái hộp gấm vải nhung màu đen đã chuẩn bị lâu rồi, nhưng vẫn không có cơ hội tự tay đưa cho cô.

Mở hộp ra, bên trong là một chiếc nhẫn cổ phỉ thúy thượng đẳng, màu sắc Phỉ Thúy rất dịu dàng, khó tìm được viên Phỉ Thúy cổ như vậy, vây quanh bốn phía Phỉ Thúy là những viên kim cương lớn nhỏ có chất lượng không kém gì, càng làm nổi bật thêm viên đá Phỉ Thúy, giống như vì sao quần quanh ánh trăng, Lạc Tử Thuần vừa mừng vừa sợ, đôi mắt lại ướt đẫm thêm một lần nữa, giống như thật sự đang nằm mơ vậy.

“Lạc Tử Thuần, anh nghiêm túc hỏi em, em có đồng ý gả cho anh hay không, dùng cuộc đời của anh để chứng minh thành ý của anh, hãy để cho anh chăm sóc cho em bảo vệ em! Chiếc nhẫn này là gia bảo di truyền của Thẩm gia, chỉ truyền ỗi nữ chủ nhân của gia tộc, kỳ thật anh đã sớm giao nó cho em rồi!”

Không cho cô có cơ hội từ chối, Thẩm Chính Hạo nâng tay trái Lạc Tử Thuần lên, nghiêm túc đem chiếc nhẫn đeo vào ngón tay áp út của Lạc Tử Thuần, đem cô bao quanh bên cạnh mình, chiếc nhẫn Phỉ Thúy đeo vào ngón tay trắng mịn của cô, trong cực kỳ thích hợp giống như là vì cô mà đặc chế ra nó.

“Em, em... Em...”

Lạc Tử Thuần kích động nói không ra lời, còn chưa kịp nói ra từ em đồng ý liền bị tiếng nói xôn xao bên ngoài cửa cắt đứt.

“Đừng, đừng đẩy em, nói nhỏ thôi...”

“Này, cho anh nhìn, cho anh nhìn xem một cái đi...”

Rầm! Cửa phòng bệnh đột nhiên bị đụng ngã, Lạc Tử Quân với Hạ Vũ Nhược xông vào với tư thế rất quái dị. Đối mặt với ánh mắt giết người của Thẩm Chính Hạo và ánh mắt dịu dàng ngọt ngào đầy hạnh phúc của Lạc Tử Thuần. Cả người Lạc Tử Quân và Hạ Vũ Nhược không được tự nhiên lắm, chỉ có thể dùng nụ cười lúng túng để che giấu.

Ánh mắt đắm chìm trong hạnh phúc của họ không chút nào nhận thấy được, tại một chỗ không xa, một ánh mắt phức tạp cứ nhìn chăm chăm vào Hạ Vũ Nhược đang đùa đùa với Lạc Tử Quân mà trong lòng thấy rất nhẹ nhõm...

80. Chương 80: Hôn Lễ Bí Mật Của Một Người Khác (1)

“Em làm gì phải tới tham gia hôn lễ chứ? Em không hề biết bọn họ mà!”.

Lôi kéo thay bộ y phục trên người bằng bộ lễ phục màu tím hở ngực chút, Tống Khuynh Vân căng thẳng kéo Hạ Vũ Hi đang mặc bộ tây phục màu bạc, nhướn đôi mi thanh tú nhìn căn phòng đầy người, làm cô có chút không tự nhiên lắm.

Hôm nay là ngày đám cưới của Thẩm Chính Hạo với Lạc Tử Thuần, mặc dù hai người cũng muốn tổ chức khiêm tốn, bắt đầu dĩ do thân phận hai gia tộc, các chính khách hay lui tới, thương nhân không ngừng tranh nhau mượn cơ hội này lấy lòng hai gia đình. Làm cho người bạn thân Hạ Vũ Hi cũng không thể không tham gia, mặc dù trong lòng anh vẫn cần phải đắn đo chuyện Thẩm Chính Hạo đối xử rất tốt với Tống Khuynh Vân.

“Không chuyện gì, chúng ta mau đi.”

Hạ Vũ Hi lộ ra chiêu bài nụ cười mê người của anh, vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé của Tống Khuynh Vân để cho cô an tâm, lại đề phòng Tống Mẫn Nhi châm chọc.

“Mẹ, mẹ không nhớ rồi sao? Cậu Masahiro cùng với cô Lạc đều là bạn tốt nhất của mẹ đó, mẹ cũng nên đi gặp họ một chút đi mà.”

Tống Mẫn Nhi vừa dậy liền bị Hạ Vũ Hi ép mặc chiếc áo đầm màu hồng nhạt có bông tuyết, trông cô xinh đẹp tựa như thiên thần nhỏ, mái tóc đen bóng được vén lên đỉnh đầu, cài thêm một vương miện thủy tinh, trông cô càng giống tiểu công chúa, chỉ là tiểu công chúa dường như không thích mặc bộ đồ này. Nhón chân lên, tay nhỏ kéo Tống Khuynh Vân đi vào phòng hóa trang để gặp cô Lạc, nói không chừng mẹ sẽ nhớ ra được cái gì đó.

“Mẹ, chúng ta đi tìm cô Lạc đi.”

“Mẫn Nhi, cô Lạc với cậu Masahiro hôm nay rất bận rộn, chúng ta không nên đi quấy rầy bọn họ.”

Lại bị thân thể cao lớn lực lưỡng chiếm ưu thế, đem Tống Khuynh Vân nắm chặt ở trong ngực, Hạ Vũ Hi dùng vẻ mặt ôn nhu nhìn Tống Mẫn Nhi mỉm cười, tiện thể tỏ ra yêu thương vỗ vào đầu nhỏ của cô, nhìn cô tức giận tròn mắt nhìn chằm chằm, trong lòng anh liền che giấu niềm vui thích.

“Hừ...”

Không áp chế được anh, Tống Mẫn Nhi chỉ có thể bỏ qua, cứ thở phò phò hừ lạnh.

“Tổng giám đốc Hạ, có thể gặp ngài ở nơi này thật đúng là may mắn, sớm muốn đến thăm tổng giám đốc Hạ, chỉ đáng tiếc không có cơ hội đó!”

Một gã đàn ông trung niên mập lùn nhận ra Hạ Vũ Hi, liền dùng cặp môi cùng đôi chân thô kệch chủ động chen tới, bộ mặt hung tợn lộ ra nụ cười lấy lòng liền tiến đến gần.

“Bạn gái xinh đẹp như vậy, tổng giám đốc Hạ chẳng lẽ không giới thiệu một chút gì sao?”

Thấy Hạ Vũ Hi không để ý đến ông, người đàn ông mập lại bắt đầu đen chủ kê đặt trên người Tống Khuynh Vân, nhìn khuôn mặt thanh tú của cô còn có vóc người hấp dẫn rực rỡ. Ngay cả ở trong lòng lòng cũng thấy ngứa ngáy một chút, trong lòng thầm ghen tị với Hạ Vũ Hi, lúc trước vợ chưa cưới của anh là Cung Mạt Ly cũng đã đủ xinh đẹp rồi, người này lại càng xinh đẹp hơn.

Người đàn ông mập dùng ánh mắt bỉ ổi làm cho Tống Khuynh Vân cảm thấy rất không tự nhiên, xoay người muốn thoát đi lại bị Hạ Vũ Hi chế trụ bả vai, ôm vào trong ngực trông rất thân mật.

“Nói đúng lắm, để tôi giới thiệu một chút, người này là bà xã của tôi, Tống Khuynh Vân.”

Trước kia cho dù anh với Khuynh Vân đã kết hôn, vẫn không hề mang cô đi tham gia bất kỳ bữa tiệc nào, thậm chí chưa từng cùng cô đi ra ngoài, cho nên giới kinh doanh đối với người vợ thần bí Tống Khuynh Vân trở nên tò mò nghìn tỷ lần, người đàn ông mập quan sát Tống Khuynh Vân lần nữa, trên ót bắt đầu đổ đầy mồ hôi, căn cứ tin đồn thì người vợ thần bí này không phải đã bị vùi chôn vào trong biển lửa rồi sao, cái này, cái này...

“Ha ha ha ha, thì ra là Hạ phu nhân, kia, vậy tôi sẽ không quấy rầy nữa.”

Người đàn ông mập vẫn duy trì nụ cười lúng túng, liền vội vã cụp đuôi tự động chạy biến mất. Thật sự làm cho Tống Khuynh Vân cảm thấy có chút kì quái, tên của cô sao lại dọa người như vậy kia chứ?

“Không cần để ý đến ông ta.”

Thấy Tống Khuynh Vân nhìn chằm chằm vào người đàn ông mập biến mất, dáng vẻ như có điều đang suy nghĩ, Hạ Vũ Hi lại gần bên cổ của cô, nhẹ nhàng摸摸 hôn, lôi kéo suy nghĩ của cô về, chọc cho cô kinh hoàng một hồi, cả gò má đều đỏ bừng.

“Vũ Hi, nơi này, ở đây có rất nhiều người đó~~”

“Cái này thì có quan hệ gì chứ, em là bà xã của anh mà.”

Lời Hạ Vũ Hi vừa nói ra, ngược lại làm Đinh Chi Thành cùng Tống Mẫn Nhi không chịu nổi mà xem thường.

81. Chương 81: Hôn Lễ Bí Mật Của Một Người Khác (2)

“Mẫn Nhi, mẹ có chút không khỏe, con đưa mẹ đi nghỉ ngơi để khỏe lại một chút có được không?”

Nhẹ chau mày đen lại, Tống Khuynh Vân nâng trán lên, dáng vẻ hình như không được thoải mái, lại không muốn kinh động đến những người khác, nhìn Mẫn Nhi nhỏ giọng nói.

“Vân Nhi, em không khỏe vậy để anh cùng đi với em.”

Dù một khắc thì Hạ Vũ Hi cũng không chịu tách ra khỏi cô, vừa thấy cô cau mày liền khẩn trương đỡ cô, dường như anh muốn đi cùng với cô, nhưng lần đầu tiên bị Tống Khuynh Vân cự tuyệt.

“Không cần đâu, phòng nghỉ với phòng hóa trang sát bên nhau, một mình anh là đàn ông đi vào không tiện lắm, Mẫn Nhi sẽ đảm nhiệm chức vụ đi theo em có được hay không?”

Tống Khuynh Vân cất tiếng nói dịu dàng từ chối, cũng làm cho người đối diện không nhẫn tâm làm trái ý của cô, Hạ Vũ Hi như khối thép gặp phải dòng nước nhu tình, cũng không còn biện pháp nào chỉ có thể cảm hận nhìn chằm chằm Tống Mẫn Nhi vô cùng đắc ý, sử dụng ánh mắt cảnh cáo cô dám nói lung tung nhất định chết chắc, lúc này mới dùng ánh mắt đắm đuối đưa tình nhìn theo bóng hai mẹ con rời đi.

Quay đầu lại đáp trả lại ánh mắt đang nén cười đằng sau cặp kính kia của Đinh Chi Thành, lập tức hoán đổi thân phận, khôi phục bộ dáng tổng giám đốc lãnh tình tàn khốc, trong ánh mắt mang theo tia cảnh cáo.

Trái lại Đinh Chi Thành chẳng hề sợ hãi, ngược lại hướng nhìn Vũ Hi làm động tác nổi hết da gà, Hạ Vũ Hi biểu lộ tức giận, hung hăng cho anh một quyền.

Có lẽ trong khoảng thời gian này Hạ Vũ Hi đã quá hạnh phúc, dường như không nhận thấy được mặt ngoài hạnh phúc thì bên trong lại giống như sóng triều chuyển động...

Trong phòng dành riêng ra một cái gương lớn cho cô dâu, bên trong phản chiếu ra Tống Khuynh Vân không hề trang điểm nhưng gương mặt của cô vẫn xinh đẹp đến động lòng người, Lạc Tử Thuần xoay người mặc trang phục màu trắng dây cộm nặng nề chạy đến muốn ôm lấy cô, rồi lại bận tâm đến việc cô mất đi trí nhớ, sợ mình đường đột dọa cô, cho nên liền xoay người ôm lấy Tống Mẫn Nhi để cho cô ngồi ở trên đùi của mình, không thềm để ý chút nào việc cô sẽ làm dơ áo cưới của mình.

“Khuynh Vân, cô còn nhớ rõ tôi không?”

Thận trọng hỏi, trong mắt Lạc Tử Thuần mang theo chút mong đợi, nhưng Tống Khuynh Vân không có trả lời cô, chỉ là chuyên chú nhìn mình trong gương, ngón tay nhẹ nhàng phất qua gò má đã từng bị hủy của cô.

“Không biết vì sao, có lúc nhìn gương mặt này tôi lại có cảm giác lạ lẫm, giống như đang trong một giấc mơ rất kỳ quái, nếu quả thật đây là giấc mộng vậy thì tốt biết bao nhiêu.”

Tống Khuynh Vân chỉ nói vài câu làm cho người ta không thể nào hiểu đi, Lạc Tử Thuần ban đầu không hiểu, nhưng khi cô nhìn vào trong gương thấy ánh mắt của Khuynh Vân thì đột nhiên đã hiểu ra một ít chuyện.

“Mặc dù có phải là mộng hay không, cũng đã là quá khứ rồi, chẳng lẽ không thể để xuống sao?”

Thật ra thì trong khoảng thời gian này, Lạc Tử Quân vẫn phái người âm thầm quan sát tình trạng gần đây của Tống Khuynh Vân, cho nên Lạc Tử Thuần cũng tự nhiên hiểu rõ cô đã trải qua như thế nào.

“Nghe nói chị Lạc là một bác sĩ giỏi, vừa lúc tôi có điều muốn hỏi, vết sẹo trên mặt có thể chữa trị, nhưng vết sẹo trong lòng không biết có thể chữa trị được hay không?”

Tống Khuynh Vân quay đầu nhìn cô, trên mặt mang theo nụ cười dịu dàng, làm cho Lạc Tử Thuần có chút sợ hãi, những lời này cũng làm cho cô không biết nên trả lời như thế nào, xem ra vết thương trong lòng cô vẫn không cách nào khép lại.

“Cô Lạc và mẹ đang chơi cái gì vậy? Mẫn Nhi cũng muốn chơi nữa!”

Tống Mẫn Nhi nhìn qua nhìn lại hai người bọn họ, nhưng chỉ nghe họ nói cái gì đó không hiểu, không cam lòng bị lãng quên, Tống Mẫn Nhi quơ tay nhỏ bé muốn tham gia.

“Mẫn Nhi ngoan, cô Lạc với Mẫn Nhi cùng chơi nha, ừ... Chơi ai là tiểu tinh thám có được không, nhiệm vụ Mẫn Nhi là canh ở tại cửa làm tiểu trinh thám có được không, nếu có người tới liền phải nói cho cô Lạc biết, có được hay không?”

Tống Mẫn Nhi vỗ tay trầm trồ khen ngợi, vui vẻ xách váy nhỏ chạy ra ngoài cửa, mấy người thân cận ở trước mặt cũng đi lên phía trước, chỉ còn Lạc Tử Thuần với cô, nhìn cô bé cũng giống với những đứa trẻ bình thường khác.

“Khuynh Vân, cô...”

Đuổi Tống Mẫn Nhi, thần sắc Lạc Tử Thuần nặng nề thử dò xét, muốn hỏi rồi lại sợ lấy được đáp án.

“Không sai, tôi căn bản không có mất trí nhớ.”

Khôi phục lại thần sắc thường ngày, Tống Khuynh Vân tiến lên ôm lấy Lạc Tử Thuần, lâu như vậy không gặp, không nghĩ đến cô lại cùng với anh Masahiro... Thật sự là quá tốt.

“Trời ạ, cô không có mất trí nhớ, vậy tại sao cô lại muốn làm bộ mất trí nhớ? Còn lừa dối ngay cả chúng tôi nữa.”

Ngẩn người một lúc, mặc cho Tống Khuynh Vân ôm lấy cô, mặc dù Lạc Tử Thuần đã đoán được khả năng này, nhưng cô không hiểu tại sao Khuynh Vân lại muốn giả bộ mất trí nhớ, lại còn quay trở về nhà họ Hạ.

“Thật xin lỗi, chị Lạc, ban đầu quyết định rất vội vàng, làm cho các người lo lắng.”

“Khuynh Vân, thật sự không thể buông xuống sao? Thời gian dài như vậy, anh ấy đối xử với cô rất tốt không phải là cô không có cảm giác chứ, hãy tha thứ đi!”

Không cần hỏi cũng biết cô làm bộ mất trí nhớ ở bên cạnh Hạ Vũ Hi là vì cái gì, có lẽ là mình quá hạnh phúc cho nên anh còn hi vọng Tống Khuynh Vân có thể yên tâm đẹp bỏ thù hận, có thể chân chính nhận lấy hạnh phúc.

“Tha thứ? Tôi sợ tôi tha thứ cho anh, thì mẹ tôi ở trên trời sẽ không tha thứ cho tôi.

“Nhưng mà...”

“Chị Lạc, đừng khuyên tôi nữa, tôi đã quyết định rồi.”

Không đợi Lạc Tử Thuần nói thêm nữa, Tống Khuynh Vân liền cắt ngang lời cô, nhanh chóng lấy từ trong túi xách ra một cái CD giao cho Lạc Tử Thuần, cô không có nhiều thời gian nên cần phải nói tóm tắt.

“Chị Lạc, xin chị giúp tôi lần nữa, đem cái này giao cho anh Masahiro, anh ấy biết nên làm như thế nào!”

Lạc Tử Thuần cầm đĩa CD, nhìn bóng lưng cô rời đi mà ngẩn người, ấn đường không tự chủ chau chặt, đúng là cô đang lo lắng, Tống Khuynh Vân cứ trả thù mãi cuối cùng người thương tổn đến cũng chính là cô.

82. Chương 82: Mới Tới Bảo Khiết Tiểu Thư

Tám giờ năm mươi phút, các cô gái trực ở đại sảnh vội vàng chạy vọt vào trong đại sảnh Geel quốc tế, không quan tâm đến tóc có bị rối hay không, y phục có được chỉnh tề không, phấn trang điểm trên mặt có còn

không. Đồng loạt thu hồi hết các vật phẩm không nên có xuất hiện ở trên quầy, chỉnh tề đứng nghiêm ngay ngắn, mặt mỉm cười chờ tổng giám đốc cùng tổng giám đốc phụ nhân đến.

Nhắc tới cũng kỳ quái, kể từ sau khi tham gia vào hôn lễ của Thẩm tổng tập đoàn Thịnh Thiên, tổng giám đốc phụ nhân xin được vào làm việc ở Geel, hình thức và tác phong của vị tổng giám đốc phụ nhân này hoàn toàn không giống như vẻ mặt nhu nhược lúc trước khi cô mất tích như vậy. Ngược lại vang dội như sấm nổ, vốn dĩ có một tổng giám đốc lạnh lùng đã đủ làm cho cô cố hết sức để ứng phó, hiện giờ lại thêm tổng giám đốc phụ nhân, sau lưng thì họ đã không ngừng kêu khổ rồi.

Đúng chín giờ, một chiếc xe màu bạc Mercedes dừng ở trước cửa lớn, cửa xe mở ra, một màn trình diễn xuất hiện lần nữa làm cho người ta hâm mộ đến ghen tỵ. Hạ Vũ Hi tìm mọi cách để lấy lòng, mọi cách bảo vệ ôm lấy bà vai Tổng Khuynh Vân, hết sức bảo hộ trong phạm vi người chồng tốt, khiến cả đám lễ tân đại sảnh mắt bốc hỏa hình quả hạt đào lần nữa. Nhưng bị ánh mắt dụ dằng kia của Tổng Khuynh Vân quét qua, vội vàng cúi đầu không dám nhìn lâu.

“Bà xã yêu dấu, anh phải đi họp rồi, em cứ đi dạo một chút đi, buổi trưa sẽ cùng em ăn cơm ở nơi đây.”

Hạ Vũ Hi dụ dằng nói lần nữa, làm mọi người khiếp sợ, mặc dù tiết mục này không phải lần đầu tiên xảy ra, nhưng mọi người vẫn cảm thấy nhện không được thấy rất xấu hổ, không nghĩ tới tổng giám đốc đại nhân của bọn họ cũng có một mặt dụ dằng như thế.

Tổng Khuynh Vân dụ dằng mỉm cười đưa mắt nhìn Hạ Vũ Hi mặc tây trang màu đen rời đi, nụ cười cũng từng điểm từng điểm trên bờ môi cô dần biến mất, trong mắt dụ dằng cũng biến thành lạnh lùng tinh quái làm cho người ta không rét mà run.

Cô lấy cớ chờ ở trong nhà quá buồn chán, muốn tìm chút việc để làm, nói không chừng thân thể có thể mau chóng phục hồi lại một chút. Lúc này mới thuyết phục Hạ Vũ Hi, thuận lợi tiến vào Geel quốc tế, đáng tiếc Hạ Vũ Hi không chịu nhượng bộ để cho cô tiếp xúc với những chuyện khác, chỉ để cho cô tự do đi dạo ở Geel quốc tế, cô còn chưa có biện pháp tiếp xúc với vật cô cần tìm, cũng may là có thân phận tổng giám đốc phụ nhân, cô ở Geel quốc tế vẫn có thể quyền tự do không ai dám cản đường của cô.

“Nhường cho nhường cho, quét dọn quét dọn!” Thanh âm khàn khàn thô lỗ.

Đang mất hồn thì bên tai vang lên âm thanh huyền ảo, còn chưa kịp phản ứng thì bị thứ gì đó chạm vào giày cao gót mang ở hai chân, làm hại cô thiếu chút nữa đứng không vững mà ngã xuống.

“Trời ạ, tổng giám đốc phụ nhân.”

Bên tai vang lên tiếng thét chói tai, kèm theo thanh âm giày cao gót chạy như điên, khiến Tổng Khuynh Vân thoáng cau mày. Người phụ nữ này, trừ ngu ngốc ra bên ngoài cũng chỉ là bình hoa thôi.

Mấy nữ lễ tân đều tái nhợt mặt, vội vàng chạy tới níu lấy Tổng Khuynh Vân nín hót, vẻ mặt khẩn trương đối trá kia quả thật làm cô muốn buồn nôn, đại khái trong lòng sợ, nếu như cô xảy ra chuyện gì, chén cơm của các cô cũng không thể bảo toàn được.

“Tổng giám đốc phụ nhân, ngài không có chuyện gì chứ? Làm tôi sợ muốn chết!”, Giọng cất lên đầy nũng nịu của con nít, các cô gái biểu lộ vẻ mặt quá khếch đại chuyện này rồi.

Tổng Khuynh Vân cố gắng nhịn cảm xúc buồn cười, nhẹ nhàng khoát tay áo, ý bảo họ mình không có chuyện gì, chính mình có thể đứng, không cần bọn họ xem cô như người sống đời thực vật cứ vây quanh bên cô.

Người phụ nữ đang lau son môi đỏ thắm kia, nhìn thấy Tổng Khuynh Vân bị như vậy, không chịu bỏ qua dễ dàng thay đổi mục tiêu ngay, chỉ ngón trở nhọn vào một người, người đàn bà lộ ra bộ dáng chanh chua chữm đồng lên.

“Tiêu Nhiên, cô làm việc như thế nào vậy, cô có biết người đứng trước mặt cô chính là ai không hả? Cô có đảm đương nổi không? Mau nhặt đồ nhanh lên đi, còn không đi quét dọn nhà cầu cho sạch sẽ.”

Nhìn theo hướng tay đang chỉ của cô, lúc này Tổng Khuynh Vân mới chú ý đến, ‘đầu sỏ gây nên’ chuyện này, mái tóc khô vang được xoa tung, thân thể nhỏ gầy mặc bộ y phục màu xám tro đã được tẩy rửa lâu ngày trở nên trắng bệch, khuôn mặt nhỏ nhắn lớn chừng bàn tay, khuôn mặt còn dính vài vết bẩn, hai tay

xanh nhợt bởi vì dùng sức nặng mà chà xát trở nên đỏ bừng, chỉ có ánh mắt to tròn ngập nước để lại ấn tượng khắc sâu cho người khác.

Tiêu Nhiên gật đầu nghe theo, ngồi xổm người xuống bắt đầu sửa sang lại cái gì đó, sau đó đẩy chiếc xe dọn vệ sinh so với cô còn nặng hơn nhiều lần đi thẳng về hướng toilet, nhìn theo bóng lưng của cô, trong lòng Tổng Khuynh Vân có một loại cảm giác rất kỳ quái.

Tiêu Nhiên quẹo khúc cua, rồi đột nhiên quay đầu lại nhìn Tổng Khuynh Vân một cái như có điều suy nghĩ, trong ánh mắt tràn đầy tình cảm mâu thuẫn, khiến Tổng Khuynh Vân càng sinh thêm lòng nghi ngờ. Cẩn thận tìm tòi trong đầu, cô xác định mình thật không biết người này.

Rốt cuộc là ai? Tại sao làm cho cô cảm giác giống như có trăm ngàn mối quan hệ với cô như vậy.

83. Chương 83: Tiểu Thư Dọn Vệ Sinh Mới Đến (1)

Tám giờ năm mươi phút, các cô gái trực ở đại sảnh vội vàng chạy vọt vào trong đại sảnh Geel quốc tế, không quan tâm đến tóc có bị rối hay không, y phục có được chỉnh tề không, phần trang điểm trên mặt có còn không. Đồng loạt thu hồi hết các vật phẩm không nên có xuất hiện ở trên quầy, chỉnh tề đứng nghiêm ngay ngắn, mặt mỉm cười chờ tổng giám đốc cùng tổng giám đốc phụ nhân đến.

Nhắc tới cũng kỳ quái, kể từ sau khi tham gia vào hôn lễ của tổng giám đốc Thẩm tập đoàn Thịnh Thiên, tổng giám đốc phụ nhân xin được vào làm việc ở Geel, hình thức và tác phong của vị tổng giám đốc phụ nhân này hoàn toàn không giống như vẻ mặt nhu nhược lúc trước khi cô mất tích như vậy. Ngược lại vang dội như sấm nổ, vốn dĩ có một tổng giám đốc lạnh lùng đã đủ làm cho cô cố hết sức để ứng phó, hiện giờ lại thêm tổng giám đốc phụ nhân, sau lưng thì họ đã không ngừng kêu khổ rồi.

Đúng chín giờ, một chiếc xe màu bạc Mercedes dừng ở trước cửa lớn, cửa xe mở ra, một màn trình diễn xuất hiện lần nữa làm cho người ta hâm mộ đến ghen tỵ. Hạ Vũ Hi tìm mọi cách để lấy lòng, mọi cách bảo vệ ôm lấy bà vai Tổng Khuynh Vân, hết sức bảo hộ trong phạm vi người chồng tốt, khiến cả đám lễ tân đại sảnh mắt bốc hỏa hình quả hạt đào lần nữa. Nhưng bị ánh mắt dụ dàng kia của Tổng Khuynh Vân quét qua, vội vàng cúi đầu không dám nhìn lâu.

“Bà xã yêu dấu, anh phải đi họp rồi, em cứ đi dạo một chút đi, buổi trưa sẽ cùng em ăn cơm ở nơi đây.”

Hạ Vũ Hi dụ dàng nói lần nữa, làm mọi người khiếp sợ, mặc dù tiết mục này không phải lần đầu tiên xảy ra, nhưng mọi người vẫn cảm thấy nhện không được thấy rất xấu hổ, không nghĩ tới tổng giám đốc đại nhân của bọn họ cũng có một mặt dụ dàng như thế.

Tổng Khuynh Vân dụ dàng mỉm cười đưa mắt nhìn Hạ Vũ Hi mặc tây trang màu đen rời đi, nụ cười cũng từng điểm từng điểm trên bờ môi cô dần biến mất, trong mắt dụ dàng cũng biến thành lạnh lùng tinh quái làm cho người ta không rét mà run.

Cô lấy cớ chờ ở trong nhà quá buồn chán, muốn tìm chút việc để làm, nói không chừng thân thể có thể mau chóng phục hồi lại một chút. Lúc này mới thuyết phục Hạ Vũ Hi, thuận lợi tiến vào Geel quốc tế, đáng tiếc Hạ Vũ Hi không chịu nhượng bộ để cho cô tiếp xúc với những chuyện khác, chỉ để cho cô tự do đi dạo ở Geel quốc tế, cô còn chưa có biện pháp tiếp xúc với vật cô cần tìm, cũng may là có thân phận tổng giám đốc phụ nhân, cô ở Geel quốc tế vẫn có thể quyền tự do không ai dám cản đường của cô.

“Nhường cho nhường cho, quét dọn quét dọn!” Thanh âm khàn khàn thô lỗ.

Đang mất hồn thì bên tai vang lên âm thanh huyền ảo, còn chưa kịp phản ứng thì bị thứ gì đó chạm vào giày cao gót mang ở hai chân, làm hại cô thiếu chút nữa đứng không vững mà ngã xuống.

“Trời ạ, tổng giám đốc phụ nhân.”

Bên tai vang lên tiếng thét chói tai, kèm theo thanh âm giày cao gót chạy như điên, khiến Tổng Khuynh Vân thoáng cau mày. Người phụ nữ này, trừ ngu ngốc ra bên ngoài cũng chỉ là bình hoa thôi.

Mấy nữ lễ tân đều tái nhợt mặt, vội vàng chạy tới nắm lấy Tổng Khuynh Vân nín thở, vẻ mặt khẩn trương đối trá kia quả thật làm cô muốn buồn nôn, đại khái trong lòng sợ, nếu như cô xảy ra chuyện gì, chén cơm của các cô cũng không thể bảo toàn được.

“Tổng giám đốc phu nhân, ngài không có chuyện gì chứ? Làm tôi sợ muốn chết!”, Giọng cất lên đầy nũng nịu của con nít, các cô gái biểu lộ vẻ mặt quá khếch đại chuyện này rồi.

Tổng Khuynh Vân cố gắng nhịn cảm xúc buồn cười, nhẹ nhàng khoát tay áo, ý bảo họ mình không có chuyện gì, chính mình có thể đứng, không cần bọn họ xem cô như người sống đời thực vật cứ vậy quanh bên cô.

Người phụ nữ đang lau son môi đỏ thắm kia, nhìn thấy Tổng Khuynh Vân bị như vậy, không chịu bỏ qua dễ dàng thay đổi mục tiêu ngay, chỉ ngón trở nhọn vào một người, người đàn bà lộ ra bộ dáng chanh chua chửi đồng lên.

“Tiêu Nhiên, cô làm việc như thế nào vậy, cô có biết người đứng trước mặt cô chính là ai không hả? Cô có đảm đương nổi không? Mau nhặt đồ nhanh lên đi, còn không đi quét dọn nhà cầu cho sạch sẽ.”

Nhìn theo hướng tay đang chỉ của cô, lúc này Tổng Khuynh Vân mới chú ý đến, ‘đầu sỏ gây nên’ chuyện này, mái tóc khô vàng được xoa tung, thân thể nhỏ gầy mặc bộ y phục màu xám tro đã được tẩy rửa lâu ngày trở nên trắng bệch, khuôn mặt nhỏ nhắn lớn chừng bàn tay, khuôn mặt còn dính vài vết bẩn, hai tay xanh nhợt bởi vì dùng sức nặng mà chà xát trở nên đỏ búng, chỉ có ánh mắt to tròn ngập nước để lại ấn tượng khắc sâu cho người khác.

Tiêu Nhiên gật đầu nghe theo, ngồi xổm người xuống bắt đầu sửa sang lại cái gì đó, sau đó đẩy chiếc xe dọn vệ sinh so với cô còn nặng hơn nhiều lần đi thẳng về hướng toilet, nhìn theo bóng lưng của cô, trong lòng Tổng Khuynh Vân có một loại cảm giác rất kỳ quái.

Tiêu Nhiên quẹo khúc cua, rồi đột nhiên quay đầu lại nhìn Tổng Khuynh Vân một cái như có điều suy nghĩ, trong ánh mắt tràn đầy tình cảm mâu thuẫn, khiến Tổng Khuynh Vân càng sinh thêm lòng nghi ngờ. Cẩn thận tìm tòi trong đầu, cô xác định mình thật không biết người này.

Rốt cuộc là ai? Tại sao làm cho cô cảm giác giống như có trăm ngàn mối quan hệ với cô như vậy.

84. Chương 84: Cô Gái Dọn Vệ Sinh Mới Đến (2)

“Vũ Hi, cậu thật sự định không làm gì sao?”

Hợp xong Đinh Chi Thành vẫn đi theo Hạ Vũ Hi, cùng đi theo anh vào trong phòng rửa tay của đàn ông, xác định không có bóng người. Lúc này mới hỏi rõ, anh thật sự không hiểu tại sao anh đã biết rõ, nhưng lại không định làm bất cứ chuyện gì để phòng.

“Cậu muốn tôi làm gì?”

Lãnh đạm trả lời, giống như bọn họ đang thảo luận chuyện của người khác vậy, Hạ Vũ Hi rửa tay một lúc, nhìn vào gương trầm tư.

“Cậu đừng giả vờ ngu ngốc nữa, tôi không tin cậu không biết cô ấy làm chuyện gì?”

Đinh Chi Thành không phải đèn đã cạn dầu, nếu không phải anh đã từng đồng ý với Hạ Vũ Hi, thì bây giờ anh đã tuyệt đối đủ tư cách trở thành đối thủ lớn nhất của Hạ Vũ Hi rồi, huống chi anh hiểu rất rõ bản tính Hạ Vũ Hi.

“Chỉ cần cô ấy thích, chẳng có vấn đề gì với tôi.”

Lúc này anh đã thâm cam kết, môi mỏng cong lên khêu gợi, cho dù anh biết tất cả nhưng anh vẫn không tin cô thật sự sẽ đối xử với anh như thế.

“Nhưng mà...”

Còn muốn khuyên nhủ, đột nhiên Đinh Chi Thành bị tiếng nhảy mũi nho nhỏ cắt đứt truyền từ gian phòng cuối cùng phát ra, Hạ Vũ Hi cũng quay sang nhìn, hai người lập tức đề cao cảnh giác.

“Người nào?”

Đinh Chi Thành cúi kính hỏi, bước chân nhẹ nhàng chậm rãi tới gần, ánh mắt ý bảo Hạ Vũ Hi, đập vào cánh cửa phòng kế, một tiếng Rầm phát ra.

Lại thấy một thân thể gầy tong teo, tóc khô vàng, rõ ràng trở mã không được tốt, tiểu nha đầu còn khăn trương cầm cây lau nhà, dùng ánh mắt vô tội đen nhánh nhìn anh.

“Cô...”

Đinh Chi Thành không nhận được phì cười, thật sự cũng không cần vội rời đi, ngược lại tựa vào trên khung cửa như có điều suy nghĩ, cứ nhìn cô từ trên xuống dưới.

“Tôi... Tôi không cố ý nghe lén... Là, là các người... Tôi... Tôi chỉ không cẩn thận... Đang ngủ thiếp đi.”

Không giống với thân thể mảnh mai của cô, giọng khàn khàn thô lỗ của cô thật ra khiến cho Đinh Chi Thành khẽ sưng sốt một chút, chỉ là nhìn cô với bộ dạng như bị hoảng sợ của con thỏ nhỏ, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, Đinh Chi Thành không nhận được muốn trêu chọc lấy cô.

“Thật sao? Mà tôi thấy thế nào, cũng cảm thấy người kia sao rất khả nghi? Là một mối nhiều, mới có thể... Ở nhà vệ sinh nam ngủ?!”

Đinh Chi Thành tốt bụng chỉ dấu nước giải, nhắc nhở tình cảnh của cô bây giờ.

“Tôi... Tôi...”

Không dám ngần đầu lên nhìn anh, Tiêu Nhiên áp ứng, hiểu lời nói của anh ẩn chứa điều gì, làm ặt cô càng thêm đỏ.

“Khụ khụ...”

Hạ Vũ Hi ở bên cạnh nghiêm mặt nhìn, tức thì phá vỡ vẻ lúng túng của cô, cô vô cùng cảm kích, lộ ra ánh mắt đáng thương, hận không tìm được hang để chui vào.

“Đừng đùa nữa, còn rất nhiều chuyện phải xử lý, tôi đi ra ngoài trước.”

Đi lên trước bước ra ngoài, tới cửa thì anh đột nhiên quay đầu lại nhìn cái bóng dáng gầy nhỏ kia một cái, nhúu nhúu mày, một cảm giác kỳ quái từ trước đến nay vẫn chưa từng có.

“Tiểu nha đầu, cô thật biết đùa đó.”

Đinh Chi Thành cười vỗ vỗ đầu của cô, giống như vuốt ve đầy thương yêu, lúc này mới cười mà rời đi.

“Xí! Bà cô đây cũng không thích đùa đâu!”

Xác định bọn họ không có ở lại, Tiêu Nhiên vuốt đầu bị anh chạm qua, khinh thường hừ lạnh, trong nháy mắt ánh mắt cô biến thành một tầng băng lạnh ngàn năm, ngón tay thon dài siết chặt cây lau nhà.

“Tiểu nha đầu này sao tôi chưa từng gặp qua nhỉ?”

Ba chân bốn cẳng đuổi theo Hạ Vũ Hi, Đinh Chi Thành cố làm ra vẻ hỏi thăm.

“Không biết, hình như là vừa đến nhìn cô bé đáng thương, cho nên để cho cô ấy đợi ở chỗ này làm vài chuyện vặt.”

Nói được một nửa, đột nhiên Hạ Vũ Hi dừng bước chân lại, xoay người mang theo nụ cười châm biếm nhìn chằm chằm Đinh Chi Thành.

“Thì ra là, cậu bị hộp mạnh rồi, nhìn bộ dáng không đủ dinh dưỡng của cô bé, cậu xác định muốn tiếp tục ăn hả?”

Nhìn Đinh Chi Thành từ trên xuống dưới, không có ý muốn nhạo báng người bạn thân, khó bắt được thần sắc không tự nhiên của anh, nếu không giấu cợt một phen vậy thì quá lãng phí.

“Tổng giám đốc Hạ, cậu không cần phải quá quan tâm thuộc hạ đi, hay là nên quan tâm chính anh đi!”

Đinh Chi Thành nhảy bèn không chút khách khí liền đáp trả về, chép miệng nhắc nhở anh phải đối mặt với chuyện bọn họ và cả chuyện của Tống Khuynh Vân.

“Người anh em, khuyên cậu đừng quá khinh thường cô ấy.”

Nhìn lướt qua anh, Đinh Chi Thành vỗ mạnh vào bờ vai của anh, lần nữa nhắc nhở bên tai anh, sau đó làm bộ như vô sự, lộ ra chiêu bài ưu nhã tươi cười, ung dung cùng Khuynh Vân chào hỏi.

85. Chương 85: Cô Gái Dọn Vệ Sinh Mới Đến (3)

Thật vất vả mới dọn xong phòng vệ sinh cao ốc, Tiêu Nhiên kéo thân thể mệt mỏi trở về bên trong phòng cho thuê, dùng một cước đá văng cánh cửa kia ra, trong phòng tối đen như mực, cô cũng không mở đèn chỉ có thể dựa vào trực giác nhạy cảm đã được huấn luyện từ lâu, tự do hành động trong không gian tối đen.

Tiêu Nhiên mở cái rương ra, lấy chiếc khung màu đen ra thật cẩn thận, trong hình là một thiếu nữ xinh đẹp trang nhã, nụ cười phóng khoáng, ngón tay lạnh cồng đến đỏ bừng của Tiêu Nhiên nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của cô gái, trong ánh mắt tràn đầy đau khổ, đem hình cô ôm chặt vào trong ngực một lúc lâu, mới cẩn thận đem tấm hình cất vào trong rương lần nữa.

“Chị, em nhất định sẽ bắt họ nợ máu phải trả bằng máu, chị ở trên trời cao nhất định phải phù hộ cho em.”

Giọng Tiêu Nhiên vang lên trong bóng đêm, không giống như ban ngày phải cố nén đè giọng nói trở nên khàn đục, mặc dù thanh âm cực kỳ lạnh lùng, ngón tay mảnh khảnh cầm cây súng lục màu bạc kia lên rất thành thực. Lau cẩn thận từng chút một, trong ánh mắt giống như nhìn đến tình cảnh bọn họ chết dưới chân cô, môi mỏng cười lạnh khát máu cong lên, trên gương mặt thuần khiết trắng trẻo của cô, cũng không cảm thấy quá đột ngột, hiện lên một vẻ đẹp lạnh lùng khác...

“Thật là đáng thương, còn nhỏ tuổi mà...”

“Đúng vậy a, đúng vậy a...”

“Nếu không thì chúng ta đi giúp cô ấy một chút đi!”

“Được, nhưng ta không thể làm, cô ấy quá bẩn thỉu, ngay cả mình cũng tự lo không xong thì sao có tài sức để lo cho cô ta chứ!”

Sáng sớm, Tống Khuynh Vân ghét nhất là đi dạo Geel quốc tế, vừa mới trải qua việc ngồi trong phòng uống trà một lúc, thì nghe thấy các cô gái ăn mặc xinh đẹp trang điểm lòe loẹt nói chuyện líu lo, vốn không muốn quan tâm đến, nhưng hai chân không ngừng sai bảo cô cứ bỏ qua đi.

“Các cô đang nói gì đó? Có phải quá nhàn rồi rồi không?”

Tống Khuynh Vân không giận mà lại có uy, trong giọng nói lạnh lùng lại lộ ra tia khiếp sợ, mấy người phụ nữ vừa thấy, lập tức thu lại giọng nói cùng nét mặt, cuống quýt đặt cái ly xuống, vội vàng muốn chạy nhanh về phòng làm việc.

“Đợi chút, các cô đang nói đến người nào vậy?”

Có chút nhú nhú mày, Tống Khuynh Vân bị mùi nước hoa nồng nặc khắp phòng làm bị sặc đến khó chịu.

“Tiêu Nhiên à.”

Những người phụ nữ đứng cung kính tại chỗ, cúi đầu nói thầm nho nhỏ, sao tổng giám đốc phu nhân lại đột nhiên quan tâm đến chuyện này.

“Tiêu Nhiên?”

Mặt tối sầm lặp lại cái tên này, vặn đầu suy nghĩ hồi lâu, hình như đã nghe qua ở đâu đó, nhưng trong khoảng thời gian ngắn lại không thể nào nghĩ ra được gì.

“Tiêu Nhiên, chính là cô gái dọn vệ sinh ạ, đã từng đụng vào tổng giám đốc phu nhân đó ạ.”

Nghe được lời nhắc nhở, lúc này Tống Khuynh Vân chợt nhớ lại, trong ấn tượng của cô đó là một cô gái nhỏ gầy, trong trí nhớ là đôi mắt đen to tròn thật ra khiến cho cô ấn tượng rất sâu.

“Cô ấy thế nào?”

Quỷ thần xui khiến, Tống Khuynh Vân lại rất muốn biết rõ cô gái yếu ớt đáng thương này, cũng không ngừng lộ ra vẻ quan tâm đến cô.

“Ai chà, số mạng của Tiêu Nhiên này cũng rất thê thảm, không chỉ bị cha ghẻ bắt lương đuổi ra khỏi nhà, mẹ còn mắc phải bệnh hiểm nghèo gì gì đó, cho nên cô còn nhỏ tuổi không thể không ra ngoài cố gắng làm các công việc dơ bẩn này, để giải quyết tiền thuốc thang đắt đỏ của mẹ, vốn cô đã đủ thảm rồi, nhưng ai ngờ sáng hôm nay bệnh viện gọi điện đến thông báo cho Tiêu Nhiên biết, nói mẹ cô bởi vì trị liệu trễ, đầu óc đã bị tổn thương, bây giờ chỉ còn là đứa trẻ năm tuổi, ngay cả cuộc sống đều không thể tự lo liệu được rồi sao...”

“Đúng vậy, đúng vậy, tôi còn thấy Tiêu Nhiên nghe xong điện thoại, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô thật là đáng thương.”

“Đúng vậy ạ, nghe nói bây giờ đang trốn trong nhà vệ sinh nữ khóc lóc!”

“Thật đáng thương...”

Sau khi được các cô gái nhiệt liệt thảo luận lần nữa, Tống Khuynh Vân cũng không còn nghe thêm được nữa, trong đầu chỉ là gặp gỡ qua Tiêu Nhiên, cô đột nhiên phát hiện tại sao mình đối với Tiêu Nhiên lại có cảm giác đặc biệt, bởi vì Tiêu Nhiên rất giống tiểu thư còn nhỏ của mình lúc trước, thân thể nhỏ bé nhất nhất như vậy. Hiện giờ phát hiện, khiến cho Tống Khuynh Vân nhớ lại người mẹ chết thảm của mình, bất tri bất giác, nước mắt rơi xuống trên mặt...

86. Chương 86: Cô Gái Dọn Vệ Sinh Mới Đến (4)

Geel quốc tế, công ty vượt trên các quốc gia khác với tiếng tăm lừng lẫy, tân nhậm tổng giám đốc: Hạ Vũ Hi, là một người kinh doanh tài giỏi luôn theo đuổi sự hoàn mỹ trong mọi việc. Biết bao lần Tống Khuynh Vân bước vào phòng vệ sinh trong cao ốc, thì cô vẫn nhìn không được phát ra niềm xúc động, mặt đá cẩm thạch không dính một hạt bụi nào, bồn rửa tay cao cấp trắng với vẻ màu trắng tinh, còn trong góc là chai hàng hiệu tinh dầu cao cấp vẫn còn lượn lờ trong khắp mọi nơi, hiển nhiên quả là xa xỉ vô cùng.

Không gian yên tĩnh không giống với lúc trước, trong phòng rửa tay luôn có một âm thanh đè nén khóc lóc đứt quãng, nếu không phải không biết thì sẽ bị dọa sợ đến vỡ mật, còn tưởng ban ngày có quỷ lộn hành!

Tống Khuynh Vân cũng không có lên tiếng can ngăn, chỉ lẳng lặng tựa vào trên bồn rửa tay, cả người rơi vào trong trầm tư.

Không biết bao lâu, Tiêu Nhiên đã phát tiết xong rồi, lúc này mới lau nước mắt mở cửa phòng đi ra ngoài. Kinh ngạc phát hiện Tống Khuynh Vân cau mày suy tư, mặc dù cô ăn mặc đơn giản, nhưng không thể che giấu được khí chất đặc biệt của cô, Tiêu nhiên không tự nhiên rũ mí mắt xuống, lại trùng hợp liếc nhìn thấy bắp đùi dưới váy của Tống Khuynh Vân, một vết sẹo xấu xí đột nhiên xuất hiện ở chỗ đùi của cô, Tiêu Nhiên nhíu mày, dựa vào kinh nghiệm, cô có thể nghĩ ra được vết thương này ban đầu tuyệt đối sâu đến tận xương.

Trong ánh mắt tinh quái, liền chỉ trong một giây nhanh chóng che đậy lại, Tiêu Nhiên dùng bộ dáng điềm đạm đáng yêu cùng giọng nói khàn đục thử dò xét, liền gọi Tống Khuynh Vân trở về khi cô như đang suy nghĩ đến chuyện xưa nào đó.

“Tổng giám đốc phu nhân, ngài... Sao ngài lại tới nơi này?”

“A...”

Tổng Khuynh Vân lấy lại tinh thần, ánh mắt xinh đẹp nhìn chăm chăm vào cô nhóc trước mắt với vẻ đáng thương, trên người cô thấy được vẻ hèn mọn đầy can đảm của mình lần nữa.

“Chuyện của cô tôi đều đã nghe nói rồi, tôi sẽ tìm bác sĩ tốt nhất chăm sóc cho bà ấy, cô không cần phải lo lắng quá.”

Thản nhiên mỉm cười, Tổng Khuynh Vân rời khỏi bồn rửa tay, rất tự nhiên vỗ vỗ vào bả vai của cô, làm cho cô rất an tâm, cũng không ghét bỏ y phục bẩn thỉu của cô chút nào.

“Cám ơn tổng giám đốc phu nhân, chẳng qua tôi không thể tiếp nhận, mẹ đã dạy tôi, chúng tôi tuy nghèo nhưng không thể không có nhân cách, tôi không muốn cô thương hại tôi.”

Tiêu Nhiên cúi đầu, ngón tay căng thẳng, những chữ những câu nói ra cực kỳ khẳng định, cô không chịu nhận khiến cho Tổng Khuynh Vân lần nữa lau nước mắt nhìn, thật không ngờ, cứ tưởng cô cự tuyệt thì Khuynh Vân sẽ tức giận, ngược lại Khuynh Vân trở nên cười dịu dàng.

“Như vậy đi, trước hết coi như tôi cho cô mượn, vừa đúng lúc nhà tôi thiếu người làm chuyện nhà, nếu cô không ngại khi tan việc cứ tới đây giúp một tay, coi như là trả nợ cho tôi.”

Dáng vẻ kiên quyết này của cô, Tổng Khuynh Vân rất là thông cảm, dường như lúc đầu cô vừa mới đến nhà họ Hạ cũng không muốn trở thành người không công rồi nghề, chỉ biết sống nhờ vào người khác, ban ngày cô nỗ lực học tập, tan học về nhà cô liền cố gắng làm chuyện nhà.

Thoáng tăng thêm sức lực vỗ vào bả vai của cô gái, không cho phép cô lại cự tuyệt lời đề nghị của mình, Tổng Khuynh Vân cười cười, cô kinh ngạc khi nhìn thấy ánh mắt chân thành đi ra khỏi nhà vệ sinh. Không hề phát hiện, Tiêu Nhiên ở sau lưng nâng bờ môi lên cười lạnh, kế đã đạt được rồi.

“Chị Nhiên, chị không muốn ăn cam, nó ăn ngon lắm đó.”

“Chị Nhiên, chị có thể chơi cờ phi hành hay không? Chơi với em có được hay không?”

“Chị Nhiên, chị Nhiên...”

Tổng Mẫn Nhi lắc hai cái chân nhỏ trắng trẻo ở trên ghế salon, ánh mắt theo sát bóng dáng di chuyển của Tiêu Nhiên. Từ lần đầu tiên nhìn, trong lòng cô đã thực sự thích người chị gầy teo không thích nói chuyện này, cái miệng nhỏ nhắn vẫn không ngừng quấy rầy Tiêu Nhiên đang nghiêm túc làm việc, Tiêu Nhiên vốn đã lạnh nhạt rồi, bộ dáng Tiêu Nhiên khiến cho Mẫn Nhi cảm thấy thất bại, nhưng trong xương Tổng Mẫn Nhi có dòng máu quật cường của Hạ Vũ Hi, Tiêu Nhiên càng không để ý đến cô thì cô càng nhất quyết không buông tha.

“Tiêu Nhiên, cô đừng quá câu nệ, tiểu thư nhỏ thích cô, cô cứ đi chăm sóc cho tiểu thư nhỏ đi, thay cô ấy bóc vỏ cam đi.”

Má Trương không muốn Tiêu Nhiên lạnh lùng, cũng không nhẫn tâm để cho tiểu thư nhỏ bĩu môi không vui, cho nên liền chủ động nhận lấy chiếc khăn lau trong tay của Tiêu Nhiên, ý bảo cô đi đến chăm sóc cho tiểu thư nhỏ.

“Dạ.”

Tiêu Nhiên nhỏ giọng ứng phó, trên mặt lãnh đạm không nhìn ra chút tình cảm biến hóa, chỉ là đồng ý đi đến bên cạnh Tổng Mẫn Nhi, lại âm thầm quật cường không chịu ngồi lên chiếc ghế sa lon xa xỉ, nửa quỳ tại trước ghế sofa, cẩn thận lột quả cam rất thành thực, rồi đưa cho Tổng Mẫn Nhi, lúc muốn đứng dậy rồi đi lại đột nhiên bị Tổng Mẫn Nhi bắt được tay.

“Chị Nhiên, trên tay của chị đầy vết chai rồi, giống trên tay của cô Lạc quá đó nha.”

Tổng Mẫn Nhi tò mò đưa tay nhỏ bé ra thăm dò, muốn chạm vào vết thô s ráp trên tay của cô, rất giống với vết chai trên tay Lạc Tử Thuần, cô còn nhỏ nên không biết, vết chai trên tay của Lạc Tử Thuần là do

lâu ngày cầm dao phẫu thuật mà có, còn vết chai trên tay của Tiêu Nhiên là do cầm súng lâu ngày mà tạo thành.

“Mẫn Nhi, không được vô lễ như vậy.”

Giọng lạnh lùng từ cầu thang lầu hai truyền đến, Tiêu Nhiên cả kinh, nhanh chóng rút tay về, cúi thấp đầu lau bàn, che giấu vẻ hốt hoảng.

Hạ Vũ Hi đi qua bên cạnh cô, ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn qua cô một cái, trực tiếp lướt qua cô ôm lấy Tống Mẫn Nhi, cương chiều thay cô lau khóe miệng đang dính đầy chanh.

Tiêu Nhiên len lén nhếch khóe mắt nhìn mặt Hạ Vũ Hi, anh ôm Tống Mẫn Nhi, một lớn một nhỏ hai khuôn mặt đối lập nhau, tương tự giống đến 90%, trong mắt mọi người xung quanh ba và con gái như tiên trên trời. Còn ở trong mắt của Tiêu Nhiên lại thấy hết sức chói mắt, không nhìn được siết chặt khăn lau trong tay...

87. Chương 87: Kẻ Trong Kẻ (1)

Sáng sớm, thị trường chứng khoán mới vừa mở, cổ phiếu Geel quốc tế vẫn kéo dài tăng cao chợt rơi xuống, vả lại còn kéo dài xuống thấp, khiến cho đông đảo cổ phiếu của người chơi cảm thấy tổn thất thảm trọng, thậm chí kinh động đến tài chính với đám ký giả đưa tin, cũng bởi vì có tham gia của ký giả, lời đồn đại khuếch tán đầy trời, việc trọng đại như thế với biến cố kinh động này đã tác động đến mấy đồng sự quan trọng của Geel quốc tế.

Đình Chi Thành không biết hôm nay đã là lần thứ mấy cắt đi điện thoại di động, anh cắt đứt dây điện thoại, những ký giả điện thoại kia đã oanh tạc chuyện lên hầu như không còn chỗ nào để nói nữa rồi, lông mày cau lại, Đình Chi Thành bắt đầu dī thờ dài, nếu anh đã cho rằng mình là anh em, thì phải chấp nhận giúp dọn dẹp tàn cuộc của anh. Khó có được ngày nghỉ để ngâm nước nóng, Đình Chi Thành phải nhanh chóng mặc tây trang áo khoác vào, vội chạy nhanh về cao ốc Geel, hy vọng có thể trấn an công ty, cùng với sự bất an đầy lửa giận của các đồng sự.

Trên đường chạy đến công ty, anh cũng thử gọi vào điện thoại riêng của Hạ Vũ Hi, nhưng vẫn không có người nào nghe, có chút nổi cáu đề tất phẩm kết thúc cuộc gọi, chân mày anh càng vằn vằn thêm.

Cao ốc Geel quốc tế, phòng HĐQT từ tầng thứ hai đếm ngược lại, kế dưới lầu cuối của phòng làm việc của tổng giám đốc, vừa mới đi ra thang máy, Đình Chi Thành chỉ nghe thấy từ phòng họp truyền ra tiếng ồn ào, anh phỏng đoán, đại khái đồng sự đã nổi trận lôi đình.

“Các vị đồng sự...”

Hít một hơi thật lâu, Đình Chi Thành nhắm mắt đẩy cửa chính phòng họp ra, mặc dù anh trong ngày thường luôn là bộ dáng nhẹ nhõm tự tại, tử huyệt lớn nhất của anh chính là ứng phó với mấy vị đồng sự cậy già lên mặt này, thế nhưng lúc này không thể không đối mặt với bọn họ.

Quả nhiên, anh ôn văn lễ phép thăm hỏi còn chưa nói ra miệng, mấy vị Đồng sự già đã bắt đầu rống giận.

“Trợ lý Đình? Sao lại là anh? Hạ Vũ Hi đâu?”

Trưởng đồng sự ưỡn bụng to lên, tóc cùng chòm râu cũng đã mọc rậm, ông là một trong những người già nhất, năm đó đã cùng ông nội của Hạ Vũ Hi cùng nhau khai sáng Geel quốc tế.

“Đồng sự Trương, Vũ Hi, anh...”

“Thật quá đáng, xảy ra chuyện lớn như vậy, Hạ Vũ Hi cứ nhiên không tự mình ra mặt giải thích, không xem đồng sự chúng ta để ở trong mắt mà.”

Lý đồng sự mặc dù nhỏ gầy, nhưng ánh mắt kia lộ ra vẻ già nua, vừa nghĩ đến ông đã từng đau khổ cay đắng dốc sức làm ở Geel quốc tế, thế mà gặp phải biến cố lớn như vậy, ông liền nổi trận lôi đình, tự nhiên giọng điệu cũng không tốt hơn chút nào.

“Chuyện đó, đồng Lý, tôi đã liên lạc...”

“Cái gì cũng không cần phải nói, lập tức bắt Hạ Vũ Hi ra đây để giải thích rõ ràng cho tôi.”

Lần này cắt đứt lời Đinh Chi Thành chính là một trong những nguyên lão là vị nữ đồng sự duy nhất ở đây, cả đời cô chưa lập gia đình, đem toàn bộ tâm huyết trút vào Geel quốc tế, cho nên bà không cho phép Geel quốc tế xảy ra bất kỳ chút tỳ vết nào.

Mấy vị đồng sự này mỗi người một câu, Đinh Chi Thành không biết nên trả lời vấn đề của người nào trước, có biện pháp gì có thể làm cho bọn họ an tĩnh lại, anh nghĩ thầm, nếu sợ uy lực bom nguyên tử nổ tung thì cũng không sợ bằng mấy vị lão già này thôi.

“Đủ rồi, không cần phải tranh cãi nữa đâu.”

Đang lúc trong đầu Đinh Chi Thành cứ vu vù, không biết nên giải quyết như thế nào, trong phòng họp đột nhiên vang lên một đạo trầm ổn từ tính của người đàn ông, mặc dù giọng không lớn lại lộ ra mười phần uy hiếp, quả nhiên trong nháy mắt trở nên yên tĩnh lại.

Đinh Chi Thành mang theo mấy phần cảm tạ và mấy phần sùng bái cùng ánh mắt mọi người nhìn về phía ngọn nguồn của âm thanh, một thân tây trang màu đeo cùng bóng dáng cao to cường tráng. Đinh Chi Thành cũng nói không rõ ràng, mặc dù dáng ngoài thân hình của anh và Hạ Vũ Hi không phân cao thấp, Hạ Vũ Hi mang khí phách vương giả trời sanh, cho dù không nói lời nào cũng đủ rung động, đây cũng là nguyên nhân anh cam tâm tình nguyện chờ ở Geel quốc tế này, làm anh em của anh cũng kiêm luôn trợ lý của anh.

Đang lúc này mọi người đều chăm chú nhìn, Hạ Vũ Hi tự nhiên đi tới bàn hội nghị ngồi vào vị trí cuối kia ngồi xuống, ưu nhã nâng hai chân thon dài lên, tà khí dùng tay nâng cằm, một đôi mắt ưng lạnh lùng quét qua, mới vừa rồi mọi người còn cãi nhau ồn ào không ngừng nghỉ.

“Tôi nói,” Khóe môi lạnh lùng hé mở, Hạ Vũ Hi kéo ra nụ cười tà ác, “Lão già các người vào sáng sớm không có ở trong khu nhà cao cấp bảo dưỡng tuổi thọ của mình, chạy đến chỗ tôi cãi lộn, lại làm khó trợ lý của tôi là vì sao hả?”

“Hạ Vũ Hi, chúng tôi đều là trưởng bối của cậu, làm sao cậu có thể dùng giọng điệu này nói với chúng tôi chứ?”

Lý đồng sự đang tối sầm mặt vẫn rất khôn khéo giữ vững vẻ mặt của một trưởng bối, dùng thái độ để giáo huấn Hạ Vũ Hi, trong mắt ông anh cũng chỉ là tên tiểu tử, nếu không phải nhờ vào bọn nguyên lão bọn họ đánh liều để gầy dựng cơ nghiệp này, căn bản anh cũng không thể nào còn trẻ mà có được thành tựu như lúc này, cũng tự nhiên cảm thấy Hạ Vũ Hi phải tôn kính bậc trưởng bối này mới được.

Nghe xong lời của ông, Hạ Vũ Hi giận quá hóa cười, bên môi nở nụ cười quỷ dị lại mê hoặc, mấy vị đồng sự còn tưởng rằng anh nghe lời dạy dỗ của Lý đồng sự nên cải thiện thái độ, không hề biết rằng...

Quá quen tính cách Hạ Vũ Hi, Đinh Chi Thành không ngừng toát mồ hôi lạnh, tê dại da đầu, lén thay mấy vị lão đồng sự không biết sống chết này mà đổ mồ hôi lạnh, nếu như nói Satan luôn mỉm cười kết thúc sinh mạng người khác, như vậy Hạ Vũ Hi tuyệt đối chính là vị Satan trong truyền thuyết đó.

88. Chương 88: Kế Trong Kế (2)

“Trưởng đồng sự, Hứa đồng sự à, các người cho là như vậy sao?”

Hạ Vũ Hi không biến sắc, nheo mắt ưng lại, đem vấn đề ném sang hai vị đồng sự khác.

“Cái này,” Hứa đồng sự nhất thời có chút cứng họng, mấy người bọn họ ở trên thương trường cũng được xem là tiếng tăm lừng lẫy, nhưng đối mặt với Hạ Vũ Hi uy dũng như sư tử, cô cũng không tự chủ dè dặt

lại, “Vũ Hi à, bác Lý cũng vì Geel quốc tế, vì muốn tốt cho con, lần này cổ phiếu ngã xuống quá đột ngột, con phải cho chúng tôi một lời giải thích đó!”

“Tôi cần gì phải giải thích với các người?”

Anh là Hạ Vũ Hi, há lại để hai ba câu mềm giọng dễ dàng sao, mấy lão già này cạy vào thân phận của mình, ngằm lén làm ra những mảnh khoe kia, anh nghe theo ông nội, mở một mắt nhắm một mắt, không nghĩ tới bọn họ vẫn không an phận như vậy.

“Người...” Đồng sự Trương vốn trắng nõn, khuôn mặt tròn lập tức đỏ lên, Hạ Vũ Hi hoàn toàn không để cho bọn họ một chút mặt mũi nào trong mắt của anh, “Dầu gì chúng tôi cũng là đồng sự của công ty, chúng tôi có quyền biết.”

“Gần đây, ta nghe nói cổ phần của Geel quốc tế bị lén trộm bán cho người thần bí không biết tên, Hạ Vũ Hi, có phải người muốn đem một tay giang sơn mà chúng ta cùng ông nội người gầy dựng lên phá nát không hả?”

“Thì như thế nào, đây là chuyện nhà nhà họ Hạ của tôi, không tới phiên các người can thiệp.”

Hạ Vũ Hi lười biếng tựa vào trong ghế, làm như không có gì nhún nhún bả vai, bộ dáng hoàn toàn không hợp tác, kiêu ngạo bất tuân.

“Người... Người... Tôi, hôm nay tôi phải thay gia gia của cậu dạy dỗ cậu một chút!”

Trong ba người, thì tính khí của Lý đồng nóng nảy nhất, hung dữ nhất, khi giận lên là lời nói không còn mạch lạc, giờ mu bàn tay nổi đầy gân xanh lên giận dữ, muốn xông tới hung hăng tát cho anh mấy bạt tai. Muốn đánh tỉnh cái tên tiểu tử không biết trời cao đất rộng này.

“Ông dám!”

Hạ Vũ Hi đột nhiên mở to mắt ứng ra, hung hăng nhìn chăm chú vào ông, môi mỏng lạnh lùng phun ra hai chữ.

“Lý đồng, trên tay ông giữ 5% cổ phần, sớm đã bị ông len lén bán mất 5% đi, vì thay cái thằng cháu không đáng tiền đồ kia của ông, nên len lén bán đi để xử lý bản án kiện tai nạn xe cộ đụng chết người của hắn!”

Lạnh lùng nói ra chuyện đau lòng nhất của Lý đồng, mà không muốn cho người ta biết đến chuyện riêng của ông. Hạ Vũ Hi nhìn Đinh Chi Thành nháy mắt, Đinh Chi Thành chỉ có thể ôm lấy niềm xúc cảm, liền nghe theo Hạ Vũ Hi phân phó từ trước, chuẩn bị xong văn kiện bày ra trước mặt cho Lý đồng, nhìn sắc mặt tái xanh của ông ngã ngồi ở trên ghế, giống như trong nháy mắt đã già đi rất nhiều.

“Trương đồng sự, ông kiềm giữ 10% cổ phần, sớm đã bị ông len lén bán đi 10%, dùng để đầu tư bất động sản ở mọi nơi, để thỏa mãn ấy vị phu nhân kia hưởng thụ xa xỉ!”

Lạnh lùng suy nghĩ từng bước từng bước ứng phó, nhìn Trương đồng sự vốc người hơn mập liền run rẩy, cặp mắt run rẩy nhận lấy những đồng văn kiện kia, nâng cặp mắt không dám tin nhìn vào chính anh.

“Hứa đồng sự...”

Hạ Vũ Hi cũng không vội nói, ngược lại như có như không dùng ngón tay nhỏ thon dài đập vào mặt bàn hội nghị, không khí ngột ngạt lạnh băng.

“Người cái gì cũng không cần phải nói, tôi cái gì cũng không có làm.”

“Đúng,” Hạ Vũ Hi như có điều suy nghĩ, gật đầu một cái, “Bà quả thật là cái gì cũng chưa có làm qua, bất quá bà chỉ giữ cổ phần công ty nhưng cũng là ít nhất, chỉ có 5%.”

“Cổ phần Geel quốc tế trong tay của tôi là 50%, cộng thêm em gái tôi, Vũ Nhược trong tay 20%, nhà họ Hạ của tôi mới là cổ đông lớn nhất của Geel quốc tế, lúc nào thì đến phiên các người tới đây dạy tôi làm việc chứ.”

Hạ Vũ Hi khí phách tuyên bố, anh mới là vua của Geel quốc tế, quyết định việc sống chết của Geel quốc tế, nhưng Đinh Chi Thành lại dùng một loại ánh mắt kỳ quái nhìn Hạ Vũ Hi, anh đã quá rõ ràng, sao lại thể chứ?

Bốp bốp bốp, căn phòng an tĩnh từ ngoài cửa liền truyền đến mấy tiếng vỗ tay, vang vọng tiếng tán thưởng.

“Tổng giám đốc Hạ, quả nhiên kiêu ngạo tự phụ.”

Giọng dịu dàng quen thuộc vang lên, cửa lớn bị kéo ra, tất cả mọi người trong phòng họp kinh ngạc nhìn Tổng Khuynh Vân cùng với chủ tịch tập đoàn Thịnh Thiên – Thẩm Chính Hạo đột nhiên xuất hiện, chỉ có Hạ Vũ Hi nhìn trấn tĩnh, giống như tất cả đều suy nghĩ và dự đoán trong lòng anh.

“Sao bọn họ lại tới chứ?”

“Đúng vậy, sao tổng giám đốc phụ nhân với tổng giám đốc Thẩm ở chung một chỗ chứ?”

“Còn thể thống gì...”

Tổng Khuynh Vân khiến trong phòng họp nổ oanh lần nữa, thân mình còn lo chưa xong, mọi người điều bàn luận xôn xao, Tổng Khuynh Vân lại như mất mụ tai điếc làm ngơ, híp mắt lại, đặt bước chân ưu nhã thẳng tắp từng bước từng bước đi về phía Hạ Vũ Hi.

“Cái chỗ ngồi này, có lẽ nên đổi người ngồi rồi!”

Tổng Khuynh Vân nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nở nụ cười dịu dàng, nói nhỏ vào bên tai của Hạ Vũ Hi, đôi mắt xanh nhạt đưa cánh tay nhỏ bé lên xẹt qua sau lưng ghế da của anh, dừng lại ở đỉnh đầu của anh, nhìn vào ánh mắt nguy hiểm đầy mị hoặc của anh.

89. Chương 89: Kê Trong Kê (3)

Tổng Khuynh Vân đứng ở trước mặt của Hạ Vũ Hi, đôi tay khoắc lên trên đỉnh đầu của anh, nhìn từ trên cao xuống nhìn anh, trong ánh mắt tràn đầy thù hận, ngày này cô chờ đợi đã lâu rồi, bởi vì hưng phấn lồng ngực của cô thổ kịch liệt.

Cô nhẹ nhàng nói một câu, làm cho phòng họp đang bàn luận xôn xao lại yên lặng lần nữa, từng ánh mắt chấn động kinh ngạc đến không dám tin cứ nhìn chăm chăm vào hai vợ chồng lẫn nhau.

“Không thể nào, Vân Nhi, em còn chưa đủ sức để chống lại anh đâu.”

Mím cười nhìn hai mắt của cô hạ xuống, Hạ Vũ Hi lơ đãng, loại không quan tâm này đến từ chính lòng tự phụ của anh.

“Vậy sao?”

Cười lạnh rút tay của mình về, kế hoạch sau khi thành công, cô ngay cả để cho anh chạm vào một chút cũng không muốn. Lui về sau hai bước, Tổng Khuynh Vân hướng ra sau lưng vỗ ra vài tiếng, Thẩm Chính Hạo lợi dụng ánh mắt nhằm bảo luật sư đem văn kiện đã chuẩn bị xong đưa ra.

“Khuynh Vân đã sớm bắt đầu âm mưu thu mua cổ phần Geel quốc tế, bao gồm 10% cổ phần trong tay của đồng sự Trương với 5% cổ phần trong tay của đồng sự Lý, thêm 20% trước đó Hạ Vũ Hi đã chuyển cho Khuynh Vân, cùng với việc Khuynh Vân gia nhập vào nhà họ Hạ nên được giữ thêm 5%, tổng cộng Khuynh Vân đang giữ cổ phần trong tay của Geel quốc tế là 40%.”

Thẩm Chính Hạo tự thuật đầu vào đây, cũng phân biệt nhìn mọi người đang ngồi phơi bày ra chứng minh hợp pháp có hiệu ứng của luật pháp, chứng minh Tổng Khuynh Vân quả thật có 40% cổ phần.

“Ha ha, cho dù như thế.” Hạ Vũ Hi mím cười, “Trong tay anh em nhà họ Hạ của tôi vẫn giữ 50% cổ phần, tôi vẫn là cổ đông lớn nhất.”

Tổng Khuynh Vân đột nhiên cười khê một tiếng, giống như châm biếm thiên tài Hạ Vũ Hi, cô dí dõm đưa ngón trỏ ra ở trước mặt Hạ Vũ Hi lộ vẻ kinh hoàng trong hai mắt, sau đó nói từng câu từng chữ, rõ ràng nói cho anh biết.

“Quên nói cho anh biết, sáng sớm hôm nay Vũ Nhược đáp chuyến bay sớm đi Nhật Bản, trước khi đi cô đã chuyển toàn bộ 20% cổ phần trong tay cho tôi rồi.”

Mặc dù cô đã nói dối Vũ Nhược, che giấu sự thật chỉ vì báo thù, Tống Khuynh Vân đã không quan tâm nhiều như vậy.

Nhận lấy tờ chuyển nhượng cổ phiếu đưa cho Thẩm Chính Hạo, cuối cùng trên tờ giấy viết ra hàng chữ rất xinh đẹp, anh nhận định đúng là bút chữ viết của Vũ Nhược.

Hạ Vũ Hi nặng nề thở dài, hai mắt nhắm lại tựa vào trên ghế dựa, một khắc kia thật khiến cho Đinh Chi Thành lo lắng vô cùng.

Phút chốc, Hạ Vũ Hi liền lần nữa mở hai mắt ra, khác thường chính là ánh mắt của anh nhìn Tống Khuynh Vân rõ ràng là tán thưởng, nửa điểm thống khổ tức giận cũng không có, anh chỉ nhẹ nhàng nói vào bên tai của cô một câu nói, hơn nữa thừa dịp cô sưng sờ như trục bánh xe biến tốc nhẹ hôn trộm trên má của cô, liền tiến bước chân lên, từng bước từng bước nhìn bóng lưng anh tuần của anh dần dần biến mất hẳn ở trước mặt mọi người.

Mà Tống Khuynh Vân lại ngây ngốc nhìn bóng lưng của anh một hồi lâu, mới ngã ngối trên ghế vẫn giữ lại trên người mùi vị của anh, trong đầu hồ hê loạn lên, giờ khắc này cô đợi đã lâu như vậy, cô nên cao hứng, tại sao cô một chút cũng không cao hứng nổi, tại sao trong lòng của cô lại chua xót như vậy, đưa tay chạm vào gương mặt, nhìn đầu ngón tay trong suốt với chất lỏng rơi xuống, trong mắt của cô trong đầu tràn đầy đều là bóng dáng của Hạ Vũ Hi...

Trong một đêm, Geel quốc tế đổi chủ, mọi người cứ thuyết minh mãi, mà cái tên Tống Khuynh Vân càng thêm tăng lên truyền thuyết rất nhiều, có thể làm cho Hạ Vũ Hi tự phụ kiêu ngạo cam tâm thoái vị, tất cả mọi người đối với người phụ nữ này tràn ngập tò mò.

Nhà họ Hạ gặp biến cố lớn như vậy, Lâm Thục Nguyệt liền ngắt đi tại chỗ, bệnh không dậy nổi, cả ngày ở trong bệnh viện vì tức giận, cho nên một người bà cũng không muốn gặp, bao gồm con trai của bà. Mà ở nơi xa Nhật Bản, Hạ Vũ Nhược không thể phân thân ra, căn bản còn chưa nhận thấy được biến cố khổng lồ trong nhà.

Tống Khuynh Vân thay thế Hạ Vũ Hi, mỗi ngày sáng sớm muốn trở lại phòng làm việc xử lý tất cả mọi chuyện lớn nhỏ, từ lâu rồi, mối quan hệ của mẹ con của cô với Mẫn Nhi trở nên xa cách.

“Mẹ, mẹ...”

Tống Mẫn Nhi vừa mở mắt liền chân không chạy vào phòng của Tống Khuynh Vân, nhưng chờ đợi cô vẫn là thất vọng, không bao lâu cô liền ủ rũ cúi đầu đi ra, chân không mặc đồ ngủ ngồi ở trên cầu thang rơi nước mắt, cô rất nỗ lực dậy sớm, nhưng vẫn không gặp được mẹ, kể từ khi mẹ lên làm tổng giám đốc thì sau đó càng ngày càng bận rộn, bận đến thời gian gặp Mẫn Nhi cũng không có, mỗi ngày cô mở mắt mẹ đã đi rồi, khi mẹ trở về thì cô đã ngủ rồi.

Mặc dù mẹ khôi phục trí nhớ đã nhớ đến Mẫn Nhi, cô thật rất vui mừng, nhưng mà, nhưng mà... Càng nghĩ càng thương tâm, Tống Mẫn Nhi cũng khóc càng ngày càng lớn tiếng.

“Thế nào? Vì sao lại khóc?”

Một mực ở nhà họ Hạ làm việc, Tiêu Nhiên nghe được tiếng khóc, cuống quýt chạy ra phòng bếp đi đến bên cạnh Tống Mẫn Nhi, thay cô lau nước mắt, bế cô vào trong ngực. Một thời gian chung sống với nhau, cô cũng không giống với thời điểm mới đến lạnh lùng như vậy, cũng thật sự đã thích tiểu công chúa này rồi.

“Chị Nhiên, chị nói xem, có phải mẹ không còn thương Mẫn Nhi không?”

Không khí lạnh lẽo khiến Tống Mẫn Nhi càng thêm tựa vào trong ngực Tiêu Nhiên, từ ngày đó sau khi mẹ hoảng hốt trở về, ba cũng không gặp được, mặc dù cô không thể nào thích người ba này, nhưng trong nhà trở nên lạnh như vậy, làm cho cô không thể nào chịu nổi, chỉ có chị Tiêu Nhiên là đối xử tốt với cô.

“Làm sao như vậy, Mẫn Nhi đáng yêu như thế, mẹ làm sao có thể không yêu Mẫn Nhi chứ? Không nên suy nghĩ bậy bạ, hãy lau nước mắt đi, chị Nhiên dẫn em đi ăn điểm tâm.”

Tiêu Nhiên lau đi nước mắt của Mẫn Nhi, ôm cô đi xuống lầu, còn mình cũng rơi vào suy nghĩ, Geel quốc tế đổi chủ cô tuyệt không cảm thấy bất ngờ, động tác này của Tống Khuynh Vân cô cũng đã phát hiện ra, nhưng cô không nghĩ ra Hạ Vũ Hi thông minh vậy, chuyện lớn như vậy sao không có phòng bị, hơn nữa, anh đã đi đâu? Từ sau ngày đó, giống như không còn ai gặp qua anh, cô cũng đã tìm kiếm anh mọi nơi, nếu không có anh thì kế hoạch báo thù của cô cũng không còn ý nghĩa.

Tiêu Nhiên che giấu đôi mắt đầy cảm xúc phức tạp, mỉm cười bỗng Tống Mẫn Nhi xuống ăn điểm tâm, trong đầu dự tính tìm kiếm chút đầu mối nào đó, cô vuốt vé mái tóc mềm mại của Mẫn Nhi.

“Mẫn Nhi, em có muốn đi gặp mẹ không? Ăn xong bữa ăn sáng, chị dẫn em đi gặp có được không?”

90. Chương 90: Kế Trong Kế (4)

“Mẫn Nhi? Sao con lại ở chỗ này hả?”

Mới vừa bước vào đại sảnh của Geel quốc tế, Đinh Chi Thành liền bị một bóng dáng màu hồng nhỏ bé hấp dẫn ánh mắt mình, Tống Mẫn Nhi chu cái miệng nhỏ nhắn, hai tay khoanh trước ngực, nhìn chằm chằm vào hai tiểu thư đang ngăn cản ở đại sảnh kia.

“Chú Đinh~~”

Kèm với tiếng gọi âm ỉ ngọt ngào của cô bé, Tống Mẫn Nhi xoay người một chút liền nhào ngay vào trong ngực của Đinh Chi Thành, bị anh ôm lên cao, nhưng vẫn không quên quay đầu lại trợn mắt nhìn hai tiểu thư ngu ngốc kia một cái.

Đinh Chi Thành cưng chiều sờ sờ vào cái mũi nhỏ của cô, cá tính của cô với Hạ Vũ Hi quả thật giống nhau như đúc, chỉ có tên ngốc Hạ Vũ Hi kia mới có thể cố chấp không chịu thừa nhận.

Geel quốc tế đã đổi chủ, vốn dĩ anh cũng tính từ chức, dù sao anh vì Hạ Vũ Hi mới ở lại chỗ này, bất quá không có biện pháp, anh được người khác dặn dò chỉ có thể chấp nhận đợi ở bên cạnh Tống Khuynh Vân làm trâu làm ngựa. Bởi vì có sự giúp đỡ của anh, Tống Khuynh Vân mới có thể thuận lợi nhận lấy Geel quốc tế.

“Mẫn Nhi, sao con lại chạy một mình đến nơi đây vậy?”

Đinh Chi Thành ôm lấy cô, lúc này mới chú ý thấy cô chỉ mặc một bộ âu phục nhỏ bé, cái gì cũng không mang theo, không giống như là do chính mình tìm đến.

“Là chị Nhiên dẫn con đến tìm mẹ, Mẫn Nhi đã lâu rồi không có nhìn thấy mẹ.”

Tống Mẫn Nhi hít cái mũi nhỏ, nói có chút uất ức, bây giờ Đinh Chi Thành mới ý thức được Tống Khuynh Vân quả thật đã đem nhiều thời gian đặt vào việc chỉnh đốn của công ty hơn, tự nhiên cũng trở nên lạnh nhạt Tống Mẫn Nhi.

“Chị Nhiên, Tiêu Nhiên ư?” Đinh Chi Thành suy đoán, “Cô ấy là ai?”

“Đúng vậy, chị Nhiên đột nhiên nói đau bụng, sau đó để Mẫn Nhi ở trong đại sảnh đợi chị ấy, đúng rồi Mẫn Nhi và chú Đinh cùng đi vào, xem chị Nhiên có sao không?”

Tống Mẫn Nhi nghiêng đầu, vận đôi mi thanh tú, trong trí nhớ dù đã bị thương tổn rất nhiều nhưng với bộ dáng đáng yêu chọc cho Đinh Chi Thành cười ha ha, cười cười nói nói, thang máy đình một tiếng dừng ở lầu cuối trong căn phòng làm việc.

“Mẫn Nhi tự mình đi tìm mẹ đi, chú Đinh thay con đi tìm chị Nhiên, có được hay không?”

Tiêu Nhiên đột nhiên mang Mẫn Nhi đến nơi này, làm cho anh cảm thấy có chút kỳ quái, cho nên Đinh Chi Thành cũng không mang Mẫn Nhi đi theo cùng, chỉ hôn một cái lên trên gương mặt của cô. Sau đó đưa

mắt nhìn cô đi vào Tống Khuyneh Vân ở trong phòng làm việc, lúc này mới trở về thang máy, ấn phím đi xuống dưới.

“Lạc đường sao?”

Một giọng trầm thấp lười biếng vang lên ở bên tai cô, ấm áp như gió mát làm cho Tiêu Nhiên cả người run rẩy một người. Đột nhiên quay đầu lại, thiếu chút nữa đụng vào bờ môi của Đinh Chi Thành.

“Thật không nhìn ra, cô lại chủ động như vậy?”

Lực cánh tay vững vàng nắm lấy eo nhỏ của cô, Đinh Chi Thành cách cô gần đến nỗi cả chớp mũi đều muốn dán lại với nhau, ngửi trên người cô mùi sữa tắm nhàn nhạt, nghe thấy mùi nước hoa nồng nặc, trên người cô có mùi thơm nhàn nhạt làm cho trong lòng anh run lên.

“Anh, anh buông tôi ra.”

Tiêu Nhiên cả kinh đỏ bừng cả khuôn mặt, cô bị vòng ở trong ngực của anh, tư thế hai người vô cùng mập mờ, làm hại cô động cũng không dám động, chỉ có thể trốn to hai mắt đỏ nhìn gương mặt tuần tú phóng đại trước mặt, vẻ nghiêm túc của anh rõ ràng lộ ra vẻ trêu chọc.

“Cô đang nhìn cái gì?”

Đinh Chi Thành mỉm cười thoáng kéo ra khoảng cách giữa hai người, nhưng không hề buông lỏng bàn tay đang ôm lấy cô, mắt dõi theo phương hướng vừa rồi cô mới nhìn sang có vẻ mê mẩn, nhưng sao thấy chẳng có gì đặc biệt.

“Chuyện không liên quan đến anh.”

Tiêu Nhiên mặt lạnh trừng lấy anh, thân thể liều mạng giãy dụa, muốn tránh sự khống chế của anh, do cô đưa lưng về phía anh nên cô không phát hiện trong đôi mắt Đinh Chi Thành có nhiều biến hóa, đó chính là người đàn ông đang đầy khát vọng về người phụ nữ. Khi cô cọ sát vào trên người Đinh Chi Thành như đốt một cây đuốc, làm cho anh cứ hô hấp dồn dập.

Loại cảm giác này khiến cho Đinh Chi Thành cũng thấy sợ hãi, anh giống như bị chạm điện, chợt buông Tiêu Nhiên ra, ngực phập phồng kịch liệt, thở hổn hển từng ngụm từng ngụm, cố gắng để bình tĩnh tảo. Anh nhìn gương mặt nhỏ nhắn thuần khiết trắng trẻo của Tiêu Nhiên, đầu lại bị ức chế không nghĩ được khi muốn ôm lấy cô, hung lên môi cô, anh luôn luôn có thể điều khiển bản thân của chính mình làm cho anh có chút kiêu ngạo, nhưng tại sao mỗi lần đối mặt với Tiêu Nhiên làm anh mất đi hết lý trí?

Tiêu Nhiên chợt mất đi lồng ngực ấm áp của anh, thậm chí có một chút không bỏ được, chỉ là cô có chút kỳ quái thỉnh thoảng nhìn Đinh Chi Thành cau mày, thỉnh thoảng có điều suy nghĩ cứ nhìn chăm chăm, giống như đang cực lực nhấn nại để lấy đi thứ gì đó.

“Này, anh làm sao vậy? Anh không sao chứ?”

Vươn cánh tay trắng nõn nhỏ bé ở trước mắt anh cứ quơ quơ, bộ dáng của anh giống như rất khó chịu.

“Không có sao,” Đinh Chi Thành lấy lại tinh thần, bắt lấy cánh tay nhỏ bé làm loạn của cô, ánh mắt trở nên bình tĩnh trở lại, “Cô còn chưa nói cho tôi biết, cô lén lút lút lút ở chỗ này làm gì?”

Trực giác nói cho anh biết, Tiêu Nhiên không đơn giản như vậy, trong ánh mắt của cô có quá nhiều thần bí làm anh nhìn không hiểu, để cho anh càng ngày càng có hứng thú thăm dò những thần bí ẩn trốn trong lòng của cô.

“Tôi, tôi, vì sao tôi phải nói cho anh biết chứ?! A... Anh xem bên kia kia...”

Tiêu Nhiên chuyển động mắt to, nói quanh co nửa ngày cũng không nghĩ ra biện pháp giải thích hợp lý, quát to lên một tiếng, muốn nhân cơ hội này chạy trốn, đáng tiếc cô lại đối mặt với Đinh Chi Thành, bị giữ chặt lấy cổ áo làm cô không thể động đậy.

“Cô cảm thấy chiêu này có thể hữu dụng với tôi sao? Tôi...”

Còn chưa nói hết, Tiêu Nhiên liền xoay người tựa sát vào, môi đã hôn lên Đinh Chi Thành. Hành động lớn mật này của cô quả nhiên khiến cho Đinh Chi Thành đứng sững sờ tại chỗ, Tiêu Nhiên chớp chớp hai mắt, thừa dịp anh còn chưa phản ứng kịp, vội vàng bỏ trốn mất dạng. Thật lâu Đinh Chi Thành mới lấy lại tinh thần, sờ sờ lên cánh môi còn lưu lại cảm giác ngọt ngào mềm mại, nhìn theo bóng dáng trốn chạy của cô, không nhận thấy môi mở ra, sau trông kính chính là ánh mắt đang tập trung vào con môi, dù vẫn chưa thỏa mãn hết.

91. Chương 91: Kế Trong Kế (5)

Cốc cốc cốc, lễ phép gõ cửa, sau khi được Tống Khuynh Vân cho phép, Đinh Chi Thành xoay chuyển cầm tay cửa đi vào, chỉ thấy Tống Khuynh Vân vẫn đang vui đùa vào văn kiện của Geel quốc tế vào mấy năm qua, cô rất cố gắng để tìm hiểu toàn bộ tình hình hiện giờ của Geel quốc tế.

Thở dài một hơi, Đinh Chi Thành tự động ngồi xuống vào chỗ đối diện với cô: “Khuynh Vân, thật ra thì cô không cần phải khổ cực như vậy.”

“Anh đến rồi à.!” Nghe được giọng của anh, cuối cùng Tống Khuynh Vân cũng chịu ngẩng đầu lên, dùng cả hai tay vuốt lấy bã vai nhứt mỗi, cô khẽ nhắm hai mắt lại nghỉ ngơi chốc lát.

“Khuynh Vân, tôi hiểu rõ Vũ Hi trước kia đã làm quá nhiều chuyện sai lầm không thể tha thứ được, nhưng lúc đó là do cậu ta chỉ nhất thời không thể tiếp nhận được nên mới có thể... Hơn nữa, trong khoảng thời gian này cậu ấy đối xử với cô như thế nào, cô và tôi đều nhìn thấy rõ, hôm nay cô đã lấy tất cả mọi thứ của cậu ấy rồi, nhưng mà cho đến giờ phút này cô thật sự cảm thấy vui vẻ sao?”

Rõ ràng sau cơn mưa thì trời lại sáng, hai người lại đi trạch hưởng quỹ đạo để tìm lấy hạnh phúc. Đinh Chi Thành nhìn thấy mà trong lòng vô cùng lo lắng, không hiểu hai người này rõ ràng trong lòng luôn có đối phương, rõ ràng còn yêu đối phương, nhưng lại không hề biết quý trọng để cùng nhau hưởng thụ điều tốt đẹp nhất.

“Đủ rồi, anh Đinh, không nên nói nữa, em rất rõ em bây giờ đang làm những gì.”

Tống Khuynh Vân mở mắt, xoay người nhìn chằm chằm vào bên ngoài cửa đứng ngẩn người, trong lòng rất khó suy đoán tột cùng cô đang suy nghĩ đến cái gì.

“Khuynh Vân, chẳng lẽ bỏ thù hận xuống lại khó khăn như thế sao? Đã lâu như vậy rồi, em đã trừng phạt cậu ta cũng đã đủ rồi.”

Anh còn muốn khuyên nữa, nhưng Tống Khuynh Vân đột nhiên xoay người, cô liền nhìn thẳng về phía trước, trong mắt cô tràn đầy thù hận cùng thống khổ.

“Đủ rồi? Khi hắn không tin em, làm ẹ em chết thảm ở trước mặt em, trong lòng em cũng chỉ còn lại thù hận, bất kể hắn bù đắp bao nhiêu thì cũng không thể đền bù cho tánh mạng của mẹ em được!”

Nói đến chuyện cũ, Tống Khuynh Vân có chút kích động, cô nỗ lực tự nói với mình, cô đã được tất cả điều cô mong muốn, cô nên vui mới đúng, nhưng sao cô không có cách nào cười vui vẻ được, chỉ cần hai mắt nhắm lại thì cảnh tượng hạnh phúc trong khoảng thời gian cả nhà ba người bọn họ sống cùng với nhau liền hiện rõ trong đầu của cô, cho nên cô chỉ có thể liều mạng vào trong công việc, làm mình bận rộn đến không còn thời gian để suy nghĩ.

“Anh đi ra ngoài trước đi, em muốn yên tĩnh một mình một chút.”

Tống Khuynh Vân nhắm hai mắt lại, cuộn mình vào trong ghế, bình phục lại tâm tình của chính mình. Đinh Chi Thành tự biết mình nhiều lời vô ích, cũng chỉ có thể tạm thời rời đi.

“Chờ một chút.”

Trước khi anh đi ra ngoài cửa thì Tống Khuynh Vân đột nhiên gọi anh lại, dù còn chống cự nhưng vẫn nói ra.

“Chăm sóc thật tốt cho hần!”

Đinh Chi Thành không quay đầu lại, chỉ hơi gật đầu, khóe môi cũng không tự giác cong lên, hai người này rõ ràng vẫn còn quan tâm đến đối phương như vậy, xem ra anh phải suy nghĩ biện pháp để giúp cho bọn họ bắt đầu lại lần nữa với nhau.

Trong phòng chỉ còn lại một Tống Khuynh Vân, không khí lạnh lẽo khiến cho cô tự động chà xát cánh tay lại, tầm mắt lơ đãng chạm vào tấm ảnh cưới của bọn họ mà Hạ Vũ Hi luôn bày biện trên bàn làm việc, trước mắt dần dần trở nên mơ hồ. Trong phòng chỉ còn một mình cô, cô yếu ớt tựa vào trên bàn làm việc, ngón tay xẹt qua người đàn ông trong tấm ảnh không hề có nụ cười. Vào một ngày kia, bên trong phòng HĐQT, cuối cùng anh đã nói với cô một câu kia, âm thanh ảm áp vẫn còn quanh quẩn ở bên tai của cô.

Trước khi Hạ Vũ Hi ra đi, dùng âm thanh chỉ để cho anh và cô nghe thấy vào bên tai cô nói ra một câu: “Nếu như em muốn, vậy thì anh sẽ vì em mà dẹp bỏ tất cả chướng ngại đi.”

Mặc dù ngay lúc đó trong lòng cô tràn đầy kinh ngạc, không hiểu ẩn ý trong lời nói của anh, nhưng mấy ngày trôi qua, cô lật tất cả các văn kiện, lại cho Đinh Chi Thành điều tra một phen, mới biết được Hạ Vũ Hi đã sớm biết cô đã tự mình mua lấy cổ phần Geel quốc tế, mà cổ phần của mấy vị đồng sự luôn luôn có giá cao, nhưng lại có người trung gian thần bí đem bán lại giá thấp cho cô, đó chính là Hạ Vũ Hi. Tưởng rằng kế hoạch của mình hoàn mỹ không hề có khuyết điểm, nhưng không nghĩ ra được người đó lại chính là Hạ Vũ Hi!

Đôi tay xuyên vào trong mái tóc, phiền não gãi làm cho đầu tóc rối tung, trong đầu Tống Khuynh Vân lấp đầy bóng dáng của anh, giọng nói của anh, chỉ là mấy ngày không gặp cô lại nghĩ đến vòng tay ôm ấp của anh, lo lắng bất an đứng lên đi sát tới bên cửa sổ sát đất, bất tri bất giác màn đêm đã bao phủ xuống, phía dưới toàn là bóng đêm, thành phố lóe lên ánh đèn khắp nơi, Tống Khuynh Vân vẫn ngơ ngác nhìn về nơi xa- không biết hiện giờ anh có thể vượt qua được hay không?

“Đinh Chi Thành đáng chết, đã là người lớn rồi, sao cứ mè nheo như vậy.”

Bóng đêm bao quanh các góc đường, Tiêu Nhiên trợn trắng mắt, đôi tay xoa lên hai chân nhức mỏi, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào quán cà phê đối diện phía trước đã đỗ chiếc xe Mercedes màu bạc kia, ba giờ trước cô theo dõi Đinh Chi Thành tới đây, nhìn thấy anh đi vào, theo thời gian tính toán anh đã vào hai tiếng rồi, nhưng vẫn không thấy anh đi ra ngoài.

Ọc ọc ọc ọc, bụng đói vang lên làm lúng túng một lúc, Tiêu Nhiên nuốt nước miếng một lúc, sờ vào cái bụng dẹp lép vì đói, ánh mắt bốc lên lửa giận càng nhìn chăm chăm vào chỗ ngồi của Đinh Chi Thành, hận không thể cắn xé cái xe của tên kia. Trong lòng đã tính kế hoạch báo thù, sau khi thành công cô sẽ trừng phạt luôn tên đàn ông với vẻ mặt bí hiểm này luôn.

Trong đầu hiện cảnh thân mật của anh cùng với cô, Tiêu Nhiên không tự chủ liếc mắt, đang ảo não sao mình lại mơ tưởng viễn vông đến tên đàn ông thói kia, thì bóng dáng của Đinh Chi Thành lại rơi vào tầm mắt của cô, chỉ thấy Đinh Chi Thành từ bên trong mang ra hai tách cà phê nóng còn đang bốc hơi đi vào trong xe của mình, khởi động xe rời đi. Tiêu Nhiên cuống quýt đi theo ra ngoài, bắt lấy một chiếc taxi đi theo phía sau của Đinh Chi Thành.

Đinh Chi Thành chạy xe thẳng vào trong một khu biệt thự xa hoa nhưng lại rất yên tĩnh, đến gần hồ nhân tạo trước biệt thự thì dừng lại. Tiêu Nhiên núp ở chỗ tối đối diện biệt thự, tận mắt thấy Đinh Chi Thành mang theo tách cà phê xuống xe đi vào trong biệt thự. Sau năm phút trôi qua, căn phòng ở lầu ba của biệt thự đèn phát sáng lên, hiện ra một bóng người ở trong đó.

Bờ môi nâng lên nụ cười lạnh lùng kiêu diễm, cô đã đoán ra, chỉ cần dựa vào giao tình của Đinh Chi Thành với Hạ Vũ Hi. Anh không thể nào không biết được chỗ của Hạ Vũ Hi, càng thêm không thể không quan tâm đến ý đến cậu ta.

“Hạ Vũ Hi, Cung Mạt Nhiên ta sẽ làm cho anh nếm thử mùi vị mất đi người thân quan trọng nhất của mình, hãy chờ xem!”

Ánh mắt lạnh như băng lộ ra sát khí hung ác, Tiêu Nhiên bình tĩnh lại một hồi nhìn ánh đèn sáng ở bên cửa sổ kia, bóng dáng biến mất trong màn đêm hắc ám nặng nề kia...

92. Chương 92: Nhị Tiểu Thư Thần Bí (1)

Một thân một mình trở lại bên trong căn phòng thuê đầy nặng nề tắm tối, Cung Mạt Nhiên lấy đi ảnh của người chị Cung Mạt Ly ra, đây là thứ duy nhất mà cô có, trong lòng mang theo nỗi đau cùng cảm hận, hai tay vuốt ve lấy người chị đang cười lãnh đạm, không thể quay lại được. Tất cả đều không thể quay trở lại được, dưới ánh sáng của mặt trăng, trí nhớ của cô quay ngược lại trở về mười năm trước, một năm kia đã thay đổi cả cuộc đời của chị và chính mình...

Một năm trước, cha của các cô còn đang kinh doanh một công ty nhỏ, mặc dù không thể so sánh với Geel quốc tế, nhưng đủ cho cô với chị một cuộc sống an nhàn, chị rất thương cô, bất kể có cái gì ngon cũng sẽ mang theo cô. Cô cũng quen làm cái đuôi nhỏ bên chị, vốn dĩ trong thế giới chị cũng chỉ có cô, cho đến khi một người đàn ông có tên là Hạ Vũ Hi xông vào cuộc sống của chị.

Anh là một người có bề ngoài kiêu ngạo, còn là người thừa kế duy nhất của Geel quốc tế, trên người anh tập hợp tất cả mọi thứ mà trời ban tặng, anh với Cung Mạt Ly là bạn học thời đại học. Mười năm trước Cung Mạt Ly rất thiện lương, hào phóng, lạnh lùng, cao ngạo, mới vừa vào đại học liền hấp dẫn đông đảo ánh mắt theo đuôi của bọn nhà giàu, nhưng bất cứ ai cô cũng không thích, đơn độc một mình mà đem tình cảm cho người nổi bật nhất là Hạ Vũ Hi.

Rất nhanh bọn họ đã lọt vào tình yêu điên cuồng, người chị Cung Mạt Ly trở thành nữ sinh bị các nữ sinh khác ghen tỵ nhưng cũng hâm mộ nhất. Hạ Vũ Hi mang theo Cung Mạt Ly ra vào các nhà hàng cao cấp nhất, mua cho cô y phục đắt nhất, giày, đồ trang sức, nhưng Cung Mạt Ly vẫn luôn mang theo cô em gái Cung Mạt Nhiên theo cùng, Cung Mạt Nhiên năm đó chỉ mới mười tuổi, cô khờ dại cho là đi theo chị sẽ có món ăn ngon này nọ, sẽ cho rằng người anh có dáng dấp tàn khốc kia sẽ mua cho cô chút váy xinh đẹp, sự tồn tại của chị lại khiến ẹ của Hạ Vũ Hi chính là Lâm Thục Nguyệt xem chị thành người phụ nữ tham tiền.

Tình cảm của Cung Mạt Ly và Hạ Vũ Hi luôn luôn rất tốt, thậm chí Cung Mạt Ly đem lần đầu tiên đều giao cho anh, Cung Mạt Nhiên còn nhớ, vô số lần chị nói về tình cảm lãng mạn ngọt ngào cho cô nghe giữa bọn họ, mặc dù cô không hiểu cái gì là yêu, nhưng còn bé cô biết rõ chị muốn làm vợ của Hạ Vũ Hi, cô cũng cho là chị sẽ trở thành vợ của Hạ Vũ Hi.

Vào một ngày chủ nhật, lúc Cung Mạt Nhiên đang ngủ trưa thì bị âm thanh cãi vã kịch liệt đánh thức, dù còn buồn ngủ nhưng vẫn đi ra khỏi phòng, núp ở bên ngoài phòng khách, chính mắt nhìn thấy tất cả mọi biến cố xảy ra.

“Đây là một trăm vạn, ông hãy đem đứa con gái nghèo khổ của ông rời khỏi con trai của tôi, rời xa Vũ Hi đi!”

Lâm Thục Nguyệt ăn mặc cao quý ưu nhã cùng với giọng điệu khinh miệt, nhìn Cung Mạt Ly một cái cũng thấy ghê tởm, lạnh lùng viết một tờ chi phiếu, thái độ rất ngạo mạn.

“Đi, con với Vũ Hi...”

Không chịu nổi thái độ ghét bỏ của bà, Cung Mạt Ly đã sớm khóc nức nở, cô ghen ngào muốn giải thích lại bị Lâm Thục Nguyệt hung hăng cắt ngang.

“Câm mồm, cô xứng đáng gọi tôi là dì sao, về phần cô vì sao lại quyến rũ Vũ Hi, một chút ta cũng không muốn biết, ta chỉ hi vọng cô có thể biết khó mà rút lui, ta không muốn nhìn thấy cô ở bên cạnh Vũ Hi nữa.”

“Hạ phu nhân, cô, làm sao cô có thể hạ nhục con gái của tôi như vậy, con gái của tôi, con bé không phải là loại người như vậy.”

Cung Hoa luôn xem hai cô con gái là sinh mệnh của mình, tức giận đem tấm chi phiếu đẩy trở về trước mặt Lâm Thục Nguyệt, mặc dù ông không có bản lĩnh gì, nhưng ông vẫn sẽ liều mạng để bảo vệ đứa con gái bảo bối của ông.

“Hừ, rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt.” Lâm Thục Nguyệt vén mái tóc phía trước, nâng tay lên, cho người phía sau lưng lấy ra sấp văn kiện, người phụ nữ trước mặt liền đưa cho người của Cung gia, “Nói thiệt cho ông biết, tôi miễn cưỡng lắm mới phải người mua hết việc kinh doanh công ty nhỏ của nhà ông, hiện tại nó đã được liệt vào danh sách của Geel quốc tế, về phần quyền tài sản của ông tôi cũng đã mua hết rồi. Nếu như ông chịu nhận lấy tấm chi phiếu này, bảo đảm sẽ không xuất hiện ra trước mặt của Vũ Hi, tôi có thể suy tính để cho ông có nên lưu lại làm việc ở công ty kia không, nếu không thì đừng trách tôi đây vô tình.”

Cung Hoa nhận lấy những văn kiện kia, không thể tin được liền kiểm tra, vừa kích động lại vừa tức giận, nhất thời nổi cơn thịnh nộ làm sắc mặt ông đột nhiên tái nhợt, thống khổ che lồng ngực của mình lại, không còn tiếp tục tranh cãi.

“Bà... Bà..., thật quá hèn hạ rồi, tôi...”

Mồ hôi lớn chùng hạt đậu từ trán Cung Hoa rỉ ra, Cung Mạt Ly vội vàng đỡ thân thể công kênh của ba. Sức khỏe của ba luôn luôn không tốt, sao có thể chịu nổi đả kích như vậy.

“Ba, ba, ba làm sao vậy? Ba...”

“Chúng ta đi.”

Để lại tấm chi phiếu có giá trị lớn, Lâm Thục Nguyệt bỏ xuống đất rồi đứng lên, vô tình lại phải nhúng tay vào những chuyện nhảm chán như vậy.

“Chờ... Các người... Chờ... Chờ một chút.”

Môi Cung Hoa trắng bệch, nhưng vẫn cố che ngực, Cung Mạt Ly miễn cưỡng đỡ ông đứng dậy, tay run run cầm tấm chi phiếu kia. Ngay trước mặt Cung Mạt Ly xé nát, hung hăng ném lên trên người của Lâm Thục Nguyệt. Đã dùng hết hơi thở cuối cùng, Cung Hoa phịch một tiếng liền té thẳng xuống đất, khó khăn thở hổn hển.

“Hừ, đám ngu xuẩn, chúng ta đi thôi.”

“Ba... Ba đừng làm con sợ, con... con lập tức đưa ba đi đến bệnh viện, ba... Ba kìm chết chút đi... Ba... Ba...”

Tay chân Cung Mạt Ly luống cuống ôm lấy người cha với hô hấp càng ngày càng yếu, cô không biết lái xe. Bây giờ có thể có biện pháp gì, cô phải nhanh một chút đưa cha đi đến bệnh viện, khóe mắt nhìn thấy Lâm Thục Nguyệt xoay người rời đi, Cung Mạt Ly giống như thấy cứu tinh, cẩn thận đặt cha nằm ngang trên mặt đất, lão đảo đẩy mấy người sau lưng Lâm Thục Nguyệt ra, vọt tới trước mặt bà, bất chấp tất cả quỳ gối xuống trước mặt bà gãi gao kéo lấy tay của bà.

“Di ơi, không phải, Hạ phu nhân, con van cầu xin người, ba con bệnh tim tái phát, con van xin người đưa ông đi đến bệnh viện, con cầu xin người, con cầu xin người...”

Cung Mạt Ly bỏ hết tất cả tôn nghiêm, quỳ trên mặt đất đau khổ cầu khẩn.

“Đưa ông ấy đi bệnh viện cũng không phải là không thể, trừ phi...” Lâm Thục Nguyệt hất hai tay của Cung Mạt Ly ra, mắt lạnh liếc nhìn Cung Hoa ngã xuống đất, “Cô hãy thề, về sau cô sẽ không quấy lấy Vũ Hi, sẽ không xuất hiện ở trước mặt của nó nữa.”

“Không... Ly Nhi, đừng... đồng...”

Cung Hoa càng ngày càng suy yếu, thanh âm yếu ớt từ chối yêu cầu của Lâm Thục Nguyệt, mắt thấy ông dần dần đóng lại, rơi vào trong hôn mê, Cung Mạt Ly gật đầu khóc, cắn bản cô vô lực từ chối, cô không thể trở mắt nhìn cha mà không cứu.

“Con đồng ý với người, con đồng ý với người, con sẽ không gặp lại Vũ Hi, con cầu xin người mau đưa ba con đi đến bệnh viện, con cầu xin người...”

93. Chương 93: Nhị Tiểu Thư Thần Bí (2)

Bệnh viện lạnh băng, Cung Mạt Ly như mất hồn, đang đắp mảnh vải trắng lên ba cô, ánh mắt trống rỗng mất đi vẻ sáng rõ thường ngày, nước mắt cũng đã không còn, mặc dù đưa ba đến bệnh viện, bác sĩ báo là ba bị tắc nghẽn cơ tim, cộng thêm bị đả kích lớn không thể cứu được, nghĩ đến trước khi ba mất, kéo tay của cô dặn dò cô chăm sóc tốt cho Mạt Nhiên, chăm sóc tốt cho chính mình, hãy sống thật tốt, lòng của cô giống như bị xé rách, chỉ cần thở một chút cũng cảm thấy đau đến không muốn sống rồi.

Cung Mạt Nhiên gần mười tuổi mở to đôi mắt vô tội, không hiểu sao ba lại nằm nơi đó không nhúc nhích, mặc cho cô la lên thế nào, cũng không còn cười đứng dậy ôm cô, cũng không hiểu y tá bệnh viện và chị hai dùng vải trắng đắp mặt của ba, như vậy ba sẽ không thể thở được. Cô còn quá nhỏ, không cách nào hiểu rõ người sống hay chết.

“Chị, sao ba không nói chuyện với em vậy?”

Cô ôm chặt món đồ chơi nhỏ mà ba cô cho, rụt rè lôi kéo Cung Mạt Ly đang mất hồn.

“Tiểu Nhiên ngoan, ba quá mệt nên chúng ta hãy để cho ba nghỉ ngơi một chút, chị ôm Tiểu Nhiên có được không?”

Cung Mạt Ly miễn cưỡng khẽ động khóe môi, sờ sờ tóc Cung Mạt Nhiên đầy thương yêu, dùng sức ôm cô chặt vào trong ngực, giống như rất sợ, cô ôm rất chặt nhưng trong lòng vẫn cảm thấy rất vô dụng, rất đau khổ...

“Chị, Tiểu Nhiên đói bụng rồi!”

Cung Mạt Nhiên lắc lắc khuôn mặt nhỏ nhắn, bước chân thật sự đi không được, bụng của cô đã sớm đói vang lên rồi.

“Tiểu Nhiên ngoan, đi thêm một chút nữa là đến rồi, chị sẽ mua cho Tiểu Nhiên đồ ăn có được hay không?”

Cung Mạt Ly cũng dừng lại, chính mình cũng vừa mệt vừa đói. Cô chỉ còn lại chút tiền thừa không đáng là bao, tiền sổ hữu đã mua cho ba một cái mộ, cô bây giờ toàn thân chỉ còn lại mấy chục đồng tiền để mua vài bộ quần áo để cho cô và Tiểu Nhiên tắm rửa, vì để tiết kiệm tiền, cô mang theo Tiểu Nhiên đi từ mộ của ba ở trên núi đi xuống.

Cô đưa cho Cung Mạt Nhiên ngồi lên trên rương hành lý nghỉ ngơi một chút, cô đứng ở một bên nhìn chung quanh có cửa hàng có thể mua chút đồ ăn cho Tiểu Nhiên lót dạ hay không, cũng may, đường lộ đối diện có một nhà bách hóa.

“Tiểu Nhiên, em ngoan ngoan ngồi ở chỗ này đừng chạy đi xa, chị đi mua đồ cho em ăn.”

Dặn dò Tiểu Nhiên xong, Cung Mạt Ly vội chạy đến đường lộ đối diện mua đồ.

Khi cô mỉm cười đi từ trong cửa hàng đi ra ngoài, trong tay còn cầm một hộp bánh ngọt mà Tiểu Nhiên thích ăn nhất, nhìn sang ven đường đối diện đang có đám người vây chặt vòng quanh, trực giác thúc đẩy cô đi đến, đẩy đám người ra nhìn xem rốt cuộc là chuyện gì.

Nhìn thấy Cung Mạt Ly nhắm chặt hai mắt té xuống đất, y phục trên người đều bị cào rách, trên trán còn chảy máu, phía trước trên người của cô còn để lại vết bánh xe. Tay run lên, bánh ngọt rơi trên mặt đất, Cung Mạt Ly vọt chạy đến bên cạnh em gái đang nằm hôn mê bất tỉnh, nước mắt không cầm được cứ chảy xuống mãi, cô quỳ xuống cầu khẩn người chung quanh đưa họ đi đến bệnh viện, cô đã mất đi ba, cô không thể mất đi Tiểu Nhiên nữa.

“Bác sĩ, tôi cầu xin ông, tôi cầu xin ông nhanh giúp em gái tôi làm phẫu thuật đi, cô bé còn nhỏ như vậy làm sao có thể đợi được, tôi cầu xin ông, tôi cầu xin ông mà...”

Cung Mạt Ly quỳ gối trước cửa phòng giải phẫu, tóc rối bù, y phục dính đầy máu của Tiểu Nhiên, cô không ngừng nhìn bác sĩ dập đầu, nước mắt trên mặt đã khô nay lại trở nên ướt đẫm, ướt rồi lại khô. Tiểu Nhiên kịch liệt va đập, muốn lập tức làm giải phẫu mới có thể giữ được tánh mạng, nhưng mà cô không có tiền, cô khổ sở cầu xin bác sĩ hơn một tiếng, mắt thấy hô hấp Tiểu Nhiên càng ngày càng yếu ớt, Cung Mạt Ly không còn biện pháp nào, cô sắp hỏng mất rồi.

Bỗng nhiên cô nhớ đến cái gì đó, đột nhiên đẩy bác sĩ ra, lao đảo chạy tới trước mặt y tá đang đứng.

“Cô y tá, tôi muốn gọi điện thoại, tôi cầu xin cô hãy để cho tôi gọi điện thoại đi.”

Nghe giọng điệu nôn nóng của cô, có lẽ do bộ dáng của cô quá đáng thương, y tá trực tốt bụng đem điện thoại giao cho cô, cô thoáng chần chờ nhưng cuối cùng vẫn gọi điện thoại cho Hạ Vũ Hi.

“A, Vũ Hi có phải không? Em là Mạt Ly, em...”

Điện thoại đầu kia vừa kết nối, Cung Mạt Ly liền lo lắng mở miệng, nhưng đầu điện thoại bên kia truyền đến tiếng cười lạnh của người phụ nữ.

“Hừ, đã sớm đoán được cô sẽ không từ bỏ ý đồ mà, tôi khuyên cô hãy từ bỏ đi, Vũ Hi đang hẹn hò với vị hôn thê của nó, nó không còn đếm xỉa đến người phụ nữ như cô nữa rồi.”

Rầm! Lâm Thục Nguyệt hung hăng cúp điện thoại, không cho Cung Mạt Ly bất kỳ cơ hội giải thích nào. Anh có vị hôn thê? Cô chỉ cắt đứt liên lạc với anh chỉ mấy ngày, anh giờ đã có niềm vui mới rồi, có vị hôn thê rồi!

Tin tức này hoàn toàn áp chế Cung Mạt Ly, tay cô run cầm cập, thật chặt truyền đến tiếng nói nhỏ tiếng điện thoại của cô, thân thể mềm nhũn thiếu chút nữa trượt chân, cố miễn cưỡng chống đỡ cái bàn của y tá, không để ỉnh ngã xuống, trong đầu của cô chỉ có một lòng tin kiên định, cô không thể ngã, Tiểu Nhiên còn chờ cô cứu mạng, cô sẽ không để cho Tiểu Nhiên chết đi.

Cung Mạt Ly đã cùng đường, tay run run từng bước từng bước rất khó khăn để nhấn xuống một mã số của người khác, mặc dù cô không muốn, nhưng cô không còn biện pháp gì nữa rồi.

“Này, tôi là Cung Mạt Ly, anh không phải vẫn muốn lấy được tôi sao? Chỉ cần anh cứu em gái của tôi, cái gì tôi cũng có thể đồng ý với anh!”

Cung Mạt Ly nhắm chặt hai mắt lại, từng câu từng chữ thốt ra từ đôi môi run rẩy, mỗi một chữ nói ra tựa như kim châm đâm vào tim của cô, làm cho cô đau đến không thở nổi...

94. Chương 94: Nhị Tiểu Thư Thần Bí (3)

“Chị, chị không cần đi, đừng để Tiểu Nhiên lại một mình, Tiểu Nhiên sợ...”

Trong giấc mộng, Cung Mạt Ly nhíu chặt mày, trong miệng không ngừng mê sảng, giống như trở về cảm giác sợ hãi cô độc năm đó.

“Tiểu Nhiên ngoan, Tiểu Nhiên phải nghe lời anh Thiếu Hoàng nói, chị sẽ trở về đón Tiểu Nhiên có biết không?”

Cung Mạt Ly không ngừng ôm chặt Tiểu Nhiên vào trong ngực, sức lực to lớn, cô sợ rằng nếu cô vừa buông tay thì Tiểu Nhiên sẽ hoàn toàn biến mất.

Đột Nhiên, cảnh vật biến đổi, chị biến mất trong sương mù dày đặc màu trắng, chỉ còn lại một mình Cung Mạt Ly khóc bất lực ở trong không gian tối tăm.

Rầm! Một roi da quất vào sau lưng da thịt mềm mịn của cô, nhất thời đau rát, Cung Mạt Nhiên cắn răng ngồi xổm người xuống nhặt lên con dao rơi trên mặt đất, giơ lên dừng lại trong ánh mắt cô, lưỡi dao cứa vào hai tay rướm đầy máu tươi.

“Không được khóc, đứng lên, tiếp tục luyện!”

Người đàn ông khô ngô với nước da ngăm đen đầy hung ác, giơ roi da trong tay lên, nhìn cô gái nhỏ dưới chân anh từ trên xuống dưới đã đầy trầy xước, không hề lộ ra chút đồng tình.

“Muốn mạnh hơn so với người khác, cô phải nỗ lực nhiều hơn so với người khác, muốn trở thành sát thủ cao nhất, cô không thể khóc, không thể mềm yếu, không thể động lòng, đứng lên tiếp tục luyện.”

Mắt thấy roi quất vào trên người của mình, Cung Mạt Nhiên nhắm chặt hai mắt, trong cái miệng nhỏ nhắn không ngừng kêu to.

“Không cần...”

Bỗng nhiên đầy mồ hôi, Cung Mạt Nhiên mở hai mắt ra mang theo nỗi sợ hãi, từ trong cơn bóng tối giật mình tỉnh lại, co rúc đứng người dậy lùi về trên ghế salon, Cung Mạt Nhiên không còn buồn ngủ, mượn ánh trăng ngoài cửa sổ, cô nâng tay phải lên mở rộng lòng bàn tay ra, để cho ánh trăng phản chiếu vào lòng bàn tay với những vết chai sần, đây là những phương pháp sở trường dùng phóng dao được luyện tập suốt quanh năm mấy tháng, mỗi lần sờ vào những vết chai sần này, cũng nhắc nhở cô năm đó đã phải sống trong khổ cực...

Năm đó, Vạn Thiếu Hoàng cũng không phải vô điều kiện thu dưỡng cô, mà là mạnh mẽ đem cô tách ra khỏi chị mình, vác chị đi, còn đối với cô thì tiến hành cuộc huấn luyện tàn khốc của sát thủ, anh muốn đem cô huấn luyện thành sát thủ máu lạnh có thể vì anh dốc hết sức mình. Nhiều năm như vậy, cô đã lén giết bao nhiêu người cho anh, mỗi lần giết người xong nhìn vào đôi tay dính đầy máu tươi, cô cảm thấy ghê tởm, Cung Mạt Nhiên vẫn cố nhẫn nại, chỉ vì Vạn Thiếu Hoàng đã đồng ý với cô, chỉ cần chị em cô có thể thay anh lấy được Geel quốc tế, anh sẽ để cho cô tự do.

Đáng tiếc, cô vẫn chưa kịp gặp được chị của mình, thì chị ấy cũng đã mất mạng rồi.

Nắm chặt quả đấm, trong mắt Cung Mạt Nhiên tràn đầy thù hận, Hạ Vũ Hi quá nhân từ, chỉ đem Vạn Thiếu Hoàng nhốt vào ngục giam. Nụ cười máu lạnh khê cong lên, Cung Mạt Nhiên nhắm hai mắt, nhớ lại cảnh cô tự tay giết chết Vạn Thiếu Hoàng, nhìn máu của anh từng chút từng chút chảy từ trong thân thể anh ra, từng chút từng chút đông cứng lại, mặt của anh vặn vẹo đầy biến đổi, hai mắt anh không thể tin nhìn chằm chằm vào cô, trút ra hơi thở cuối cùng, thì lòng của cô cũng trở nên rất thoải mái...

Tất cả tổn thương trên người của Cung Mạt Ly, cô đều sẽ không bỏ qua, Vạn Thiếu Hoàng đã chết, người kế tiếp chính là Hạ Vũ Hi. Cung Mạt Nhiên cười lạnh trong bóng tối vang lên âm thanh lạnh lẽo, cô sẽ không để cho Hạ Vũ Hi chết dễ dàng, cô muốn cho anh nếm mùi vị sống không bằng chết...

Ngẩng đầu lên nhìn ngoài cửa sổ lần nữa, phía chân trời đã bắt đầu trắng bạch, trời sáng mau quá.

Cung Mạt Nhiên nhanh nhẹn ngồi dậy, lấy điện thoại di động ra nhấn hai tin, ấn xuống phím gửi đi, trong mắt cô lóe lên vẻ tà ác.

Dựa vào cảm giác nhạy bén, cô đi qua lại trong bóng đêm rất thành thạo, đi vào trong phòng tắm, nhìn chằm chằm trong gương lộ ra khuôn mặt tuần tú của mình một lúc lâu. Cung Mạt Nhiên tự động cởi quần áo mặc trên người xuống, lộ ra bả vai trơn bóng trắng nõn, ở sau lưng là những vết roi chằnচিত, mặc dù cũng đã khép lại nhưng vết sẹo rồi rậm đầy xám xịt dưới ánh sáng càng lộ ra vẻ kinh khủng.

Mở vòi hoa sen ra, thân thể Cung Mạt Nhiên trần truồng dùng nước lạnh thấu xương tẩy rửa thân thể mình, nhiều năm như vậy cô đã trở thành thói quen dùng nước lạnh để tỉnh táo, làm tê dại cảm giác thiện lương của mình, tóc đen xỏa ra đến eo, mặc bộ quần áo mà Cung Mạt Ly để lại, phun nước hoa mà cô thường dùng nhất. Cung Mạt Nhiên soi gương, lần đầu tiên ăn diện và trang điểm cho gương mặt mình, bất đồng duy nhất là Cung Mạt Ly như đóa Hoa hồng tuyệt đẹp đầy rực rỡ bắn ra tứ phía, còn Cung Mạt Nhiên giống như đóa hoa quỳnh lạnh như băng đầy xa cách.

“Hạ Vũ Hi, trò chơi bắt đầu-”

Nhìn khuôn mặt trong kính của cô rất giống chị của mình, Cung Mạt Nhiên nâng len mờ bôi chín mộng, trong ánh mắt lộ ra sát khí oán hận.

95. Chương 95: Quan Hệ Bất Chính (1)

Dựa vào bản lãnh nhìn qua thì không quên được, Cung Mạt Nhiên dễ dàng tìm được biệt thự đã theo dõi vào đêm qua, trời mới vừa tờ mờ sáng, cả khu biệt thự không có bóng người, cô dừng lại ở trước cửa lớn của biệt thự, cẩn thận tra xét thiết bị trên cửa, quả nhiên cửa góc trên bên phải có một chỗ rất bí mật, có một tia nhạt màu sáng đỏ, nếu như cô đoán không sai, đây là máy cảm ứng báo động model mới nhất, chỉ cần vật thể không rõ tiếp xúc vào trong phạm vi báo động, còi sẽ vang lên.

Mặc dù là sản phẩm công nghệ cao, nhưng đối với Cung Mạt Nhiên đã được huấn luyện nghiêm túc, thì chỉ là thùng rỗng kêu to.

Cẩn thận nhìn quanh bốn phía từng li từng tí, xác định chỉ còn một mình cô, Cung Mạt Nhiên vén váy dài trên người lên, lưu loát buộc vào bên hông, lộ ra hai chân thon dài cân xứng, lui về phía sau hai bước, đôi mắt sắc bén cẩn thận quan sát bốn phía xung quanh, thân thủ nhanh nhẹ nhảy qua một cái, tránh được tuyến báo động, thuận lợi rơi xuống đất vào bên trong vườn của biệt thự, động tác làm rất lưu loát.

Nửa ngồi ở trên bãi cỏ, Cung Mạt Nhiên đột nhiên chợt lạnh sống lưng, cảm giác mơ hồ sau lưng như có một ánh mắt lạnh lùng vẫn nhìn chăm chăm vào mình, cảnh giác quay đầu lại rồi không phát hiện ra bất kỳ bóng dáng nào.

Vén mái tóc dài, Cung Mạt Nhiên để váy xuống, vẩy vẩy đầu, an ủi mình là phải để cao cảnh giác...

Đội bóng dáng của cô đi vào trong đại sảnh của biệt thự, một bóng dáng cao to ở một nơi kín đáo liền xuất hiện, ánh mắt nhạy cảm lạnh như băng nhìn chăm chăm vào nơi Cung Mạt Nhiên biến mất, anh, quả nhiên không có đoán sai!!

“Chết tiệt, sao anh ta có thể không ở nơi này?”

Chán chường ngồi ở hành lang trên giường lớn mềm mại ở căn phòng lớn nhất cuối cùng, Cung Mạt Nhiên ảo não xách giày cao gót đã mài hư hai chân cô. Tối ngày hôm qua, cô rõ ràng tận mắt nhìn thấy đèn chõ căn phòng này sáng lên, nhưng cô đã qua tìm cẩn thận, đừng nói là người, cả cọng lông cũng không có.

Dứt khoát đá giày đi, kéo làn váy lên, Cung Mạt Nhiên vòng hai chân vùi ở trên giường, cô chưa bao giờ biết đến tình yêu, căn bản không ý thức được giờ phút này tư thế của mình có nhiều loại quyến rũ.

“Cô đang tìm tôi sao?”

Giọng nói phái nam đầy hấp dẫn, Hạ Vũ Hi nghiêng thân thể tựa vào cánh cửa, hạ thấp cặp mắt xuống, vô ý quan sát tăng lớn xuân sắc ở trước mặt.

“A...”

Đột nhiên Hạ Vũ Hi xuất hiện lại khiến cho Cung Mạt Nhiên sợ hết hồn, cuống quýt dùng váy che kín hai chân đang lộ ra bắp chân trắng như tuyết của mình, trong lúc luống cuống cũng không quên dùng ánh mắt quan sát người đàn ông đột nhiên xuất hiện, cô dùng thị lực được huấn luyện nghiêm túc nhìn, thậm chí ngay cả khi nào anh xuất hiện cũng không phát hiện ra, người đàn ông này rất cuộc ẩn giấu bao nhiêu năng lực chứ?

Từ lần đầu tiên cô xuất hiện ở trong nhà của tôi, thì tôi biết ngay cô không phải là người bình thường, nói đi, cô tới đây là có mục đích gì!”

Thấy cô dùng ánh mắt nghiêm túc nhìn anh cảnh giác, Hạ Vũ Hi lúc này mới nâng hai chân dài lên, từng bước từng bước đi đến gần chỗ của cô, nói đến kỳ quái, y phục trên người cô và mùi hương này từng chút nhẹ nhàng xông vào lỗ mũi anh, làm cho anh nhẹ cau mày, có một loại cảm giác rất quen thuộc.

Bước chân của anh từng bước một đến gần, Cung Mạt Nhiên cảm thấy luồng khí áp bức chung quanh càng ngày càng hạ thấp. Ngay cả vẻ trấn định tự nhiên của cô cũng không thể khống chế được nhịp tim tăng nhanh, chỉ có thể nói người đàn ông này quá nguy hiểm, cả người phát tán ra khí thể phi phạm vô hình có thể tạo thành áp lực cho người khác.

Nhanh chóng cưỡng bách mình trấn định, Cung Mạt Nhiên khẽ cắn răng, ngoài ý muốn nâng gương mặt giống chị của cô Cung Mạt Ly lên, nhìn vào tròng mắt lạnh như băng của Hạ Vũ Hi, cùng anh bốn mắt nhìn nhau, cô rõ ràng từ trong mắt anh nhìn thấy vẻ khiếp sợ, mặc dù chỉ trong nháy mắt, nhưng cô lại nhìn rất gần gũi.

“Em...”

Hạ Vũ Hi kinh ngạc siết chặt trong dáng vóc nhỏ bé của cô, thô lỗ cưỡng bách mặt cô ở trước mặt của anh càng thêm rõ ràng, ánh mắt của cô cùng đôi môi cực kỳ giống Cung Mạt Ly, cộng thêm vẻ hóa trang tỉ mỉ của cô, so độ cao thì cao hơn, làm nhanh chóng hiện rõ về mối tình đầu của anh lúc trước.

“Em... Em là Tiểu Nhiên? Tiểu Nhiên, Tiểu Nhiên... Không sai, em chính là Tiểu Nhiên...”

Tự lẩm bẩm, Hạ Vũ Hi nhớ đến cô gái nhỏ đã từng luôn đi theo phía sau bọn họ lúc đó, mặc dù mười năm không gặp, nhưng dung mạo của cô cũng không biến hóa quá lớn khi cô còn bé.

“Không sai, tôi chính là Tiểu Nhiên, anh rể có khỏe không!”

Cung Mạt Nhiên cong khóe miệng lên, kéo ra nụ cười ngọt ngào xinh đẹp, một tiếng gọi tự nhiên anh rể, nhưng cũng khiến Hạ Vũ Hi không bị ràng buộc lại, anh cứng ngắc buông tay cô ra, xoay người đưa lưng về phía cô, môi mỏng hấp dẫn lạnh lùng mở miệng.

“Cô vào trong này làm cái gì? Nếu như tới tìm chị của cô, cô ấy đã...”

“Đã chết!”

Nhún nhún đầu mai giả vờ như không có gì cả, Cung Mạt Nhiên nhàn nhạt phun ra hai chữ, Hạ Vũ Hi vẫn chần chờ nói ra hai chữ kia.

“Em tới nơi này, chính là tìm anh rể.”

Đôi tay mềm mại cùng hương thơm từ sau lưng Hạ Vũ Hi ôm lấy hông trên thân thể của anh, thân thể mềm mại thuộc về phía nữ cũng dán lên người anh, Cung Mạt Nhiên kiềm chế nội tâm xấu hổ, đơn giản chỉ cần cuốn chặt lấy anh, thân thể hai người dán sát chặt chẽ, bên tai của cô cũng có thể nghe được nhịp tim trầm ổn bình tĩnh của anh.

“Buông tay.”

Mặc dù Cung Mạt Nhiên xinh đẹp hơn Cung Mạt Ly, thời gian mười năm đã làm cho cô trở nên xinh đẹp hấp dẫn, nhưng ở trong mắt của Hạ Vũ Hi, cô vẫn còn là đứa bé, hơn nữa hiện tại trong lòng và trong mắt của anh chỉ có một người phụ nữ là Tống Khuynh Vân, cho nên anh một chút phản ứng sinh lý cũng không có, chỉ là tự trách lãnh đạm.

“Tôi không cần.”

Đối với vẻ thờ ơ của anh, Cung Mạt Nhiên cười dính vào tầng nhục nhã với màu sắc phi hồng, khẽ cắn răng, cô càng thêm buộc chặt sức lực quấn lấy anh, thậm chí tự động trêu chọc lấy lồng ngực của anh, trêu chọc dục vọng của anh, kiên trì một chút nữa là được rồi, khóe mắt cô mang theo dư âm liếc về đồng hồ trên tường, chỉ cần cô không buông tay ra, kiên trì một chút nữa là được rồi, nghiêng tai cẩn thận nghe, lầu dưới hình như càng ngày càng gần tiếng động cơ, Cung Mạt Nhiên che giấu sau lưng của cô, cánh môi nâng lên nụ cười tà tử.

Thấy cô không chỉ không buông tay, còn suồng sã trượt vào bên trong áo sơ mi của anh, đụng vào da thịt của anh, Hạ Vũ Hi có chút giận xoay người bắt lấy đôi tay càn rỡ của cô, giọng điệu có chút không nhịn được.

“Không cần khiêu chiến sự kiên nhẫn của tôi, lập tức mặc xong y phục của em vào, biến mất khỏi trước mắt của tôi ngay!”

Muốn đẩy cô ra, lại bị cô thuận thế kéo vào trong ngực, tay trắng của cô nhốt chặt cổ của anh, dưới chân không được giữ vững, anh nặng nề ngã xuống trên giường, áp đến trên người của cô, giờ phút này xem ra hai người đã dán sát chặt chẽ, quần áo xốc xếch, hình ảnh mập mờ không rõ...

“Các người đang làm gì vậy?”

Cô gái đề cao giọng nói vài cái đề-xi-ben, nghe được giờ phút này cô rất tức giận, không báo động trước cất tiếng.

Hạ Vũ Hi cả kinh, nhếch nhác đẩy cô gái phía dưới đứng lên, lại nhìn thấy bóng lưng Tống Khuynh Vân giận đến không kiềm được rời đi, không kịp suy nghĩ đến những cái khác nữa, cũng không kịp lo lắng đến bóng dáng xuất hiện ngoài ý muốn kia, vội vàng cuống quýt đuổi theo.

96. Chương 96: Màu Hồng Phấn (2)

Hạ Vũ Hi đuổi theo Tống Khuynh Vân sau khi tức giận rời đi, trong phòng cũng chỉ còn lại hai người bọn họ, ai cũng không muốn mở miệng nói chuyện trước, chỉ là vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm vào đối phương, đối mặt với ánh mắt dò xét đầy nghi vấn của anh, Cung Mạt Nhiên đứng thẳng lưng với dáng vẻ quật cường, thân thể cứng đờ trừng mắt được giấu phía sau cặp kính nhìn về phía của anh.

Trong phòng an tĩnh có chút quỷ dị, thanh âm hô hấp hai người cũng nghe rất rõ ràng. Đinh Chi Thành khẽ thở dài một hơi, giơ chân lên đi về phía bên giường, Cung Mạt Nhiên tiến tới phía trước rồi dừng lại, nửa cúi người xuống cùng với bốn mắt nhìn nhau.

“8:00 đến biệt thự ngoại thành, hãy đến đúng giờ, kịch hay bí mật cho Hạ Vũ Hi, tuyệt đối đặc sắc- anh cũng sẽ biết chuyện mau thôi..”

Từng chữ từng câu ở bên tai cô, đọc lên trên màn ảnh một dãy điện thoại xa lạ, không biết ai đã gửi tin nhắn đến, hơi thở phấp phấp nam ấm áp làm cho Cung Mạt Nhiên nắm chặt đôi tay, thân thể càng kéo căng thẳng tắp. Ở trước mặt của cô, trên màn hình điện thoại di động phát ra ánh sáng lạnh màu lam nhàn nhạt.

“Đây chính là do cô đạo diễn, trò hay về quan hệ mờ ám sao?”

Đinh Chi Thành khẽ chống thân thể lên, thoáng kéo ra khoảng cách hai người, không nhìn ra xúc cảm trong ánh mắt lạnh đậm không hề chớp mắt, cứ nhìn chăm chăm vào ánh mắt phòng bị của Cung mạt Nhiên.

“Cô cho rằng dựa vào cảnh mập mờ đó có thể chia rẽ bọn họ sao? Có thể làm cho sóng to gió lớn sao?”

Nâng cánh tay trái lên, như có như không khẽ vuốt qua đầu vai đến cánh tay của cô, da thịt nhẵn nhụi giống như cảm giác chạm vào tơ lụa khiến cho ánh mắt Đinh Chi Thành càng trở nên thâm thúy, Cung Mạt Nhiên thở một hơi lạnh, nhìn chăm chăm khóe môi khẽ cười của anh, cô không nói một lời, đôi tay nhỏ bé lại nắm chặt lấy khăn trải giường.

“Chẳng lẽ?” Cung Mạt Nhiên đột nhiên thay đổi bộ dáng lạnh lùng, cánh môi đỏ thắm cười quyến rũ động lòng người, tay trắng leo lên bả vai của Đinh Chi Thành, ghé vào lỗ tai anh với hơi thở mùi hương lan, “Anh cảm thấy tôi có tư cách này sao?”

Trong chớp mắt lộ nụ cười gian xảo, cô rõ ràng từ trong mắt anh nhìn thấy vẻ kinh ngạc, mặc dù bị anh lập tức che giấu, nhưng Cung mạt Nhiên thấy rõ ràng. Khẽ cười một tiếng, ngoài ý muốn đẩy thân thể cường tráng anh ra, muốn đứng lên rời đi, lại.

Bị một sức lực mạnh mẽ kéo trở về, ngã nhào trên giường, cảm giác có lực nặng áp chế mình, chưa kịp phản ứng thì bị môi nóng bỏng của anh dán lên bờ môi mềm mại nhưng có chút lạnh như băng, anh dùng lực mút vào môi cô, mang theo mùi vị trường phạt mà gặm cắn, để cho cô bị đau mà há mồm, lưỡi linh xảo xông vào trong miệng của cô, tiến thêm một bước xâm lược...

Vất vả lắm Cung Mạt Nhiên mới phản ứng kịp, bất mãn để tùy ý đùa cợt, bắt đầu dầm dĩa giầy giữa kịch liệt, nhưng mà dù bất đắc dĩ cô chịu trừng phạt nghiêm khắc, đối với Đinh Chi Thành mà nói, cô giầy giữa cũng chỉ nhẹ như lông hồng, bóp chặt hai tay cô cố định trên đỉnh đầu, Đinh Chi Thành hôn càng thêm xâm nhập, vốn dĩ muốn hôn để trừng phạt nhưng lại càng ngày càng ngày càng bị xuất thần.

“Dừng...”

Đột nhiên Đinh Chi Thành rời khỏi môi của cô, khóe môi còn thấm ra tia máu, không nghĩ tới cô lại há mồm cắn lưỡi của anh, lau khóe miệng đầy tia máu, từ trong tay của anh lẫn trốn chạy ra thật xa, nhìn Cung Mạt Nhiên lom lom cuộn mình thành một đoàn phồng, mới vừa rồi cô còn lảng lơi quyết rũ người khác, nhưng bây giờ lại kinh hãi như Tiểu Bạch Thỏ.

Đinh Chi Thành không giận, ngược lại cười, mới vừa bắt đầu anh hiểu lầm cô là người phụ nữ tùy tiện, cho nên muốn trừng phạt cô, nhưng bây giờ nhìn phản ứng của cô, anh biết Cung Mạt Nhiên căn bản là cô gái nhỏ không biết hôn đáp lại, chẳng biết vì sao tâm tình của mình lại đột nhiên trở nên rất tốt.

Cởi xuống chiếc áo khoác muốn thay cô che lại, trên người cô lộ ra y phục làm cho anh cảm thấy chướng mắt, ích kỷ đến nỗi không muốn bất luận kẻ nào nhìn thấy vẻ đẹp của cô.

Thấy anh đi về phía mình, Cung Mạt Nhiên theo bản năng trốn ra phía sau.

“Em yên tâm, chuyện còn chưa giải quyết, anh sẽ không đối xử với em như vậy đâu!”

Hơi thở dài nhàn nhạt, xem ra Tiểu Bạch Thỏ thanh thuần đã bị hành động hăm dọa của anh mà khiếp sợ rồi, đó là lí do mới vừa rồi anh thật sự muốn ăn luôn cô.

Nâng ánh mắt nửa tin nửa ngờ lên, Cung Mạt Nhiên thấy ánh mắt của anh khôi phục lại vẻ bình thường, lúc này mới chần chờ vươn tay ra, đoạt lấy áo khoác trong tay anh, nghiêm túc đem chính mình che phủ lại thật tốt.

Nhìn bộ dạng đáng yêu của cô, Đinh Chi Thành thực không nhịn cười to lên, đón lấy ánh mắt bất mãn của cô.

Làm ra động tác ời của vệ sĩ, Đinh Chi Thành dẫn đầu ra khỏi phòng, không cần quay đầu lại, nghe tiếng bước chân của cô, cũng biết cô đang đi theo phía sau. Lúc này anh mới ổn định tâm trí suy nghĩ giải quyết phiền phức của Hạ Vũ Hi như thế nào.

“Khuyhnh Vân, Khuyhnh Vân, em chờ anh một chút, em hãy nghe anh nói, em nghe anh giải thích đi!”

Tổng Khuyhnh Vân bịt lấy lỗ tai một đường chạy đi, không phải cô không muốn dừng lại, không muốn nghe Hạ Vũ Hi giải thích, là cô sợ từ trong miệng anh nghe được chân tướng tàn nhẫn, không muốn anh nhìn thấy vẻ mặt mình đầy nước mắt.

“Em đứng lại đó cho anh.”

Gầm lên giận dữ, Hạ Vũ Hi giận dữ, anh bị cô chọc đến tức giận khi cô lại không tin tưởng vào anh, thậm chí ngay cả một cơ hội giải thích cũng không chịu cho anh.

Không biết vì tiếng rống giận dữ của anh hay là Tổng Khuyhnh Vân cứ chạy mãi nên đã mệt mỏi, cô dừng bước lại, quật cường không chịu xoay người nhìn anh.

“Khuyhnh Vân, anh...”

Thấy bả vai cô khẽ run, Hạ Vũ Hi biết cô đang cố dằn cơn tức giận, đau lòng vươn tay ra muốn ôm cô vào trong ngực.

Bốp! Tổng Khuyhnh Vân không hề nghĩ ngợi, xoay người cho anh một cái tát. Sức lực mạnh làm cho tay cô cảm giác đau đớn mờ mờ ảo ảo.

Nhìn anh bị đánh chéch gương mặt tuần tú sang bên, Tổng Khuyhnh Vân chỉ cảm giác lòng mình cũng đau theo, nước mắt càng thêm không cầm cự được cứ rớt xuống, từng giọt rơi vào bàn tay khẽ ửng đỏ.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Tổng Khuyhnh Vân với Hạ Vũ Hi giữ vững tư thế không đổi, vẫn giằng co mãi, Hạ Vũ Hi không có đến gần gương mặt đầy nước mắt của Tổng Khuyhnh Vân nữa, chỉ cúi

mắt xuống kiểm điểm, làm cho người ta không nhìn thấy đôi mắt anh, đoán không ra được tâm tình của anh...

97. Chương 97: Đại Kết Cục Cuộc Sống Nếu Mãi Như Mới Gặp (1)

Chậm rãi nâng lên gương mặt tuần tú bị đánh đến nghiêng qua, trong mắt Hạ Vũ Hi hiện qua một tia bị thương, nhưng mà anh đã che giấu rất tốt, đang chuyên chú nhìn Tống Khuynh Vân khóc thút thít mà cô vẫn chưa phát hiện ra.

“Đánh xong chưa? Hiện giờ có thể nghe anh giải thích không?”

Hạ Vũ Hi do dự một chút, còn đi về phía trước một bước, càng thêm đến gần Tống Khuynh Vân, anh giơ tay lên muốn ôm cô vào ngực nhưng mà không biết tại sao, tay lại dừng ở giữa không trung, lại chậm rãi hạ xuống vác ở phía sau lưng.

“Chính tận mắt tôi nhìn thấy, còn cái gì để giải thích hả?”

Hít hít lỗ mũi, thanh âm Tống Khuynh Vân có chút nghẹn ngào, rõ ràng không muốn anh chạm vào, nhưng khi anh rút tay về thật thì trong lòng cô lại có một loại cảm giác mất mát.

“Vân Nhi, em phải tin anh, thật sự không giống như chuyện em nghĩ đâu! Anh...”

Dừng lại, Hạ Vũ Hi do dự rất cuộc có nên nói cho cô biết hay không về thân phận thật sự của Tiểu Nhiên.

“Anh không muốn nói thì tôi cũng không cưỡng ép anh.”

Thấy bộ dạng ngập ngừng của anh, Tống Khuynh Vân không khỏi nổi trận lôi đình. Mặc dù cô chỉ liếc nhìn người phụ nữ trong phòng một cái, nhưng mặt mày cô lại cực kỳ giống một người khác, điều này làm cho cô không khỏi tức giận.

“Được, anh sẽ nói, anh sẽ nói tất cả mọi chuyện cho em biết.”

Thấy cô muốn đi, Hạ Vũ Hi cuống quýt kéo cổ tay của cô.

“Cô ấy tên là Cung Mạt Nhiên là em gái của Mạt Ly, cô lần này trở về chính là muốn thay cho Mạt Ly báo thù, cho nên những gì em vừa thấy đều là do một tay cô ấy bày ra.”

“Anh nói dối, nếu không phải anh cố ý, thì sao cô ấy có thể đi vào phòng của anh chứ?”

Sau khi biết rõ sự kiện thu mua lần trước, cô mới hiểu rõ Hạ Vũ Hi có tài năng sâu đến không lường được. Nếu anh lợi hại như vậy, sao lại để một cô gái nhỏ dễ dàng đến gần lãnh địa của anh như thế? Xem cô như đứa trẻ ba tuổi sao!

“Anh thừa nhận là anh đã cố ý để cho cô ấy đi vào, nhưng mà đó là vì anh muốn biết rõ thân phận thật sự của cô ấy!” Hạ Vũ Hi nổi nóng, lần đầu tiên bị sự thông minh tuyệt đỉnh của chính mình liên lụy.

“Vân Nhi, em phải tin anh, thật sự anh không có lừa dối em, hiện giờ trong lòng của anh chỉ có một mình em.”

Để tỏ rõ thành ý, Hạ Vũ Hi thiếu chút nữa không có chỉ ngón tay lên trời mà thề thốt, chỉ sợ cô lại hiểu lầm, nhìn đôi mắt đắm lệ của cô lòng anh cũng bị xoắn lại đau đớn.

“Hiện giờ ư?” Tống Khuynh Vân cười lạnh, “Bây giờ trong lòng có tôi, vậy trước kia thì sao? Sau này thì sao?”

“Cái này,” Hạ Vũ Hi cuống quýt cam kết, “Anh thề về sau, trái tim của anh cũng chỉ thuộc về một mình em.”

“Thuộc về tôi? A-” Thần sắc tràn đầy khinh bỉ, vươn tay kéo bàn tay anh khoác lên trên vai cô ra, Tống Khuynh Vân lạnh lùng nói, “Nhưng mà, tôi lại không lạ gì!”

Nhìn chăm chăm vào bàn tay trống rỗng một lúc lâu, lại ngẩng đầu lên nhìn vào hai mắt tràn đầy lạnh lùng của Tống Khuynh Vân, Hạ Vũ Hi không hiểu vì sao cô lại tuyệt tình như vậy.

“Tại sao? Đến tận cùng em muốn anh phải làm thế nào, em mới bằng lòng tha thứ cho anh chứ?”

“Tha thứ cho anh?” Tống Khuynh Vân xoay người, vô tình như cây kiếm 2 lưỡi, đồng thời đã thương anh cũng chính là làm tổn thương chính mình, “Trừ phi, anh làm ẹ tôi sống lại, trừ phi, anh khiến cho Mẫn Nhi tiếp nhận anh!”

Đạp giày cao gót nhọn nặng nề xuống, Tống Khuynh Vân cứ một giọt lệ rơi xuống theo bước chân, càng chạy càng xa, chỉ có cô biết, lòng cô rất đau, chỉ có cô biết, cô có nhiều mặt nạ kiên cường muốn tháo xuống đi từ rất nhiều năm rồi, thật sự cô chỉ muốn trong lòng của anh khóc.

Nhưng mà, cô với anh đã không thể quay lại được, không thể quay trở lại được nữa.

Bên trong tường viện ven đường, những chiếc lá vàng của cây Diệp bạch quả bay xuống, mở lòng bàn tay ra, Tống Khuynh Vân cầm lấy một lá Diệp, nhìn lá Diệp lúc này liền nhớ lại chuyện một năm trước kia.

Năm ấy, cô với mẹ vừa mới đến biệt thự nhà họ Hạ, mặc dù Lâm Thục Nguyệt tốt bụng chứa chấp bọn họ, nhưng mẹ nói cho cô biết không thể ăn không ở không, cho nên ban ngày cô đi học, buổi tối liền giúp đỡ làm việc đơn giản ở trong nhà.

Lá gan của cô rất nhỏ, cho nên ít nói chuyện với bất luận người nào, cũng vì gương mặt xinh đẹp của cô cùng bản tính kiêu ngạo, đã chọc đến những người nữ giúp việc nhà. Tống Khuynh Vân nhớ trong một đêm, cô chống cự thân thể phát sốt, sửa sang lại phòng học của thiếu gia, vắt quả quét dọn xong, cô lại phát hiện cửa bị người ta khóa trái, đèn điện cũng chột tắt. Từ nhỏ Khuynh Vân đã sợ bóng tối không dám lớn tiếng kêu cứu, cũng chỉ có thể co rút thân thể trốn ở trong góc phòng, hai vai bởi vì sợ mà run rẩy không ngừng.

Vừa đói vừa mệt mỗi còn thêm rét lạnh, trước khi hôn mê giống như nhìn thấy một ánh sáng, trong ánh sáng xuất hiện một người có dáng dấp đặc biệt nhìn như thiên sứ, vươn tay ôm lấy cô, cô còn nhớ rõ anh ôm cô rất dịu dàng lại rất ấm áp...

Mười bốn năm trước, trong thời gian nửa tháng cô được nhà họ Hạ thu dưỡng, hôn mê bất tỉnh lại còn phát sốt cao, lần đầu tiên khi cô gặp Hạ Vũ Hi chính là cả người đều ướt sũng.

Một giọt lệ thấm ướt cây Diệp Bạch Quả, Tống Khuynh Vân nhìn chăm chăm nước mắt trong lòng bàn tay làm cô ngẩn người, cuộc sống nếu mãi như mới gặp, như vậy thật quá đẹp, giữa bọn họ có lẽ sẽ không có kết cuộc như vậy.

Hôm nay lại vào cuối mùa thu, dưới cây bạch quả cũng chỉ có bóng dáng của một mình cô...

Thành phố khi tiến vào màn đêm thâm thúy.

Trong quán rượu mờ tối, trai trai gái gái cứ hòa theo tiếng nhạc đinh tai nhức nhối di chuyển thân thể, tùy thích buông thả cả ngày bận rộn mệt mỏi, chôn kín trong đêm tối, có một đối tượng quyền rũ quan sát.

Trong góc là người đàn ông, giống như ngăn cách với tất cả náo nhiệt nơi đây, trên bàn trước mặt là những chai rượu đổ ngã đầy vổ, mà anh vẫn cứ mãnh liệt rót những rượu mạnh xuống uống.

“Anh chàng đẹp trai, tâm tình không tốt sao? Em mời anh uống rượu!”

Mặc chiếc áo hạ ngực lồ lộ, chiếc váy ngắn gợi cảm, cô gái cứ lắc vòng eo mảnh khảnh, ngồi xuống ở bên cạnh Hạ Vũ Hi, trêu chọc bằng mái tóc quăn cổ làm vẻ quyến rũ. Vỗ tay phát ra tiếng, người hầu bàn nhanh đem tới hai ly Whiskey.

Khắp người đầy mùi rượu, Hạ Vũ Hi khẽ nhú nhú mày, mùi nước hoa nồng nặc hấp dẫn trên người cô gái làm cho anh rất ghét, càng thêm nhớ đến mùi hương nhàn nhạt trên người của Tống Khuynh Vân, gương mặt liếc nhìn cô một cái cũng xem thường, trực tiếp bưng ly rượu lên uống một hơi cạn sạch, mùi rượu cồn nồng đậm kích thích thần kinh của anh, đầu óc anh càng thêm tỉnh táo.

“Thế nào? Cãi nhau với bà xã à?”

Cô gái gọi cảm trang điểm đậm, ánh mắt nhìn vào chiếc nhẫn trên ngón tay trái vô danh của Hạ Vũ Hi, dựa vào kinh nghiệm vô số lần, suy đoán anh nhất định là người thành công trong sự nghiệp, nhưng người đàn ông này chắc có trục trặc trong hôn nhân. Thứ người như thế lại là mục tiêu mỗi đêm của cô, chỉ cầu cả đêm vui thích, ngày sau không hề có quan hệ.

Thấy anh không trả lời, cô gái cho rằng mình đoán trúng, liền cao ngạo nâng ngực mình tiến sát lại gần Hạ Vũ Hi, ước chừng giây cao nhọn sáu tắc càng thêm càn rỡ cứ vuốt ve bắt chân Hạ Vũ Hi.

“Cút”.

Hai mắt nhắm lại, Hạ Vũ Hi cả nhìn cô một cái cũng thấy thừa thãi, môi mỏng lạnh lùng phun ra một chữ.

Thanh âm rất nhẹ, cộng thêm tiếng huyền não ồn ào trong quán bar, cô gái căn bản không nhận thấy sắc mặt tái xanh của Hạ Vũ Hi, càng không biết giờ phút này của mình là hành vi ngông cuồng không khác gì tự vuốt ve râu của lão hổ. Cô ngón tay sơn màu đỏ dài nhỏ ra, trêu đùa dung nhan tuần mi lạnh như băng của Hạ Vũ Hi, lại...

“A! Đau quá, thật là đau...”

Ánh đèn lóe lên, vũ điệu cuồng nhiệt, xa xa lẫn át tiếng kêu rên thê thảm của người phụ nữ.

Thấy Hạ Vũ Hi cứ trầm mặt ngồi ở trên ghế salon, tay nắm chặt lấy cổ tay của cô gái, chỉ cần anh dùng chút sức, cổ tay của cô gái sẽ bị trật khớp ngay. Cô gái đau đớn, bộ mặt đăm lệ, phần trang điểm trên mặt trở nên mờ nhạt, từng vết màu đen, dưới ánh sáng phản chiếu thật sự dọa chết người.

Cô gái khóc thút thít trông vô cùng đáng thương, lại không kéo được chút tình cảm nào của Hạ Vũ Hi, ngược lại cô quá ồn ào càng tăng thêm sức lực cánh tay của anh, quả nhiên thành công làm cho cô gái phải ngậm miệng lại, ngồi chồm hổm ở một bên cắn chặt răng mà rơi lệ.

Ở góc khác của quán bar, hai ánh mắt dường như chẳng hề quan tâm đến tất cả mọi chuyện đang xảy ra, ánh mắt của hai người chủ lộ ra hoàn toàn khác nhau, một tràn đầy lo lắng, một lại đầy đắc ý khoe môi nâng lên.

98. Chương 98: Đại Kết Cục Cuộc Sống Nếu Mãi Như Mới Gặp (2)

Khóe miệng nở nụ cười lạnh đắc ý, Cung Mạt Nhiên nhìn thấy ánh mắt anh lộ ra vẻ chán chường, không muốn lưu lại lâu, xoay người muốn rời đi, bởi cô còn có chuyện quan trọng cần phải làm.

“Cô đi đâu?”

Trong đám người, vươn tay kéo lấy cánh tay của cô, mặc dù tiếng nhạc huyền não, nhưng âm thanh của anh rõ ràng xông thẳng vào trong tai cô.

“Chuyện không liên quan đến anh.”

Dùng sức hất cánh tay của anh ra, Cung Mạt Nhiên trả lời lạnh lùng, cô không có xoay người qua, vì cô sợ nhìn thấy ánh mắt kia của anh, dường như có thể nhìn xuyên trái tim của cô, càng thêm sợ hãi với quyết định chính mình sẽ có nhiều dao động.

Rầm! Rầm! Rầm! Một buổi sáng tỉnh mơ, Hạ Vũ Hi say rượu chưa tỉnh liền bị một tiếng gõ cửa đánh thức dồn dập, chau đầu chân mày lại dùng chân đạp kính đầu không muốn nghe tiếng gõ cửa, nhưng người gõ cửa cứ quyết tâm muốn cùng anh đối kháng rõ ràng, tiếng gõ cửa càng lúc càng lớn hơn, hơn nữa càng ngày càng dồn dập.

Rốt cuộc, không địch lại tiếng gõ cửa cố chấp, Hạ Vũ Hi hận vén chân đứng dậy, tiện tay bắt lấy bộ y phục khoác lên người, tức giận đằng đặng vọt tới cạnh cửa, dùng sức kéo mạnh cánh cửa ra, ở bên ngoài cửa nhìn thấy đôi mắt đăm lệ óng ánh, cả bốn mắt nhìn nhau...

“Vũ Hi... Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Vũ Hi... Tôi... Tôi...”

Trước mắt là bộ dạng rơi nước mắt của Tống Khuynh Vân, trong đôi mắt tràn đầy tơ máu, cũng không biết cô khóc bao lâu, còn cả đêm chưa ngủ, nức nở nói không được một câu hoàn chỉnh. Đôi tay run rẩy nắm chặt lấy ống tay áo của Hạ Vũ Hi, giống như người chết đuối bắt được bè gỗ cứu mạng.

“Vân Nhi, em làm sao vậy? Đừng khóc, bất kể xảy ra chuyện gì, đều có em ở bên cạnh anh!”

Sắc mặt Tống Khuynh Vân tái nhợt khiến cho Hạ Vũ Hi đau lòng không dứt, theo bản năng ôm cô vào trong ngực, cảm nhận thân thể của cô lạnh băng thấu xương, thân thể thon gầy khi ở trong ngực anh không ngừng run lẩy bẩy, tiếp theo đó anh cảm thấy được nỗi sợ hãi cùng vẻ bất lực của cô. Hạ Vũ Hi nhíu mày, trong đầu suy nghĩ đến chuyện có thể xảy ra, vừa dịu dàng dỗ dành Tống Khuynh Vân, lòng bàn tay ấm áp vỗ nhẹ vào sống lưng của cô, lời hứa của anh như có ma lực nào đó, giọng nói dịu dàng đó khiến cho Tống Khuynh Vân thoáng bình tĩnh lại.

“Mẫn Nhi, Mẫn Nhi không thấy...”

Thấy nước mắt cứ lại tràn ra mi mắt của cô, Hạ Vũ Hi hốt hoảng vội thay cô lau nước mắt, lông mày anh tuấn càng vặn chặt hơn.

“Mẫn Nhi không thấy? Là có ý gì? Vân Nhi, em trấn định một chút đi, từ từ nói cho anh biết đã xảy ra chuyện gì?”

Mẫn Nhi không nhìn thấy, Tống Khuynh Vân hoang mang lo sợ. Hạ Vũ Hi bắt được bả vai của cô, cùng với bốn mắt nhìn nhau, trông mắt lộ ra vẻ thâm sâu làm cho ánh mắt cô lộ ra vẻ an tâm. Hiện tại, rốt cuộc anh muốn biết chuyện gì đã xảy ra!

Nhìn vào ánh mắt của anh, Tống Khuynh Vân cũng từ từ bình tĩnh lại, hai mắt nhắm lại cưỡng bách mình tĩnh táo lại, chậm rãi nói chuyện đã xảy ra.

“Sáng hôm nay, tôi thường ngày hay gọi Mẫn Nhi rời giường, nhưng con bé lại không có ở trong phòng của mình, cả căn cũng thật chỉnh tề, tôi lập tức gọi điện thoại của nó, nhưng mà điện thoại di động vẫn cứ tắt máy. Tất cả mọi nơi mà con bé thích đi tôi đã đều kiểm hết nhưng vẫn không tìm được bóng dáng của con bé, tôi không biết nên làm cái gì, tôi... Trong đầu của tôi rất trống rỗng, tôi, tôi không biết nên đi tìm ai? Sau đó, sau đó tôi liền đi đến nơi này.”

“Vũ Hi, tôi cầu xin anh, anh nhất định phải giúp tôi tìm cho ra Mẫn Nhi, tôi không thể không có con bé, tôi cầu xin anh, tôi sẽ đem tất cả trả lại cho anh, tôi đem trả Geel quốc tế lại cho anh, tôi van cầu anh, tôi cầu xin anh, tôi chỉ cần Mẫn Nhi, tôi không thể không có con bé...”

Hạ Vũ Hi bắt được hai tay không ngừng run rẩy, ánh mắt Tống Khuynh Vân che giấu không được nỗi sợ hãi, loại cảm giác bất an này, giống như cảm giác năm đó mẹ đã rời đi, để cho cô sợ cả người lạnh như băng.

Đau lòng kéo cô vào trong lòng, khẽ vuốt lưng cô, vuốt lên tâm tình bất an của cô, cô quan tâm Mẫn Nhi như vậy, có phải vì cô rất yêu ba của Mẫn Nhi hay không? Cái suy đoán này khiến Hạ Vũ Hi mất tự nhiên, tim có một loại cảm giác ê ẩm khổ sở.

Vậy vậy đây, hiện giờ không phải lúc nghĩ đến tình cảm, lông mày Hạ Vũ Hi cau lại suy tư, rốt cuộc ai đã đưa Mẫn Nhi đi? Mang Mẫn Nhi đi là có mục đích gì chứ?

Bỗng dưng Hạ Vũ Hi dường như nghĩ đến thứ gì đó? Ngay sau đó chân mày vặn chặt hơn, trông mắt cũng biến thành càng thêm u ám, cả người tản ra một luồng hơi thở nguy hiểm.

Không kịp ngẫm nghĩ nữa, Hạ Vũ Hi nâng tay Tống Khuynh Vân đi, đóng cửa xe hé ra nụ cười nhàn nhạt để cho cô nở ra nụ cười an tâm. Ngay sau đó đạp cần ga, xe nhanh chóng biến mất rời khỏi, cứ lao đi thẳng trên đường lộ.

Trên sân thượng cao nhất của đại học T, ở nơi này gió nhẹ như nước chảy, bởi vì hiếm khi có người, sở dĩ nơi này cũng là nơi bí mật dành cho những người yêu nhau.

Cung Mạc Nhiên ngồi ở lan can sân thượng, ánh mắt như có điều suy nghĩ nhìn chăm chăm lên bầu trời xa xăm mà ngẩn người, gió nhẹ thổi qua tóc của cô quẩn quanh từng chút một như không muốn nghĩ lại nữa.

Nơi này cũng là nơi chị với Hạ Vũ Hi thường hẹn hò bí mật với nhau, cô còn nhớ rõ chị luôn mang theo cô, tránh khỏi an ninh trong trường học, len lén chạy lên sân thượng, Hạ Vũ Hi luôn mang theo một đồng lớn đồ ăn vặt chờ ở nơi này.

Vươn tay ra như muốn chạm vào đám mây kia, Cung Mạt Nhiên nửa người dò xét ở hàng rào sân thượng nhìn ra bên ngoài, chỉ cần sơ ý một chút, liền té xuống rất nguy hiểm. Hai mắt nhắm lại hít thật sâu không khí lạnh lạnh, truyền đến bên tai tiếng bước chân ồn ào càng ngày càng gần, nâng bờ môi khêu gợi lên, động tác lưu loát từ trên hàng rào nhảy xuống, trông mắt trở nên tối tăm, chăm chú nhìn cửa duy nhất đi vào đài thiên văn.

Khi nhìn thấy Hạ Vũ Hi với Tống Khuynh Vân đang hôn bay phách lạc, cùng nhau xuất hiện trước mặt cô là Cung Mạt Nhiên với khóe miệng khẽ động, lộ ra nụ cười vững chắc, nhưng anh có thể nhanh tìm ra chỗ này như vậy, cũng làm cho ánh mắt của cô thoáng qua một tia tình cảm phức tạp.

“Mẫn Nhi-”

Cũng hít một hơi lạnh khí, Tống Khuynh Vân khẽ kêu một tiếng, cả người run rẩy, nếu không phải Hạ Vũ Hi đỡ lấy cô, cô run sợ đến nỗi đùi đã sớm mềm nhũn tê liệt ngã xuống trên mặt đất.

“Anh rể, tôi chờ anh lâu rồi!”

Bước chân nặng nề đập xuống, Cung Mạt Nhiên cười lạnh đi vào, Tống Mẫn Nhi bị trói tay sau lưng treo trên lan can ở trên sân thượng, trước đó đã cho cô ăn thuốc ngủ, giờ phút này cô đang ngủ rất say sưa, ngây thơ ngủ nhìn cực kỳ giống như thiên sứ nhỏ, làm Cung Mạt Nhiên cứ vịn vịn gương mặt.

99. Chương 99: Đại Kết Cục Cuộc Sống Nếu Mãi Như Mới Gặp (3)

“Các người điên rồi à, anh buông tôi ra đi, Mẫn Nhi...”

Liên tục gọi Mẫn Nhi vài lần, nhưng một chút phản ứng của cô cũng không có, tâm trí Tống Khuynh Vân trở nên rối loạn. Dùng sức đẩy tay Hạ Vũ Hi ra, tựa như phát điên muốn bỏ nhào về phía Cung Mạt Nhiên.

“Vân Nhi, đừng qua đó-”

Lời nhắc nhở còn chưa nói xong, chỉ thấy Cung Mạt Nhiên nhanh xoay người chạy qua, nâng chân lên hung hăng đạp vào bụng của cô. Hàng năm theo sát thủ huấn luyện, làn cho sức lực của cô so với đàn ông còn mạnh hơn, thân thể Tống Khuynh Vân vốn yếu đuối, không chịu nổi một cước, nặng nề lui ra sau mấy bước, ngã nhào trên đất khóe miệng cũng rỉ ra tia máu.

Hạ Vũ Hi luống cuống lên kiểm tra vết thương của cô, xác định cô không có gì lo ngại, ánh mắt âm lãnh trừng hướng Cung Mạt Nhiên, trước là cảm thấy mắc nợ, cho nên mới vẫn dễ dàng tha thứ cho việc cô làm xằng bậy, nhưng bây giờ cô dám trước mặt anh tổn thương người anh yêu nhất, anh tuyệt sẽ không buông tha cho cô, bàn tay nổi giận dùng sức nắm chặt, phát ra âm thanh răn rắc.

“Anh yên tâm, tôi sẽ không để cho con bé chết đâu”. Không sợ ánh mắt trợn như muốn ăn thịt của Hạ Vũ, cô chậm biếm, “Tôi cũng không cần mạng của con tiểu quỷ này đâu.”

“Cuối cùng em muốn làm cái gì?”

Qua những lời này, Hạ Vũ Hi cơ hồ như rống giận, trên cổ nổi đầy gân xanh, nói rõ sự phẫn nộ cực hạn của anh.

“Đau lòng sao?” Không đáp liền hỏi ngược lại, Cung Mạt Nhiên đột nhiên ngẩng đầu cười lớn, tiếng cười mê người tràn đầy rống giận trên sân thượng, “Anh cũng biết đau lòng sao?”

“Lúc chị tôi chết, tại sao anh không đau lòng? Sao chị ấy lại yêu anh, còn anh cũng đã từng yêu chị ấy không phải sao? Nhưng mà... Nhưng mà... Anh lại,”

Nói đến chỗ kích động, Cung Mạt Nhiên đột nhiên từ bắp chân liền rút ra cây súng trong túi, nòng súng lạnh như băng chia thẳng vào trong trái tim xấu xa của Hạ Vũ Hi.

“Anh không chỉ hại chết chị ấy, còn để cho chị ấy phơi thây ngoài hoang dã, anh thật đáng chết!”

Ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chú vào đầu ngón tay Cung Mạt Nhiên đã thủ sẵn ở cò súng, theo bản năng nhô ra trước người của Tống Khuynh Vân, mà không nhìn hề hòng súng đang chỉ về hướng của mình.

“Tiểu Nhiên, tôi vẫn cảm thấy em với Mạt Lỵ không giống nhau, nội tâm của em còn rất đơn thuần lương thiện, chị của em làm mấy chuyện này chẳng lẽ em cho rằng em ấy là đúng sao?”

Vẫn không muốn cưỡng ép cô đối mặt với thực tế tàn nhẫn, anh suy đoán Mẫn Nhi bắt cóc được cứu ra, thời gian Khuynh Vân bị nguy hiểm liền được mật báo đều do Tiểu Nhiên làm. Hạ Vũ Hi dịu dàng chỉ dẫn Cung Mạt Nhiên, cô gắng làm cho cô tỉnh táo lại, vừa quan sát bốn phía, tìm kiếm cơ hội cứu lấy Tống Mẫn Nhi.

“Không, không, không đúng, không đúng, chị ấy yêu anh, chị ấy bởi vì quá yêu anh mới làm ra nhiều chuyện sai lầm như vậy.”

Mắt khép hờ lại, Cung Mạt Nhiên thống khổ giãy giụa, cô biết chị ấy làm rất nhiều chuyện sai lầm, cô len lút đền bù lại sai lầm của chị ấy nhưng mà chị ấy không nên phải nhận cái chết, chị ấy không nên chết đi. Ánh mắt tràn đầy thù hận hung hăng nhìn chăm chăm vào người đàn ông bảo vệ Tống Khuynh Vân.

“Đều là do anh, đều là bởi vì anh, là anh phá hủy gia đình của tôi, phá hủy chị ruột của tôi, làm cho tôi biến thành công cụ sát nhân, đều là do anh!”

Không chút do dự bóp cò, nhắm ngay chính vai trái của Hạ Vũ Hi, đạn bắn vào bờ vai của anh máu lập tức chảy xuống, thấm ướt chiếc áo sơ mi trắng của anh. Vết đau thấu xương khiến cho chân mày Hạ Vũ Hi xiết chặt lại, trên trán thấm ra mồ hôi mịn, lấy tay đè lại vết thương chảy máu không ngừng, anh vẫn không quên dùng thân thể bảo vệ Tống Khuynh Vân.

“A-”

Nhìn thấy bả vai Hạ Vũ Hi tràn đầy máu tươi, Tống Khuynh Vân chỉ cảm thấy trái tim như bị người hung hăng đánh vào một quyền, máu chảy càng ngày càng nhiều, muốn thay anh che miệng vết thương, nhưng cánh môi anh trắng bệch làm cho cô không dám đụng vào, cả người tay chân có vẻ hơi luống cuống.

“Ha ha...” Cung Mạt Nhiên cười lạnh, “Thật đúng là hoạn nạn mới thấy chân tình!”

“Rất tốt, vậy tôi sẽ cùng chơi với các người một trò chơi.”

Thu hồi súng, Cung Mạt Nhiên đem toàn bộ dây điện đèn màu đỏ trên sân thượng bỏ hoang kéo xuống. Sau đó đem toàn bộ quần quanh trên người Tống Mẫn Nhi ngủ mê man không tỉnh, đem cuộn lấy cả người của cô, một đầu khác dây điện nằm ở trên tay của cô. Những thứ dây điện này mỗi ngày cứ phủ dầm mưa dãi nắng, tầng này cách biệt ở bên ngoài nhưng đã sớm bị mài mòn rồi, chỉ cần đem một đầu dây điện đưa vào nguồn điện, Tống Mẫn Nhi sẽ bị điện giật chết.

“Em điên rồi sao?”

Chịu đựng bả vai đau đớn tê liệt, Hạ Vũ Hi rống giận, không hề nháy mắt một cái nhìn chăm chăm vào Cung Mạt Nhiên, chỉ sợ cô sơ ý một chút, mạng nhỏ của Mẫn Nhi không thể bảo vệ được nữa rồi.

“Đúng vậy đó, tôi đã điên rồi. Nhưng mà các người so với tôi còn điên hơn, ha ha...”

Cười lạnh rồi lại rút ra cây súng mới, ném ở trước mặt của Hạ Vũ Hi, sử dụng ánh mắt ý bảo anh cầm lấy súng.

“Hiện tại, tôi bắt đầu hỏi cô một vấn đề, từng vấn đề cô có thể lựa chọn hướng để mình nổ súng, hay là.” Cung Mạt Nhiên dùng ngón tay hướng súng về phía Tống Khuynh Vân, “Cô cũng có thể nổ súng vào chính mình.”

Hạ Vũ Hi không thể tin mà lắc đầu, quay đầu đi chỗ khác, không muốn theo cô cùng nhau nổi điên.

Không thể tưởng được, cô thấy mình không nhúc nhích, cổ ý kéo dây điện trên người Mẫn Nhi, trên dây điện có vài chỗ cũ rách không báo động trước sẽ bị nổ tung. Toàn thân Tống Khuynh Vân cả kinh toát mồ hôi lạnh, cuống quýt nhặt lên cây súng trên mặt đất nhét vào trên tay Hạ Vũ Hi, sau đó miễn cưỡng chống thân thể đứng lên, lui ra mấy bước mở ra khoảng cách giữa mình và anh. Nhìn lại Cung Mạt Nhiên một cái, quả nhiên rất hài lòng thả lỏng sức mạnh cánh tay.

“Vấn đề thứ nhất, anh yêu chị tôi có đúng không? Giữa hai người bị tách ra cũng vì anh có vị hôn thê này, cho nên tất cả đều là lỗi của cô ta, có đúng không?”

Ngón tay lạnh lấy sinh ra độc ác chỉ vào vết tẩm thân yếu đuối của Tống Khuynh Vân làm cho đau lòng người đối diện, trong đôi mắt tràn đầy oán độc.

“Không, không phải.” Hạ Vũ Hi quát, “Tất cả đều là lỗi của tôi, tôi hại Mạt Ly, tôi càng có lỗi với Khuynh Vân, đều là lỗi của tôi!”

Tay đầy máu nắm chặt súng lục, Hạ Vũ Hi nhìn Tống Khuynh Vân một cái, không chút do dự giơ tay lên bắn một phát súng vào bắp đùi của mình, máu tươi lập tức phun trào ra ngoài, thấm ướt quần của anh, cũng bởi vì anh nhắm vào bắp đùi mà đứng không vững, đau đớn để cho cô thở hổn hển từng ngụm từng ngụm, trên trán toát mồ hôi lớn chừng hạt đậu rơi xuống.

“A- không cần-”

Không thể tưởng tượng được anh lại nổ súng vào chính mình, Tống Khuynh Vân thét chói tai, muốn vọt đến bên cạnh anh xem xét vết thương của anh, vẫn rất quan tâm đến an nguy của Mẫn Nhi, cô chỉ có thể cứng đờ ở tại chỗ, khóc đỏ cả mắt, thân thể mềm nhũn ngồi sững ở trên mặt đất.

Có thể không nghĩ đến Hạ Vũ Hi lại nổ súng vào chính mình, cũng chỉ là nhớ ra cái gì đó, Cung Mạt Nhiên mất hồn một giây, ngược lại nhìn về phía cả người Hạ Vũ Hi đầy máu, phát hiện anh đang hung hăng nhìn mình, trong mắt cô không khỏi mất mát nhiều hơn.

“Tốt, vấn đề thứ hai, nếu như tôi nói, anh với người phụ nữ này, trong hai người chỉ có một người có thể sống, anh sẽ lựa chọn thế nào?”

Toàn tâm toàn ý muốn bức Hạ Vũ Hi đến đường cùng, nói gì cô cũng đều không tin người đàn ông như anh lại vì một người phụ nữ mà không cần tánh mạng của mình, khoe môi đắc ý cong lên đẹp mắt, Cung Mạt Nhiên rất hài lòng nhìn thấy vẻ mặt hai người kinh ngạc cùng vẻ khiếp sợ.

Từ trong cơn chấn động Tống Khuynh Vân kéo suy nghĩ trở về, thân thể mạnh khỏe lão đảo nghiêng ngã bò đến bên người Hạ Vũ Hi, chảy nước mắt lòng, trong lòng rất nhiều lời muốn nói nhưng lại nói không được, ánh mắt di chuyển đến anh và trên người Mẫn Nhi.

“Tôi biết rõ cô hận tôi, chị của cô chết đi đều là do tôi, tôi đồng ý một mạng đổi một mạng, tôi chỉ muốn hỏi cô, nếu như tôi chết rồi, cô có thể bỏ qua cho anh ta và Mẫn Nhi hay không?”

Giống như làm quyết định lớn, Tống Khuynh Vân đột nhiên buông Hạ Vũ Hi ra, bởi vì chảy máu quá nhiều mà thân thể mềm yếu, quay đầu hỏi Cung Mạt Nhiên, ánh mắt ấy chính là cắt đứt quan hệ.

Nhưng kỳ quái hơn, Cung Mạt Nhiên nghe được được những lời cô nói, nhưng lại không cảm thấy vui vẻ, ngược lại có chút kinh ngạc, nhìn chằm chằm hai mắt cô không cách nào di dời tầm mắt, không kìm hãm được gật đầu một cái.

Chỉ thấy vẻ mặt Tống Khuynh Vân tràn đầy mong đợi đã lấy được đáp án mà mình mong muốn, liền khê động khóe miệng mỉm cười. Mặc dù bộ dạng bây giờ của cô xem ra rất nhếch nhách, nhưng cô lại mỉm cười thản nhiên như vậy, lại làm mê người làm sao. Khiến Hạ Vũ Hi mê muội, cũng lại làm cho anh hoảng sợ.

Cô vọt đến bên cạnh Hạ Vũ Hi, đôi tay cầm chặt lấy cây súng anh đang cầm, hướng nhìn anh cười quyến rũ, giống như lúc cô còn trẻ, ánh mắt trong suốt nụ cười hồn nhiên, ánh mắt cô nhìn Hạ Vũ Hi như đang chào vĩnh biệt..

Không kịp phản ứng, chỉ thấy Tống Khuynh Vân thỏa mãn nhắm chặt hai mắt lại, dùng sức bóp cò súng, thân thể từ từ ngã xuống trong nháy mắt, anh nhìn thấy cánh môi cô im lặng giật giật, mặc dù không nói ra lời nào, Hạ Vũ Hi biết cô nói là: “Em yêu anh.”

“Vân Nhi-”

Yên lặng một giây, Hạ Vũ Hi lấy lại tinh thần, dùng hơi sức toàn thân rống giận, khóe mắt chảy xuống chất lỏng óng ánh.

Tâm tư như bị xé rách, anh hô lên kinh hoàng làm cho các chú chim nhỏ đang kiếm ăn phải bay đi tán loạn, Đinh Chi Thành nhận được tin lập tức chạy đến ngẩng mắt nhìn lên trên nóc mà không thể bình tĩnh được, đáy mắt càng trở nên u ám.

100. Chương 100: Đại Kết Cục Cuộc Sống Nếu Mãi Như Mới Gặp (4)

“Vân Nhi... Vân Nhi, em không được nhắm mắt lại, em, em hãy nhìn anh đi, em hãy nói với anh là em yêu anh đi, Vân Nhi...”

Hạ Vũ Hi tựa như phát điên ôm chặt lấy Tống Khuynh Vân, ngực cô càng không ngừng chảy máu ra ngoài, thậm chí y phục của mình cũng thấm ướt lồng ngực y phục của Hạ Vũ Hi, khóe môi cô cũng tràn ra máu tươi, ánh mắt mơ màng nhìn chăm chăm vào Hạ Vũ Hi.

“Vũ... Hi, Hi... Em... Em, hãy... chăm sóc... Mẫn... Mẫn...”

Sắc mặt càng ngày càng tái nhợt, Tống Khuynh Vân nói ra một chữ liền cảm thấy thống khổ, siết chặt đôi mi thanh tú lại, tay nhuốm đầy máu tươi mềm nhũn chỉ về phía Mẫn Nhi, ánh mắt của cô vẫn cứ nhìn chăm chăm vào Hạ Vũ Hi, điều duy nhất cô không yên tâm chính là Mẫn Nhi.

“Không, anh không muốn, anh sẽ không chăm sóc cho con bé đâu, Vân Nhi, em phải thật khỏe, em phải thật khỏe để chăm sóc con bé, em không thể lười biếng, anh sẽ không giúp em, anh sẽ không, anh không biết...”

Trên mặt Hạ Vũ Hi còn vương đầy nước mắt, anh dường như muốn phát điên.

Bốp! Dây dẫn điện trong tay rơi xuống, Cung Mạt Nhiên thất hồn lạc phách nhìn cả hai người toàn là máu, chân mềm nhũn té quỵ xuống dưới đất, cô cố gắng khẽ lay động khóe môi, cô muốn cười to Tống Khuynh Vân chết rồi, rốt cuộc cô đã thay chị báo thù. Nhưng mà, tại sao! Nhìn thấy bộ dáng Hạ Vũ Hi đau khổ cô lại không cảm thấy vui vẻ, ngược lại tim có một chút thống khổ.

Theo bản năng vươn tay ra sờ sờ gò má trên mặt, hoảng sợ nhìn nước trên tay. Cô khóc, tại sao cô lại khóc, cô không thể khóc.

Thay Tống Khuynh Vân lau vết máu trên mặt, Hạ Vũ Hi khẽ động khóe môi hôn lên bờ môi từ từ lạnh giá của cô, giờ phút này nụ cười của anh giống như nụ cười của Satan tràn đầy sát khí. Nhẹ nhàng đặt Tống Khuynh Vân nằm một bên, anh cố đè nén vết thương ở trên vai và trên đùi, gắng gượng đứng lên giờ cây súng trong tay lên, nhắm vào Cung Mạt Nhiên đang quỳ trên mặt đất.

“Tôi đã nói rồi,” Trên mặt Hạ Vũ Hi vẫn giữ nụ cười, nhưng lại làm cho người ta không rét mà run, “Ai dám là tổn thương cô ấy, tôi sẽ làm cho người đó phải chết.”

Phằng! Súng vang lên xẹt qua bầu trời bao la trên sân thượng, Cung Mạt Nhiên thản nhiên nhắm hai mắt lại, chờ đợi viên đạn xuyên qua trái tim của cô, để kết thúc cuộc sống buồn chán của cô.

Nhưng viên đạn lại không bắn trúng cô, mà chỉ sát qua cánh tay của cô, bắn vào sau lưng vách tường cô.

“Cậu điên rồi sao?”

Đinh Chi Thành kịp thời chạy tới, chính mắt nhìn thấy làm cho anh phải kinh tâm động phách một hồi, nếu không phải anh nhào tới bên Hạ Vũ Hi, sợ rằng viên đạn kia sẽ không chút nào chần chừ bắn vào trái tim của Cung Mạt Nhiên.

“Đúng, tôi đã điên rồi, tôi điên rồi mới có thể dễ dàng tha thứ cho cô ta lâu như vậy.” Hạ Vũ Hi nằm trên mặt đất, miệng thở hổn hển, “Mới có thể làm hại đến Khuynh Vân.”

Nghe anh nói đến Khuynh Vân, lúc này Đinh Chi Thành mới chú ý đến Tống Khuynh Vân đang nằm khắp người đầy máu. Từ trong tay anh đoạt lấy cây súng, lúc này Đinh Chi Thành mới vội chạy tới bên cạnh cô, thăm dò xem hơi thở của cô, nhíu chặt mày từ trong túi móc ra điện thoại di động, gọi cho những người đã được anh bố trí chờ đợi ở dưới lầu.

Sau vài chục phút trôi qua, một đám người mặc trang phục màu đen vội vã chạy tới, luống cuống đưa Tống Khuynh Vân cùng Hạ Vũ Hi đi xuống đem đến bệnh viện Tống Mẫn Nhi cũng được cứu xuống, đi theo xe trước mặt được đưa đến bệnh viện.

Trên sân thượng từ yên lặng trở nên huyền ảo, lại từ huyền ảo khôi phục lại yên tĩnh.

Cung Mạt Nhiên thủy chung giữ vững tư thế quý trên mặt đất, ánh mắt không tập trung được cứ nhìn chăm chăm vào nơi xa mà ngẩn người.

Cho đến khi tất cả bình tĩnh lại, Đinh Chi Thành đi bên cạnh cô, ôm cô vào trong lòng, nhiệt độ ấm áp của anh đã làm khôi phục tình thần lại cho cô.

“Không sao, không sao, có anh ở đây, không cần sợ hãi, bất kể xảy ra chuyện gì đều có anh ở đây.”

Đinh Chi Thành dùng bàn tay ấm áp vỗ nhẹ vào bả vai của cô, giọng nói nhỏ nhẹ vang bên tai cô. Anh biết nội tâm của cô rất thiện lương, làm tất cả mọi việc chỉ vì muốn giúp chị báo thù, mặc dù cô biết đây là sai trái, nhưng cô không có lý do thuyết phục mình không làm.

“Tại sao? Tôi xấu như vậy, tôi đã làm tổn thương bạn của anh, tại sao anh còn đối xử tốt với tôi như vậy? Tại sao-”

Hai mắt trở nên mù mịt, Cung Mạt Nhiên giống như một đứa bé đang cầu xin, nhìn chăm chăm ánh mắt của Đinh Chi Thành, tất cả uất ức cuối cùng hóa thành nước mắt, ngã vào trong ngực anh khóc lóc. Tích lũy bao nhiêu năm thống khổ, uất ức, trong lúc nhất thời bộc phát, nước mắt thấm ướt y phục của anh. Nhưng mà anh lại không quan tâm cứ như vậy ôm cô, nhẹ nhàng dỗ dành, chỉ vì cô đang phát tiết.

“Quả thật em rất xấu.” Thương yêu chạm vào lỗ mũi cô đầy ngạo nghễ, “Ở trong mắt anh, em rất xấu, làm cho người ta phải đau lòng,”

Ánh sáng mặt trời vào buổi sáng xuyên qua cửa sổ, chiếu vào căn phòng sạch sẽ tràn đầy hơi thở của đàn ông.

Trên giường, người đàn ông trần trụi với cánh tay lộ ra ngoài mềm, đầu tóc đen sạch sẽ mềm mại đang ngủ mà khóe miệng vẫn cong lên, hình như tâm tình rất tốt.

Um một tiếng, Đinh Chi Thành lật người, cánh tay thăm dò vươn qua muốn ôm giai nhân làm rung động lòng anh vào trong ngực, nhưng lại chụp hụt. Chậm rãi mở hai mắt ra, nhìn vị trí bên cạnh trống rỗng, bên cạnh vẫn còn lưu lại mùi thơm của Cung Mạt Nhiên, vị trí bên người đã sớm lạnh băng.

Đinh Chi Thành im lặng suy nghĩ mất hồn, tiện tay bắt lấy áo choàng tắm che kín thân thể trần trụi, chậm rãi đi tìm từng gian phòng, nhưng vẫn không thấy bóng dáng của cô, anh cẩn thận phát hiện, y phục và giấy của cô đều không thấy.

Tức giận cuộn mình trên ghế sofa, trong mắt Đinh Chi Thành lần đầu tiên lộ ra vẻ tức giận. Đưa tay cầm gói thuốc trên khay trà mới phát hiện ra tờ giấy cô lưu lại.

“Cám ơn anh, trong thời điểm cần người thương yêu nhất đã đến yêu em! Nhưng em không xứng ở lại bên cạnh anh, em đi đây, đừng tìm em.

-Tiểu Nhiên”.

Tức giận đem tờ giấy vò thành một cục ném vào trong gạt tàn thuốc, Đinh Chi Thành rút ra một điếu rồi lại một điếu thuốc hút, nhưng càng muốn tẩy xóa thì bóng dáng của cô ở trong đầu lại càng rõ ràng, tâm tình anh cứ phiền muộn đầy rối loạn. Dứt khoát thay đổi y phục gọn gàng, lái xe đi đến bệnh viện để nhìn xem vết thương nghiêm trọng của Hạ Vũ Hi.

Đầu tiên đi vào phòng bệnh cao cấp tư nhân của Hạ Vũ Hi, nhưng cũng không tìm được anh, bên môi tràn ra nụ cười nhàn nhạt, Đinh Chi Thành xoay người đi đến phòng chăm sóc đặc biệt của Tống Khuynh Vân.

Quả nhiên, bên ngoài phòng chăm sóc đặc biệt của Tổng Khuynh Vân nhìn thấy hành động khó khăn của Hạ Vũ Hi, ngoài mặt lộ ra vẻ lo lắng nhìn đang nằm cách ly qua lớp kính thủy tinh nhìn thẳng vào người kia đang nằm ở trên giường bệnh bên trong.

“Cậu đến làm gì?”

Khóe mắt lạnh lùng quét qua Đinh Chi Thành, khép khẽ đi đến ghế bên cạnh ngồi xuống, anh vẫn còn giận Chi Thành vào ngày hôm qua ngăn cản anh giết chết Cung Mạt Nhiên.

“Đến xem người chết chưa hả?”

Tâm tình Đinh Chi Thành đã tồi tệ nay lại càng thêm tồi tệ hơn nữa, đi thẳng đến bên cạnh anh ngồi xuống, một điểm cũng không quan tâm đến ánh mắt bốc hỏa của anh.

“Khuynh Vân thế nào rồi?”

Thu hồi giọng chế nhạo, Đinh Chi Thành cũng bị cách ly bởi chiếc kính thủy tinh nhìn thấy Tổng Khuynh Vân, đối với cô trong lòng anh tràn đầy áy náy.

“Bác sĩ nói, viên đại kia lệch hướng hai centimet ở phía quả tim, nếu như không phải bị lệch, hiện tại Khuynh Vân...”

Trái cổ giật giật, thanh âm Hạ Vũ Hi có chút khàn khàn, cái từ ‘chết’ như thế không thể nào dám nói ra khỏi miệng.

“Tiểu Nhiên đi rồi...”

Không hề báo động trước, Đinh Chi Thành đột nhiên nói ra câu này, mắt nhìn chăm chăm về nơi xa đã nói cho Hạ Vũ Hi nghe càng giống như nói cho chính mình nghe.

Hạ Vũ Hi trầm mặc một lúc, anh quan sát Đinh Chi Thành trước mặt đang ngẩn người, rõ ràng trên mặt của anh nhìn ra rất thống khổ.

“Cậu thật sự yêu cô ấy?”

Vỗ vò vào bả vai của bạn tốt, tánh mạng của Tổng Khuynh Vân đã thoát khỏi nguy hiểm, Hạ Vũ Hi khôi phục lý trí, mặc dù anh vẫn không thể tha thứ Cung Mạt Nhiên nhưng anh không muốn nhìn thấy người anh em phải đau khổ cả đời.

“Nếu đã yêu, hãy đi tìm cô ấy về đi.”

Đinh Chi Thành có chút kinh ngạc, quay đầu lại nhìn Hạ Vũ Hi, giống như không ngờ anh sẽ nói như vậy, Hạ Vũ Hi lại thần nhiên cười, tầm mắt lại lần nữa quay về trên người Tổng Khuynh Vân đang hôn mê bất tỉnh.

“Tôi không muốn nghĩ đến, anh sẽ giống như tôi, đợi đến không còn cách nào vấn hồi thì đã hối hận.”

Lời Hạ Vũ Hi nói như một liều thuốc tốt, khiến Đinh Chi Thành mở rộng lòng mình, lần nữa lộ ra nụ cười hạnh phúc, Hạ Vũ Hi nắm chặt lòng bàn tay lại.

Ngay sau đó, cũng không quay đầu lại mà cứ đi tìm theo hướng của người yêu.

Nhìn bóng lưng của anh, Hạ Vũ Hi cũng cười, anh mắt anh không hề nháy mắt nhìn Tổng Khuynh Vân, âm thầm thề với chính mình, dù đã tận dụng hết tất cả mọi biện pháp gì, anh nhất định phải để cho cô yêu anh lần nữa, anh sẽ không bao giờ buông tay cô ra nữa.

101. Chương 101: Đại Kết Cục Cuộc Sống Nếu Mãi Như Mới Gặp (5)

Giọng nói ngọt ngào của Tiếp viên hàng không từ trong buồng phi cơ vang lên, đôi mắt Tống Mẫn Nhi tò mò nhìn chăm chăm người đang đi rồi nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ, quay đầu nhìn chăm chăm vào Tống

Khuynh Vân đang xem tờ báo, nghiêng đầu nhỏ, thế nào cũng nghĩ không thông, sao hôm qua mẹ mới vừa xuất viện, hôm nay liền len lén mang cô lên máy bay.

“Mẹ, bây giờ chúng ta đi đâu đây?”

Tổng Mẫn Nhi cất tiếng nói hồn nhiên, cuối cùng làm cho Tổng Khuynh Vân đang vui đầu xem báo liền ngẩng đầu lên, cô nựng lấy gò má cô con gái, chuyển mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, phi cơ đang lặn bánh chuyển lên hướng không trung, cảnh sắc ngoài cửa sổ từ từ lui về phía sau.

“Mẹ đưa Mẫn Nhi trở về nước Pháp, về sau mẹ sẽ ở cùng với Mẫn Nhi, sẽ không rời xa nữa, có được hay không?”

“Nhưng mà ba làm sao bây giờ?”

Tổng Mẫn Nhi đã sớm trưởng thành, dù sao vẫn còn là đứa bé, em bé thường dễ dàng bị mua chuộc nhất, kể từ sau khi cô tỉnh lại, Hạ Vũ Hi đã dùng trăm phương ngàn kế cứng chiều dụ dỗ cô, bất kể cô có làm khó anh thế nào, anh cũng chỉ cười tủm tỉm. Có lẽ là do máu mủ tình thâm, Mẫn Nhi phát hiện mình bắt đầu thích người ba lạnh lùng này.

“Ba à”, nụ cười cứng ở bên môi, trong đôi mắt Tổng Khuynh Vân đầy giãy giụa, “Hãy xem ý trời đi, nếu có duyên phận ba sẽ tìm ra được chúng ta.”

Lời như vậy đối với Mẫn Nhi mà nói thì nó quá mức thần bí, cô không hiểu sao mẹ lại bắt đầu thất thần, từ khi rời đi khỏi nhà của ba, mẹ luôn có bộ dáng thất thần không hề có chút tập trung nào.

Mặc dù không hiểu nổi, nhưng cô vẫn cảm thấy nếu như ba mẹ ở bên cô thì thật là tốt, mất to xảo quyết cong thành một vòng tuyến, len lén lấy điện thoại di động ra nhắn tin thông báo cho ba của cô...

Geel quốc tế, ở trong phòng hội đồng quản trị.

Hạ Vũ Hi đang nghiêm túc nghe người phụ trách các bộ phận đang báo cáo công việc, điện thoại di động không hề báo trước liền chấn động, liếc mắt thấy cái đầu Mẫn Nhi đáng yêu đang nhảy lên, khóe môi không tự chủ nâng lên, lập tức cắt ngang cuộc họp, bây giờ đối với anh mà nói vợ và con gái mới là quan trọng nhất.

Mỉm cười mở ra tin nhắn, cứ tưởng rằng Mẫn Nhi đang nhớ anh, không ngờ nhìn xong tin nhắn, sắc mặt Hạ Vũ Hi trở nên lãnh đạm đáng sợ.

“Lập tức thông báo công ty hàng không, tôi muốn dùng phi cơ tư nhân, ngay lập tức!”

Ấn xuống mặt bàn nhấn đường dây riêng của thư ký, cơ hồ Hạ Vũ Hi như gầm thét phân phó, cúp đi điện thoại, đôi mắt chăm chú nhìn anh cường ép nhìn tấm ảnh gia đình cùng nhau chụp chung của Tổng Khuynh Vân và Mẫn Nhi, bên môi nâng lên nụ cười lạnh.

“Vân Nhi, muốn rời khỏi bên cạnh anh ư, anh sẽ không để cho em có cơ hội này đâu.”

Hiệp 1: Provence VS Hawaii.

“Vân Nhi, Vân Nhi, Mẫn Nhi? Hai người đang ở nơi nào?”

Một khắc cũng không trễ nải, ngồi trên phi cơ tư nhân chạy thẳng tới Provence, Hạ Vũ Hi điên cuồng chạy đến pháo đài cổ mà Tổng Khuynh Vân đã ở nhiều năm về trước, nhưng một nửa bóng dáng trong nhà cũng không có, đồ dùng trong Liên gia đã phủ đầy bụi dày, căn bản không giống như có người từng trở lại.

Hạ Vũ Hi ảo não móc ra điện thoại bấm số của Tổng Khuynh Vân, nhưng đáp lại anh vẫn là thanh âm ngọt ngào đầy máy móc của phục vụ khách hàng, oán giận liền cắt ngang, anh chưa từ bỏ ý định bấm số điện thoại của Mẫn Nhi, đáp lại vẫn giống nhau.

Đang không biết làm sao thì tin nhắn điện thoại nhắc nhở lần nữa vang lên, là tin nhắn Mẫn Nhi gửi đến.

“Ba: mẹ nói chúng ta bây giờ đi đến thành phố có liên quan đến ba, chúng ta sẽ đợi ở thành phố này bảy ngày, nếu như ba có thể tìm được chúng ta, mẹ sẽ tha thứ cho ba.”

Nhìn xong tin nhắn, Hạ Vũ Hi lần nữa bấm điện thoại, cũng là bên trong không có phục vụ. Tắt điện thoại, anh nâng cằm lên suy nghĩ lời Mẫn Nhi nói, thành phố có liên quan đến anh? Chẳng lẽ.

Trên bờ biển Hawai, Tống Khuynh Vân mặc trang phục mát mẻ, bó sát lấy thân thể hấp dẫn của cô càng thêm mê người, môi cô lộ ra nụ cười hài lòng, tắt điện thoại Mẫn Nhi, hưởng thụ việc tắm ánh nắng mặt trời. Ngược lại Mẫn Nhi đang chơi cát ở một bên liền chu cái miệng nhỏ nhắn, bất mãn nhìn cô chằm chằm.

“Mẹ, mẹ không phải nói chúng ta nên trở về nước Pháp sao? Tại sao lại chuyển đến nơi này?”

Hại cô làm báo sai tin tức cho ba rồi.

“Còn không phải vì có tiểu gián điệp là con sao?”

Một câu nói liền khiến Mẫn Nhi cứng họng, Tống Khuynh Vân cười cười, điều chỉnh tư thế, tiếp tục nhắm mắt lại hưởng thụ. Trên đường chuyển đến nơi này thì cô đã thuyết phục mình, đem tất cả quyết định giao cho ông trời quyết định đi, cô không hề kháng cự nữa.

Hawai, là khi cô với Hạ Vũ Hi cùng nhau tốt nghiệp đệ nhất cấp trung học liền đi đến nơi này du lịch, cô còn nhớ rõ khi đó cô ham chơi không cẩn thận bơi đến khu vực có biển sâu, là do Hạ Vũ Hi quên mình nhảy xuống biển cứu cô...

Hiệp 2: Hawai VS Thụy Sĩ

Đây là nơi đầu tiên mà Hạ Vũ Hi đến là Hawai, nhưng khi anh chạy đến Hawai, liền chạy tới khách sạn nhỏ mà bọn họ đã từng ở qua thì được biết Tống Khuynh Vân đã dẫn theo Mẫn Nhi rời khỏi vào ba tiếng trước rồi.

Chán chường tính xoay người rời đi, lại bị nhân viên phục vụ gọi lại.

“Tiên sinh, Tống tiểu thư đã thông báo, nếu như tiên sinh tìm đến cô... hãy đem thư này giao này cho anh.”

Từ trong tay người hầu bàn nhận lấy phong thư, Hạ Vũ Hi không kịp chờ đợi liền mở ra.

“Vũ Hi, nếu như anh có thể tìm đến nơi này, như vậy chứng minh giữa hai chúng ta còn có cơ hội bắt đầu lại lần nữa, em sẽ ở trạm kế tiếp chờ anh!”

Lời nói ngắn gọn, cũng không có bất kỳ lời nhắc nhở, điện thoại Mẫn Nhi cũng không có kết nối, Hạ Vũ Hi vùi ở trên ghế sofa của đại sảnh khách sạn, khóa chặt chân mày suy tư, xem cô có thể đi nơi nào tiếp theo.

“Bảo bối, em không nên tức giận có được hay không, đều là do anh không tốt sao~~”

Đang không có đầu mối chút nào, thì một người đàn ông mặc bộ quần áo cao cấp què mùa ăn nói khép nép dụ dỗ đi đến phía trước cô cô mặc bikini.

“Lần sau, lần sau anh sẽ dẫn em đi Thụy Sĩ trượt tuyết có được hay không? Đừng giận nữa được không...”

Lời người đàn ông vừa nói khiến Hạ Vũ Hi lập tức nhớ lại, sau đó bọn họ nói những gì anh cũng không nghe lọt dù chỉ một chữ, chỉ lo lắng làm sao cho công ty hàng không sớm mau kiểm tra sửa chữa lại phi cơ tư nhân cho anh, hận không thể lập tức bay đến.

Sân trượt tuyết Thụy Sĩ, Tống Mẫn Nhi mặc chiếc áo lông vũ thật dày, dưới chân đạp lên ván trượt tuyết cùng với y phục màu buồm, chu cái miệng nhỏ nhắn đi theo sau lưng Tống Khuynh Vân. Cô thật sự không nghĩ ra, tại sao mẹ cũng không lo lắng ba có thể tìm được bọn họ hay không, ngược lại đi chơi nhàn nhã mang theo cô đi khắp nơi chơi đùa như vậy.

“Mẫn Nhi, nhanh lên một chút đi!”

Tinh thần liền dao động mạnh, Tống Khuynh Vân trượt đến nơi xa, phát tay vòng vòng theo hướng Mẫn Nhi. Đây lần thứ hai trong đời cô đi trượt tuyết, lần đầu tiên đi cùng với Hạ Vũ Hi, cô nhớ khi đó cô không biết vì sao Hạ Vũ Hi lại bắt đầu ghét cô, cố ý muốn trêu chọc cô, nhìn cô bị bêu xấu.

Nhớ đến những thứ này, nụ cười Tống Khuynh Vân có chút cứng ngắc, ngẩng đầu nhìn màu tuyết trắng chiếu rọi ở bầu trời bao la, cô vẫn sợ lạnh, thế nhưng cảm thấy chẳng hề lạnh. Vũ Hi, anh thật sự có thể tìm được sao?

Hiệp 3: Milan VS Milan

Hạ Vũ Hi ngồi ở trên phi cơ tư nhân của mình, nhìn ra ngoài cửa sổ thấy mây trôi qua từng đám, trí nhớ như một thủy triều tuôn về trước mắt từng chút từng chút của anh và Tống Khuynh Vân, thì ra đã lâu đến thế này, rất lâu đến anh không còn phân biệt rõ, Rốt cuộc anh khi nào đã yêu cô, có lẽ bởi vì yêu cô, cho nên anh mới hận mình, càng thêm giận Tống Khuynh Vân, cho nên lựa chọn việc tổn thương cô, trốn tránh đi tình cảm của chính mình.

Anh đột nhiên nhớ tới, năm Tống Khuynh Vân mười bảy tuổi, anh nhận được lệnh của mẹ, bị buộc mang theo Tống Khuynh Vân du lịch đến Milan. Anh ghét nhất là bị mệnh lệnh sai khiến, anh đem tất cả lửa giận phát tiết trên người của Tống Khuynh Vân.

Đến đầu đường Milan, anh cố ý vứt bỏ Tống Khuynh Vân vì biết anh vẫn cô không được giỏi.

Cho đến khi trời tối, cô vẫn chưa về, anh mới lo lắng cam tâm tình nguyện đi tìm cô, kết quả lại.

“Ailie, thông báo cho phi công, tìm một người đáp xuống thành phố này đi, chúng ta chuyển đến Milan.”

Ấn xuống cabin giữa màn che của phòng phi hành, Hạ Vũ Hi rơi vào trầm tư...

Khuynh Vân ơi Khuynh Vân, em hãy ở nơi đó chờ anh có được không? Năm đó em, chính là nơi đang chạy đến, em bây giờ vẫn còn có ý tưởng giống như thế không?

Italy Milan, có thể tùy ý nhìn thấy người yêu ôm hôn nhau, khắp nơi tràn đầy ngọt ngào.

Tống Khuynh Vân nắm tay nhỏ bé của Tống Mẫn Nhi, đi qua từng con phố, giống như năm cô mười bảy tuổi, cô đi theo sau lưng Hạ Vũ Hi đi qua các tuyến đường.

Dừng bước tại một gian hàng áo cưới đặc biệt, đã nhiều năm như vậy, tiệm áo cưới này vẫn còn giữ lại phong cách năm đó, trong cửa tủ hành vẫn trưng bày áo cưới mặc dù không phải cái năm đó, nhưng lại làm cho người ta vẫn hướng về.

Tống Khuynh Vân cười, giống như mười bảy tuổi năm đó, mang theo mong đợi hướng tới ánh mắt, không nháy mắt nhìn chằm chằm vào chiếc áo cưới đó mà mắt hờn. Áo tưởng nếu như có thể mặc nó, ở Milan tìm một giáo đường màu trắng, cùng với Hạ Vũ Hi cả hai cùng nhau nắm tay trao lời hứa cả đời.

Có lẽ mình quá ngây thơ rồi, cúi đầu nhìn cô con gái cũng đã lớn như vậy rồi, thế nhưng mình vẫn còn ở trong mộng mãi...

“Khuynh Vân -”

Thanh âm quen thuộc la lên, Tống Khuynh Vân ngẩn người một chút, sống lưng chợt cương cứng, chậm rãi xoay người.

Mẫn Nhi đã sớm thoát khỏi tay của cô, chạy băng băng về phía trước, lập tức nhào vào trong ngực của Hạ Vũ Hi.

Trong một thời gian không gặp, anh đã gầy đi, cả râu cũng quên chỉnh sửa lại, mặc dù có chút nhếch nhác, nhưng mà vẫn không ảnh hưởng đến bóng dáng anh tuấn của anh. Trước mắt Tống Khuynh Vân cứ mơ hồ một lúc, cô sắp không nhìn rõ anh đang rất hưng phấn hôn đầy yêu thương vào má của Mẫn Nhi, cũng muốn nhìn không rõ ánh mắt khát vọng Mẫn Nhi nhìn vào anh...

“Khuynh Vân, anh, anh rốt cuộc đã tìm được em rồi.”

Để Mẫn Nhi xuống, anh đi đến trước mặt cô, có chút khiếp đảm lại có một chút tin tưởng, cẩn thận ôm cô vào trong ngực, giọng khàn khàn nói ở bên tai cô thì thầm.

“Hãy gả cho anh lần nữa nha, có được không?”

Bỗng dưng, từ trong lồng ngực Hạ Vũ Hi móc ra một cái hộp nhung màu gấm đen, quỳ gối xuống trước mặt của Tống Khuynh Vân, lời vừa nói làm cho cô thật sự không dám tin.

“Khuynh Vân, hãy gả cho anh lần nữa có được không? Anh thề sẽ dùng toàn bộ sinh mệnh của mình để yêu em.”

Mở hộp nhung ra, bên trong lấp lửng có một chiếc nhẫn kim cương, Tống Khuynh Vân sớm đã khóc không thành tiếng, cô nhận được chiếc nhẫn này, đây là năm đó Hạ Vũ Hi đặc biệt nhờ một vị nổi tiếng của Milan thiết kế, cô còn nhớ Hạ Vũ Hi đã nói với cô, chiếc nhẫn này gọi là “Tình cảm chân thành”, là anh tính sẽ đưa cả đời anh cho người phụ nữ anh yêu nhất.

Cực kỳ vui sướng, trong khoảng thời gian ngắn Tống Khuynh Vân không biết nên làm phản ứng gì, cứ đứng như vậy, càng không ngừng khóc cũng làm cho tâm tình Hạ Vũ Hi vô cùng bất an.

“Khuynh Vân, Khuynh Vân? Em...”

“Gả cho anh ta đi, gả cho anh ta đi, gả cho anh ta đi, gả cho anh ta đi...”

Người Ý nhiệt tình vui mừng cắt ngang lời Hạ Vũ Hi, bọn họ cùng nhau xông tới, vỗ tay dụng ý kêu lên chúc mừng.

Bị tiếng hô nhiệt tình kéo lấy suy nghĩ, Tống Khuynh Vân nhìn ánh mắt chân thành của Hạ Vũ Hi, vừa khóc vừa cười gật gật đầu.

Một tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang lên, Hạ Vũ Hi cẩn thận đem chiếc “Tình cảm chân thành” kia vững vàng đeo vào ngón tay trái của Tống Khuynh Vân, bờ môi hôn lên môi của Tống Khuynh Vân, chịu đựng lời chúc phúc của người Ý, bọn họ cứ như vậy vẫn ôm lấy lẫn nhau, dốc hết tình cảm của chính mình hôn.

Một năm sau:

Tại khu nhà cao cấp nhà họ Hạ, trong vườn hoa truyền đến âm thanh của nữ chủ nhân đang gào thét.

“Hạ Vũ Hi, em không muốn sinh, em không muốn sinh-”

Tống Khuynh Vân đã có thai 5 tháng, nhưng bụng so với phụ nữ bình thường lại to hơn rất nhiều, được chuyên gia Lạc Tử Thuần chuẩn đoán bệnh, nghi ngờ của cô đã được xác định rõ chính là sanh đôi.

“Bà xã, chỉ là sanh đôi mà, vui như vậy làm sao em lại lên cơn chứ?”

Hạ Vũ Hi lấy lòng đứng bên cạnh Tống Khuynh Vân, hết sức sủng ái khe vuốt bụng của cô, còn bắt chọt hôn cô hai cái, thật khiến cho vị khách trước mặt là Lạc Tử Thuần với Thẩm Chính Hạo đều không chịu nổi.

“Đúng vậy a, sanh đôi mà, cũng không phải là anh sinh, anh cảm thấy vui rồi, một thôi đã làm em chịu đủ cực khổ rồi, giờ lại có tới hai!”

Tống Khuynh Vân không vui một chút nào liền gỡ bàn tay của Hạ Vũ Hi ra, quay đầu đi chỗ khác hờn dỗi. Thật ra thì cô rất tức giận, cho đến sau khi bọn họ kết hôn lần thứ hai, Hạ Vũ Hi còn hoài nghi thân phận của Mẫn Nhi, cho đến khi được báo cáo ra ngoài, mới hoàn toàn bỏ đi lòng nghi ngờ của anh. Nhưng vẫn cứ như xương cá mắc ở cổ họng của Tống Khuynh Vân, trong lòng cực kỳ khó chịu, cho đến mấy tháng nay, chỉ cần có cơ hội cô liền mượn cớ nổi giận.

“Điểm này em tuyệt đối đồng ý với lời Khuynh Vân, đàn ông các anh chỉ biết tạo thêm phiền toái, tất cả thống khổ cũng do phụ nữ chúng em chịu đựng.”

Lạc Tử Thuần hưởng thụ tình cảm yêu thương của ông xã dâng tách Hồng Trà lên, vừa trêu chọc con trai bảo bối đang vui vào trong ngực ông xã đang ngủ say, mới vừa trải qua cơn đau sống chết, tương đối hiểu nỗi khổ của Tống Khuynh Vân.

“Bà xã đại nhân, lúc này em không nên chọc đầu sư tử kia thì tốt hơn.”

Thẩm Chính Hạo cảm nhận được ánh mắt oán độc của Hạ Vũ Hi, một tay ôm con trai bảo bối, một tay ôm bà xã bảo bối, nhỏ giọng bên tai nhắc nhở bà xã. Hạ Vũ Hi này mặc dù đối với Tống Khuynh Vân muốn

gì được đó, nhưng đối với người khác thì anh lại xuống tay không hề chút lưu tình nào, vẫn nên ít chọc thì tốt hơn.

“Thiếu gia, phu nhân, Đình tiên sinh đến.”

Mấy người cùng nhau tranh cãi, má Trương dẫn Mẫn Nhi đi vào, theo sát sau lưng bọn họ là Đình Chi Thành đã mấy tháng không gặp.

Tay Đình Chi Thành vẫn nắm chặt người phụ nữ đang đi theo sau anh.

“Chi Thành, cuối cùng cậu cũng trở về. Cậu còn không giải quyết được nữa, thì tôi sẽ bị chuyện của công ty dè sụp đổ rồi.”

Hạ Vũ Hi vừa khoa trương nói, khi anh thấy tay trái Đình Chi Thành đeo chiếc nhẫn vô danh, anh thật lòng vui thay cho cậu ta.

Đình Chi Thành không nói lời nào, chỉ trịnh trọng vỗ vào bả vai người phụ nữ ở phía sau anh, cho cô mượn thêm dũng khí, mang cô đến bên cạnh Tống Khuynh Vân.

“Khuynh Vân, thật xin lỗi, bất kể cô có tha thứ cho tôi hay không, tôi đều muốn nói với cô một tiếng thật xin lỗi.”

Người phụ nữ phía sau anh đi lên, Cung Mạt Nhiên cắt tóc ngắn thoát nhìn càng thêm xinh đẹp, khí sắc xem ra không tồi chỉ là trong đôi mắt tràn đầy đau lòng.

Tống Khuynh Vân không vội trả lời, ngược lại tò mò nhìn cô, rồi nhìn sang Đình Chi Thành thấy anh càng có vẻ khẩn trương hơn, đột nhiên ‘Xi’ một tiếng cười, cô cười một tiếng, trái lại làm Đình Chi Thành thả lỏng đi rất nhiều.

“Trước kia cô có làm tổn thương đến tôi sao? Sao tôi cái gì cũng đều không nhớ vậy hả?”

Khẽ nghiêng đầu, bày ra một bộ dáng như có điều đang suy nghĩ, Tống Khuynh Vân hướng nhìn anh mắt to chớp chớp trông rất gian xảo. mấy người còn lại lập tức linh hội được liền cười cười, còn mình tựa sát vào người yêu, trong đáy lòng bọn họ đã thề, nhất định sẽ nắm tay đi hết cả đời.

102. Chương 102: Ngoại Truyện: Thiếu Chủ Yêu Nghiệt Với Đôi Mắt Màu Lam Làm Lưu Luyến Si Mê

Sau giữa trưa, Nhật Bản Hokkaido, tại trong hẻm nhỏ yên tĩnh.

Một đám thiếu niên ăn mặc lố lăng bất lương vây thành vòng, loáng thoáng có thể thấy giữa bọn họ là một cậu nhóc đang quỳ một chân trên đất, mặc dù đầy vết thương nhưng trong ánh mắt lộ ra sự tàn ác, hung hăng nhìn chằm chằm bọn thiếu niên bất nạt anh.

“Nhìn cái gì, Tiểu tạp chủng.”

Đeo khoen mũi, sau cổ lộ ra nửa hình xăm thiếu niên lại đánh một quyền vào trên mặt trái của cậu nhóc.

Thân thể cậu nhóc gầy yếu không chịu nổi cú đánh của anh, lập tức té lăn trên đất, bộ dáng chật vật của anh làm bọn thiếu niên bất lương cười ầm lên.

Dùng sức cắn chặt hàm răng, cậu nhóc đang bị cười nhạo, chống hai cánh tay lên lần nữa từ dưới đất bò dậy.

Thật ra chỉ cần anh nhận thua thì anh không cần chịu nỗi đau da thịt này, nhưng anh lại quật cường kiêu ngạo như vậy.

“Mạng cứng thật, như vậy mà còn bò dậy được!”

Một thiếu niên mang giày da khác đá một cước vào bả vai của anh, hung hăng đập, vẻ mặt nhẵn tâm như muốn giết chết cậu nhóc đi.

Cậu nhóc lần này không ngã xuống, chỉ nhứ chặt mày thừa nhận lòng dạ tan nát đau đớn, mồ hôi lớn chùng hạt đậu không ngừng chảy xuống, thấm ướt vết máu loang lổ trên áo mỏng của anh.

“Nhiều người như vậy lại bắt nạt một cậu nhóc không đủ dinh dưỡng, các người không thấy ngượng sao?”

Tiếng Nhật nói rất lưu loát, giọng trầm thấp chán chường cắt đứt từng trận đấu không ngang bằng này.

“Kẻ nào?”

Đám thiếu niên bắt lương nhìn chung quanh bốn phía, bọn họ là đám thiếu niên nổi tiếng vùng này, chưa có người nào nhân rồi dám quản chuyện bọn họ làm gì, rốt cuộc là loại người nào cả gan như vậy.

“Đừng tìm, tôi ở chỗ này!”

Hảo tâm chỉ bọn họ vị trí của mình, Lạc Tử Quân ánh mắt từ đầu tường bò dậy, nhìn bọn họ tách ra, liền nở nụ cười đẹp trái nhất, tao nhã lại gần bọn họ chào hỏi.

Sau đó, từ đầu tường nhảy xuống, co giãn tứ chi nhứt mỗi vì đã ngủ thẳng giấc. Tuy chỉ có mười lăm tuổi, nhưng Lạc Tử Quân lại cao chừng 175 centimet, đứng thẳng người một chút, so với bọn thiếu niên bắt lương có vẻ cao hơn rất nhiều.

“Mày là ai? Không muốn chết thì mau cút đi.”

Dẫn đầu đám thiếu niên bắt lương là người đang trùm khăn đầu sặc sỡ, miệng thối khinh miệt, mặc dù người trước mắt hình dáng không thua bọn họ, nhưng anh ý vào nhiều người, dáng vẻ kiêu ngạo phách lối như cũ.

Lạc Tử Quân tựa vào trên tường, trên mặt vẫn duy trì nụ cười, liếc mắt nhìn cậu nhóc đang quỳ một chân trên đất, so với bọn người đang thủ thế anh cũng không muốn rời đi.

Mặc dù cảm thấy người này kỳ quái, vả lại bọn thiếu niên bắt lương không hề quan tâm đến để ý đến anh, chỉ cần anh không gây trở ngại bọn họ, bọn họ cũng chán chường để ý đến anh, mấy người vây giữa cậu nhóc, cả đám hung tợn nhìn với quả đấm cứng như sắt rơi cú đấm xuống trên thân thể gầy yếu của anh.

“Chắc chắc chắc... Thật chỉ biết ăn hiếp con nít mà thôi!”

Giọng nói châm chọc lần nữa cắt ngang cuộc tàn bạo của chúng. Thiếu niên bắt lương lần này không dự định bỏ qua dễ dàng cho người dám xen vào chuyện của họ, buông tên nhóc, liền vây quanh Lạc Tử Quân.

“Tiểu tử, mày tự đâm đầu vào chỗ chết...”

Một thiếu niên bắt lương nói chưa dứt lời, chiếc nhẫn cùng với quả đấm sắc bén hướng vào trên mặt của Lạc Tử Quân đang cười mà đánh tới.

Cậu nhóc nằm trên mặt đất thở hổn hển, không đành lòng nhìn người vô tội bị đánh, cậu nhắm hai mắt thật chặt. Quả nhiên, một tiếng kêu rên liên tiếp phát ra trong hém nhỏ, làm kinh sợ đến mấy chú chim nhỏ.

“Này tiểu quỷ, tự mình đứng lên được không?”

Cậu nhóc cảm giác đầu vai có một cỗ lực bàn tay ấm áp vỗ nhẹ, lúc này anh mới từ từ mở hai mắt ra.

Anh vừa mở mắt ra liền khiếp sợ, mới vừa rồi thiếu niên bắt lương vẫn còn hung ác, hiện giờ lại nằm trên đất kêu rên, thương thể nghiêm trọng. Nhìn lại người thiếu niên đang đứng trước mặt anh tươi cười, chỉ có quả đấm trượt qua làm rách chút da.

Trong nháy mắt, anh dùng ánh mắt sùng bái nhìn.

“Này, tiểu quỷ, đừng sùng bái tôi như vậy! Cậu tự mình đứng lên được không?”

Nụ cười càng thêm rực rỡ, trong tự điển Lạc Tử Quân chưa từng có hai chữ khiêm tốn này.

“Tôi không phải tiểu quỷ.”

Cậu nhóc bị nói trúng tâm sự liền cúi đầu xuống, trên mặt đen tuyền liền nâng lên một tầng đỏ ửng lúng túng, anh miễn cưỡng chống thân thể gầy yếu lên, đáng tiếc thân thể anh quá yếu cộng thêm vừa mới bị đánh dữ dội sợ rằng xương cánh tay đã nứt, thoáng dùng sức lại đau đến tê tâm liệt phế.

Thấy anh cắn chặt hàm răng, đầu đầy mồ hôi, Lạc Tử Quân không nói lời nào dùng hai tay kéo anh lên, so ra anh công cậu nhóc này thật quá sức dễ dàng.

“Tiểu quý, số của cậu tốt thật, bệnh viện của nhà tôi ở gần đây, tôi công cậu qua đó.”

Bất cứ ở chỗ nào hay lúc nào, Lạc Tử Quân vẫn giữ vững khuôn mặt tươi cười, giống như không có người nào có thể nhiễu loạn tâm tư bình thường của anh được.

“Tôi không phải tiểu quý, tôi đã mười ba tuổi rồi.”

Quật cường phản bác, ba lần anh đã kêu mình là tiểu quý rồi, mặc dù so với đám bạn cùng lứa tuổi với mình thì anh không thích bị gọi là tiểu quý.

“Ha ha... Được được được, không gọi em là tiểu quý, vậy em nói cho tôi biết tên em là gì đi?”

Cười ra tiếng hì hì, Lạc Tử Quân vì đi lại mà hơi thở có chút dồn dập.

“Tôi...” Lạc Tử Quân cảm giác cậu bé sau lưng có chút chần chờ, “Tôi tên là A Dã.”

“A Dã.” Lạc Tử Quân lặp lại, tên này cũng rất thích hợp với cậu bé. “Vậy em họ gì?”

“Tôi không có họ.”

A Dã quay đầu, thân thể có chút cứng, dường như cũng có chút không vui.

“Được rồi, em không muốn nói, tôi cũng không miễn cưỡng em làm gì, A Dã.”

Lạc Tử Quân vui vẻ đáp, phỏng đoán thân thể của anh có thể làm cho anh không vui. Vô ý hỏi nữa, hai người cứ im lặng như vậy đến thẳng bệnh viện.

Lạc Tử Quân vẫn còn ở độ tuổi thiếu niên nên chưa từng nghĩ tới, lòng tốt của mình cứu A Dã, về sau lại trở thành phiền toái lớn nhất của mình.

103. Chương 103

Mùa đông ở Hokkaido được bao phủ khắp nơi với cảnh vật tuyết trắng, những đóa hoa tuyết tự do bay múa, càng tăng thêm phần tuyết đẹp cho nơi đây.

Vất vả lắm mới lấy được địa chỉ, Hạ Vũ Nhược tức giận bùng bùng chạy thẳng đến biệt thự theo địa chỉ ghi rõ.

Tòa nhà nằm ở ngoại ô Hokkaido, diện tích đủ rộng đủ để biểu diễn thế lực của gia chủ, hậu viện trở nên mờ ảo với hơi nước nóng bốc lên, hẳn có người xây dựng ra suối nước nóng nhân tạo. Cả ngôi nhà đều mang phong cách cổ điển Nhật Bản, những bông tuyết bao phủ, càng tăng thêm tình cảm cho nơi đây rất nhiều.

Nhưng bất luận nó có đẹp và hùng vĩ thế nào, Hạ Vũ Nhược đều rất tức giận nên cũng không có tâm tình thưởng thức.

Cô đứng ở trước cánh cổng cửa lớn, đôi tay chống nạnh, gò má tức giận, hít sâu một hơi, cô rống cổ lên hét:

“Lạc Tử Quân chết tiệt, anh mau ra đây- cho- tôi.”

Bên trong biệt viện, những cành cây bị ứ đọng tuyết trắng đột nhiên rơi xuống, lộ ra màu xanh biếc.

Cơ thể đang thả lỏng đầy hưởng thụ, trên người Lạc Tử Quân trần trụi đang đắm chìm trong hồ suối nước nóng, cảm nhận được luồng khí lạnh rợn người, không khỏi mở hai mắt ra, đáp lại ánh mắt yêu mỵ là một đôi mắt đào hoa phong nhã.

“Sao vậy?”

Người đàn ông mặc chiếc áo choàng tằm màu trắng, sợi tóc mềm mại còn nhỏ giọt châu xuống, dáng dấp anh rất đẹp, so với con gái còn muốn mê hoặc hơn, làn da trắng nõn tựa như có thể nắm tay ra, môi mỏng khêu gợi phiếm đỏ. Ngón tay dài nhỏ mềm mại tào nhã bưng ly rượu đỏ cao đặt bên môi mút nhẹ, mỗi một động tác của Thần Mộc Dã đều toát ra vẻ ưu nhã, nếu không phải biết anh nhiều năm, Lạc Tử Quân thật sự không cách nào đem da thịt trắng mịn tào nhã ở trước mặt là quý công tử của lão đại xã hội đen.

“Không có gì! Chỉ là nghe giọng nói rất quen thuộc, nhưng mà, không thể nào đâu, có lẽ tôi đã nghe nhầm rồi.”

Nhận lấy ly rượu đỏ từ trên tay Thần Mộc Dã, Lạc Tử Quân mỉm cười đổ vào miệng lớn uống, lắc đầu kiên quyết, trông mắt trở nên mê ly sâu sắc, nhìn suối nước nóng dâng lên tầng sương mù màu trắng, giống như trong sương mù nhìn thấy được dung nhan hờn dỗi của Vũ Nhược mà anh ngày nhớ đêm mong.

Nhớ tới cô, Lạc Tử Quân không tự chủ khẽ động khóe miệng, ánh mắt bắt đầu thay đổi vẻ dịu dàng.

Nhưng mà anh không có chú ý đến, vẻ dịu dàng thay đổi của mình lại làm cho ánh mắt Thần Mộc Dã trở nên tối sầm lại.

Mười năm trước, cũng vào một mùa đông, Thần Mộc Dã mới mười ba tuổi đến Hokkaido, bởi vì anh quá cường không chịu thua, anh dường như mỗi ngày đều bị bọn thiếu niên bắt lương truy đánh.

Mỗi một lần, khi anh cùng đường thì Lạc Tử Quân không hề báo trước hiện ra, thay anh đuổi những người đó bỏ chạy. Sau đó trên hai người đều đầy vết thương, tựa như thở hổn hển giống nhau, nhìn nhau cực kỳ cười ản ý không hề quan tâm đến. Ngay lúc đó trong thế giới của Thần Mộc Dã, Lạc Tử Quân làm cho cuộc sống của anh không còn là màu xám nữa.

“Ông chủ...”

Sơn Kỳ Tuấn Sinh là một trong những trợ thủ đắc lực nhất của Thần Mộc Dã, chàng trai đi đến bên cạnh Thần Mộc Dã, ánh mắt liếc nhìn về phía ly rượu đỏ Lạc Tử Quân đang uống, nhỏ giọng nói mấy câu vào bên tai của Thần Mộc Dã.

Ngoài mặt Thần Mộc Dã vẫn cứ im lặng, nhưng cổ tay lại nắm chặt chiếc ly, cảm thấy không còn được tự nhiên như lúc đầu nữa.

Nhìn Sơn Kỳ Tuấn Sinh một cái, ý bảo ông chờ ở nội sảnh, nhắm mắt lại để cho cảm xúc của mình thoáng kéo dài ra, lúc này mới khôi phục lại nụ cười đối mặt với Lạc Tử Quân.

“Tôi có chút chuyện cần xử lý, nên rời đi trước anh ở lại ngâm mình một lát đi.”

Anh đặt đôi tay lên trên vai của Lạc Tử Quân, anh hạ thân thể xuống dưới nước, làm cho hơi nước nóng tràn qua bờ vai của anh, mặc dù nơi này nhiệt độ của suối nước nóng khá cao, nhưng mùa đông ở Hokkaido vẫn lạnh đến thấu xương, anh không mình bị lạnh.

Thấy anh ta vẫn nhắm cặp mắt như cũ, ngâm mình ở trong hồ, Thần Mộc Dã lúc này mới đứng lên, mặc chiếc áo ki-mô-nô do cô gái tiến đến khoác chiếc áo màu đen da cừu lên trên người cho anh. Anh quay đầu nhìn lại Lạc Tử Quân một cái, trong ánh mắt xen lẫn chút dằn vặt, rồi thở dài, lúc này mới xoay người hướng về phía sảnh đi tới.

Thần Mộc Dã nói chuyện ở nội sảnh, nhưng thật ra là ở phòng trà gần bên cạnh suối nước nóng; phòng trà được bố trí cổ kính, với chiếc bàn trà nệm êm thuộc kiểu điển hình của phong cách người Nhật, nhưng quan sát cẩn thận, gian phòng trà này tương đối tinh xảo kết hợp với chút kiểu cách của Trung Quốc, cách bố trí rất tốt, không thể không khiến chủ nhân khác phải than thở với kiểu tinh tế đầy khéo léo này.

“Ông chủ, bên trong có một cô gái tự xưng là bạn của Lạc tiên sinh, nói đến đây để tìm Lạc tiên sinh.”

Thần Mộc Dã cũng không vội đi vào phòng trà, ngược lại dừng chân ở ngoài cửa phòng trà, lộ ra từ trong khe cửa, theo dõi cô gái Trung Quốc đang tò mò nhìn bốn phía. Sơn Kỳ Tuấn Sinh đứng ở phía sau của anh, mặt không tỏ vẻ gì như muốn bấm báo, ở bên trong tòa nhà của Thần Mộc Dã, tất cả mọi người đều

biết Lạc Tử Quân đối với Thần Mộc Dã rất quan trọng, Sơn Kỳ Tuấn Sinh đi theo Thần Mộc Dã đã bảy năm, đương nhiên anh ta sẽ không dám làm chậm trễ công việc.

Khẽ nâng tay lên, ngăn cản Sơn Kỳ Tuấn Sinh tiếp tục nói, Sơn Kỳ Tuấn Sinh gật đầu, khẽ khom người lui ra.

Thần Mộc Dã nâng lên cánh môi xinh đẹp gợi cảm, tách ra một nụ cười so với con gái còn xinh đẹp hấp dẫn hơn nhiều, theo thói quen chuyển động ngón trỏ trái lên trên chiếc nhẫn mặt quỷ, nhắc guốc gỗ đi vào phòng trà.

Đột nhiên có người đẩy cửa tiến vào, Hạ Vũ Nhược sợ hết hồn, nhưng cô rất nhanh làm cho chính mình bình tĩnh lại, ngồi chồm hổm ở trên nệm êm, ưỡn thẳng sống lưng, cố gắng tỏ vẻ liêu mạng kiên cường. Nhưng khi cô nhìn thấy Thần Mộc Dã ngồi xuống đối diện cô, cô đột nhiên trợn mắt há hốc mồm, theo bản năng dụi dụi con mắt, nửa mở to hai mắt nhìn về phía Thần Mộc Dã.

“A... Anh... Anh... Anh...”

Đột nhiên hét lên quái dị, Hạ Vũ Nhược đưa ngón tay thon ngọc chỉ vào mặt của Thần Mộc Dã, mắt nửa ngày cô cũng không nhớ ra nên nói cái gì?! Muốn nói anh rất đẹp, nhưng anh là một người đàn ông, nên cảm thấy dùng từ này không thích hợp lắm. Nói anh rất tuấn tú, lại cảm thấy không đúng, vẻ đẹp của anh là nét đẹp giữa vẻ âm nhu dịu dàng của phụ nữ với nét tinh xảo thông minh của người đàn ông.

Đối với phản ứng của cô, Thần Mộc Dã cũng không cảm thấy bất ngờ, dù thế nào đi nữa anh đã thấy phản ứng này nhiều lần nên đã trở thành thói quen rồi.

Anh ta chỉ hơi hơi cười cười, cũng không có mở miệng đáp lại lời của cô nói, chỉ cứ duỗi cánh tay ra bắt đầu pha trà, động tác dịu dàng ưu nhã, càng khiến Hạ Vũ Nhược trừng lớn đôi mắt. Không thể tin được động tác của người đàn ông trước mắt này lại ưu nhã như vậy.

Nhưng đột nhiên, Hạ Vũ Nhược chuyển đổi ánh mắt, dùng một loại ánh mắt tràn đầy thương hại tiếp tục nhìn chằm chằm Thần Mộc Dã.

Thần Mộc Dã cũng không nói rõ ra, về tính nghiêm trọng trong tình cảm biểu lộ của cô, anh có chút thương hại, có chút đồng tình, có chút bất đắc dĩ... Anh chỉ cảm thấy loại ánh mắt này làm cho anh cảm thấy rất không thoải mái, khẽ nhíu chân mày, môi mỏng không vui khẽ động.

“Cô đang nhìn cái gì?”

“A! Không... Không có gì!”

Nghi ngờ của anh khiến Hạ Vũ Nhược cả kinh, cuống quýt cười khan hai tiếng cúi đầu, ánh mắt đen to chột dạ dao động nhìn chung quanh.

“Nói đi!”

Miễn cưỡng đề xuống bất mãn đầy ngập, gương mặt tuấn tú Thần Mộc Dã chìm xuống hỏi, nhìn cô giống như người bạn thanh mai trúc mã của Lạc Tử Quân, cho nên anh cũng không muốn so đo cùng cô.

“À? Nói gì nhỉ?”

Đột nhiên bị anh hỏi lại, Hạ Vũ Nhược mở to đôi mắt mơ màng, cũng quên đi chuyện quan trọng trong chuyện đi lần này của mình.

“Hãy nói tại sao cô tới tìm Tử Quân?”

Thần Mộc Dã tức giận nghiến răng, nói ra từng chữ từng chữ nhắc nhở cô, thật rất muốn cạy đầu của cô ra, xem rốt cuộc cô đang nghĩ đến những chuyện tâm phào gì vậy.

“A, anh không nói thiếu chút nữa tôi đã quên mất mục đích đến chỗ này rồi!”

Hạ Vũ Nhược khôi phục vẻ mặt như cũ, liền không khách khí nữa, cầm lấy tách Hồng Trà mà Thần Mộc Dã mới vừa đưa đến, hơi ngửa đầu lên trời uống, còn vươn cái lưỡi mềm mại liếm khô bờ môi.

“Tôi tới để đòi nợ, tên khốn Lạc Tử Quân kia thiếu tôi một vật rất quan trọng-”

Nghĩ đến những chuyện này, ánh mắt Hạ Vũ Nhược đột nhiên trở nên oán hận, căm hận nhìn chằm chằm về nơi xa nào đó giống như cô đang đi vào cõi thần tiên, một đôi tay nắm thật chặt tách trà, giống như cô đang thất lấy chính cái cổ của tên oan gia Lạc Tử Quân đó.

104. Chương 104: Ngoại Truyện 3

Thần Mộc Dã nhất thời không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn chằm chằm Hạ Vũ Nhược đang mất hồn, trong ánh mắt của cô lộ ra vẻ quật cường cố chấp, còn có một chút tình yêu chắc có lẽ cả bản thân cô cũng không nhận thấy được điều đó.

Cô càng nghĩ càng thất thần, Thần Mộc Dã nhìn ra được điều kì lạ, giống như từ trong ánh mắt cô, anh nhìn thấy được bản tính cố chấp của chính mình.

“Ý của cô là, cô đuổi đến từ nơi xa xôi đến đây, chỉ vì muốn đòi nợ thôi sao?”

Thần Mộc Dã giúp Hạ Vũ Nhược lấy lại tinh thần liền rót vào đầy trong tách trà tiếp, cũng vì chính mình rót thêm một tách trà, đặt tại trước mũi hít mùi hương của Trà, uống một hơi cạn sạch, bản tính của anh chính là luôn theo đuổi hoàn mỹ.

“Dĩ nhiên, nếu không tôi cũng sẽ không chạy đến nơi đây.”

Lần này Hạ Vũ Nhược cũng không uống một hớp trong tách trà, mà là học theo bộ dạng của Thần Mộc Dã, thưởng thức tinh phẩm của trà; do thường ngày Hạ Vũ Nhược quen uống cà phê, cho nên cô không biết khi chính mình uống trà sẽ cảm thấy có vị gì, chỉ là cô cảm giác vị trà rất thanh nhẹ, mới vào miệng có chút chất, nhưng khi hiểu ra đôi chút, lại cảm giác miệng lại rất thanh thanh, mùi vị rất đặc biệt.

“Vậy anh ấy rốt cuộc thiếu cô cái gì, quan trọng đến mức cô phải đuổi đến Hokkaido?”

Môi mỏng mím chặt cười cười, Thần Mộc Dã nhìn như vô tình tiếp tục hỏi, muốn từ trong miệng Hạ Vũ Nhược lấy được nhiều đáp án hơn.

“Anh ấy...”

Chân mày Hạ Vũ Nhược cau lại, quơ tay múa chân muốn trả lời, nhưng con người lại đảo một vòng đem lời vừa nói xoay chuyển, ngồi xuống tiếp tục uống trà.

“Sao tôi phải nói cho anh biết chứ? Lạc Tử Quân ở đâu? Tôi tới đây lâu như vậy, sao vẫn không thấy anh ta chứ?”

Hạ Vũ Nhược bấu môi, ở trong lòng mắng: Lạc Tử Quân đáng chết, bản tiểu thư đại giá quang lâm, anh còn chưa cút tới đây tự mình tiếp giá, quả thực là không muốn sống mà.

Có lẽ cảm nhận được Hạ Vũ Nhược đang mắng chửi đầy bụng, dù nhắm hai mắt an tĩnh trong lúc đang nghỉ ngơi, đột nhiên Lạc Tử Quân cảm thấy một khí lạnh bức người, không tự chủ hắt hơi một cái.

“Tử Quân có một số việc đã đi ra ngoài, cô tìm anh ấy đòi cái gì, nói cho tôi biết cũng giống như nói cho anh ta biết vậy, tôi có thể thay anh ấy trả lại cho cô.”

Thần Mộc Dã tự mình nói, vẻ mặt lạnh nhạt nhìn không ra bất kỳ tâm tình gì trên khuôn mặt của anh, thân là người trong hắc đạo nhiều năm như vậy, anh đã sớm thành thói quen thu hẹp lại biểu lộ tình cảm của chính mình.

“Cái này, tôi sợ rằng anh trả không nổi -”

Cổ ý kéo dài và nhấn mạnh ở âm cuối, Hạ Vũ Nhược đưa cằm nâng cao, nghe giọng điệu Thần Mộc Dã nói chuyện giống như là bạn rất tốt với Lạc Tử Quân, làm cho trong lòng cô ề ảm không thoải mái.

Thần Mộc Dã không nói thêm gì nữa, chỉ là mặt không hề có biểu lộ gì, vẫn cứ nhìn chằm chằm vào Hạ Vũ Nhược, đoán không ra anh ta đang nghĩ đến cái gì; nếu là phụ nữ bình thường nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng

soi mới của Thần Mộc Dã, e rằng đã sớm đứng ngồi không yên, đáng tiếc đây là Nhị Tiểu Thư của nhà họ Hạ Hạ Vũ Nhược, từ nhỏ không sợ trời không sợ đất, nên cô liền ưỡn thẳng lưng, dùng đôi mắt to linh động không hề yếu thế trợn mắt nhìn lại anh. (Edit: chị này đúng là bó tay, anh hùng quá đi.)

Đang lúc hai người mắt to trừng mắt nhỏ, giằng co không ngừng, ngoài cửa truyền đến hai tiếng gõ của nhẹ nhàng.

“Vào đi.”

Mắt vẫn như cũ nhìn chằm chằm vào Hạ Vũ Nhược, Thần Mộc Dã lạnh giọng trả lời.

“Ông chủ.” Sơn Kỳ Tuấn Sinh cung kính đi vào, “Lần trước cùng Sơn Khẩu Tổ giao dịch, là A Hòa tiết lộ tin tức, đã bắt được người trở lại rồi, đang ở Hóa Nghiệt Đường, hiện tại ông chủ có muốn đi đến đó không?”

Vuốt vuốt tách trà trên tay, Thần Mộc Dã lại khẽ động khóe môi cười, nhưng nụ cười của anh này, ở trong mắt của Hạ Vũ Nhược chỉ cảm thấy cả người rùng mình, không tự kìm hãm được liền rùng mình một cái, hơn nữa cô cảm thấy, màu sắc đồng tử của anh ta lại không giống nhau chút nào.

Thần Mộc Dã đứng lên, thân thể cao to mặc dù có hơi gầy, nhưng lại tản ra khí thế làm cho người lạ chớ đến gần. Đi tới cửa, Thần Mộc Dã đột nhiên dừng bước lại, liếc Hạ Vũ Nhược cả người đang run sợ một cái, lạnh giọng phân phó:

“Mang theo cô ấy, cùng đi.”

“Tôi?!”

Chớp chớp đôi mắt vô tội, Hạ Vũ Nhược rất muốn nói mình không muốn đi theo xem náo nhiệt, nhưng ngại vì hai người đàn ông này có biểu tình rất lạnh lùng đáng sợ, nên Hạ Vũ Nhược nuốt nước miếng một cái, đành phải chậm rãi đứng lên, rũ thấp đầu đi theo phía sau bọn họ, xuyên qua một đầu hành lang dài, thấy trong giữa nhà có một gian phòng lớn, ngoài gian phòng treo ba chữ to trên tấm bảng viết Hóa Nghiệt Đường .

Vừa tiến vào Hóa Nghiệt Đường, Hạ Vũ Nhược liền cảm nhận được một luồng khí áp bức cực thấp, vốn dĩ bên trong đám đàn ông áo đen đứng thành tốp năm tốp ba, vừa nhìn thấy Thần Mộc Dã bước vào, liền cúi đầu, hai tay chấp sau lưng, tự động đứng ở hai bên trái phải. Trong gian phòng, một người đàn ông đang quỳ gối, Hạ Vũ Nhược suy đoán hẳn ta chính là người mà Sơn Kỳ Tuấn Sinh vừa rồi mới nhắc tới tên là A Hòa, bộ mặt A Hòa đầm đìa mồ hôi, bất an cứ chần chừ xoa xoa lòng bàn tay không ngừng đổ mồ hôi, đôi mắt nhỏ nhìn chằm chằm mặt đất không dám ngẩng đầu lên.

Đi theo sau lưng Thần Mộc Dã, Hạ Vũ Nhược liếc mành nhìn đi cảm giác buồn cười, mắt to tò mò len lén ngược nhìn chung quanh, trước kia ở trong TV thấy chiếu về Xã Hội Đen, không nghĩ tới hôm nay có thể tự thể nghiệm rồi, nội tâm không cảm được cảm giác hưng phấn.

“Ông... Ông chủ... Ông chủ...”

Thần Mộc Dã vừa ngồi vào chỗ của mình, A Hòa liền run rẩy nói, ánh mắt Thần Mộc Dã âm lãnh nhìn soi mói, ruột gan anh nhanh chóng bị hù dọa đến vỡ vụn, run run nửa ngày cũng không nói ra nguyên do vì sao.

Híp chặt ánh mắt âm nhu, Thần Mộc Dã không hề cảm thấy chuyện đáng quan tâm liền chuyển động chiếc nhẫn ở ngón tay trái áp út, cũng không nói chuyện, chỉ cứ nhìn A Hòa, màu sắc trông mắt cũng dần dần từ màu đen biến thành màu lam, trong đôi mắt lại lộ ra sát khí nặng nề.

“Ông... Ông chủ, thật xin lỗi, thật xin lỗi, thật xin lỗi, tôi sai rồi, tôi... Tôi... Cầu xin ông chủ đừng có giết tôi, tôi van cầu anh!”

Thật sự không chịu nổi ánh mắt lạnh của anh ta cứ nhìn chằm chú, A Hòa giống như vỡ nát không ngừng đập đầu cầu xin tha thứ, mồ hôi trên mặt cùng nước mắt cứ xen lẫn vào nhau, chặt vật không chịu nổi.

Đối với việc hẳn ta cầu xin tha thứ không chút cử động, Thần Mộc Dã cứ như cũ lười biếng phải mở miệng, chỉ nhìn Sơn Kỳ Tuấn Sinh một cái, anh lập tức hiểu ý, không mang theo một tia tình cảm hỏi.

“Có phải Sơn Khẩu Tổ cho cậu điều kiện sống tốt hay không, để cho cậu dám tới chỗ Hình Cảnh Quốc Tế tiết lộ bí mật, quét hàng của bọn tôi có đúng không hả?”

“Này...”

Chân mày A Hòa xiết chặt lại, ánh mắt lén lút cứ né tránh chung quanh, hiển nhiên có chút do dự.

Cái vấn đề này là một bẫy rập. Thừa nhận, hôm nay anh nói ra, dám khẳng định từ nơi này đi ra ngoài sẽ mất mạng; không thừa nhận liền bị ông chủ ném ra, Sơn Khẩu Tổ chắc sẽ không bỏ qua cho anh; cũng đều không phải là lỗi của anh.

Hạ Vũ Nhược cau mày nhìn về phía Thần Mộc Dã, chỉ thấy cạnh môi anh vẫn giữ nụ cười lạnh, như không có chuyện gì xảy ra cứ vuốt vuốt chiếc nhẫn. Hạ Vũ Nhược đột nhiên hiểu, vì sao anh ta còn trẻ như vậy có thể lên làm người thống trị cao nhất của Thần Mộc Đường, anh ta quả thật quá đáng sợ.

Thấy anh vẫn chậm chạp không trả lời, Sơn Kỳ Tuấn Sinh từ từ thông thả bước tới bên cạnh anh, sau khi thân thể cứ trì hoãn, tay phải nặng nề vỗ vào trên bả vai của anh, A Hòa hoảng sợ cả người run lên.

“A Hòa, anh hãy nói ra sự thật, ông chủ có lẽ sẽ có lòng từ bi, anh cứ cái gì cũng không nói, ông chủ thật sự nóng giận sẽ vận dụng theo gia pháp, vậy thì ai cũng không thể cứu được anh cả.”

Buổi nói chuyện của Sơn Kỳ Tuấn Sinh khiến cho thân thể A Hòa càng thêm run rẩy giống như chiếc lá mùa thu rơi, sắc mặt càng trở nên trắng bệch, anh ngẩng đầu liếc nhìn Thần Mộc Dã, rồi lại lúng túng cúi đầu xuống.

Đột nhiên, cẳng không ngừng đập đầu trên mặt đất, thanh âm thùng thùng làm cho Hạ Vũ Nhược khiếp sợ hết hồn. Trong chốc lát, trên đầu của anh ta liền rỉ ra máu, không ngờ mồ hôi từ trán chảy dài đến cổ như vậy, giống một con rắn độc quấn chặt trên mặt của anh ta.

Hơi thở của Hạ Vũ Nhược có chút gấp rút, cô khổ sở vuốt lồng ngực, lúc mới vừa tới rất có hiếu kỳ cùng hưng phấn, nhưng giờ tất cả đều không còn nữa rồi, cho dù cô lớn mật đi nữa, cũng không hề gặp qua trường hợp như vậy, một hồi mùi máu tươi làm cho cô có cảm giác muốn ói.

“Ông chủ, cầu xin anh hãy tha cho tôi, đều là do tôi nhất thời hồ đồ. Ông chủ cầu xin anh đó, tôi van cầu xin anh tha cho tôi, tôi không dám nữa, tôi sẽ không dám nữa, không dám nữa...”

Thần Mộc Dã liếc A Hòa đang không ngừng đập đầu một cái, trong ánh mắt lộ ra vẻ khinh thường cùng chán ghét, anh ta ghét nhất loại ăn cây táo mà rào cây sung. Hướng về phía Sơn Kỳ Tuấn Sinh nháy mắt, Sơn Kỳ Tuấn Sinh gật đầu, từ trong lồng ngực móc ra khẩu súng lục giảm thanh, nhắm ngay đầu của A Hòa.

Một tiếng súng vang khó chịu, lời A Hòa cầu xin tha thứ còn chưa nói hết, thì cả thân thể liền nặng nề ngã về phía sau, không cam lòng nhìn mắt mở thật to, gắt gao nhìn chăm chăm về phía Thần Mộc Dã, lông mi mở ra trông mắt màu đen chính giữa chuyển động, nồng đặc mùi máu tanh hôi từ sau ót lan tràn ra.

“A -”

Hạ Vũ Nhược hét lên một tiếng, cả người khẽ run rẩy, sợ hãi lui về phía sau hai bước, tinh thần hoảng hốt, trước mặt bỗng tối sầm, bất tỉnh đi.

105. Chương 105: Ngoại Truyện 4

“A -”

Hạ Vũ Nhược hét lên một tiếng, cả người khẽ run, sợ hãi lui về phía sau hai bước, tinh thần hoảng hốt, trước mặt bỗng tối sầm, bất tỉnh đi.

Đối với việc Hạ Vũ Nhược đột nhiên bất tỉnh, Thần Mộc Dã cũng rất sợ hãi, vốn định trêu chọc cô gái nhỏ không sợ trời không sợ đất này, cô là người xuất thân trong nhà giàu có, theo chân bọn họ nhìn thấy cảnh bất đồng với những vết đao dính đầy máu hằng ngày này, chắc cô chưa từng thấy qua trường hợp máu tanh này.

Đang thở dài, vừa tính đứng lên ôm cô thì chợt từ ngoài cửa xông vào một người.

Lạc Tử Quân mặc áo choàng tằm màu trắng, tóc trên người vẫn còn nhỏ giọt nước châu, khoe môi anh mặc dù đang mỉm cười, nhưng chân mày lại khóa chặt, trông mắt thâm thúy nhưng vẫn khóa thật chặt trên thân thể mềm nhũn của Hạ Vũ Nhược.

“Tử Quân, sao anh lại tới đây? Anh...”

Ngẩng đầu nhìn thấy anh, Thần Mộc Dã miễn cưỡng cười cười, đứng lên nghênh đón.

Ai ngờ, Lạc Tử Quân ngay cả nhìn cũng không hề nhìn đến anh lấy một cái, thẳng lướt đến bên cạnh của anh, chạy thẳng tới bên cạnh Hạ Vũ Nhược, ngồi xổm người xuống, ngón tay thon dài bảo hộ lấy Hạ Vũ Nhược, bởi vì kinh sợ quá độ mà chân mày khóa chặt, cười nhạt một tiếng, cũng không xem Hạ Vũ Nhược có thể đáp lại anh hay không, cứng chiều sờ sờ cái mũi nhỏ của cô.

“Tử Quân, anh nghe tôi giải thích, tôi không có...”

Thấy anh ta ôm lấy Hạ Vũ Nhược, ánh mắt dừng lại rồi xoay người đi, Thần Mộc Dã vội vã giải thích.

Nhưng mà, lời giải thích của anh ta lại bị Lạc Tử Quân lạnh lùng cắt đứt.

“Tôi mang Vũ Nhược đi nghỉ ngơi trước, có lời gì thì sau này hãy nói.”

Nhìn anh một cái nặng trĩu, Lạc Tử Quân ôm thật chặt thân thể Hạ Vũ Nhược, lướt qua làm Thần Mộc Dã hơi sững sờ, rồi đi tầm mắt của mọi người.

Mặc dù thần sắc của anh ta rất bình thường, không biểu hiện gì quá nhiều, nhưng Thần Mộc Dã lại nhìn ra được, trong ánh mắt của anh mang theo trách cứ; nhất thời làm cho chính mình mất hồn, Thần Mộc Dã lui về phía sau hai bước, nặng nề ngã ngồi ở trên ghế, ánh mắt hốt hoảng bất định. Anh chưa từng nhìn thấy ánh mắt anh ấy lại dịu dàng nhìn cô ta cứng chiều như vậy, giống như nhìn một trân bảo hiếm thấy, thở một hơi dài nhẹ nhõm, Thần Mộc Dã khép chặt đôi mắt, đặt hai tay tại trên đầu gối không tự chủ liền nắm chặt, gân xanh điều nổi lên trên cổ tay...

Lạc Tử Quân đem Hạ Vũ Nhược an trí tại trên chính chiếc giường của mình, người giúp việc làm nhiệm vụ giúp cô thay đổi quần áo bị dơ do dính ướt mồ hôi, lại tự mình thay cô đắp chăn lên, để cho cô ngủ thật thoải mái dễ chịu.

Nhưng cho dù hoàn cảnh có thoải mái đi nữa, Hạ Vũ Nhược vẫn ngủ không yên, lông mi thật dài cong lên có chút rung rung, trên khuôn mặt trắng bệch nhỏ nhắn không ngừng toát mồ hôi lạnh, làm cho cánh môi đỏ thắm như cũng trắng bệch, không ngừng mê sảng.

Thay cô lau mồ hôi, trong lòng Lạc Tử Quân rơi vào tự trách, anh ở sau hậu viện nghe được tiếng kêu thảm thiết của Vũ Nhược, dùng tốc độ chạy đến nhanh nhất, nhưng mà không còn kịp ngăn cản được nữa...

“Không cần, không nên làm... Tránh ra, tránh ra... Không cần... A...”

Trên giường Hạ Vũ Nhược không ngừng dao động cái đầu nhỏ, trên trán rỉ ra mồ hôi, đột nhiên khê khê một tiếng liền mở mắt, thấy rõ người vẫn canh giữ ở bên cạnh cô chính là Lạc Tử Quân, nên cái gì cũng bắt chắp, cứ nhào tới vào trong ngực của anh, gắt gao ôm thật chặt.

“Nhược Nhi, đừng khóc, đừng khóc, đều là tôi không tốt, em đừng khóc, có được hay không...”

Nước mắt của Hạ Vũ Nhược, khiến cho Lạc Tử Quân luôn luôn tỉnh táo tự nhiên rối loạn tay chân, không dám đẩy cô ra, chỉ là chân tay có chút vụng về cứ vỗ vào lưng của cô nhẹ nhàng dỗ dành, bình thường ăn nói khéo léo, giờ không biết đã chạy đi đến nơi nào, tới tới lui lui cũng chỉ biết gọi cô đừng khóc.

“Tốt lắm tốt lắm, Nhược Nhi ngoan, đừng khóc, khóc sẽ không đẹp...”

Có lẽ đã khóc đủ rồi, có lẽ Lạc Tử Quân dù trấn an rất vụng về nhưng đã có tác dụng, thấy Hạ Vũ Nhược dần dần ngừng khóc lóc, thấy khóe mắt đầy nước mắt, đột nhiên Lạc Tử Quân đẩy cô ra, hai tay cuộn tròn, hai chân ngồi ở trên giường, hai vai còn run lên một cái.

“Nhược Nhi...”

Đột nhiên mất đi lồng ngực ấm áp của cô, trong ánh mắt của Lạc Tử Quân thoáng qua một tia không muốn, nhưng tình huống dưới mắt, anh ta lại không dám nói thêm cái gì, chỉ dần dần mở miệng kêu lên một tiếng.

Hạ Vũ Nhược ngẩng đầu lên, mang theo bộ dáng đầy lệ làm cho trong lòng của Lạc Tử Quân căng thẳng, hận không thể kéo cô vào trong lồng ngực hảo hảo che chở. Có thể thấy được ánh mắt cô đỏ lên, nước mắt vừa trơn trượt xuống qua gương mặt, cả người anh đều rối loạn.

“Nhược Nhi, em, em đừng khóc a, em, em đánh tôi hai cái, hoặc là mắng tôi cũng được, chỉ là, là được...”

Nhất thời dưới tình thế cấp bách, Lạc Tử Quân kéo nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô dùng sức đập lên trên lồng ngực chính mình mấy đấm.

“Chỉ là đừng khóc nữa, có được hay không?”

Mặc dù mấy quyền của Hạ Vũ Nhược đánh trúng anh rất nhẹ, nhưng Lạc Tử Quân vẫn giả bộ ho sặc sụa, nâng lên cặp mắt tội nghiệp, dùng một bộ dạng của chó Nhật lấy lòng.

Phì! Không chịu nổi nhìn bộ dạng tức cười của anh, Hạ Vũ Nhược đột nhiên nín khóc mỉm cười.

Thấy cô rút cuộc lại lộ ra nụ cười, lúc này trong lòng của Lạc Tử Quân mới thấy thả lỏng một chút, trong ánh mắt lộ ra thần sắc nặng nề liền thoáng qua vẻ thâm kín.

“Đúng rồi, sao em lại một mình chạy đến Hokkaido? Làm sao em biết địa chỉ nơi này?”

Bởi vì lần trước Hạ Vũ Hi vội vã đi cứu Tống Khuynh Vân, nên bắt buộc Lạc Tử Quân phải đi tìm Thần Mộc Dã ra tay giúp đỡ, cũng vì vậy mà thiếu hẳn một món nợ ân tình. Sau đó, Thần Mộc Dã yêu cầu anh ta trở lại Hokkaido, trở lại Thần Mộc Đường, anh ta muốn anh đến nghỉ ngơi Thần Mộc Đường nghỉ ngơi suốt cả một năm. Chuyện này, ngoại trừ anh chàng thần bí kia ra với chị gái lắm nhảm, thì anh ta cũng không có nói ra với ai cả...

Nghĩ tới đây, anh ta đột nhiên có chút bất đắc dĩ cười cười, sợ rằng ngoại trừ Lạc Tử Quân chỉ sợ thiên hạ không loạn, cũng sẽ không có người thứ hai có thể làm ra chuyện như vậy; anh ta ngược lại rất tò mò, chẳng lẽ cô cũng không lo lắng Vũ Nhược sẽ gặp phải chuyện nguy hiểm hay không? Còn cô tự tin em trai này của cô sẽ tuyệt đối liều mạng bảo vệ Vũ Nhược?

“Anh ở đây cười khúc khích cái gì chứ?”

Mắt to khéo léo tò mò nhìn chằm chằm vào Lạc Tử Quân, không nghĩ ra anh ta sao cứ lắc đầu một lúc, một lúc cười khúc khích, duỗi ngón tay ra cứ quơ quơ ở trước mặt của anh.

“Không có gì, không phải hỏi cô làm sao lại đi một mình đến Hokkaido vậy chứ?”

Mỉm cười bắt lấy bàn tay nhỏ bé của cô, đặt nhẹ nhàng ở bên môi hôn xuống.

Tay cô có chút lạnh như băng, nhưng khi tay bị anh nắm và đặt nụ hôn ấm áp của anh, làm cho nhiệt độ nóng rực từ cánh môi của anh cứ truyền tới tay cô, trên mặt Hạ Vũ Nhược bừng lên đỏ ửng, vẻ giận dữ cùng thần sắc tái nhợt, liền trừng mắt liếc nhìn anh một cái, rút bàn tay nóng bừng trở về.

“Tôi tới Hokkaido, là bởi vì chị Thuần nói với tôi...”

Chị Thuần vẫn nói mình thích Lạc Tử Quân, chỉ là mình không biết. Nửa câu sau lời nói của cô không hề nói ra, nũng nịu ngẩng đầu lên nhìn anh, bốn mắt nhìn nhau thấy sắc mặt Hạ Vũ Nhược trở nên đỏ ửng, quay đầu nhìn về phía nơi khác.

“Nói với em cái gì?”

Lạc Tử Quân hỏi, anh ta thật sự không nghĩ ra được người chị kia sẽ nói ra những điều kinh người gì đó, chỉ là Hạ Vũ Nhược thẹn thùng, ngược lại anh ta càng thêm tò mò, buổi nói chuyện như thế nào có thể làm cho

nhà họ Hạ Nhị Tiểu Thư không vượt đường xa ngàn dặm chạy đến Hokkaido, trong trí nhớ thì Vũ Nhược đường như là sợ lạnh nhất, cũng ghét nhất là tới Hokkaido du lịch.

“Không nói cho anh biết đâu.”

Hạ Vũ Nhược đỏ mặt nhìn chằm chằm vào trong đôi mắt, Lạc Tử Quân cũng nở nụ cười, hướng nhìn anh làm mất quý.

“A em ~”

Lạc Tử Quân giận quá hóa cười, cứng chiều gõ vào cái trán của cô một cái, thay cô kéo cao chăn đắp thân thể, cô mới vừa sờ tay vẫn cứ lạnh như băng.

“Em cứ ngủ tiếp một lúc, một lát nữa tôi sẽ trở lại thăm em.”

Nhìn thấy cô nằm xuống, thay cô đắp kín mền, bàn tay Lạc Tử Quân lướt qua lọn tóc của cô, quyến luyến vòng quanh nhu thuận phát ra của cô. Mới vừa đứng lên muốn rời khỏi, không ngờ tay lại bị nắm chặt, quay đầu lại nhìn cô:

“Tôi hơi sợ, anh có thể ở bên cạnh của tôi một lát nữa đi nha.”

Rúc vào trong chăn, Hạ Vũ Nhược đỏ mặt nói, mới vừa nhìn thấy một màn bắn chết, nhưng vẫn thỉnh thoảng cứ hiện ra ở trong đầu, lòng của cô vẫn bất an, không ngừng muốn anh lưu lại.

Không nói gì, chỉ hơi hơi cười ngồi trở lại bên giường, tay vẫn bị Hạ Vũ Nhược nắm, lần này cô không có rút tay về, nhìn nụ cười âm áp của Lạc Tử Quân, cô dần dần nhắm hai mắt lại.

Ở bên ngoài phòng, vẻ mặt lạnh lùng của Thần Mộc Dã vẫn nhìn bên trong phòng thấy hai người thật sự rất vui vẻ, thật sâu đáy mắt lộ ra vẻ đố kỵ, đôi tay không khỏi nắm chặt, anh liền xoay người phẩy tay áo bỏ đi.

106. Chương 106: Ngoại Truyện 5

Cách xa khỏi đại trạch của Thần Mộc Đường, nhìn một cái đến một con hẻm nhỏ bên trong không hề chớp mắt, mở phòng trà Nhật Bản ở trong nơi này đúng là không hợp nhau, trên lồng đèn giấy ngoài cửa viết hàng chữ đỏ ‘Trà’.

Một người đàn ông mặc bộ quần áo màu xám tro lớn, gục thấp đầu xuống với gương mặt che kín phân nửa, chỉ lộ ra một đôi sắc bén, cẩn thận quan sát chung quanh một lần nữa, xác định không có người theo dõi, lúc này mới quay người lại đi vào trong hẻm nhỏ, đón nhận gió tuyết hướng về phía gian phòng trà kia. Thuần thực đẩy cánh cửa chính ở phòng trà ra, cởi giày đi về chiếc ghế ở phía cuối căn phòng.

“Anh tới rồi à.”

Bên trong chiếc ghế ngồi có một người phụ nữ mặc chiếc áo ki-mô-nô màu trắng đen, búi tóc của người phụ nữ được vén lên gọn gàng, trên búi tóc cắm mấy cây trâm cài tóc màu bạc, trong đôi mắt chứa đầy nụ cười, trên bờ môi được thoa lên với vết son màu đỏ, tạo thành độ cong đẹp mắt, hai cánh tay uyển chuyển pha trà trông rất thành thạo.

Sơn Kỳ Tuấn Sinh không có lên tiếng trả lời, mà khoanh chân ngồi vào chỗ đối diện với cô, nhận lấy ly trà do cô đưa tới, uống vào một phần ba ngụm, nửa nhắm mắt lại để cảm nhận mùi hương thơm của trà.

“Hơn một năm không gặp, trà em pha vẫn ngon như vậy.”

Khóe miệng nhẹ nhàng khẽ động, lộ ra nụ cười nhạt nhẽo, Sơn Kỳ Tuấn Sinh đặt ly trà trở về mặt bàn, ngẩng đầu lên nhìn cô với bốn mắt nhìn nhau.

“Anh hai, chuyện lần trước, hẳn ta không có nghi ngờ anh chứ!”

Sơn Khẩu Hương Chúc cũng mím môi cười một tiếng, nhiều phần quyến rũ, thay Sơn Kỳ Tuấn Sinh châm thêm vào một chén.

“Không có, anh nghĩ là, “ Sơn Kỳ Tuấn Sinh uống một hơi cạn sạch, đem tách trà cầm trong tay vuốt vuốt, trông mắt trở nên lãnh lẽo, “Đại khái hần ta gần đây không còn tâm tư tiếp tục điều tra chuyện lần trước.”

Hiểu rõ anh trai luôn luôn làm việc cẩn thận, Sơn Khẩu Hương Chúc không có tiếp tục truy vấn, mà từ trong ngực móc ra một phong thơ phong kín, đưa vào trên tay của anh ta.

“Thân thể của ba không còn như trước nữa, đây là nhiệm vụ hần ta mới đưa cho anh, cần phải tăng nhanh tiến trình.”

Sơn Khẩu Hương Chúc chỉ nói tình trạng đơn giản của ba bây giờ, trong ánh mắt không tự chủ toát ra vẻ lo lắng, trong đôi mắt nhìn về phía Sơn Kỳ Tuấn Sinh chứa đầy nước mắt, thân thể của ba càng ngày càng sa sút, trong lòng cô hi vọng anh trai có thể mau sớm trở về làm chủ đại cục của gia đình Sơn Kỳ.

“Anh biết rồi, hãy chăm sóc thật tốt cho ba.”

Sơn Kỳ Tuấn Sinh đứng lên, đem phong thơ cất kỹ, nhìn về phía em gái khẽ nhíu chặt chân mày, anh với ba đều là những người có dã tâm, tính tình của em gái lại cực kỳ mềm yếu không hề tranh giành với bất cứ ai.

Sơn Khẩu Hương Chúc cảm nhận được ánh mắt bất mãn của anh trai, cúi đầu len lén lau đi nước mắt ướt ở hốc mắt, vẻ mặt tràn đầy lo lắng nhìn bóng lưng anh trai rời đi...

Thần Mộc Đường, ở bên trong vườn.

Đã ở mấy ngày nên quen với không khí đầy tuyết ở Hokkaido, cuối cùng, trong ánh mặt trời mùa đông phơi đầy không khí ấm áp ở trên người.

Luôn luôn mang đầy không khí trang nghiêm yên tĩnh, bên trong của khu vườn Thần Mộc trồng đầy hoa bên trong nhà kính, thỉnh thoảng truyền ra tiếng cười duyên của phụ nữ, trên dưới nhu hòa, đều là hoàn cảnh của người đàn ông cứng rắn lạnh lùng của Thần Mộc Đường.

“Oa, thật là giỏi a, thật thần kỳ a!”

Vì để trong lòng Hạ Vũ Nhược thấy dễ chịu hơn, Lạc Tử Quân có thể nói là hao phí hết tâm tư của mình, mỗi một ngày đều nghĩ đến biện pháp trêu chọc làm cho cô vui vẻ. Giống như ngày hôm trước ở trong vườn hoa cắm đầy máy xay gió màu đỏ; ngày hôm trước còn sai người dùng tuyết làm hình con chó con màu trắng, cứ xoay quanh bên cạnh Hạ Vũ Nhược; hôm nay lại phí hết tâm tư mời sư phụ sushi giỏi nhất đến Nhật Bản tốt nhất sushi sư phụ, biểu diễn sushi để cho cô xem.

Nhìn sư phụ sushi khéo tay càng không ngừng làm sushi với nhiều kiểu dáng và mỹ vị khác nhau, Hạ Vũ Nhược là vừa sợ lại vừa kinh ngạc, không kịp chờ đợi muốn thưởng thức các loại sushi, do ăn quá no, Lạc Tử Quân liền lập tức mang trà giúp tiêu hóa dạ dày đưa cho cô uống, tâm tình cực kỳ tốt, cũng dần dần quên đi cảnh máu tanh kia, nụ cười trên mặt cũng càng ngày càng ngọt ngào.

“Vũ Nhược, có muốn thử cái này một chút hay không?”

Trong đôi mắt tràn đầy nụ cười, Lạc Tử Quân bốc lên một khối sushi khác, thân mật đút vào trong miệng đang mở rộng của Hạ Vũ Nhược.

Hai người cứ đùa giỡn nhau không ngừng, cách chỗ bọn họ ngồi không xa ở trên nệm êm, Thần Mộc Dã đeo kính mát lạnh lùng nhìn thấy tất cả xảy ra, trên gương mặt lạnh lùng không nhìn ra bất kỳ cảm xúc nào của anh, đôi mắt vẫn khóa ở trên thân thể hai người mà không hề rời đi.

“Ông chủ.”

Sơn Kỳ Tuấn Sinh cẩn thận đến gần Thần Mộc Dã, cúi đầu hạ trầm giọng kêu một tiếng.

Bốp! Một cái nắm đấm nặng nề rơi vào trên bả vai của anh, Sơn Kỳ Tuấn Sinh rên lên một tiếng, thân thể nặng nề ngã về phía sau, khoe miệng cũng tràn ra tia máu.

Chân mày không nhíu một cái, Sơn Kỳ Tuấn Sinh lấy mu bàn tay xóa đi tia máu, chịu đựng bả vai đau đớn đứng lên, đứng ở bên cạnh Thần Mộc Dã.

Thần Mộc Dã đột nhiên đứng lên, lại nâng lên một nắm quyền nữa, mắt thấy sẽ rơi vào trên sống mũi của anh, Sơn Kỳ Tuấn Sinh cũng không tránh không né, chỉ là nhắm mắt lại chuẩn bị chịu đựng.

“Ông chủ?!”

Đợi đã lâu mà không thấy có chút nào đau đớn, Sơn Kỳ Tuấn Sinh mở hai mắt ra, có chút nghi hoặc nhìn quả đấm dừng lại trước mặt anh chỉ cách có 1cm.

“Đi xuống đi.”

Hít một hơi thật sâu, Thần Mộc Dã thu hồi quả đấm lại, giọng nói lạnh lùng phân phó; Tử Quân không thích hấn động một chút là đánh nhau, cho nên hấn cố gắng hết sức khắc chế tính tình của mình.

Sơn Kỳ Tuấn Sinh khẽ vuốt cằm, lúc này lui về phía sau hai bước mới xoay người rời đi, bỏ đi mấy bước, ánh mắt của anh ta trở nên bén nhọn xem thường, vuốt vuốt cảm giác đau đớn mơ hồ cảm nhận ở trên bả vai, im lặng bỏ đi.

“Tử Quân, tôi muốn nói chuyện với anh một vài câu.”

Mấy ngày rồi, Lạc Tử Quân cố ý tránh mặt anh đã mấy ngày rồi, thật vất vả lắm mới sau bữa cơm chiều tìm được cơ hội, chặn lại đường đi của anh ta, Thần Mộc Dã khóa chặt chân mày nhìn ra được vẻ nhẫn nại của anh ta.

Lạc Tử Quân cũng nhìn anh, bên môi vẫn cứ nở nụ cười vạn năm không đổi, khẽ gật đầu; quay đầu liếc nhìn về gian phòng sáng đèn của mình, lại xoay người chỉ vào phòng của Thần Mộc Dã, ý bảo anh đến phòng của hấn ta nói đi.

“Có gì cậu cứ nói đi, Nhược Nhi vẫn đang chờ tôi.”

Về một chỗ nhưng không mất đi vẻ ưu nhã, Thần Mộc Dã tựa vào trên ghế sofa, quen thuộc tới tận lạnh ở bên cạnh sofa lấy ra hai chai bia, ném cho Lạc Tử Quân một chai, còn chính mình tự mở lấy một chai.

“Nói cho tôi biết, cô gái kia đối với anh thật sự quan trọng như vậy sao?”

Thần Mộc Dã không có mở chai bia ra, ngược lại dùng sức nắm chặt, trong ánh mắt lộ ra vẻ đồ kị mà ngay cả chính anh cũng không hiểu.

Lại uống ngụm bia, trên mặt Lạc Tử Quân lộ ra nụ cười càng sâu hơn, anh dùng ánh mắt lạnh lùng xa lánh nhìn chằm chằm Thần Mộc Dã.

“A Dã, tôi cho rằng, cậu gọi tôi tới là để giải thích với tôi về chuyện xảy ra vào ngày hôm đó chứ!”

Bởi vì qua sự kiện đó, liên tiếp mấy ngày liền Hạ Vũ Nhược đều không thể nào ngủ ngon được, Lạc Tử Quân vẫn không có cách nào thuyết phục chính mình nên quên lãng chuyện xảy ra lần đó.

“Tôi...”

Bị ánh mắt của anh nhìn có chút không tự nhiên, gương mặt tuấn tú của Thần Mộc Dã vẫn nghiêm mặt không có nói chuyện tiếp.

Chẳng lẽ muốn nói cho anh ta biết, mình bởi vì thích anh ta, cho nên mới cố ý hù dọa cô gái nhỏ kia sao? Khổ sở cười cười, Thần Mộc Dã cũng chỉ có thể áp chế tình cảm vào trong tận đáy lòng, anh sợ một khi nói ra, Lạc Tử Quân sẽ trốn đi thật xa, sẽ không bao giờ để cho anh tìm được nữa.

“Chuyện kia đúng là tôi không đúng, tôi không có suy nghĩ nhiều như vậy.”

Cuối cùng, Thần Mộc Dã vẫn là không thể không cúi đầu với Lạc Tử Quân, xấu hổ thừa nhận lỗi của chính mình, tưởng rằng ở trên thế giới này, anh cứ tưởng rằng khi ba của anh chết đi sẽ không có ai có thể để cho anh phải cúi đầu nhận lỗi.

“Hiện tại, anh có thể nói cho tôi biết, cô gái kia thật sự đối với anh lại quan trọng như vậy sao?”

Thần Mộc Dã nhất quyết không tha, vấn đề này cứ vòng quanh tâm trạng của anh đã mấy ngày rồi, hôm nay anh nhất định phải lấy được đáp án.

“Đúng vậy, cô ấy đối với tôi rất quan trọng, vô cùng quan trọng.”

Ánh mắt Lạc Tử Quân lay động, lại ngửa đầu rót một ngụm rượu lớn vào trong miệng, cũng vui vẻ thừa nhận tình cảm của mình đối với Hạ Vũ Nhược, hoặc là có lẽ, anh căn bản chưa từng giấu giếm qua chuyện này.

“Từ khi tôi tám tuổi chỉ dùng một con sâu lông hù dọa làm cho cô khóc, khi mười tuổi lại làm chết con Tiểu Miêu mà cô yêu mến nhất, làm cho cô không bao giờ quan tâm đến tôi, cho tới bây giờ, mọi nhất cử nhất động của cô, đủ làm ảnh hưởng đến tất cả tâm tình của tôi.”

Nói về chuyện xảy ra quá khứ của anh với Hạ Vũ Nhược, Lạc Tử Quân không kìm hãm được liền mỉm cười, trong nụ cười lại mang theo nhiều phần ngọt ngào.

“Có lẽ, từ khi tôi lên tám tuổi, tôi liền cho rằng cô ấy, chính là người vợ duy nhất của tôi.”

Lạc Tử Quân đứng dậy, đi tới bên cạnh Thần Mộc Dã, dùng sức vỗ vỗ bờ vai của anh, hiện tại cứ bỏ qua việc trách mắng vào tối nay đi, vì anh thật sự xem cậu ấy như anh em ruột, cũng không sợ khi ở trước mặt cậu ấy biểu lộ ra tình cảm chân chính của mình.

Nhưng mà anh đã quên đi, trong ánh mắt Thần Mộc Dã lộ ra vẻ đố kỵ cùng không cam lòng, cùng với anh vẫn cứ luôn dùng ánh mắt lẫn tránh tình cảm khác thường.

107. Chương 107: Ngoại Truyện 6

“Tôi thích anh -”

Đột nhiên phát sinh việc tỏ tình, khiến cho Lạc Tử Quân thở dài thật lâu, thân thể cứng đờ đưa lưng về phía Thần Mộc Dã.

“Tôi thích anh, vẫn cứ luôn rất thích anh.”

Thần Mộc Dã tự giễu cười cười, ai sẽ nghĩ rằng đường chủ của Thần Mộc Đường hắc đạo hay quát tháo lại chính là một người đồng tính, hơn nữa còn là người nhất gan không dám nói ra mình là người đồng tính.

“A Dã, cậu...”

Trong khoảng thời gian ngắn, Lạc Tử Quân cũng không biết nên nói cái gì, anh không có quay đầu lại, cho dù không quay đầu lại, anh cũng biết giờ phút này ánh mắt của Thần Mộc Dã cùng với lúc cậu ấy mười ba tuổi đều rất giống nhau, mang theo sự sùng bái, cùng sự cảm kích.

“Ai chà -” Thở dài thật sâu, “Cậu cần gì cứ nói ra đi!”

Thật ra thì, đối với tình cảm của Thần Mộc Dã, anh vẫn luôn biết rõ, anh thật sự không biết nên đối mặt thế nào, cho nên vẫn cứ lựa chọn trốn tránh.

“Bởi vì, “ Thần Mộc Dã đi về phía Lạc Tử Quân, trong ánh mắt tràn đầy cô đơn, “Hiện tại không nói ra, tôi không biết có còn cơ hội để nói ra nữa hay không.”

Đi tới bên cạnh Lạc Tử Quân, mặc dù thân hình bây giờ của Thần Mộc Dã hơi cao và gầy, nhưng cùng Lạc Tử Quân lại không phân cao thấp, mặt anh vô cùng dịu dàng còn có cả vai thon gầy, làm cho anh ta ở trước mặt Lạc Tử Quân có vẻ mềm mại đáng yêu.

Vươn những ngón tay thon dài ra, làm mái tóc bên tai của Thần Mộc Dã trở nên rối tung, Lạc Tử Quân đối với anh vẫn cứ thủy chung như cũ, ở trong lòng của anh, Thần Mộc Dã vẫn là một người em trai với ánh mắt quật cường.

“Tử Quân, anh nói cho tôi biết, trong lòng của anh, có hay không, một chút nào thích tôi không?”

Bỗng dưng, Thần Mộc Dã ôm chặt lấy Lạc Tử Quân, lỗ tai dán vào trong lồng ngực của anh, nghe nhịp đập trầm ổn của anh, giọng nói của anh có chút nghẹn ngào, tay của anh dùng hết sức lực ôm lấy giữa lưng cường tráng của anh ta, sợ mình vừa buông tay, anh ấy sẽ biến mất không thấy nữa.

“A Dã, cậu... Buông tôi ra đi.”

Lạc Tử Quân kinh ngạc vài giây, thân thể cường tráng bị cậu ta ôm chặt, chân mày liền khóa chặt.

“Tôi không buông, tôi mà buông tay ra anh sẽ rời xa tôi, tôi không buông tay đâu.”

Giọng nói mang theo cảm giác nghẹn ngào đầy cự tuyệt. Mặc dù anh thường ngày đối mặt súng đạn như mưa đều không thay đổi sắc mặt, nhưng khi đối mặt với người mình thích, Thần Mộc Dã càng giống như một đứa trẻ khát vọng có người thương yêu, anh vẫn bốc đồng buộc chặt cánh tay của Tử Quân, ôm càng chặt hơn.

“A Dã, tôi cam đoan với cậu, cậu buông tôi ra, tôi sẽ không đi.”

Thần Mộc Dã đối mặt với tình cảm liền mất đi không chế, Lạc Tử Quân chỉ có thể dịu dàng dụ dỗ, bàn tay vỗ nhẹ vào lưng của anh, liền trấn an tâm tình bất ổn của anh.

Nhận được lời cam đoan của anh, lúc này Thần Mộc Dã mới thoáng bình tĩnh đôi chút, cũng chậm chậm buông đôi tay ra, vẫn như cũ cầm chặt lấy tay của Lạc Tử Quân, cùng nhau ngồi ở trên ghế sa lon.

“Nói cho tôi biết, đã nhiều năm như vậy, trong lòng của anh, có chút nào hay không? Dù là một chút xíu, một chút xíu thích tôi?”

Khẩn thiết muốn biết rõ đáp án, Thần Mộc Dã mang theo ánh mắt mong đợi nhìn thấy anh cứ im lặng không nói gì.

“A Dã, cậu, và tôi, cả hai chúng ta đều là đàn ông, người cậu nên thích, là một người phụ nữ, chứ không phải là tôi, có hiểu không?” (edit: thấy thương A Dã quá đi... dù chẳng đồng ý về chuyện kia, nhưng mà... o~_~o)

Động viên vỗ vỗ với lòng bàn tay lạnh như băng của anh, Lạc Tử Quân kiên nhẫn giải thích; có lẽ Thần Mộc Dã đã đem cảm giác sùng bái anh xem là thích, anh vẫn cứ cố chấp cho rằng, đó chính là tình yêu.

“Không, tôi không cần phụ nữ gì cả, tôi chỉ cần anh mà thôi, Tử Quân, anh không phải muốn rời khỏi tôi chứ, anh hãy ở lại bên cạnh tôi có được hay không?”

Sợ mất đi anh ta, Thần Mộc Dã liền bất chấp tất cả, anh đột nhiên đem Lạc Tử Quân ép đến ở trên ghế sofa, đôi môi mỏng lạnh như băng dán lên cánh môi ấm áp của anh ta, điên cuồng hôn, khát vọng trên môi anh ta sẽ làm ấm lại con tim của anh.

“Buông ra... A Dã... Để...”

Chau mày lại, Lạc Tử Quân giãy giụa thở hổn hển, Thần Mộc Dã bắt đắc dĩ liều mạng giữ chặt hai tay của anh ta, lưỡi anh lạnh như băng thừa dịp anh ta mở miệng liền dùng hết sức trượt vào trong miệng của anh ta, Thần Mộc Dã điên cuồng hôn lấy anh ấy.

“A -”

Đang lúc Lạc Tử Quân rét lạnh muốn đẩy Thần Mộc Dã ra thì một cô gái không thể tin liền lên tiếng hét chói tai cắt ngang từng trận triền miên không bình thường kia. Lạc Tử Quân lạng đi một giây, liền nhanh chóng đẩy Thần Mộc Dã ra, cuống quýt ngồi dậy sửa sang lại quần áo xốc xếch.

Trái ngược với Lạc Tử Quân hốt hoảng, trái lại Thần Mộc Dã lại rất tự nhiên bình tĩnh, anh vốn chưa bao giờ cố ý ẩn giấu chuyện mình thích, theo ý của anh, nhưng mà người anh ta thích lại chính người đàn ông mà thôi, anh cũng chưa bao giờ quan tâm đến ánh mắt của thế tục.

“Anh... Các anh đang làm gì vậy? Anh... Lạc Tử Quân... Anh... Anh thật là ghê tởm!!!”

Vốn Hạ Vũ Nhược ở trong phòng buồn bã đợi đến chịu không nổi, đi dạo trong đại sảnh của Thần Mộc Đường, nghe thấy bên trong có chút âm thanh kỳ quái, bởi vì tính tò mò lại nổi lên, lúc này mới len lén mở cửa phòng ra, không nghĩ tới lại nhìn thấy một màn đến không chịu được như thế.

Hai người đàn ông này lại ôm hôn nhau thật chặt ở chung một chỗ, chỉ cần nghĩ một chút, Hạ Vũ Nhược cảm thấy cả người đều nổi da gà, cô dùng ánh mắt tràn đầy ghét bỏ trợn mắt nhìn Lạc Tử Quân một cái, liền co giò chạy đi.

“Vũ Nhược, chờ anh một chút...”

Quay đầu lại nhìn Thần Mộc Dã khó chịu, cánh môi Lạc Tử Quân khẽ giật giật, hình như muốn nói gì, nhưng cuối cùng một chữ cũng không thể nói ra ngoài, chỉ là thở dài thật sâu, bối rối đuổi theo Hạ Vũ Nhược.

Chỉ còn lại một mình Thần Mộc Dã ở lại trong phòng ngăn người, tự chê cười chính mình đã si ngốc...

“Vũ Nhược, em hãy mở cửa ra trước đi, hãy nghe anh giải thích, chuyện không phải như em đã nhìn thấy kia đâu, Vũ Nhược, Vũ Nhược...”

“Không nghe không nghe, tôi không muốn nghe, chỉ cần nghĩ đến một chút cũng cảm thấy ghê tởm, Lạc Tử Quân, tôi không muốn nhìn thấy anh nữa, anh cút đi!”

Ngăn cách bằng cánh cửa, Hạ Vũ Nhược tức giận rống giận, cô dựa lưng vào cửa co chân ngồi dưới đất. Hồi tưởng lại cảnh mới vừa thấy kia, trừ cảm giác khiếp sợ, ngực cô tại sao lại có một loại cảm giác kỳ quái, cô bị ngột ngạt đến thở không nổi, nước mắt cũng không chịu thua kém mà cứ chảy xuống.

“Vũ Nhược, anh cầu xin em đó, em hãy mau mở cửa ra trước có được hay không? Anh sẽ giải thích rõ ràng cho em biết.”

Lần đầu tiên, nụ cười từ trên khuôn mặt Lạc Tử Quân liền biến mất, anh khóa chặt chân mày lại, canh giữ ở ngoài cửa phòng của Hạ Vũ Nhược, hèn mọn khẩn cầu. Mặc dù cánh cửa vẫn không cách nào ngăn cản anh lại, nhưng cho đến bây giờ anh cũng không nguyện ý dùng hành động cưỡng bức với Hạ Vũ Nhược.

“Tôi – không – muốn – nghe -”

Mang theo tiếng khóc nức nở, rống giận từng chữ một, giờ phút này cô căn bản không còn nghe được bất kỳ lời giải thích nào.

“Lạc tiên sinh, trước mắt chỉ bằng hãy để cho Hạ tiểu thư tĩnh táo lại một chút đi!”

Chẳng biết lúc nào Sơn Kỳ Tuấn Sinh đã xuất hiện, giọng nói lạnh lùng vang lên từ sau lưng của Lạc Tử Quân, khóe môi anh che giấu một tia khinh thường.

“Đã xảy ra chuyện gì rồi sao?”

Suy nghĩ một chút cũng chỉ có thể nghĩ như vậy, Lạc Tử Quân lạnh lùng xoay người, anh và Sơn Kỳ Tuấn Sinh luôn luôn không cùng nhau xuất hiện, anh ta lại đột nhiên tìm đến anh, liền nhất định đã xảy ra chuyện gì.

“Đúng vậy, ba người của chúng ta liên tiếp bị tập kích ở trên đường chính, ông chủ ời Lạc tiên sinh đến đại sảnh cùng nhau thương nghị.”

Khẽ gật đầu, ở trong lòng Lạc Tử Quân đã tự mình cân nhắc, phát tay một cái bảo Sơn Kỳ Tuấn Sinh cứ đi trước, sau đó mình sẽ đến. Đi hai bước, lại quay đầu nhìn cánh cửa phòng vẫn cứ đóng chặt lại, lúc này Lạc Tử Quân mới thu hồi tâm tình của mình rồi hướng tới đại sảnh đi tới.

108. Chương 108: Ngoại Truyện 7

Đi vào đại sảnh, bên trong đại sảnh của Thần Mộc Dã đã tập hợp đầy người phụ trách ở các đường khẩu của Thần Mộc Đường, còn có vài người ngồi ở trên ghế, trên người quần đầy vải màu trắng, thần sắc mọi người cũng rất nặng nề, Thần Mộc Dã ngồi ở phía trên ghế nhất, cũng là khuôn mặt khó chịu.

Liếc thấy Lạc Tử Quân đi vào, trong ánh mắt của anh thoáng qua một tia khác thường, lại nhanh chóng che đi. Ý bảo anh đến chỗ ngồi bên tay trái ngồi xuống.

“Ông chủ, ba người chúng tôi bị tập kích ở trên đường chính, các huynh đệ bị thương vong thảm hại.”

Vừa mới ngồi xuống, một người đàn ông trong đó bị thương liền tiến lên kêu la, nhìn bộ dáng không cam lòng, bên cánh tay phải ở bên bả vai lộ ra một con mảnh hổ hung ác bị đâm thủng, cho nên có tước hiệu là Mãnh Hổ.

Ánh mắt lãnh đạm quét qua chỗ mọi người đang bàn luận xôn xao, theo thói quen Thần Mộc Dã lại đùa bỡn chiếc nhẫn trên ngón trỏ, suy nghĩ về các nguyên nhân đang xảy ra.

“Đối phương có lai lịch ra sao? Một chút đầu mối cũng không tìm ra sao?”

Bờ môi mỏng lạnh lùng mở miệng. Thần Mộc Đường ở Hokkaido là một trong các thế lực hắc đạo không thể xem thường, từ sau khi anh đón nhận Thần Mộc Đường càng ngày càng khuếch trương lên thêm, hắc bạch hai nhà nhìn thấy anh cũng sẽ kính sợ ba phần. Thần Mộc Dã cũng vì vậy đạt được danh xưng là lão đại xã hội đen trẻ tuổi nhất của Hokkaido.

“Ông chủ, đối phương giống như biết rõ hoạt động của chúng ta như trong lòng bàn tay, tranh thủ đến thời khắc cuối cùng mới đến tập kích, bọn họ sử dụng khẩu súng đều là hàng của nước Đức, không thể nào điều tra được.”

Nghe Mãnh Hổ trả lời, Thần Mộc Dã cũng không có lên tiếng, chỉ là cau mày suy nghĩ sâu xa, màu sắc tròng mắt cũng từ từ chuyển biến thành màu lam, vẻ mặt lạnh lùng làm cho người ta không rét mà run.

Vốn anh còn suy đoán có phải hay không là do người của Sơn Khẩu Tổ làm, nhưng người của Sơn Khẩu Tổ luôn luôn sử dụng là súng ống Trung Đông, Thần Mộc Dã lại cắt ngang suy nghĩ, quay đầu liếc nhìn Lạc Tử Quân, chỉ thấy khóe miệng của anh khẽ nhếch lên nở nụ cười, trầm mặc suy tư.

“Mãnh Hổ Tang, nghe lời của anh mới vừa nói, hình như cảm thấy đối phương đối với hành động của chúng ta như biết rõ trong lòng bàn tay sao?”

Vẫn đang im lặng đột nhiên Lạc Tử Quân mở miệng hỏi, nếu như là thật, liền chứng minh ở trong Thần Mộc Đường này có nội gián, chuyện này thật đúng là phiền toái.

“Đúng vậy, liên tiếp ba lần, chúng ta hành động ở đường chính nào, cũng đều bị tấn công.”

“Thế nào? Tử Quân, có phải đã nghĩ đến cái gì rồi không?”

Ánh mắt xanh thẳm của Thần Mộc Dã cứ nhìn về phía Lạc Tử Quân đang trầm tư, đối với anh ta, anh đều tin tưởng trăm phần trăm.

“Vẫn chưa có, “ Lạc Tử Quân lắc đầu một cái, không thay đổi nụ cười làm cho người ta đoán không ra suy nghĩ thật sự của anh, “Chẳng qua tôi muốn nhìn một chút về súng mà đối phương sử dụng.”

Thần Mộc Dã nhìn Mãnh Hổ một cái, Mãnh Hổ lập tức từ phía sau lấy một khẩu súng trong tay đưa cho Lạc Tử Quân. Lạc Tử Quân tinh tường nhận lấy khẩu súng, tìm chỗ sạch sẽ ở trên bàn đem cây súng tháo ra từng ra từng chút từng chút, mỗi lần tháo ra một bộ phận, liền tra xét kĩ lưỡng một phen.

“Sao rồi? Có phát hiện ra gì không?”

Anh đem tất cả linh kiện của khẩu súng để đầy ở trên bàn, sau đó xoa xoa cánh tay, ngồi trở lại trên ghế, Thần Mộc Dã cùng mọi người mang theo ánh mắt mong đợi nhìn về phía anh.

“Không có, thật sự chưa có phát hiện ra cái gì cả.”

Nhất thời thả lỏng bờ vai nhún nhún, Lạc Tử Quân trả lời sự thật, mỉm cười nhìn ánh mắt mong đợi của mọi người biến thành vẻ mặt thất vọng.

“Được rồi, cứ tập trung tại nơi này cũng nghĩ không thể nghĩ ra được biện pháp giải quyết, tất cả mọi người hãy mau giải tán đi.”

Mỉm cười thay Thần Mộc Dã phát ra hiệu lệnh, Thần Mộc Dã liền nhìn anh lấy một cái, cũng hướng về phía mọi người phát tay lấy một cái.

Cho đến khi, trong đại sảnh chỉ còn lại Lạc Tử Quân cùng Thần Mộc Dã, Thần Mộc Dã mới từ trên ghế đứng lên, đi về phía Lạc Tử Quân.

“Nói đi, đã phát hiện ra cái gì rồi?”

Đã ăn ý vài chục năm, khi anh nhìn thấy biểu hiện thoải mái của Lạc Tử Quân như vậy, anh biết rõ anh ta nhất định phát hiện ra được cái gì, mặt không biến sắc chỉ là không muốn bứt dây động rừng.

“Cậu qua đây nhìn xem một chút đi.”

Lộ ra nụ cười tán thưởng, Lạc Tử Quân kéo anh đến trước bàn đặt một số linh kiện của khẩu súng, ý bảo anh ta nhìn.

“Đây là...”

Thần Mộc Dã lộ ra nụ cười sánh ngang với quỷ Satan, tay phải thoáng dùng sức, linh kiện trong tay lập tức nát bấy.

Tổng bộ của Sơn Khẩu Tổ, Sơn Khẩu Hùng nằm ở trên giường nhỏ, làn da ngăm đen khô gầy, bởi vì do ngã bệnh mà trên mặt càng lộ ra vẻ tang thương, đôi môi liền khe nhếch, uống chén thuốc do tự tay con gái đưa.

Sơn Khẩu Hương Chúc thấy cha uống xong thuốc, liền cầm khăn lông lên thay cha lau môi ở trên gương mặt, dịu ông nằm xuống, chân mày lộ ra vẻ lo lắng nặng nề.

“Đại tiểu thư, đại tiểu thư...”

Một tiếng gõ cửa dồn dập liên hồi, người ở ngoài cửa cố ý nhỏ giọng nói.

Nhú lại đôi mi thanh tú, động tác Sơn Khẩu Hương Chúc ưu nhã liền đứng dậy, bước từng bước nhỏ đi tới cánh cửa vừa gõ liền mở cửa đi ra ngoài, cẩn thận đóng lại cánh cửa, cô không muốn bất cứ chuyện gì quấy rầy lúc cha đang nghỉ ngơi.

“Đã xảy ra chuyện gì, sao lại hốt hoảng như vậy.”

Thu hồi lại vẻ mặt dịu dàng, Sơn Khẩu Hương Chúc cố gắng để ình lộ ra vẻ mặt lạnh lùng.

“Dạ, có đường chủ của Thần Mộc Đường là Thần Mộc Dã tới trước để báo phỏng, còn dẫn theo một gã đàn ông Trung Quốc xa lạ.”

Thuộc hạ cung kính hồi báo, những năm gần đây Thần Mộc Đường cùng với Sơn Khẩu Tổ đang tranh đoạt địa bàn, tranh đấu vô cùng hung ác, hôm nay đường chủ của Thần Mộc Đường lại chỉ dẫn theo một người đến báo phỏng tổng bộ Sơn Khẩu Tổ, thật làm ọi người ứng phó không kịp.

Trong lòng Sơn Khẩu Hương Chúc lộ ra nỗi sợ bất an, cô thất thần một chút rồi lại hồi tưởng lại, chẳng lẽ hành tung của anh trai đã bị bại lộ ra rồi sao? Không thể nào có chuyện này được, nếu thân phận anh hai bị bại lộ, người của Thần Mộc Đường sẽ không thể nào không lộ ra chút động tĩnh.

“Đại tiểu thư, đại tiểu thư...”

Nhú lại đôi mi thanh tú, động tác Sơn Khẩu Hương Chúc ưu nhã liền đứng dậy, bước từng bước nhỏ đi tới cánh cửa vừa gõ liền mở cửa đi ra ngoài, cẩn thận đóng lại cánh cửa, cô không muốn bất cứ chuyện gì quấy rầy lúc cha đang nghỉ ngơi.

“Đã xảy ra chuyện gì, sao lại hốt hoảng như vậy.”

Thu hồi lại vẻ mặt dịu dàng, Sơn Khẩu Hương Chúc cố gắng để ình lộ ra vẻ mặt lạnh lùng.

“Dạ, có đường chủ của Thần Mộc Đường là Thần Mộc Dã tới trước để báo phỏng, còn dẫn theo một gã đàn ông Trung Quốc xa lạ.”

Thuộc hạ cung kính hồi báo, những năm gần đây Thần Mộc Đường cùng với Sơn Khẩu Tổ đang tranh đoạt địa bàn, tranh đấu vô cùng hung ác, hôm nay đường chủ của Thần Mộc Đường lại chỉ dẫn theo một người đến bái phỏng tổng bộ Sơn Khẩu Tổ, thật làm ọi người ứng phó không kịp.

Trong lòng Sơn Khẩu Hương Chúc lộ ra nỗi sợ bất an, cô thất thần một chút rồi lại hồi tưởng lại, chẳng lẽ hành tung của anh trai đã bị bại lộ ra rồi sao? Không thể nào có chuyện này được, nếu thân phận anh hai bị bại lộ, người của Thần Mộc Đường sẽ không thể nào không lộ ra chút động tĩnh.

“Đại tiểu thư, đại tiểu thư...”

Thấy cô ngoảnh đầu hướng ngược lại phòng khách, dường như càng ngày càng trở nên rời xa, người đàn ông nhỏ gầy mới vừa tới thông báo không nhận được liền lên tiếng gọi cô lại.

Sơn Khẩu Hương Chúc lúc này mới lấy lại tinh thần, thoáng định lại thần trí của mình, lúc này mới tỏ ra bình tĩnh, tươi cười xoay người hướng đến phòng khách đi tới.

Kéo cửa ra, Sơn Khẩu Hương Chúc không nhanh không chậm đi đến chủ vị rồi ngồi xuống, kéo tay áo ki-mô-nô, tự mình động thủ thay hai người đàn ông ngồi đối diện rót xuống tách trà, cũng nhân cơ hội này quan sát hai người đàn ông một phen.

Tin đồn đường chủ Thần Mộc Đường, Thần Mộc Dã có diện mạo yêu mỹ, so với phụ nữ còn quyến rũ hơn ba phần. Chỉ thấy anh mặt mũi nghiêng người tựa vào trên giường êm, một đôi mắt màu xanh thăm thẳm tươi cười như có như không cười nhìn chính mình, cùng anh bốn mắt nhìn nhau thì Sơn Khẩu Hương Chúc cảm thấy trái tim mình căng thẳng, trên mặt dâng lên vẻ mặt đỏ ửng mất đi vẻ tự nhiên, cuống quýt nhìn về chỗ khác.

Còn người đàn ông kia lại hết sức tao nhã lịch sự, khí chất trong sạch không giống như người trong hắc đạo, mái tóc đen không kèm chế được liền trở nên tán loạn, bên môi vẫn cứ giữ mãi nụ cười như có như không, một đôi sắc bén hình như có thể nhìn thấu lòng người. Vẫn nghe nói bên cạnh Thần Mộc Dã có một quân sư Trung Quốc thông minh tuyệt đỉnh, Sơn Khẩu Hương Chúc cúi đầu suy đoán, người này phải chăng là thánh nhân trong truyền thuyết.

“Hai vị, không biết hôm nay tới Sơn Khẩu Tổ của tôi có chuyện gì không?”

Cười một tiếng, Sơn Khẩu Hương Chúc bình tĩnh mở miệng. Ưỡn thẳng sống lưng, trong nội tâm Sơn Khẩu Hương Chúc hiểu rõ hai người kia không phải là người dễ dàng đối phó, nhưng cô vẫn cứ nhắm mắt lại để bình tĩnh một chút.

“Hãy bớt xàm ngôn đi, tôi hôm nay tới tìm Sơn Khẩu Hùng, gọi ông ấy ra đây gặp tôi.”

Thần Mộc Dã không nhận được liền mở miệng, trước mặt người phụ nữ này, căn bản anh nhìn một cái cũng thấy xem thường, giọng nói lãnh đạm khiến tay Sơn Khẩu Hương Chúc không khỏi căng thẳng, nụ cười bên môi vẫn cứng đờ, nhưng vẫn duy trì vẻ bình tĩnh.

“Thần Mộc tiên sinh, cha tôi thân thể không tốt, ngài có chuyện gì có thể nói cho tôi biết, tôi sẽ chuyển lại cho cha.”

Sơn Khẩu Hương Chúc lấy lễ đón tiếp, vẫn cứ giữ vững nụ cười. Ai ngờ lời của cô vừa mới nói ra, gương mặt Thần Mộc Dã lại nổi lên vẻ lạnh lùng, bóng dáng cao to lộ ra dáng vẻ lạnh thấu xương.

“Tôi không muốn nói chuyện với đàn bà con gái, nói cho lão già Sơn Khẩu biết, sự nhẫn nại của ta có hạn độ.”

Giật giật khóe miệng, Thần Mộc Dã cười lạnh châm chọc.

Anh cứ chế giễu khiến cho Sơn Khẩu Hương Chúc không thể tiếp tục giữ vững nụ cười, cô lạnh lùng suy nghĩ nhìn về phía về phía lưng của Thần Mộc Dã, đột nhiên đưa bàn tay nhỏ bé trắng nõn lên trên búi tóc rút ra hai cây Ngân châm, không chút do dự nào từ trong tay cô bắn ra.

Cạch! Cạch! Ngân châm xẹt qua hai tiếng mang theo hàn ý lạnh lẽo vèo qua bên tai Thần Mộc Dã chỉ cách còn 1cm, dính chặt tại khung cửa gỗ phía sau anh, thanh âm của ngân châm đặc biệt phát ra tiếng ù ù như

đang cười nhạo anh, Mộc Dã tức giận xoay người lại, ánh mắt màu lam mang theo tức giận trùng trùng về hướng của Sơn Khẩu Hương Chức.

Nhìn thấy, Sơn Khẩu Hương Chức ưu nhã liền chậm rãi đứng dậy, lướt qua vẻ mặt tức giận của Thần Mộc Dã, đi thẳng tới khung cửa gỗ rút ra hai Ngân trăm cắm lại trên búi tóc của mình, hướng nhìn về phía anh cười nhạt một cái.

“Đường như Thần Mộc tiên sinh đã quá xem thường năng lực phụ nữ rồi, mời hai vị đi cho, Hương Chức không tiễn.”

Khẽ cúi người xuống, Sơn Khẩu Hương Chức vô cùng giữ lễ độ, khiến Thần Mộc Dã lòng tràn ngập đầy lửa giận không có chỗ để phát tiết, chỉ đành phải tức hận lườm cô một cái, phẩy tay áo bỏ đi.

Mà Lạc Tử Quân lại rất thờ ơ lạnh nhạt với người phụ nữ trước mắt, hiện tại cô ta đã làm cho anh phải nhìn bằng ánh mắt khác, anh với Thần Mộc Dã quen biết hơn mười năm, vẫn lần đầu tiên thấy cậu ta kinh ngạc, thế nhưng đối phương lại còn là một cô gái, anh chỉ có thể lắc đầu mỉm cười, như có điều suy nghĩ nhìn về phía Sơn Khẩu Hương Chức một cái, lúc này mới đuổi theo bước chân rời đi của Thần Mộc Dã...

109. Chương 109: Ngoại Truyện 8

Khói thuốc súng nổi lên từ bốn phía ở giao ngoại, chính là cuộc chiến ác liệt giữa các bang phái mạnh nhất tại nơi đây.

Mưa nhỏ rơi đầy khí trời, không trung che phủ một tầng hơi nước, sương mù bao quanh trong cặp mắt, nếu không phải trên cánh tay phải buộc mảnh vải màu đỏ rực của Thần Mộc Đường, chỉ sợ rằng sớm đã không thể phân biệt được là địch hay ta rồi.

Sau đó là vài tiếng súng vang lên, đứng sau lưng là ở đám người với quần áo màu đen cao to bóng dáng, mặc cho nước mưa thấm ướt đi khuôn mặt của anh, nâng lên nụ cười mê hoặc lòng người, đôi mắt xanh thẳm của Thần Mộc Dã lộ ra vẻ lo lắng tình cảnh hiện này, càng tăng thêm vẻ chói mắt.

Tất cả mọi người không hiểu, tại sao đường chủ lần này quá khích động như vậy, cũng không tra rõ sự thật, liền tùy tiện tìm tới nhà Sơn Khẩu quyết sống mái với nhau, thật sự không phải tác phong trước sau như một của Thần Mộc Dã.

Bọn họ không biết rằng, tất cả chuyện này, thật sự đều do anh và Lạc Tử Quân bố trí ra tất cả, nhằm để cho tên gián điệp ẩn mình kia hiện lên nguyên hình ra!

“Quả nhiên đã đến.”

Trong đôi mắt màu lam chứa đầy sự phấn khởi, sau khi nhìn rõ đối phương thì Thần Mộc Dã liền nhíu mày lại, mơ hồ có chút dao động.

Trên người mặc bộ quần áo da màu đen bó sát, Sơn Khẩu Hương Chức chậm rãi đi tới trước mặt mọi người thì Thần Mộc Dã liền nhún nhún vai, cũng không cảm thấy quá kinh ngạc, chuyện đã nằm trong dự liệu tính trước rồi. Anh lui về phía sau một bước, thối lui đến sau lưng mọi người, mắt lạnh quét qua biểu cảm của mọi người, ngay cả chút vẻ mặt vui mừng cũng không bỏ sót.

Đêm hôm qua, Lạc Tử Quân thừa dịp trong bóng đêm lặng lẽ liền lẻn vào trong phòng ngủ của anh.

“Ý của anh nói, nội gián có thể là người ở bên cạnh tôi?”

Gật đầu một cái, Lạc Tử Quân hướng đôi chân thon dài đi sát về phía cửa sổ, trong đôi mắt không hề chớp lấy một cái cứ nhìn ra ngoài cửa sổ. Thời điểm hủy đi khẩu súng chỉ là do anh hoài nghi, sau khi đến nhà Sơn Khẩu một chuyến, anh mới nghiệm ra và phát hiện rõ mối nghi ngờ trong lòng; nhưng nếu giờ tổ giác ra ngoài, không có bất kỳ bằng chứng nào chứng minh chuyện đó cả, sợ rằng sẽ khiến cho người trong nội đường lại càng bất an hơn, chỉ có cách...

Ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, Thần Mộc Dã như đi vào cõi thần tiên liền suy nghĩ sâu xa, đôi mắt màu lam của anh lại thoáng qua một tia kinh ngạc, nhưng lại được anh nhanh chóng che giấu, tốc độ nhanh làm ọi người không hề phát hiện ra.

“Thần Mộc tiên sinh, không biết Sơn Khẩu Tổ của tôi có chỗ nào đắc tội với Thần Mộc Đường, lại để cho Thần Mộc tiên sinh phải làm những chuyện như thế?”

Ánh mắt của Sơn Khẩu Hương Chúc nhất thời nhìn qua mọi người, khi thấy trong ánh mắt Sơn Kỳ Tuấn Sinh cũng xẹt qua một tia bối rối, mặc dù cô đã che giấu rất nhanh, lại bị đôi mắt Thần Mộc Dã nhìn thấy hoàn toàn không sai được, suy đoán trong bụng càng thêm được minh xác rõ ràng.

“Hừ, Sơn Khẩu Tổ của cô đã làm gì với bọn ta, chỉ có trời biết đất biết, “ nâng cánh môi lạnh lùng, Thần Mộc Dã hừ lạnh, “Cô biết, và tôi cũng biết!”

“Chúng tôi đã làm ra những gì, thật sự tôi không biết, nhưng mà tôi lại biết rõ chuyện Thần Mộc tiên sinh ngài đã làm ra những việc gì?”

Sơn Khẩu Hương Chúc mỉm môi cười yếu ớt, hai mắt quét qua trận địa sẵn sàng dùng để đón những thành viên quân địch của Sơn Khẩu Tổ, thoáng qua trong mắt hiện ra một tia chán nản.

“Vậy sao?”

“Có lẽ phải làm như vậy, mới có thể giúp cô nhớ lại những chuyện gì đó!”

Trong đôi mắt xanh thẳm lộ ra vẻ mặt tức giận, động tác nhanh như chớp từ trong lồng ngực móc ra một khẩu súng màu bạc, ngoài ý muốn nhắm ngay cái lưng của Sơn Kỳ Tuấn Sinh đang đưa về phía anh, không chút do dự liền bóp cò súng.

Pằng! Pằng!

Hai tiếng kim loại va chạm vào nhau trở nên vô cùng chói tay, thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, Sơn Khẩu Hương Chúc phản xạ theo điều kiện liên rút ra Ngân trâm bắn về phía Sơn Kỳ Tuấn Sinh, chuẩn xác chặn lại đầu đạn của Thần Mộc Dã, những viên đạn đều lệch phương hướng, chỉ sát qua cánh tay của Sơn Kỳ Tuấn Sinh.

Nhưng hành động này của cô, đã làm bại lộ mối quan hệ của cô với Sơn Kỳ Tuấn Sinh.

“Sơn Kỳ Tuấn Sinh...” Thần Mộc Dã cười lạnh, “Không, tôi phải gọi anh là Sơn Khẩu Tuấn Sinh mới đúng, anh chính là người kế nghiệp của Sơn Khẩu?!”

Trong ánh mắt Thần Mộc Dã ẩn chứa đầy sự tức giận, anh tình nguyện tin tưởng kẻ phản bội anh không phải là Sơn Kỳ Tuấn Sinh, anh ta đã đi theo anh năm năm, vẫn là trợ thủ đắc lực mà anh xem trọng nhất; cũng bởi vì kỳ vọng đối với anh quá cao, biết được việc anh ta dám ở sau lưng anh phản bội, cơn tức giận kia lại càng khắc sâu hơn.

Ánh mắt Thần Mộc Dã căm giận, chỉ tiếc rằng không thể phanh thây xẻ thịt anh ta ra, tay anh nắm lấy khẩu súng, từng bước từng bước một tiến tới gần Sơn Kỳ Tuấn Sinh.

“A Dã, đừng xúc động.”

Khi anh giơ súng lên nhắm ngay huyệt Thái Dương của Sơn Kỳ Tuấn Sinh thì Lạc Tử Quân dùng giọng nói trầm ổn cất lên, đúng lúc kéo anh trở về thực tế; cũng thừa dịp cơ hội này, Sơn Kỳ Tuấn Sinh dùng lấy cánh tay bị sát thương, lảo đảo trở về bên cạnh Sơn Khẩu Hương Chúc.

“Anh hai, anh không sao chứ... A...”

Sơn Khẩu Hương Chúc tiến lên, muốn vịn lấy anh, lại bị chính anh hung hăng đẩy ra, Sơn Kỳ Tuấn Sinh từ bên eo cô đoạt lấy khẩu súng, nảy sinh ác độc hướng vào lồng ngực của Lạc Tử Quân.

Năm năm trước, tình cờ anh biết được Thần Mộc Dã, biết được cậu ta là người thừa kế duy nhất của Thần Mộc Đường, Sơn Khẩu Tuấn Sinh lại bừa bừa đã tâm muốn thâm tóm Thần Mộc Đường, cho nên anh đã giấu giếm đi dòng họ, từ người có địa vị cao lại cam chịu đầu hàng nhân nhượng trước người có địa vị thấp,

đi theo bên cạnh Thần Mộc Dã, chờ một ngày có thể hoàn toàn vãn ngã cậu ta, nếu như không phải do Lạc Tử Quân, Thần Mộc Đường cũng nhanh chóng sửa thành họ Sơn Khẩu rồi.

Trong ánh mắt lộ ra sát khí nồng nặc, hai mắt Sơn Khẩu Tuấn Sinh đầy nham hiểm cứ nhìn chằm chằm vào nụ cười còn trên khoe môi của Lạc Tử Quân.

“Sơn Khẩu Tuấn Sinh, nếu như anh dám động đến anh ấy dù chỉ là một cọng tóc gáy, tôi sẽ làm cho cả nhà Sơn Khẩu Tổ của anh cùng nhau chôn theo!”

Thần Mộc Dã rất tức giận mở miệng đầy hiểm ác, từng chữ đủ để cho cả người không rét mà run lên cầm cập, đôi mắt anh dần dần chuyển từ màu xanh lam sang màu xanh lam đậm, mỗi khi anh nghĩ đến chuyện giết người thì đôi mắt anh sẽ biến thành màu lam đậm. Anh đem tay cầm súng ở bên phải chuyển sang bên cánh tay trái, chậm rãi nâng cánh tay trái lên, nhắm ngay mi tâm của Sơn Khẩu Tuấn Sinh.

Hành động này của anh khiến cho Lạc Tử Quân cùng Sơn Khẩu Hương Chúc, trong lòng cả hai người không khỏi kinh hãi, chỉ cần là người quen của Thần Mộc Dã đều biết, anh là người thuận tay trái, lực sát thương do cánh tay trái gây ra so với cánh tay phải là vô cùng chuẩn xác, anh muốn dùng cánh tay trái nổ súng, sẽ không lần nào bị thất thủ.

“Ha ha...”

Sơn Khẩu Tuấn Sinh đột nhiên cười to, đem khẩu súng trong tay để xuống, giương mắt nhìn về phía Lạc Tử Quân.

“Nghe nói cậu với Thần Mộc Dã đều rất giỏi đánh nhau, không biết trong các người ai lợi hại hơn ai đây.”

Sơn Khẩu Tuấn Sinh chuyển đổi đề tài, làm cho vẻ mặt Lạc Tử Quân từ trước đến nay không chút gì hốt hoảng, nụ cười trên mặt lại càng sâu hơn.

“Lạc Tử Quân, cái tên đần độn này, mau cứu tôi!”

Giọng nói của Hạ Vũ Nhược không hề báo động trước liền vang lên, đôi tay bị trói chặt, bị hai tên mặc áo vest màu đen kéo cô ra ngoài, dùng sức đẩy, đẩy cô đến bên cạnh Sơn Khẩu Tuấn Sinh.

“Đau...”

Quay đầu lại trừng mắt hai tên ngu ngốc không biết thương hoa tiếc ngọc kia, khoe mắt rưng rưng về chống đối, rồi lại bị một sức lực mạnh hơn lôi dậy, trên huyết thái dương bị thứ đồ lạnh như băng chĩa vào.

“Sơn Khẩu Tuấn Sinh, anh quá hèn hạ rồi.”

Trái lại Thần Mộc Dã đã quên mất trong nhà còn có một đại tiểu thư, nên quên mất phòng bị, để cho anh ta tìm được cơ hội; thần sắc anh hốt hoảng nhìn Lạc Tử Quân một chút, lại thấy anh rất bình tĩnh đứng ở nơi đó, trên mặt vẫn giữ nụ cười như cũ, nụ cười so với lúc bình thường càng thêm ưu nhã mê người hơn, lại làm cho anh mất tự nhiên mà rung mình một cái.

Người khác có lẽ không biết, nhưng anh lại nhớ rất rõ ràng, lần trước anh nở nụ cười như vậy là vào khoảng ba năm trước, anh bị những bang phái khác ám toán, thiếu chút nữa mất đi tánh mạng, lúc Lạc Tử Quân chạy đến, chính là nở nụ cười như ánh sao, không nhanh không chậm bẻ gãy gân tay gân chân của đối phương, thiếu chút nữa giết chết người kia. (Giờ ta đã hiểu, bạn của Hạ Vũ Hi không bao giờ là kẻ hiền, đứng đây tốp là anh Hi của chị Vân, rừm rừm *run sợ*)

Lạc Tử Quân từng bước từng bước tới gần Hạ Vũ Nhược, ánh mắt nhìn cô không chớp, giống như trong thế giới của anh chỉ có một mình cô.

“Lạc Tử Quân, anh điên rồi ư, không nên tới đây, không nên đi đến đây!”

Mặc dù bị Sơn Khẩu Tuấn Sinh nắm tóc, trên da đầu truyền đến từng trận đau đớn bị xé rách, nhưng cô thấy rất nhiều khẩu súng đang nhắm ngay Lạc Tử Quân thì cái gì cô cũng bỏ qua hết, liều mạng kêu lên.

“Vũ Nhược, còn nhớ rõ khi còn bé chúng ta thường hay chơi trò gì không?”

Hướng nhìn cô cười cười, Lạc Tử Quân đột nhiên hỏi cô, ánh mắt vẫn cứ nhìn vào ánh mắt của cô.

“Một, hai, ba!”

Khi anh đếm tới ba thì Hạ Vũ Nhược nhanh chóng dùng thân thể vọt tới Sơn Khẩu Tuấn Sinh, sau đó ngồi xổm người xuống, cùng lúc đó, động tác Lạc Tử Quân nhanh như chớp lấy khẩu súng mini từ bắp chân rút ra, không kém chút nào bắn về phía tay cầm súng của Sơn Khẩu Tuấn Sinh. Sau đó nhanh chóng chạy trốn đến bên cạnh Hạ Vũ Nhược, ôm lấy cô thật chặt liền lăn lóc vài vòng tránh né đạn liên tiếp bay đến.

“Các người còn ngần ngại gì nữa, mau đi cứu người đi.”

Thần Mộc Dã bị ánh mắt của anh thu hút liền hiểu rõ ý của nhau tìm cách phối hợp thật ăn ý, thật vất vả mới lấy lại tinh thần, liên tục không ngừng kéo mọi người xông lên phía trước bảo vệ hai người.

“Không có gì không có gì rồi, Nhược Nhi em không sao chứ, em có khỏe không hả.”

Dùng hai tay giúp Hạ Vũ Nhược đang run run liền nói lỏng thân thể của mình, một tay khác ôm chặt lấy cô, âm thanh hơi run rẩy nói nhỏ vào bên tai cô.

“Tốt lắm, tôi không sao cả, tôi rất tốt...”

“Đừng động, Nhược Nhi, cứ như vậy đừng động, đừng nhìn anh!”

Giọng nói Lạc Tử Quân có chút khàn khàn, anh vùi mặt vào bên gáy của Hạ Vũ Nhược, không muốn để cho cô rời khỏi lồng ngực của mình, chỉ là cứ dùng cánh tay giữ chặt, ôm lấy cô càng chặt hơn.

Lần này Hạ Vũ Nhược cũng không có phản bác, cứ ngoan ngoãn vùi ở trong ngực của anh để cho anh cứ ôm lấy cô như vậy, bàn tay nhỏ bé vẫn không quên khẽ vỗ vào bắp vai đang run của anh, trong lòng cảm thấy ấm áp rất hạnh phúc.

Qua một hồi lâu, Lạc Tử Quân mới dần dần bình phục lại tâm tình, từ từ ngẩng đầu lên cùng với cô bốn mắt nhìn nhau, trong đôi mắt hồng hồng; trên gheo Hạ Vũ Nhược không nhịn được cười, nhưng khi cô nở nụ cười này làm cho Lạc Tử Quân không được tự nhiên lắm liền xoay mặt đi.

Ánh mắt vừa vặn dừng lại ở cảnh giết người điên cuồng, trên người Thần Mộc Dã dính đầy máu, liền nhúu mày thật chặt; Lạc Tử Quân đem Hạ Vũ Nhược mang tới chỗ an toàn, dặn dò cô bất kể thấy cái gì cũng đều không được đi ra ngoài.

Đặt nụ hôn xuống gương mặt của cô, dưới ánh mắt lo lắng của cô, nhanh chóng vọt vào trong không khí chém giết, vài cái lắc mình cũng đã đến gần bên cạnh của Thần Mộc Dã.

“A Dã, cậu mau tỉnh lại đi!”

Vừa ứng phó người của đối phương, vừa nhân cơ hội đuổi theo Sơn Khẩu Tuấn Sinh cùng với Thần Mộc Dã, trông mắt cậu ấy chỉ còn giết người.

“A Dã, cậu đã đồng ý với tôi, bất kể xảy ra chuyện gì, đều không thể giết người -”

“Thần Mộc Dã, đừng mà, xin đừng giết anh trai của tôi, cầu xin anh đó!!!”

Ở phía xa còn bận phải ứng phó nhiều việc, Sơn Khẩu Hương Chức mở to mắt kinh ngạc khi nhìn thấy cây đao sắp chém đứt cổ họng anh trai, thất kinh kêu to.

“A -”

Thần Mộc Dã điên cuồng hét lên, thanh đao nhỏ đầy giọt máu đột nhiên dừng ở trên cổ họng của Sơn Khẩu Tuấn Sinh còn 1 cm, ánh mắt xanh thẳm lạnh lùng vẫn luôn nhìn chăm chăm anh, kịch liệt thở hổn hển.

Đáy mắt hạ xuống, Thần Mộc Dã chậm rãi nhắc thanh đao lên, lại nhanh chóng rơi xuống nặng nề, chém đứt cánh tay phải của Sơn Khẩu Tuấn Sinh.

Đứt cánh tay khiến cho Sơn Khẩu Tuấn Sinh kịch liệt đau đớn té xuống lăn lộn trên mặt đất, nơi vết cắt máu lan tràn ra một mảng lớn, Thần Mộc Dã khẽ động khóe miệng khinh thường cười lạnh, lúc này mới thu hồi thanh đao xoay người tránh ra.

Khi ở phía sau lưng của anh, sắc mặt liền trắng bệch, toàn thân Sơn Khẩu Tuấn Sinh phát run lên vẫn chưa từ bỏ ý định dùng cánh tay trái run rẩy nhặt lên khẩu súng, nhắm ngay trái tim của Thần Mộc Dã.

“Đừng mà -”

Một tiếng súng vang lên, liền thét lên một tiếng, Lạc Tử Quân với Thần Mộc Dã đồng thời quay đầu lại, chỉ nhìn thấy ngực của Hạ Vũ Nhược rỉ ra một tảng lớn màu đỏ chói mắt, thân thể mềm nhũn liền ngã xuống, trái tim Lạc Tử Quân đột nhiên căng thẳng, tựa như điên xông tới tiếp nhận được thân thể cô đang ngã xuống.

Còn Thần Mộc Dã liền vọt tới trước mặt của Sơn Khẩu Tuấn Sinh, rút súng lục ra liều mạng hướng vào anh nổ súng, cho đến khi không còn viên đạn nào, Sơn Khẩu Tuấn Sinh ngã vào trong vũng máu, lúc này mới dừng tay, thất hồn lạc phách đứng ở tại chỗ.

“Nhược Nhi, em không thể chết, em không thể chết, anh còn chưa có cưới được em làm vợ của anh, làm sao em có thể chết, em không thể chết -”

Cũng ngăn không nổi nước mắt rơi xuống, bộ mặt Lạc Tử Quân toàn là nước mắt, tựa như điên cứ ôm chặt Hạ Vũ Nhược đang bất tỉnh chạy trên đường, máu của Hạ Vũ Nhược nhỏ giọt theo từng bước chân của anh, nhìn dòng máu đỏ tươi thấy mà ghê.

110. Chương 110: Ngoại Truyện 9

Khi Thần Mộc Dã cùng đám thuộc hạ chạy tới bệnh viện nhà họ Lạc thì trong bệnh viện đã trở nên hỗn loạn một lúc.

Bác sĩ cùng y tá đều lo lắng đề phòng và cũng để ứng phó mọi chuyện phát sinh, chỉ sợ chọc giận đến Lạc thiếu gia thì sẽ làm vỡ hết tất cả đồ đạc, Lão Viện Trưởng lau mồ hôi lạnh trên trán, ông liền bấm số điện thoại của Lạc Tử Thuần, giờ phút này đang thỉnh thoảng nhìn quanh ra ngoài đầy lo lắng, ngóng chờ đại tiểu thư mau lại đây giải cứu bọn họ.

Mười phút trước, Lạc Tử Quân ôm cô gái cả người toàn là máu xông thẳng vào trong bệnh viện, xanh mặt đuổi đi tất cả bệnh nhân của bệnh viện, tự mình đem cô gái kia an trí ở trong phòng bệnh hạng VIP, một tắc cũng không rời khỏi coi chừng cô.

Mấy y tá trưởng trong bệnh viện muốn chặn bệnh cho cô, cũng bị Lạc Tử Quân đánh ra ngoài, giọng nói lạnh lùng liền phân phó để cho bọn họ mau chóng sớm thông báo cho Lạc Tử Thuần biết.

Hiện tại, bọn họ chỉ có thể miễn cưỡng giúp truyền máu cho cô gái kia, nhưng mà Lạc Tử Quân không thể để cho bọn họ đến gần, vết thương của cô gái vẫn còn đang chảy máu, sắc mặt cũng càng ngày càng tái nhợt.

Giọng nói liền dừng lại ở bên ngoài cửa bệnh viện, tiếng bước chân vội vã của Lạc Tử Quân cùng với ông xã Thẩm Chính Hạo cùng đi vào trong bệnh viện.

“A Dã, làm sao cậu cũng ở đây vậy? Đến tốt cùng chuyện gì xảy ra?”

Tuy chỉ có gặp qua vài lần, nhưng Lạc Tử Thuần lại có bản lĩnh chỉ cần gặp qua là không thể quên được, nên nhớ rất rõ diện mạo của Thần Mộc Dã.

Thần Mộc Dã lễ phép hướng nhìn cô đứng ở trước cửa liền gật đầu một cái, nhanh chóng nói rõ chuyện xảy ra vừa qua.

“Tôi hiểu rồi, các người ở lại chỗ này, tôi đi vào xem một chút.”

Nhận lấy đồng phục giải phẫu màu trắng trong tay của Lão Viện Trưởng đưa đến, Lạc Tử Thuần hít một hơi thật sâu, đẩy cửa phòng bệnh VIP ra.

Mới gặp đã thấy sắc mặt cô tái nhợt, Hạ Vũ Nhược nằm ở đó không hề nhúc nhích, Lạc Tử Thuần nhìn thấy cũng sợ hết hồn, Lão Viện Trưởng báo tin cho cô là nhà họ Hạ Nhị Tiểu Thư đã bị thương, dù là một khắc cô cũng không từ bỏ liền ngồi phi cơ chạy nhanh tới Hokkaido, bây giờ nhìn thấy cô bị thương thành

như vậy, ở trong lòng của Lạc Tử Thuần cũng cảm thấy tự trách một lúc, nếu không phải cô cố động cô ấy tới Hokkaido, cô ta cũng sẽ không bị thương như vậy.

“Tử Quân, đi ra ngoài đi, cứ giao Vũ Nhược lại cho chị...”

Cô vỗ vỗ bả vai Lạc Tử Quân, lời còn chưa nói hết, liền bị vẻ mặt lạnh của Lạc Tử Quân giờ cổ áo cao lên bức đến góc tường.

“Lạc Tử Thuần, chị nghe kỹ cho tôi, chị nhất định phải cứu sống cô ấy, nếu không, tôi...”

Giọng nói như bị nghẹn lại, Lạc Tử Quân nhất thời nói không được nữa.

“Nếu không?! Nếu không mà làm sao hả? Giết chết chị mà sao?”

Tức giận đẩy bàn tay trắng em trai ra, không thoả mái liền sửa sang y phục lại, trừng mắt liếc nhìn anh một cái, thật là làm phản rồi, cả chị ruột cũng dám uy hiếp. Nhưng trong ánh mắt của anh đầy nỗi đau làm cho lòng Lạc Tử Thuần mềm nhũn, nói ra những lời khuyên bảo tốt nhất.

“Đi ra ngoài đi, chị sẽ trả lại cho em một Vũ Nhược vui vẻ!”

Đẩy anh ra khỏi bên ngoài cửa phòng giải phẫu, Lạc Tử Thuần hướng ra phía ngoài vẫy vẫy tay gọi các bác sĩ y tá đang đứng chờ, mau khẩn trương tiến hành giải phẫu.

Ba tháng sau, bệnh viện nhà họ Lạc ở Hokkaido.

Sắc mặt lúng túng, Thần Mộc Dĩ bồi hồi đứng ở trước cửa bệnh viện, trong tay nắm một bó Daisy màu trắng, cau mày đi tới trước cửa phòng, nghĩ lại liền xoay người đi trở về, lại không cẩn thận đâm đầu đụng ngay mặt của người đi tới.

“Thật xin lỗi!”

Giọng cô gái hạ xuống rất thấp, vừa nói lời xin lỗi.

“Là anh à?! Thần Mộc tiên sinh?”

Sơn Khẩu Hương Chúc mặc bộ ki-mô-nô màu trắng, trong tay cầm một bó hoa cúc màu trắng Ba Tư, lại thấy trong ngực anh đang cầm một bó hoa, hướng nhìn Thần Mộc Dĩ cười lạnh nhạt một cái.

“Thần Mộc tiên sinh cũng đến thăm Hạ tiểu thư sao?!”

“Nói nhảm, tôi không phải đến gặp cô ta, tôi vì cái gì phải tới thăm cô ấy, quả là chuyện cười!”

Bị cô đoán trúng tâm sự, trên gương mặt dịu dàng của Thần Mộc Dĩ liền thoáng qua vẻ lúng túng, loay hoay đem bó hoa Daisy cầm trong tay, tiện tay ném vào trong thùng rác, đeo lên cặp mắt kính xoay người rời đi.

“Thần Mộc tiên sinh, có thể cùng ngài nói chút chuyện không?”

Sơn Khẩu Hương Chúc chạy chậm cố đuổi theo bước chân của anh, liền sợ hãi mở miệng nói.

Trong vườn hoa bệnh viện, Sơn Khẩu Hương Chúc thản nhiên nở nụ cười ngồi cùng trên ghế với Thần Mộc Dĩ.

“Thần Mộc tiên sinh, tháng trước cha tôi đã qua đời.”

Từ từ mở miệng nói, trong giọng nói xen lẫn một tia đau đớn. Thật ra thì, khi Sơn Khẩu Hùng biết tin con trai yêu Sơn Khẩu Tuấn Sinh chết đi liền lập tức ngắt đi, vốn thân thể không tốt, nên càng làm cho bệnh của thời kỳ chót của ông càng nặng hơn, hoảng hốt chống giữ hai tháng, cuối cùng không cam lòng trút đi hơi thở cuối cùng.

“Ừ.”

Thần Mộc Dĩ sẽ không an ủi người khác, chỉ đành thuận miệng đáp lại một tiếng.

“Cô không phải hận tôi sao? Là tôi giết chết anh trai cô đó!”

“Hận?!” Sơn Khẩu Hương Chúc bắt đầu cười yếu ớt, “Tôi có tư cách hận sao? Là anh trai tôi lừa gạt anh, lại phản bội anh, còn đối với Hạ tiểu thư...”

“Thật ra thì tôi vẫn luôn chán ghét cuộc sống cứ đầu đá giết chó, hiện tại, tôi chỉ muốn mỗi ngày đi lễ Phật cầu nguyện, hi vọng anh trai cùng với cha tôi có thể an nghỉ.”

Sơn Khẩu Hương Chúc nhìn về phía nơi xa, giống như thấy lúc còn nhỏ, được cha yêu thương cùng anh trai cưng chiều, nhưng kể từ khi cha thừa kế Sơn Khẩu Tổ, cô không còn nhìn thấy qua nụ cười của cha nữa, cô nỗ lực học tập giết người, cũng chỉ là hy vọng có thể nhìn thấy cha cười với cô một cái.

Xin lỗi liền lau đi khóe mắt ướt ướt một chút, Sơn Khẩu Hương Chúc đứng lên.

“Thần Mộc tiên sinh cùng đi với tôi gặp Hạ tiểu thư một chút nha.”

“Được...”

Thần Mộc Dĩ cũng đi theo, liền hắng giọng, không được tự nhiên liền đáp lấy một tiếng, hai người một trước một sau cứ từ từ đi, bóng dáng phản chiếu vào trên đất, hợp thành nhất thể, Thần Mộc Dĩ không tự chủ nâng lên nụ cười lạnh như băng trên bờ môi, uốn thành độ cong đẹp mắt.

“Nhược Nhi, ăn một miếng nữa có được hay không? Van cầu em, liền ăn một miếng có được hay không?”

Trong phòng bệnh, truyền ra giọng nói đáng thương của Lạc Tử Quân, còn có giọng nói giận dữ của Hạ Vũ Nhược.

“Không cần không muốn không cần, anh không để cho em đi ra ngoài phơi nắng mặt trời, em liền không ăn.”

“Nhược Nhi ngoan, Nhược Nhi ngoan, em vẫn chưa hoàn toàn khôi phục đâu mà, bên ngoài gió lớn!”

Lạc Tử Quân vẫn cố chấp khăng khăng giữ ý kiến riêng của mình, cho dù chị gái cũng đã nói Vũ Nhược đã khỏe hơn phân nửa, phơi nắng mặt trời không hề có gì cả, nhưng anh vẫn khăng khăng như vậy không chịu để cho cô xuống giường, mỗi ngày canh giữ ở trước giường chăm sóc cho cô cẩn thận.

“Em mặc kệ, em muốn đi ra ngoài, em muốn đi ra ngoài, em muốn đi ra ngoài a!! Em sắp buồn chết rồi.”

Bĩu môi hờn dỗi, Hạ Vũ Nhược cảm thấy nếu như cô không hoạt động một chút, sẽ rất nhanh bị gỉ sét mất.

“Nhược Nhi, có phải em cảm thấy nhàm chán, vậy chúng ta tìm một ít việc khác để làm đi.”

Lạc Tử Quân đặt chén thuốc trong tay xuống, khóe miệng nâng lên nụ cười tà ý, đến gần Hạ Vũ Nhược, bờ môi ấm áp của anh bắt lấy cánh môi mềm mại của cô, mút lấy cánh môi thưởng thức nụ hôn ngọt ngào của cô, thừa dịp Hạ Vũ Nhược nũng nịu há hốc mồm, linh hoạt dùng đầu lưỡi trượt vào trong miệng của cô, dây dưa cùng cái lưỡi thơm của cô, tùy ý xâm chiếm lấy những ngọt ngào trong miệng của cô...

Một màn ngọt ngào tất cả đều đập vào trong mắt của Sơn Khẩu Hương Chúc cùng Thần Mộc Dĩ, trên khuôn mặt trắng nõn của Sơn Khẩu Hương Chúc dâng lên sắc ửng hồng nhàn nhạt, cùng bốn mắt nhìn nhau càng làm ặt của Thần Mộc Dĩ càng đỏ hơn, anh thẹn thùng mở to đôi mắt.

“Đi thôi...”

Thần Mộc Dĩ thở dài thật sâu, nhàn nhạt nói.

“Không thấy ghen tỵ sao?”

Sơn Khẩu Hương Chúc cũng không biết tại sao mình lại phải hỏi như thế, thấy Thần Mộc Dĩ quay đầu lại nhìn về phía cô, làm cô cũng căng thẳng một lúc.

“Trong phút chốc khi cô ấy vì tôi ngăn cản phát súng kia, tôi đã không còn ghen tỵ nữa, người phụ nữ này rất xứng với anh ta.”

Lần đầu tiên, Thần Mộc Dĩ lại kiên nhẫn cùng một cô gái, giải thích tâm tình của chính mình.

Bước ra khỏi bệnh viện, ánh sáng mặt trời chiếu trên người của hai người, Thần Mộc Dĩ đột nhiên cảm thấy, trái tim vẫn mãi lạnh như băng đã nhiều năm như vậy, hình như đã chảy ra một chút tia ấm áp...

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cong-chua-nho-phuc-hac-cha-truoc-cach-xa-me-mot-chut>